IUBIRI ȘI DESTINE

SECRETUL REGINEI

Intrigi și iubiri
la curtea Elisabetei I

VICTORIA LAMB

IUBIRI ȘI DESTINE

**Viețile celor mai faimoase femei din istorie,
cu iubirile, visurile și pasiunile lor**

Iulie 1575: Elisabeta I, regina Angliei, ajunge la castelul Kenilworth, reședința contelui Robert Dudley. Îndrăgostit de mulți ani de regină și nutrind ambiția de a o lua de soție, contele știe că aceasta ar putea fi ultima lui șansă de a o convinge. De aceea, organizează o săptămână întreagă de spectacole grandioase. În ciuda planurilor de a deveni rege și a afecțiunii pentru regină, contele se lasă sedus de una dintre doamnele de onoare ale Elisabetei, stârnind mânia reginei și clevetelile curtenilor. Însă, în tot acest timp, viața reginei este în pericol de moarte. Vor reuși conspiratorii să o înlăture de pe tron pe Regina-Fecioară?

Victoria Lamb este fiica celebrei scriitoare de romane istorice Charlotte Lamb. *Secretul reginei*, debutul ei literar, face parte dintr-o amplă trilogie dedicată epocii elisabetane.

Alma®

IUBIRI ȘI DESTINE

The Queen's Secret
Victoria Lamb
Copyright © 2012 Victoria Lamb

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Secretul reginei.
Intrigi şi iubiri la curtea Elisabetei I
Victoria Lamb

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabi Trăşculescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAMB, VICTORIA
Secretul reginei. Intrigi şi iubiri la curtea Elisabetei I /
Victoria Lamb; trad.: Graal Soft. -Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-344-1

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICTORIA LAMB

SECRETUL REGINEI

Intrigi și iubiri la curtea Elisabetei I

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

In memoriam
Charlotte Lamb,
1937–2000

Prolog

Mai 1575, periferiile Londrei

Lucy Morgan își aruncă o privire dincolo de marginea înaltă de lemn a căruței ce se legăna și văzu un grup de soldați care trecu tropăind pe lângă ea, cu soarele scânteindu-le în coifuri, purtând livrelele de un albastru murdar specifice supușilor lordului Leicester. Uitându-se în urma ei pe drum, nu mai reuși să distingă turnurile îndepărtate ale palatului Richmond și fanioanele lor viu colorate ce fluturau în bătaia brizei de pe Tamisa, ci doar dealuri împădurite și garduri vii de un verde intens, mărginind drumul ce se afunda tot mai mult în peisajul rural.

– Nu am mai călătorit niciodată atât de departe de Londra. Aruncă o privire în jurul ei, dar nimeni din căruță nu părea s-o fi auzit. În bătaia soarelui, unele dintre femeile mai în vârstă adormiseră cu bărbiile căzute în piept și cu gurile deschise. Convoiul părăsise Londra imediat după ivirea zorilor, așa că Lucy se simțea, la rândul ei, obosită, dar nu voia să piardă nici un detaliu al călătoriei închizând ochii. Unde o să dormim la noapte? Cum vor hrăni atâtea guri?

Femeia din dreapta ei, care avea o expresie a feței comună și purta veșmântul sobru și cernit al văduvelor, o smuci de rochie.

– Stai jos, fetițo, o apostrofă femeia, cu asprime în glas, că se uită căruțașii la noi!

Dar Lucy nu voia să stea jos. Nici măcar cele șase luni pe care le petrecuse la curte nu o pregătiseră pentru activitatea din ultimele câteva zile, când urmărise agitația servitorilor reginei Elisabeta în vederea plecării din Londra pe perioada verii. Înșirate de-a lungul drumului, căruțele, care porniseră înaintea reginei și a alaiului ei, scârțâiau sub greutatea pieselor de mobilier, a cuferelor

ticsite cu haine și cărți, și a tuturor mărunțișurilor curții regale. Ea nu se așteptase nici la această mulțime de trupuri asudate, înghesuite unele în altele, un tablou al umilinței aproape la fel de răscolitor ca acela al unor victime ale ciumei, aruncate într-o căruță. I-a fost dat, de asemenea, să vadă reprezentanți ai regalității care, împreună cu soțiile, se înghesuiau laolaltă cu servitorii lor în livrea, cu grăjdari amărâți și cu crainici care călătoreau în căruțe cu coviltir ce transportau proviziile, cu paharnici care făceau schimb de replici vulgare în zgomotul scos de huruitul roților, și cu femeile aflate în serviciul reginei, care stăteau înghesuite în căruțe vechi de lemn fără banchete: cusătorese, spălătorese, bucătărese, servitoare și artiste de curte, așa cum era și ea.

În acel moment, căruța trecu zgâlțâindu-se peste o brazdă căscată adânc în pământ, și Lucy scoase un țipăt, prinzându-se cu mâinile de marginea aspră de lemn, ca să nu cadă.

– Ți-am spus să stai jos, comentă femeia de lângă ea, încrucișându-și brațele la piept, satisfăcută că avusese dreptate, și închizând ochii, pentru a se feri de lumina puternică a soarelui.

Lucy ajunsese la curtea regală toamna trecută, la vârsta de paisprezece ani, iar aceasta era prima ei călătorie pe timp de vară. Până atunci, curtea rareori rămăsese în același loc pentru mai mult de șapte sau opt săptămâni. Chiar și după ce se instala vremea rece, erau obligați să își strângă lucrurile și să se mute la o altă reședință regală de îndată ce mirosul greu al dejecțiilor umane devenea prea puternic pentru a mai fi ignorat. Nu era întotdeauna un lucru bun să te afli într-un loc nou. Odată, artistele de la curtea regală fuseseră nevoite să doarmă în spațiul improvizat cu draperii din sala de mese a uneia dintre căsuțele de la periferia orașului, iar cu altă ocazie, se înghesuiseră câte zece într-o cameră, dormind pe culcușuri murdare de stuf, din cauza lipsei paturilor. Mirosul devenise atât de puternic, încât în unele nopți fusese aproape imposibil de respirat, cu atât mai puțin de dormit.

Iar acum avea parte de asta: o pală dulceagă de vânt fluturându-i prin plete, miei nou-născuți țopăind pe câmpii, măceși și gălbenele strălucind printre tufișuri.

Văduva plescăi din buze când Lucy se așeză din nou pe podeaua căruței, foindu-se pentru a-și găsi o poziție cât de cât confortabilă pe scândurile neprietenoase de lemn. Nu prea era loc pentru toate în căruța deschisă, iar podeaua era plină de așchii, astfel încât orice mișcare bruscă devenea riscantă. Unde mai pui că cele două

cusătorese, gușate și cu pieptul înfoiat ca niște păunițe, ațipiseră și își răsfiraseră dizgrațios picioarele încălțate cu saboți greoi, ocupând mai mult spațiu decât li s-ar fi cuvenit.

– Mă scuzați, doamnă, spuse Lucy, mai mult din politețe decât încercată de un regret sincer, după ce o înghiontise accidental în coaste pe femeia mai în vârstă, în timp ce încerca să își găsească o poziție confortabilă.

– Fetițo, mama ta nu ți-a spus niciodată să nu te mai foiești atâta?

– N-aș putea să vă răspund, replică Lucy pe un ton tăios, fiindcă nu mi-am cunoscut niciodată mama.

Își dori să nu fi spus nimic, căci ambele cusătorese își arătară chipurile rotofeie, cu obraji trandafirii, și se zgâiră la ea, uitând brusc de somn. Dându-și seama că le atrăsese atenția, Lucy se grăbi, rușinată, să adauge:

– Știți, mama mea a murit când m-a născut pe mine, Dumnezeu s-o odihnească.

Văduva își făcu cruce, superstițioasă, murmurând o rugăciune scurtă în barbă. Dar cel puțin se trase într-o parte după aceea, strângându-și pelerina puțin mai aproape de corp, ceea ce îi oferi lui Lucy suficient loc încât să își instaleze temeinic șezutul pe scândurile tari și să își găsească în mâini un punct de sprijin atunci când căruța continuă să avanseze, hurducăind, pe drumurile de țară.

Reacția femeii nu fusese deloc ieșită din comun, având în vedere că o negresă reprezenta o apariție destul de bizară în Anglia. Însă o negresă fără mamă însemna ghinion, blestem, ba mai mult, o ființă care trebuia evitată – ca și cum Lucy s-ar fi făcut oarecum vinovată de moartea propriei mame. Ceea ce era adevărat, într-un fel, își spuse ea, ținând cont că mama ei murise atunci când o născuse pe ea. Sau cel puțin așa îi spusese jupânul Goodluck.

Însă nu doar cei superstițioși se fereau de ea, desigur. Gentlemanul amabil care o angajase la curte toamna trecută îi lăudase talentul de cântăreață, susținând uluit că avea „o voce ca o ciocârlie". Însă lui Lucy nu i se dăduse voie să facă mai mult decât să cânte în cor și să danseze în câteva dintre piesele alese dinainte pentru a fi jucate în fiecare lună, în fața ambasadorilor și a demnitarilor veniți în vizită. Poate că bătrâna doamnă Hibbert, care supraveghea artistele de la curte, se temea că regina s-ar putea speria de pielea și de ochii ei africani, de cârlionții sârmoși și rebeli ai părului ei negru. Prin urmare, Lucy era ascunsă discret

în spatele celorlalte de fiecare dată când cânta, pielea ei întunecată fiind învăluită de un șal drapat în jurul umerilor ei și înnodat strâns la gât.

În primăvara aceea însă, favorita trupei, lăudăroasa Peggy, rămăsese grea și fusese dată afară. Apoi, două dintre cele mai experimentate cântărețe fuseseră doborâte de boală. Până și doamna Hibbert, care o detestase pe Lucy din prima clipă în care ajunsese la curte, fusese considerată prea bătrână pentru a mai călători și i se ceruse să rămână pe loc.

Poate că în vara aceea, fiind una dintre puținele soprane rămase în trupă care puteau acoperi întreaga gamă vocală, avea să ajungă, în sfârșit, să se prezinte în fața reginei Elisabeta, căreia nu-i zărise decât chipul frumos și palid deasupra numeroaselor capete ale curtenilor.

– Când se întoarce regina cu alaiul ei la Londra?

Femeia de lângă ea adormise, în cele din urmă, ghemuită în pelerina ei neagră, dar una dintre cusătoresele cu piept impozant din fața ei îi zâmbi înțelegătoare. Avea dinții galbeni și obrajii înroșiți de soare:

– La sfârșitul verii, copilă, o liniști ea. În septembrie ne vom întoarce cu toții acasă.

Lucy se încruntă, încercând să își înăbușească o tresărire de panică.

– Dar e de-abia luna mai. Trebuie să rămânem atât de mult?

– Naivă mai ești, râse degajată femeia, bineînțeles că trebuie, căci aceasta este porunca reginei. Maiestatea Sa nu va risca să se expună ciumei rămânând în oraș peste vară, și cine poate să o învinovățească, la cât de rea a devenit putoarea canalizării săptămâna trecută? Așadar ne îndreptăm spre Grafton House acum, după care vom urma drumul ce duce spre Warwickshire și ne vom odihni aproximativ o lună la castelul din Kenilworth, din câte știu – sau, în orice caz, până când regina se va plictisi de atențiile lordului.

Femeia chicoti înainte de a continua, ca și cum ar fi fost un fel de glumă știută doar de ea.

– După Kenilworth, nu știu să-ți spun încotro o vom apuca, deși se zvonește că anul ăsta, regina vrea să viziteze câteva din reședințele de la Staffordshire. Amuzându-se de expresia mâhnită a lui Lucy, femeia o întrebă: Ți-e sete, copilă?

Lucy dădu din cap recunoscătoare. Acceptă o sticlă pe jumătate plină de bere, pe care cusătoreasa o scosese de sub pliurile șorțului

alb și aspru. Berea era caldă – deloc surprinzător, având în vedere unde o ținuse ascunsă –, dar o revigoră.

– Mulțumesc. Știi unde vom poposi la noapte?

– Oriunde există un loc separat pentru noi, unde să putem dormi, păpușa mea. Și nici nu avem nevoie de un zid protector. Un câmp cu verdeață și o bucată de pâine cu brânză mi-ar fi mai mult decât suficient. Căci nu va cădea ploaia în noaptea asta, ca să ne ude, după o zi atât de călduroasă.

Chicotind din nou, cusătoreasa luă și ea o dușcă generoasă de bere, apoi piti din nou sticla sub șorț, aruncându-i o privire furișă femeii cu fața acră, ca pentru a se convinge că nu fusese văzută.

– Ar fi bine să dormi puțin acum, copila mea. Nu vom mai face nici un popas până după-amiază.

Căruța fără coviltir își continuă drumul hurducăind în bătaia soarelui și îndepărtându-se, cu fiecare kilometru parcurs, de Londra și de mirosul familiar de nămol al Tamisei. Lucy se strădui să nu aţipească și continuă să privească o vreme copacii ce treceau pe deasupra capului ei, savurând atingerea soarelui pe față. Dar, în cele din urmă, adormi și ea, genunchii relaxându-i-se, iar capul căzându-i în piept. În vis văzu ca prin ceață niște căruțași care goneau rânjind după ea pe poteci înverzite, ce păreau să nu se sfârșească niciunde. La un moment dat, cineva striga în spatele ei, întinzându-se pentru a o apuca de umăr.

Se trezi într-o zarvă de voci agitate și constată că zăcea prăbușită într-o parte a căruței, cu boneta strâmbă și cu fustele pline de paie.

– Regina! Uite, copilă, e regina!

Toată căruța vuia. Chiar și văduva cu față acră se ridicase greoi în picioare, strigându-i entuziasmată cusătoresei de lângă ea să se trezească, fiindcă alaiul reginei se apropia de ei și avea să treacă în scurt timp pe lângă căruță.

Lucy își întinse brațele și picioarele amorțite, străbătute de furnicături de la statul în aceeași poziție, și simți imediat o nevoie cât se poate de reală și de stringentă de a se ușura. Doar că nu avea unde să facă asta decât în public, într-un butoiaș de un litru, folosit tocmai pentru astfel de nevoi și golit apoi peste marginea căruței, sub privirile căruțașului și ale însoțitorului acestuia, ceea ce nu-i surâdea deloc.

Apoi își dădu în sfârșit seama ce strigau celelalte femei și se ridică în picioare, la fel de nerăbdătoare ca toți ceilalți să o întrezărească pe regină.

– Uite! strigă cineva când se iviră primii călăreți din garda reginei, deși ea nu reuși să vadă decât un nor de praf ridicându-se pe drum în urma lor și capișonul de pânză grosolană al femeii din fața ei.

Căruța se clătină periculos, iar Lucy se trezi împinsă în marginea aspră de lemn, lovindu-se la genunchi. Căruțașul lăsă să-i scape o înjurătură pe care ea nu o mai auzise de când copilărise pe străzile Londrei și porunci ca „nenorocitele alea de femei idioate" să se așeze la locul lor înainte să răstoarne căruța. Dar nici una dintre ele nu îl băgă în seamă pe bărbat.

Gărzile apărură primele, în vestele lor de piele, cu zalele și cataramele scânteind în lumina soarelui. Apoi se zări silueta familiară a Contelui de Leicester înaintând, în galop mărunt, în fruntea convoiului, în timp ce examina cu privirea lui ageră chipurile celor aflați în fiecare căruță pe lângă care trecea. Arăta ca și când ar fi căutat pe cineva, își spuse Lucy în sinea ei, curioasă, în ciuda nonșalanței cu care își întorcea capul împodobit cu un păr întunecat, a pumnului înmănușat pe care îl ținea sprijinit cu aroganță în șold și a frâielor ținute aparent relaxat. Îl văzuse pe la curte destul de des, deși Lucy era convinsă că el nu o remarcase niciodată. Și de ce ar fi făcut-o? Cu pălăria lui cu pene așezată pieziș, contele părea să-și struneasca animalul servindu-se doar de genunchi și de picioarele încălțate cu cizme, deloc preocupat de viteza cu care călărea.

Ajungând la grupul de soldați care mergeau pe jos, contele își opri animalul și vorbi încet cu ei preț de o clipă, apoi își întoarse armăsarul negru acoperit de sudoare și porni în galop înapoi, spre regină.

Lucy întoarse capul și își lungi gâtul pentru a vedea alaiul regal când acesta trecu pe lângă căruța ei. Priveliștea îi era blocată de gărzile care veneau călare, pe lângă regină, ținându-și caii aproape lipiți unul în spatele altuia. La început nu reuși să deslușească decât un baldachin cu volănașe albe cu auriu, susținut de patru călăreți, până când tânărul din garda reginei, care se afla cel mai aproape de ea, rămase în urmă cu unu-doi pași, chinuindu-se să-și țină în frâu calul, care se speriase, iar ea reuși să o întrezărească pentru o clipă pe regină.

Palidă și cu spatele drept, regina Elisabeta stătea cocoțată pe un cal alb, cu splendidul ei păr roșu răsucit într-o coafură complicată și prins cu perle în vârful capului, un imens guler de culoarea fildeșului desfăcându-se ca un evantai de o parte și de cealaltă a capului ei, asemenea aripilor unui înger. Chipul îi era împietrit, dar ochii ei păreau ațintiți asupra siluetei contelui de Leicester când acesta o salută scurt și făcu un comentariu amuzant spre una dintre doamnele ei de companie impecabil aranjate, după care își mână armăsarul vioi spre capătul coloanei, de unde soseau călare cei mai importanți curteni.

– Domnul să o binecuvânteze pe regină! strigă Lucy dintr-un impuls de moment, însă prea târziu, căci baldachinul alb cu auriu dispăruse deja de sub ochii ei.

Calul reginei trecu mai departe, iar Lucy se simți ușor ridicol când rămase sprijinită de marginea căruței, cu fața acoperită de un praf nisipos și având în fața ochilor doar crupele acoperite cu livrele ale cailor pe care călăreau gărzile.

Totuși, cineva o auzise. Contele de Leicester tocmai încetinise ritmul calului într-un trap liniștit și se apropiase de unul dintre curtenii din suita reginei, un bătrân maiestuos cu o barbă grizonantă și un lanț de aur bogat decorat, petrecut în jurul gâtului. Acum, se întrerupsese din conversație, păstrând pe chip un zâmbet politicos, și își întorsese capul în direcția acelui strigăt cu viteza și agilitatea unui câine de vânătoare aflat în căutarea unui iepure.

Ochii lui întunecați o găsiră, iar Lucy, uitând pentru o clipă să-și coboare privirea în fața lui, așa cum i se cuvenea unei servitoare, răspunse la zâmbetul contelui.

– Asta mai zic și eu priveliște! O adevărată desfătare pentru doamne, pe cuvânt! Cusătoreasa făcu un semn cu capul spre spatele lui Leicester, care se îndepărta deja, iar apoi chicoti când însoțitoarea ei scundă și îndesată icni și o împunse în coaste. Bărbații ăștia din familia Dudley! Mereu sunt cu o mână pe coroană și cu cealaltă între coapsele doamnei mele. Tânărul Robin Dudley era mare scutier când am ajuns eu la curte. Acum e lord Robert, vă rog frumos, mare stăpân al reginei… și tată al copiilor ei.

Lucy se așeză din nou în căruța ce se legăna, șocată și cu ochii larg deschiși, oripilată de povestea femeii.

– Regina Elisabeta are *copii* cu contele de Leicester?

– Doi, se zvonește, îi mărturisi cusătoreasa, fără a se obosi măcar să-și coboare vocea, și îi ține bine ascunși undeva în provincie,

într-un loc unde regina Scoției să nu îi poată găsi și omorî pe bieții prunci în paturile lor.

– Nu-i mai umple capul cu bazaconii bietei copile naive, doamnă Cubbon, altfel am să te acuz de trădare împotriva reginei în fața intendentului-șef. Văduva clătină din cap dezgustată, cu chipul împietrit sub capișonul negru simplu, și se întoarse spre Lucy. Fato, nu-ți risca pielea ascultând prostiile femeii ăsteia. Le cunosc eu pe cele de teapa ei, și nu sunt cu nimic mai presus decât un beției ordinar, oricât de îndemânatic ar mânui ea acul. Toată lumea știe că regina e o fecioară castă și cu frica lui Dumnezeu, care va rămâne astfel până în noaptea nunții. Iar contele de Leicester e un gentleman înțelept și sobru de la curte, care nici măcar nu s-a uitat la vreo altă doamnă, de când a murit biata lui soție.

– Da, și din ale cui mâini a venit moartea bietei lui soții? pufni cusătoreasa. Dar ridică stânjenită din umeri în fața încruntării furioase a văduvei și își feri privirea. Ei, bine, asta a fost cu mult timp în urmă. Și s-ar putea să fi fost numai niște vorbe goale, în fond. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Maiestatea Sa!

Lucy nu mai spuse nimic după aceea, temându-se de ceea ce ar fi putut să iasă dintr-o conversație atât de periculoasă, așa că vorbăria femeilor se stinse în scurt timp, reducându-se la murmure amare, pierdute în legănatul scârțâitor și în hurducăturile căruței.

Disperată acum să se ușureze, Lucy își petrecu următorii câțiva kilometri cufundată într-o tăcere stânjenită, lăsându-și în jos capul acoperit cu o bonetă albă curată și încercând să-și scoată din deget o așchie ce arăta urât. Hotărâse că era, probabil, mai bine să nu menționeze că însuși Contele de Leicester îi făcuse cu ochiul.

CAPITOLUL 1

Miercuri, 6 iulie 1575,
Castelul Kenilworth, Warwickshire

În fiecare seară de când sosise, Walsingham coborâse din camera lui din Turnul lui Cezar pentru a-și face obișnuita plimbare pe malul apei, înainte de a se retrage la culcare. Avea tendința să se culce devreme când se afla în provincie, și până ce alaiul regal avea să-și facă apariția la Kenilworth, secretarul-șef al reginei nu găsea nici un motiv pentru care să-și schimbe această rutină. Se afla aici de trei zile, după ce, înainte de a trece prin Oxfordshire, ceruse permisiunea de a porni înaintea convoiului pentru a lua toate măsurile de siguranță necesare întâmpinării reginei la Kenilworth.

Cadranul solar era complet cufundat în umbră când Walsingham coborî, în cea de-a treia seară, pe sub eleganta arcadă în stil italian a donjonului în care locuia, pășind în ceea ce avea să fie grădina privată a reginei, pe durata ședерii ei acolo. Poalele pelerinei lui atinseră ușor gardurile vii, tunse în forme dreptunghiulare, când trecu încet printre straturi, oprindu-se să examineze o floare cu aspect exotic, un trandafir moscat împletit cu un măceș, sau să zdrobească flori parfumate de lavandă între buricele degetelor.

Întins pe burtă pe creanga înaltă și cioturoasă a unui stejar, Goodluck, ascuns de puzderia aceea de frunze verzi și bogate, îl privi pe jupânul Walsingham apropiindu-se și zâmbi.

Ținta lui era ridicol de vulnerabilă, ținând cont că se număra printre cei mai puternici și influenți bărbați din Anglia. Acum, statutul lui social de excepție nu ieșea defel în evidență. Walsingham purta un guler încrețit fără ornamente, căci luase cina singur în seara aceea și nu invitase pe nimeni să îi țină companie. Ce-i drept, jos, la Stăvilar, se aflau două gărzi de strajă, și probabil încă o jumătate de duzină căscau în post dincolo de arcada de la intrarea în

Turnul lui Cezar. Însă nimeni nu era suficient de aproape încât să audă ceva.

Începea să se întunece, căldura soarelui se risipise de mult, iar umbrele răcoroase câștigau teren. Grădinile aveau să fie închise în curând.

Dacă Goodluck s-ar fi aruncat asupra lui în acel moment, acoperindu-i cu o mână gura și strecurându-i lama unui stilet între coaste, Walsingham ar fi fost mort în câteva secunde și nimeni nu ar fi știut nimic, până nu i s-ar fi descoperit cadavrul, a doua zi dimineață.

Walsingham trecu pe sub el, fredonând în surdină o melodie lină în timp ce-și aranja dantelele scumpe de la mâneca hainei. Era atât de aproape, încât Goodluck îi vedea inelul fin de aur de pe deget și cele câteva fire de păr gri presărate printre cele negre de la tâmplă.

Ținându-și respirația, se lăsă să cadă fără un sunet de pe creanga stejarului, rămase agățat de aceasta pentru o clipă, studiind distanța până la pământ, apoi își dădu drumul. După ce se ridică din poziția ghemuită în care aterizase, Goodluck așteptă ca plimbarea relaxată a lui Walsingham să îl ducă pe acesta după colț, în spatele unui uriaș gard viu de tisă ce separa grădina de zidurile castelului.

Apoi îl urmă pe Walsingham în umbră, pășind fără zgomot și concentrat.

Dar exact în clipa în care Goodluck ajunse în spatele lui, pregătit să sară, Walsingham se răsuci brusc pe călcâie și îl prinse de brațul drept, răsucindu-i-l dureros la spate.

Ceva rece scânteie la gâtul lui. Goodluck se concentră asupra lamei subțiri ce i se apăsa cu forță pe piele; avea să găsească o înțepătură acolo, a doua zi dimineață.

– În general, omul vorbește mai ușor fără un pumnal la gât, spuse el pe un ton nonșalant și își coborî o privire zâmbitoare spre lamă. Model florentin. Îl cunosc pe italianul care le fabrică. Ușoare, dar mortale, odată ce înveți să le mânuiești. O armă excelentă pentru un asasin, care poate fi ascunsă cu viclenie într-o mânecă sau în carâmbul unei cizme.

– Ei bine, dacă obișnuiești să te năpustești pe furiș asupra altora…

Lama subțire fu retrasă și ascunsă din nou în mâneca generoasă a lui Walsingham.

Goodluck își masă gâtul cu un zâmbet jalnic.

– Uitasem de reputația dumneavoastră. Respectuos, se înclină în fața lui. Domnule…

– Iar eu uitasem de bizarul tău simț al umorului, răspunse Walsingham țâfnos.

Mișcându-se la unison, se cufundară mai adânc în umbra gardului, Walsingham redevenind aproape invizibil în întunericul tot mai dens, grație costumului și pelerinei sumbre, de culoare neagră. Prudent ca întotdeauna, nu pronunțase numele lui Goodluck.

– Am primit biletul tău, murmură el. Deși vestea era neînsemnată. A fost compromis codul din nou?

– Mi-e teamă că da. A avut loc un incident când am acostat în Dover. Goodluck ridică din umeri când își aminti incidentul. Deci, mergem mai departe.

– Într-adevăr.

– Castelul e supravegheat, domnule.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

Walsingham își coborâse vocea până devenise o șoaptă, aproape indescifrabilă în fâlfâitul de aripi al unui cârd de gâște ce trecu deasupra capetelor lor. Preț de o clipă se cufundară amândoi în tăcere, privind gâștele albe ce dispăreau în lumina amurgului.

– I-ai văzut pe cei care ne supraveghează? Știi cine sunt?

Cu inima strânsă, Goodluck clătină din cap.

– Atunci, de ce ai riscat să ne întâlnim astfel? Walsingham adoptă un ton iritat. Păstrarea secretului e esențială. După bani ai venit? Fiindcă persoana mea de contact din Londra e cea căreia trebuie să i te adresezi.

– Nu, domnule.

Goodluck întoarse capul și ascultă, ridicând o mână pentru a cere tăcere, fără a-i păsa prea mult dacă Walsingham avea să considere gestul lui ca fiind impertinent. Însă sunetul pe care îl auzise provenea doar de la cele două gărzi care patrulau în fața intrărilor în Turnul lui Cezar; surprinse zgâriatul înfundat al unei arme, apoi un cuvânt bolborosit și zgomot de cizme greoaie urcând din nou scările. Așteptă încă o clipă, dar nu detectă nimic în afară de o adiere caldă, parfumată, înfiorând aerul din grădina-labirint și făcând să foșnească gardul viu de tisă.

– Am venit să vă dau informații, domnule, despre lucruri pe care nu am dorit să le aștern într-o scrisoare.

Walsingham își miji privirea.

– Continuă.

– Conform poruncilor dumneavoastră, m-am dat drept catolic și am stat în preajma familiei Lorenzo timp de aproape un an. Într-o

noapte, imediat după duminica de Paşte, la casa lor a venit în secret un bărbat. După felul în care a fost tratat, aş spune că era, probabil, o persoană de seamă, născut într-o familie cu tradiţie, dar nu neapărat un nobil. Nu am putut să aflu tot ceea ce s-a întâmplat între el şi Lorenzo, dar ştia oricine că omul căuta să facă rost de bani.

Walsingham se încruntă, aparent fascinat de o micuţă floare de saschiu ce creştea sălbatică pe marginea nisipoasă a aleii.

– În ce scop?

– Asta nu am reuşit să descopăr. Dar cred că încerca să atragă fonduri de la catolici pentru un nou atentat la viaţa reginei.

Informaţia îi captă de data aceasta atenţia secretarului reginei.

– Numele acestuia?

– Nu au folosit nume, ceea ce mi-a stârnit de îndată suspiciuni. Dar după aceea, am auzit de mai multe ori pomenindu-se de un bărbat căruia i se spunea „Ursul". Din câte am aflat, aş presupune că e asasinul pe care intenţionau să îl angajeze. Din păcate, omul a ajuns acasă la Lorenzo cu chipul ascuns sub un capişon, a rămas doar o noapte şi a plecat înainte să apuc să îl văd cum se cuvine. Am rămas alături de familie încă două săptămâni, sperând să aflu vreo informaţie utilă de la Lorenzo sau de la vreunul dintre adepţii lui mai zeloşi. Ştiţi cum sunt aceste familii de catolici cu vechime! Pioşi. Le place să se laude cu planurile lor de a repune pe tronul Angliei un monarh care îmbrăţişează adevărata credinţă. Dar nimeni nu a scos un cuvânt. Dimpotrivă, cu cât iscodeam mai mult, cu atât deveneau mai bănuitori, oricât m-aş fi dat în stambă şi aş fi făcut pe neghiobul. Am fost nevoit să plec cam brusc, în cele din urmă, spuse Goodluck zâmbind sumbru, când am simţit că nu mai eram binevenit în Pisa.

– Şi cum a rămas cu misiunea lui de a obţine fonduri?

– Se prea poate să fi avut succes, dar nu pot fi sigur. Înainte să plece, Lorenzo şi-a poftit oaspetele să îl însoţească în oraş, şi nu s-a mai întors decât în ziua următoare. Am încercat să le urmăresc mişcările toată ziua, şi seara, dar cu toate astea, au reuşit să-mi scape. Cu o uşurinţă insultătoare, de fapt. Fie bărbatul acesta era un expert în spionaj, fie anul petrecut în rolul lui Edoardo, nătângul, m-a făcut să îmi pierd agilitatea.

Walsingham îşi permise un zâmbet scurt.

– Mi-ar fi plăcut să te văd în rolul de nătâng.

– Şi încă unul cocoşat, pe deasupra. Din zona rurală vecină cu Pisa. Am fost nevoit să mestec iarbă toată ziua şi să-mi dau ochii peste cap ca un idiot.

– Iar acum ai venit la Kenilworth ca să joci… ce fel de rol? Cel de curtean pierde-vară? De pretendent bolnav de dragoste? Ai mai încercat aceste roluri şi înainte, din câte ţin minte.

Goodluck îşi trecu degetele prin barbă cu un aer mâhnit.

– Mi-au trebuit câteva luni până să-mi crească barba la loc. Puţină umplutură de vată pe unde trebuie, sprâncene false, şi am să redevin Goodluck, conducătorul unei trupe de actori ambulanţi.

– Deghizare sub care, presupun, intenţionezi să o însoţeşti pe regină în călătoria sa.

Walsingham începu să se întoarcă spre adăpostul gardului de tisă, iar Goodluck îşi potrivi pasul, în tăcere, cu al lui. Sclipirea întunecată a lacului abia dacă era vizibilă prin poarta dinspre apă. Paşii lor nu produceau decât un hârşâit discret pe aleea nisipoasă.

– Maiestatea Sa ar trebui să ajungă aici cu întreg alaiul în câteva zile. Leicester îmi scrie că sâmbătă vor sosi curtenii, în timp ce regina e aşteptată să-şi facă apariţia la primele ore ale serii. Walsingham ezită, adăugând apoi pe un ton gânditor: Dacă ai venit cu o trupă de actori, vei avea nevoie de cazare pentru tine şi oamenii tăi.

– Doar un loc în care să ne putem ridica un cort, lângă zidurile castelului, domnule, asta e tot ceea ce ne va trebui. Ar fi prudent să nu atragem atenţia asupra noastră, bucurându-ne de vreun tratament special. Goodluck scoase din săculeţul lui o bucată de hârtie uşor îndoită pe la colţuri şi o despături. Înăuntru se aflau câteva rânduri a căror caligrafie era distinctă, cursivă, având imprimat dedesubt un sigiliu şters, în formă de frunză de trifoi. Sigiliul personal al lui Walsingham. Cât despre prezentări, asta ar trebui să fie suficient.

Walsingham dădu din cap, întorcându-se într-o parte să tuşească.

– Ar fi bine să discuţi cu unul dintre oamenii intendentului de la castel chiar mâine, înainte să fie prea târziu pentru a-ţi mai asigura un loc aproape de castel. Şi fii ochi şi urechi, urmăreşte chiar şi cea mai vagă aluzie la acest nou complot catolic. Întoarce-te să-mi dai raportul cu regularitate. Discret, desigur. Instinctele tale sunt corecte; dacă într-adevăr codurile noastre au fost compromise, nu avem voie să comunicăm nimic în scris, până nu stabilim altele noi. Am să mă ocup eu de asta. Aşteaptă semnalul obişnuit.

Goodluck îşi înclină capul.

– Domnule.

Se plimbară încă un moment în tăcere, ascultând în depărtare mugetele unui taur pe câmp. Oprindu-se imediat înaintea porții dinspre lac, unde lumina făcliilor se vedea licărind de pe coiful unei gărzi în patrulare, Walsingham băgă mâna sub pelerină și scoase câteva monede de aur.

– Ia-le, murmură el și le împinse în mâna lui Goodluck. În ciuda scrisorii mele, va trebui să îi cumperi pe oamenii intendentului, așa cum se obișnuiește în astfel de chestiuni de ultim moment. Altfel, nu se vor grăbi deloc să te ajute. Aruncă o privire spre cadranul solar de pe zid, ca pentru a se uita la ceas, însă fața lui aurită era învăluită în întuneric. Iar acum trebuie să mă bag în pat, căci starea mea de sănătate nu e cu nimic mai bună nici în seara asta, în ciuda remediilor din plante pe care mi le-a prescris doctorul lui Leicester. Ursula mi se va alătura mâine, iar ea știe întotdeauna când e momentul să mă pregătesc de odihnă. Nu cred că ai avut vreodată o soție, nu-i așa?

– Nu, domnule. Goodluck râse ușor. Nici nu e probabil să mă căsătoresc vreodată. Nu am simțit niciodată nevoia să mi se pună astfel de lanțuri, oricât de atrăgător ar fi ascunse.

Se despărțiră, salutându-se din cap, sub stejarul cioturos. Goodluck se urcă înapoi pe trunchi și se pregăti să petreacă alte câteva ore printre crengile inconfortabile ale acestuia, cu brațele încrucișate și picioarele încălțate în ghete strânse pe pulpă, la adăpost de privirea eventualelor gărzi venite în patrulare. Acceptă resemnat plictiseala; avea să fie nevoit să aștepte până se schimba garda la poarta de nord, la miezul nopții, înainte de a se retrage.

Îl privi pe Walsingham urcând încet treptele ce duceau în adevărata fortăreață de Warwickshire, Turnul lui Cezar, apoi auzi întrebările gărzilor la intrarea pe sub arcadă și răspunsul domol al marelui bărbat. Grădina redeveni pustie. O briză caldă făcea să foșnească frunzele stejarului, aducând un parfum îmbietor de cimbrișor și de rozmarin din grădina-labirint aflată în fața ochilor lui.

„Nu cred că ai avut vreodată o soție, nu-i așa?"

Fără să vrea, Goodluck își aminti o pereche de ochi luminoși și înspăimântați pe un chip întunecat, trupul asudat al unei femei chinuindu-se să-și aducă pe lume copilul și tăcerea prelungă care se lăsase după aceea.

Dacă se gândise vreodată să se căsătorească, fusese doar pentru un moment foarte scurt și crud, și nu o mai făcuse niciodată de atunci.

CAPITOLUL 2

Pădurea din Long Itchington, Warwickshire

Umbrele dansau și pâlpâiau dincolo de peretele cortului, siluete umane văzute doar pe jumătate, prin tremurul de mătase. Somnoroasă, îmbrăcată doar în lenjeria de corp, Elisabeta stătea ghemuită pe divanul ei ca în propria barjă regală. Lăsându-și o mână să îi alunece prin apa imaginară de dedesubt, se desfăta cu șoaptele fagilor de deasupra cortului ei, cu aerul dulce de țară ce masca mirosul de sudoare și de trupuri nespălate, bucurându-se de căldura leneșă a unei veri englezești.

– Maiestatea Sa încă mai doarme? Urmă o pauză, apoi o altă șoaptă grăbită: Trebuie să plecăm până la cinci, altfel riscăm să ajungem la Kenilworth după lăsarea întunericului.

Pleoapele îi fluturară, apoi se închiseră din nou cu încăpățânare. Elisabeta cunoștea acea voce de bărbat, ar fi recunoscut-o oriunde, o auzi chiar și dincolo de zumzetul frustrat al unei albine prinse între două pliuri ale cortului.

Paznicul de la intrare vorbi din nou, iar Robert Dudley, conte de Leicester, răspunse ceva, însă prea încet pentru a fi auzit. Însă avu impresia că detectase o urmă de nerăbdare în tonul lui.

Tentată să se ridice și să își cheme favoritul, Elisabeta se forță să rămână nemișcată pe divanul moale și să savureze, preț de alte câteva momente, agonia dulce a acestui abandon. Iepurele bătrân e mai gustos după ce îl lași să fiarbă bine, își aminti ea, întinzându-și brațele deasupra capului.

În plus, aici nu ar fi putut să se bucure de intimitate cu Robin, cum îi plăcea ei să îi spună când rămâneau singuri, folosind în continuare numele lui de alint, la fel ca în perioada copilăriei lor. Doamnele ei erau întinse în jurul ei pe podeaua cortului, veștejindu-se ca niște păsări închise în colivie din cauza căldurii,

cu penajul lor negru și alb ponosit după mai multe ore petrecute în șa. Ce superbă fusese vânătoarea! Reușiseră, în cele din urmă, să încolțească cerbul extenuat pe malurile împădurite ale unui pârâu, prinzându-l între șirul format de copoii fioroși și cel alcătuit din vânătorii lui Robert, înarmați cu bețe și cornuri.

Lăsându-se pe spate, ridică privirea spre tavanul cortului, ce se unduia ușor. Robert fusese mai fermecător ca niciodată în anul ce trecuse, ținându-se aproape mereu pe lângă ea, copleșind-o cu daruri extravagante și cu o atenție atât de bătătoare la ochi, încât toată lumea de la curte vorbea din nou despre o căsătorie regală înainte de Crăciun. Bieții neghiobi cu limbile clevetitoare, fără îndoială, credeau că regina nu avea să audă bârfele lor de grajd. Dar dacă dragul de Robert era „ochii" ei, avea la curte și o pereche de „urechi", iar acele urechi erau într-adevăr foarte lungi.

În pofida acestui lucru, bârfele lor nu erau prea departe de adevăr. Semnele erau inconfundabile. Robert Dudley, conte de Leicester, intenționa să îi ceară din nou mâna în vara aceea.

Elisabeta închise ochii. Nu se schimbase nimic. Mai degrabă ar fi abandonat tronul în favoarea veninoasei ei verișoare Maria decât să se căsătorească și să se încline în fața autorității soțului ei, așa cum trebuia să facă orice soție cuminte. Dumnezeu știe, își spuse, că timpul nu o cruța nici pe ea, iar țara era conștientă de acest lucru la fel de bine ca ea. Șansa ei de a aduce pe lume un moștenitor pentru Anglia avea să rămână în curând de domeniul trecutului, iar pântecul avea să i se veștejească, rămas la fel de sterp ca al unei călugărițe stafidite la față.

Cu siguranță, acum trebuia să își accepte soarta și să se căsătorească, după cum o sfătuise propriul ei medic regal, înainte să fie prea târziu pentru a mai concepe un copil.

Dar își dorea cu adevărat să se mărite cu un Dudley, unul dintre servitorii ei – oricât ar fi fost de credincios și dezirabil –, când, doar pocnind din degete, ar fi putut să aleagă pe oricare dintre prinții necăsătoriți din Europa?

Chiar și așa, gândul de a-și petrece toată noaptea lângă Robert, într-un pat legitim, de a se trezi alături de el în fiecare dimineață, știind că el era alesul ei în fața lui Dumnezeu și că uniunea lor fusese binecuvântată de arhiepiscopul însuși, îi aduse un alt zâmbet larg pe chip. O, da, ar fi existat anumite compensații pentru o asemenea partidă nepotrivită, și chiar ar fi fost cazul.

Vocea joasă a lui Robert se auzi din nou în fața intrării în cort, întrebând dacă era trează. Avea dreptate, desigur. Era timpul să

iasă și să se pună în mișcare, gata să pornească mai departe călare spre Kenilworth, deși avea impresia că nu trecuse decât o oră de când se întinsese să doarmă, lovită de somn în căldura după-amiezii, după o jumătate de zi petrecută la vânătoare și un prânz servit în pavilionul instalat la umbra copacilor.

Pregătindu-se să se ridice, Elisabeta se foi, dar se opri brusc văzând că una dintre doamnele ei era deja în picioare, scuturându-și rochia șifonată, de culoare închisă, înainte de a se strecura desculță dincolo de ușa cortului.

Soarele după-amiezii scânteie pe coama ei de un castaniu-roșcat, simplitatea cuminte a bonetei ei de femeie căsătorită fiind lăsată deoparte câtă vreme dormise, scoțându-i la iveală părul aranjat în cârlionți eleganți, petrecuți în jurul urechilor, în timp ce șoldurile i se legănau cu acea senzualitate bătătoare la ochi, specifică unei femei hotărâte să profite cât de mult posibil de bărbatul care-i căzuse în mreje.

„Lettice."

Încremenită, nevenindu-i să creadă, Elisabeta privi cele două umbre – una grațioasă și cu o fustă amplă, cealaltă înaltă și înclinându-se galant la apariția doamnei lui –, care își împreunară capetele în fața cortului și discutară în șoapte pe care nu ar fi putut spera să le audă mai mult decât ar fi putut să înțeleagă ciripitul păsărilor, ce răsuna din crengile de deasupra capului ei. Câte clipe trecură astfel, cu ea stând nemișcată și ascultând, era ceva ce Elisabeta nu ar fi știut sigur. Undeva în apropiere, un copoi prinse a lătra entuziasmat. Auzi zdrăngănitul harnașamentelor cailor, voci împărțind porunci, trosnetul copitelor pe solul pădurii.

În scurt timp, femeile începură să se foiască, ridicându-se în capul oaselor și discutând între ele. Lady Helena, o scumpete de fată, îi aduse un pahar de vin, apoi îngenunche și i-l duse la buze.

Elisabeta bău, cu o expresie impenetrabilă, și o privi pe Lettice, contesă de Essex, intrând din nou în cort. Fața lui Lettice era îmbujorată toată, iar ochii scânteietori erau ca ai unei copile proaspăt întoarse de la amantul ei; își luă boneta albă, simplă, cu mâini nesigure, punându-și-o pe cap astfel încât să-i acopere valul brun-roșcat de păr, parcă pentru a-și ascunde rușinea.

„Prea târziu, prea târziu", râse batjocoritor Elisabeta în sinea ei. Însă buzele ei nu articulară nici un cuvânt. Îi dădu voie Helenei să îi tamponeze gura cu un șervet de damasc alb, parfumat cu apă de lavandă.

Odată ce doamnele se strânseră în jurul ei, se ridică pentru a fi îmbrăcată cu rochia grea, brodată cu aur. Întorcându-se complet, ridică brațele pentru a le da voie femeilor să îi fixeze și să îi prindă corsajul magnific țesut cu aur, strângându-l bine în jurul pieptului ei.

„Lasă-i pe Robert și pe Lettice să își șoptească și să se joace de-a amanții. Eu sunt regina, și am să-mi fac o intrare triumfală în Kenilworth."

Da, supușii ei aveau să cadă în genunchi în fața splendorii ei fără pereche, iar ea avea să le poruncească să se ridice, cu un gest al mâinii. Nu avea destul timp pentru a exersa această artă a cochetăriei specifică vieții de la curte, pentru a-și aranja întâlniri clandestine și a arunca ocheade. Era o descendentă a dinastiei Tudorilor – tăioasă ca o piatră, în dragoste, dar cu o inimă de leu, în luptă, după cum aveau să constate în scurt timp dușmanii ei, prima pe listă fiind contesa de Essex.

Întinse un braț pentru a i se potrivi mâneca bogat împodobită cu pietre prețioase, răsuflând adânc la fiecare panglică ce îi era legată de corsaj. „Pregătiți-mă pentru bătălie. Nici n-am să pierd, nici nu am să leșin." Doamnele de companie îi strânseră bine panglicile și îi traseră cizme de călărie solide în picioare. I se aduseră perucile, dintre care își alese una, apoi i se făcu un masaj facial blând, iar pielea îi fu împrospătată cu uleiuri parfumate, înainte de a i se aplica vopseaua albă, ce dădea tenului un aspect catifelat.

– Spre Kenilworth, doamnelor!

Vocea îi răsună tăios în cortul aglomerat, făcând capetele somnoroase și surprinse să se întoarcă spre ea. Doar verișoara ei, Lettice, care încă își prindea ciorapii cu jartierele, ținându-și capul plecat și mișcându-și încet și calculat mâinile, nu ridică privirea la această poruncă.

Femeile se grăbiră să îi elibereze calea când Elisabeta ieși din cort, și doar lady Helena avu prezența de spirit de a-i prinde trena rigidă, bătută cu pietre prețioase, ridicând-o pentru a nu se murdări.

Afară, soarele începea să apună spre a face loc înserării, lumina lui firavă, ușor roșiatică, arzând printre copaci. Cineva împroșcase cu pământ peste focul de tabără, pentru a-l stinge, iar fumul ce se ridica o făcu să îi lăcrimeze ochii.

Robert aștepta precum Herne Vânătorul[1] sub frunzișul bogat al unui stejar bătrân, la fel de bine clădit ca acesta. Vârsta nu îi

[1] În folclorul englez este considerat zeu al pădurii și al vânătorii (n.red.)

știrbise cu nimic din frumusețea fizică, accentuată de vesta din piele cu pieptar de un roșu-închis, de mânecile crestate împodobite cu aur și de pălăria cu pene așezată pieziș. Ea încă îl considera tânăr și spectaculos de chipeș, cu ochii săi întunecați sclipind de ambiție și de promisiuni neîndeplinite. Și totuși, nu îi trecuse neobservat faptul că fața îi devenise mai tensionată de-a lungul anilor, că petele de sub ochi i se adânciseră treptat, că gura îi zâmbea mai circumspect în ultima vreme, privind-o cu o expresie în care se împleteau în egală măsură frustrarea și dorința.

Odată, mânat de mândria și de aroganța lui tinerească, Robert nu găsise de cuviință decât să o întrebe: „Când?" Acum, știa că era mai bine să nu întrebe nimic, părând să prefere tăcerea în locul unui refuz direct, cu toate că reticența lui obișnuită începea să se topească. Și tot ce-și dorea ea era să descopere care va fi pasul lui următor.

I se adresă scurt:

– Dragul meu lord Leicester!

– Maiestatea Voastră, răspunse el, înclinându-se adânc. Elisabeta simți un fior de satisfacție atunci când își dădu seama că el era confuz în ceea ce o privea, pentru că, probabil, o considera regina lui, și nu soția unui alt bărbat, pe care ar fi apucat să o pipăie doar în pragul ușii sau la adăpostul întunericului.

Ea trecu maiestuos pe lângă el și se apropie de locul unde aștepta tânărul ei paj. Acesta stătea ghemuit, pentru a-și ajuta stăpâna să urce în trăsura închisă.

– Bun băiat, spuse ea cu un val brusc de afecțiune, ciufulindu-i acestuia părul înainte de a-și așeza talpa piciorului în mâinile lui ce așteptau cumințí, făcute căuș. Fie ca întotdeauna să-ți servești regina la fel de bine. Și *sus*!

Capitolul 3

Fortificațiile, Castelul Kenilworth

Ziua fusese cea mai fierbinte din câte ținea ea minte. Fruntea lui Lucy era leoarcă de sudoare. Își scutură poalele boțite ale rochiei și se clătină, mult prea obosită pentru a mai sta în picioare, aruncând o privire spre îngusta alee înfrunzită ce ducea spre Long Itchington. Aceasta era direcția pe care avea să o urmeze suita reginei, sau cel puțin așa părea să creadă toată lumea.

Cu mișcări furișe, se șterse pe față cu bucata de cârpă ruptă care îi fusese pusă în mână cu o oră în urmă.

– Poftim, murmurase bărbatul către cei aflați în primele rânduri. Păstrați una pentru voi, iar restul dați-le în spate. Toată lumea trebuie să aibă un steag. Imediat ce vedeți grupul care deschide suita, fluturați steagurile cât mai sus în aer și nu vă opriți până nu trece regina și vedeți că a ajuns în curtea pentru turniruri. Bărbatul repetase aceste instrucțiuni cu un strigăt răgușit, plimbându-se printre rândurile formate. S-a înțeles? Fluturați steagurile și strigați până nu se mai vede.

Încă de la primele ore ale dimineții, căruțele lor înaintaseră hurducăind pe drumurile accidentate și prin pădurile pline de umezeală, scăldate într-o lumină verde, și nu ajunseseră la vastele ziduri maro-roșcate ale castelului Kenilworth decât spre sfârșitul după-amiezii. La sud de castel se întindea un lanț defensiv uriaș de întărituri de pământ, un șir de coline domoale, acoperite cu verdeață. Însă acum că poarta stătea deschisă, putea fi admirată valea inundată de soare prin care urma să treacă alaiul reginei, în timp ce poporul ei o întâmpina cu strigăte vesele de pe malurile înalte ce străjuiau drumul. La sosirea în Kenilworth, fuseseră mânate aici ca o turmă de vite, permițându-li-se doar să împartă

la zece o carafă de bere caldă, cu gust metalic, și câteva pâinici înmuiate în sos. Femeile cu funcții mai importante fuseseră lăsate să se odihnească la umbră, dar când Lucy încercase să se așeze pe iarba de pe marginea drumului, pentru a-și mânca porția sărăcăcioasă de pâine, unul dintre bărbații puși să le organizeze o împunsese cu vârful cizmei, strigând:

– Sus!

Una dintre femeile mai bătrâne de acolo, o matroană cu o bonetă țeapănă de pânză, îndrăznise să protesteze față de acest tratament, motiv pentru care bărbatul își ridicase biciul greu asupra amândurora, vorbind cu un pronunțat accent de Warwickshire, ce îl făcea greu de înțeles:

– Nu aveți voie să stați jos. Veți aștepta în rânduri, așa cum vi s-a spus. Trebuie să fim pregătiți când sosește regina, înțelegeți? Astea sunt ordinele Domniei Sale, pur și simplu, și orice bărbat, femeie sau copil prins că nu stă în rând își va petrece noaptea legat la stâlpul infamiei. E clar?

Încetul cu încetul, soarele începu să coboare sub linia orizontului, iar ziua deveni mai puțin fierbinte, spre ușurarea tuturor.

Un bărbat cu fața aspră și cu părul galben, care purta livreaua de-acum familiară a servitorilor familiei Leicester, apăru călare de-a lungul șirului de întărituri de pământ despre care Lucy auzise că se numeau „fortificații", mergând la pas pentru a inspecta mulțimea strânsă acolo de o parte și de cealaltă a drumului.

Ajuns în dreptul ei, călărețul se opri. Calul lui se agită când stăpânul lui strânse mai tare de frâie.

– Tu de-acolo, îi strigă el pe un ton sălbatic și tăios. Spune-mi cum te cheamă, fetițo, și ce cauți aici?

– Lucy Morgan, domnule. Călătoresc împreună cu grupul de servitori ai reginei.

– Cu ce te ocupi tu, mă rog frumos?

– Sunt artistă, domnule.

– Ești *artistă*? Mijindu-și ochii de un albastru apos, o examină iar din cap până în picioare, apoi o întrebă, cu o notă rece, batjocoritoare în glas: Oare ce înseamnă asta, mă întreb?

– Cânt și dansez pentru oamenii de la curte, domnule.

Bărbatul îi studie fața preț de încă o clipă, neștiind sigur dacă să o acuze de insolență, după care chemă una dintre gărzi, cu o smucitură din cap.

– Tu de acolo, mut-o pe asta în spate. Să nu ajungă sub privirile procesiunii.

Când soldatul ezită, vizibil derutat de ordin, călărețul se înfurie.

– Fă ce ți-am spus, omule, și grăbește-te. Aproape că s-a înserat. Alaiul reginei nu poate fi prea departe. Își întoarse calul. Acesta e un bastion englezesc în toată regula. Nu o putem lăsa pe Maiestatea Sa să fie cuprinsă de spaimă la vederea unei fețe de maur în mulțime, n-am dreptate?

Două gărzi o prinseră pe Lucy și o târâră departe de celelalte femei, în ciuda bombănelilor unora dintre ele. Însă nimeni nu îndrăzni să protesteze, iar Lucy se trezi dusă, fără nici o urmă de blândețe sau de politețe, la câteva sute de metri depărtare de restul artistelor, printr-o gaură din mulțime unde o cărare îngustă și abruptă ducea la un dâmb cu iarbă, în spatele căruia se înălța zidul castelului.

Adusă cu forța în această fundătură, Lucy se întoarse spre cele două gărzi, cu respirația tăiată și pregătită să se apere, așteptându-se din partea lor să o lovească. Însă, deși unul din ei o împinse la pământ, bărbatul mai în vârstă clătină din cap amenințător și îl trase pe tovarășul lui deoparte.

– Ar fi bine să rămâi aici, fetițo, până când regina ajunge cu bine înăuntru, îi spuse el pe un ton nu complet lipsit de bunătate, și să te ții departe de ochii oamenilor, dacă vrei să-ți fie bine.

Pe dâmbul cu iarbă, luptându-se pentru un loc de unde să vadă mai bine drumul, bărbații care așteptau alaiul puteau să o privească de sus de pe ambele părți. Câțiva chiar râseră când Lucy se chinui să se ridice de jos, ștergându-și noroiul de pe mâini. Încercă să le ignore comentariile grosolane ce pluteau pe deasupra capului ei. Era obișnuită cu astfel de glume, deși încă o mai usturau, uneori. În felul acesta crescuse în Londra, sub privirile insistente și în șoaptele oamenilor, înconjurată de strigătele bărbaților de pe stradă, atunci când îndrăznea să iasă de una singură.

– Dacă un bărbat te fluieră vreodată pe stradă, fluieră-l și tu, până vine în fugă, îi sugerase cândva unul dintre amicii de la teatru ai tutorelui ei, făcându-i cu ochiul peste masa la care luau cina. Apoi îndeasă un cuțit în vintrele ticălosului și ia-i sacul cu bani, cât timp el e ocupat să se vaite.

Pe tutorele ei, jupânul Goodluck, îl înfuriase acest sfat.

– Nu-l băga în seamă pe Twist, insistase el, furios. Cu o asemenea purtare, mai degrabă sfârșești prin a fi ucisă.

Chiar și așa, tutorele ei o luase deoparte, mai târziu, și îi arătase cu multă grijă cum să se apere într-o bătaie: ochi, gât, vintre și genunchi, cele mai vulnerabile părți din anatomia unui bărbat. În special vintrele.

– N-ai nevoie de cuțit acolo, o informase el cu o satisfacție sumbră.

În depărtare, de undeva de dincolo de copaci, un corn sună trei note triumfătoare. Timp de o clipă se făcu liniște, toată lumea rămânând complet nemișcată în lumina din ce în ce mai difuză a zilei. Apoi, cornul răsună din nou, mai tare, mai insistent.

– Regina! strigă o femeie, pe jumătate isterică. Buna noastră regină Bess!

Mulțimea din față izbucni în urale și câteva steaguri albe începură să fluture. Bărbații însărcinați cu organizarea împărțiră aspru porunci în stânga și-n dreapta, apoi toată lumea se alătură uralelor și începu să fluture steagurile.

Cineva de pe dâmbul de iarbă aflat mult deasupra ei îngenunchease și își strecurase brațul prin marea de picioare.

– Haide, ia-mă de mână, îi strigă o voce, deși abia reuși s-o audă în zarva din jur. Nu îi vedea fața, dar părea tânăr și foarte serios. Nu am să te las să cazi. Am să te trag sus pe dâmb, să poți vedea.

Ea îl ignoră și își smulse niște iarbă din păr. Dacă gărzile se întorceau și constatau că dispăruse…

– Grăbește-te, regina aproape c-a ajuns!

Uralele se intensificaseră. Cu coada ochiului întrezări un braț fluturând prin lumina scăzută, căutând-o.

– Am să ratez și eu ocazia de a o vedea, dacă nu mă prinzi odată de mână, spuse vocea cu un ton de reproș.

Întorcându-se brusc să-i răspundă, Lucy se opri și se zgâi, căci mâna care o căuta pe a ei nu era albă și palidă, așa cum se așteptase, ci neagră ca a ei.

Se întinse și îl prinse pe bărbat de mână.

Puternice și sigure, degetele lui lungi se strânseră peste ale ei, iar ea se holbă la ele, fascinată, întipărindu-și în minte fiecare unghie și articulație a degetului, precum și tendoanele viguroase de la încheietura mâinii lui. Apoi încă o mână coborî și o prinse pe a ei, reușind, cu un icnet, să o ridice pur și simplu de jos și să o ajute să stea în picioare pe marginea dâmbului cu iarbă.

Reușind să-și recapete echilibrul, Lucy se eliberă din strânsoare și urcă singură restul pantei, fără a-i păsa cât de tare își murdărea

rochia, ajungând în vârf exact la timp pentru a vedea alaiul reginei apropiindu-se.

– Mulțumesc, spuse ea, cu respirația tăiată, ridicându-și privirea spre chipul unui bărbat tânăr, la fel de negru ca ea și doar cu puțin mai înalt. Tu... ești...

– Șșt! Îi zâmbi, însă cu un aer serios, și arătă de-a lungul malului, spre fortificații. Regina a ajuns.

CAPITOLUL 4

Sibila, care venise să întâmpine suita regală în fața întăriturilor de pământ ce marcau intrarea în Kenilworth, făcu o reverență adâncă, pregătindu-se să își încheie discursul pompos. Slabă ca o pisică, cu părul împodobit cu flori și îmbrăcată la limita decenței, într-o cămașă albă de mătase cu un umăr dezgolit, după moda grecească, fata – de paisprezece, poate cincisprezece ani – își ridică privirea spre stăpânul ei, contele de Leicester, parcă cerșind niște laude și vrând să întrebe: „Așadar, discursul meu v-a fost pe plac, bunul meu lord?"

Elisabeta, ținându-și o mână înmănușată pe frâul calului ei, încercă să-și ascundă veninul geloziei din glas când remarcă:

– O protejată demnă de laudă, domnul meu.

La un semn din cap, fata se dădu în spate, ținându-și creștetul încununat cu flori atât de plecat, încât părea că se rupe în două, reverență ce scotea, fără îndoială, la iveală stânjeneala resimțită din cauza îmbrăcămintii impudic de strâmte ce îi acoperea corpul. Suita regală porni din nou înainte, gărzile regale urmând-o la distanță mai mare decât le sugeraseră organizatorii. Elisabeta se ținea dreaptă în șa. Refuza să intre în Kenilworth ca și cum s-ar fi temut pentru viața ei, în ciuda obișnuitelor zvonuri despre comploturi și amenințări la adresa ei.

Doamne Dumnezeule, cât de obosită se simțea, totuși. Tot corpul o durea după ziua lungă petrecută în șa, iar rochia ei grea din țesătură de aur, bătută cu pietre prețioase de la tivul fustei până la guler, devenise sufocantă la ceasul acela al înserării. Vedea însă mulțimea de oameni din fața ei, înșiruită de-o parte și de cealaltă a aleii late și aplecată periculos de mult peste turnurile cu parapet ale cetății Kenilworth, ignorând primejdia. Supușii veniseră să își vadă regina, iar ea nu avea să-i dezamăgească prăvălindu-se în

șa ca o femeie bătrână sau cerând să i se aducă un scaun ori să fie purtată înăuntru așa cum făcuse tatăl ei spre sfârșitul domniei, bolnav fiind și de-abia reușind să mai umble. În seara aceea însă, simțea din plin povara vârstei de patruzeci și doi de ani. Pielea îi atârna în pungi sub ochi și, privind-o de aproape, nici o cantitate de vopsea albă nu ar fi putut să îi ascundă cicatricile lăsate de vărsatul de vânt.

Chiar și așa, semnele îmbătrânirii nu păreau să fi scăzut dorința lui Robert de a se căsători cu ea. O regină rămânea o regină, în pofida pielii lăsate și a ridurilor, iar familia Dudley avusese mereu ambiții mari.

Când se apropiară de Turnul Galeriei, o umbră neagră se ridică din penumbră și se năpusti la mică înălțime peste capetele lor, cu un foșnet de aripi. Un murmur străbătu mulțimea de oameni burdușiți de o parte și de alta a dâmburilor înalte de pământ, aflați suficient de aproape pentru a vedea ce se întâmplă, cu steagurile albe scânteind din când în când ca niște flăcări albastre.

– Lilieci! Lilieci!

Fețele palide, ridicate, ale supușilor se întoarseră să privească zborul creaturilor până ce acestea dispărură în lumina amurgului.

Fără îndoială, oamenii considerau a fi un semn bun faptul că liliecii părăseau castelul odată cu sosirea reginei, și poate că așa și era. John Dee o învățase să fie atentă la astfel de semne cu tâlc din natură și să le folosească în avantajul ei oricând era posibil; așadar, se va spune că venirea ei alungase întunericul și readusese lumina în Warwickshire.

Elisabeta își ridică privirea spre turn, lungindu-și gâtul pentru a-l vedea mai bine pe Robert, care le poruncea curtenilor să se oprească în fața porții închise a acestuia. Pe parapetele turnului, la mare înălțime, se aflau siluete ireal de înalte, cu trâmbițe uriașe – de unu sau de doi metri lungime – scânteind în lumina făcliilor de dedesubt.

– Ce-i asta? O poartă și un turn păzite și încuiate pentru a împiedica intrarea Maiestății Sale? Unde e portarul? Prefăcându-se mânios, Robert ridică vocea. Voi de-acolo! Deschideți imediat poarta pentru regina voastră, netrebnicilor!

Ca la un semn, o ușă se deschise larg, iar de dincolo de ea apăru un portar masiv, nevoit să își plece capul pentru a nu și-l izbi de buiandrug.

Bărbatul măsura vreo doi metri și jumătate-trei în înălțime, iar într-o mână ținea ferm un ciomag grosolan, în vreme ce în cealaltă zdrăngănea o legătură de chei. Precum sibila de dinaintea lui, costumul acestuia era din mătase albă, înfășurat în jurul burții și ascunzând cu greu umflătura comică dintre picioarele lui. Obrajii îi erau roșii ca și cum ar fi fost amețit de băutură, impresie cu nimic contrazisă de legănatul lui stângaci, când păși împiedicat în cercul de făclii.

Oare bietul om se cățărase pe picioroange?

Mimul își juca bine rolul, pornind greoi înspre regină cu un răcnet atât de convingător, încât jumătate dintre curtenii din spatele ei se risipiră cu o grabă rușinoasă, făcând mulțimea ce îi privea să izbucnească în hohote nestăpânite de râs.

– Ce-i cu vâlva asta, ce-i cu atâta freamăt? întrebă el, scuturându-și atât de violent spre mulțime uriașa legătură de chei, încât aproape că se răsturnă pe spate.

Mulțimea râse din nou, în parte de omul din fața ei, în parte de limbajul învechit, deși cei aflați în imediata lui apropiere avură grijă să se îndepărteze prudent, la o distanță suficientă încât să nu poată ajunge la ei. Unul dintre soldații din garda reginei, descălecând în grabă, făcu un pas amenințător spre portar, dar se opri când Robert ridică o mână.

Vocea portarului tună peste capetele lor, răsunând în curtea exterioară:

– Întoarce-te, stai, încotro acum?

Robert veni lângă regină, în lumina pâlpâitoare a făcliei. Preț de o clipă, atingând-o ușor cu mâna, o întrebă încet, oarecum provocator:

– Vă e teamă, Maiestatea Voastră?

– De un bărbat pe picioroange, înveșmântat în propriul său giulgiu?

– *Un bărbat pe picioroange?* Cu o lumină jucăușă în privire, Robert se prefăcu uimit. Vai, Maiestatea Voastră, acesta este nimeni altul decât marele Hercule însuși, cu poruncă să stea de strajă la castel, în lipsa mea.

– Dar ce-i cu ființa aceasta delicată? Îndreptându-și ciomagul spre Elisabeta, care stătea în șa nemișcată și cu spatele drept, portarul se prefăcu surprins. O, Doamne, o perlă fără de pereche!

– Sunt pierdută, comentă ea, adresându-se mulțimii. M-a observat acum.

Mulțimea râse și se împinse mai aproape, dându-și coate și blestemând gărzile care o țineau la distanță, cu lăncile solide încrucișate. Robert, sprijinindu-se cu un aer familiar de calul ei, își făcu de lucru cu propriul cercel cu perlă și ascultă, purtând pe chip zâmbetul unei pisici satisfăcute în fața șoarecelui prins și omorât. Negreșit, credea că deja o cucerise pe jumătate, dovedindu-și popularitatea în fața publicului, știind că această întâmpinare avea să fie memorabilă pentru vizita ei la Kenilworth.

– Aceasta nu e o femeie din lumea noastră, continuă portarul, fără a se lăsa intimidat de râsete, hotărât să își rostească replicile, ci o regină a zeițelor, fără îndoială. Chipul ei, mâinile ei, ochii ei – toate trăsăturile ei coborâte din ceruri sunt atât de maiestuoase!

– Tu ai scris măgăriile astea? îl întrebă Elisabeta încet.

– Nu eu, protestă Robert. Numele autorului e John Badger, Maiestatea Voastră, un om de litere cât se poate de valoros, venit de la Oxford. Nu am reușit să îl împiedic. A insistat să își joace rolul în această scenetă. De fapt, mă tem că jupânul Badger nutrește o oarecare *simpatie* față de Maiestatea Voastră. Deși nimeni nu îl poate învinovăți pentru asta.

Jupânul Badger reuși cu greu să îngenuncheze în praf, având nevoie de ajutorul unui alt bărbat, în această încercare de a mima supunerea respectuoasă, și îi întinse ciomagul și cheile.

– Vino, luceafăr desăvârșit, proclamă el curajos, treci mai departe cu veselie și fericire. Poftim, primește ciomagul și cheile. Mă plec în fața ta, cu tot cu porți și ziduri, mă supun aripii tale protectoare.

Mulțimea de dincolo de ziduri izbucni în aplauze când portarul își puse jos ciomagul și cheile și porunci să se deschidă porțile, în numele reginei. Când îngenunche în fața ei, costumul de mătase albă, subțire ca un giulgiu, se întinse și mai tare în jurul cărnii dintre picioarele lui, mulându-se obscen pe umflătură.

Elisabeta își feri privirea până ce bărbatul din fața ei își aranjă costumul. Una dintre doamnele ei de companie izbucni în râs, grăbindu-se să-și înăbușe hohotele cu dosul palmei. Era Lettice, desigur.

– Acceptăm supunerea ta, anunță Elisabeta. Acum, du-te și răcorește-te cu niște bere, jupâne Badger, căci o meriți din plin.

Poarta se deschise larg în lumina amurgului, iar statuile de doi metri și jumătate ale trâmbițașilor părură să-și ridice trâmbițele uriașe de argint pe parapetul de deasupra capetelor lor, începând o cântare lugubră. Robert o conduse pe poarta Turnului Galeriei

în pas de plimbare, iar curtenii și doamnele ei o urmară, copitele cailor lor tropăind pe pietrele de pavaj și înghițind sunetul trâmbițelor.

Înfrigurată brusc în incinta tenebroasă a turnului, Elisabeta trecu pe sub pietrele umede ale acestuia și își aminti de un alt turn în care trăise cândva vremuri de întuneric și de disperare. Își coborî privirea, sperând să găsească alinare, dar nu mai reuși să distingă chipul lui Robert, ci doar conturul întunecat al capului lui când ieșiră de sub arcada porții.

Se înfioră. Era oare posibil ca liliecii să fi fost un semn de rău augur, până la urmă?

Capitolul 5

– Ai vrea să vezi și restul spectacolului?

Lucy își trase mai strâns pelerina de călătorie în jurul umerilor, dorindu-și ca aceasta să fi fost mai groasă. Acum că regina și suita ei strălucitoare dispăruseră dincolo de zidurile întunecate ale turnului, la fel ca personajele acelea uluitoare, reprezentate de fata frumoasă în mătase albă și de portar, briza ce bătea dinspre lac părea dintr-odată mai rece pe fața ei. Știa că oboseala își spunea cuvântul.

– Restul spectacolului? repetă ea, încruntându-se.

– Portarul a fost doar începutul, îi explică tânărul. Imediat după poartă se află curtea pentru turniruri – da, se va organiza un turnir peste câteva zile –, apoi curtea exterioară, și, după aceea, vechea citadelă. La fiecare oprire, lordul Leicester a pus la cale câte un spectacol în cinstea reginei, urmat de focuri de artificii. O prinse de mână fără a-i mai cere voie. Dacă vrei să vezi toate astea, te pot ajuta să treci de poartă și să ajungi în curtea exterioară. Singură, nu o să ți se dea voie.

Ea se zgâi la livreaua lui albastră, de-abia acum înțelegând cu cine avea de-a face.

– Ești unul dintre oamenii lordului Leicester?

– Iar tu cânți pentru regină?

Lui Lucy i se tăie răsuflarea la auzul întrebării și făcu rapid un pas în spate, înspăimântată de ceea ce avea să urmeze. De regulă, era o insultă.

– De unde ai știut că sunt artistă? întrebă ea.

– Am urechi. Când văzu că ea continuă să-l privească cu nedumerire, tânărul oftă și arătă spre locul unde se aflase ea mai devreme. Nerodul ăla care te-a trimis aici te-a întrebat cu ce te ocupi la curte. Eram atent.

Roșeața din obrajii lui Lucy se intensifică.

– Ah!

El ridică din umeri, remarcându-i stânjeneala.

– Eu lucrez la grajdurile din Kenilworth ale lordului meu Leicester. Nu e nimic rușinos în a munci cinstit.

Mulțimea începea să se rărească, oamenii sărind jos de pe dâmbul cu iarbă și pornind în direcția fortificațiilor, unde se amenajase o tabără improvizată, cu diverse corturi și colibe grosolane din lemn, și hamace întinse în grabă între copaci. Numeroase focuri mici fuseseră deja aprinse, iar bătaia ciocanelor – care încetase în timpul intrării reginei în castel – începuse din nou cu sârg. Lucy scrută în beznă zecile de lumini pâlpâitoare ce țâșneau dintre întăriturile de pământ, unde oamenii se instalau pentru următoarele câteva săptămâni. Acum că se lăsase întunericul, părea că toată lumea voia un colțișor în care să doarmă.

Îi dădu voie tânărului să o conducă jos de pe dâmb, încrezându-se instinctiv în el, deși considera că atingerea mâinii lui era cam nerușinată, având în vedere că nici măcar nu se știau după nume.

– Deci ești călăreț, spuse ea.

Ea nu știa să călărească. Nu avusese niciodată nevoie la Londra, unde mersese pe jos peste tot, și, cu siguranță, nici acum, când era la curte.

El sări jos înaintea ei, apoi se întoarse pentru a o ajuta să coboare încet, astfel încât să nu-și murdărească rochia din nou.

– Grăjdar, o corectă tânărul. Pentru o clipă, Lucy crezu că râdea de ea, dar apoi trecură pe sub arcada ce dădea spre curtea pentru turniruri și păși în lumină, unde fața lui căpătă din nou un aer serios. Mențin curățenia în grajduri, repar șeile și valtrapurile, mă ocup de caii stăpânului meu și de cei ai oaspeților lui. Făcu o pauză. Avem peste o sută de cai de hrănit, adăpat și țesălat în seara asta, ca să nu mai pomenesc de sutele care aleargă liberi pe pajiștea de est, toți caii și poneii care au venit cu suita reginei.

Ea îl privi lung.

– Înseamnă c-ar trebui să pleci. Nu vei avea probleme pentru că lipsești?

– Te-am văzut *pe tine*. Vocea îi era șoptită, însă accentul pus pe *tine* era inconfundabil. Nu am putut să mă întorc. Trebuia să rămân și să îți vorbesc.

Lucy se arătă surprinsă, știind că, probabil, risca o bătaie pentru absența lui. Însă tânărul începuse deja să o conducă prin

mulțime, trecând de gărzile dezaprobatoare cu o fluturare din mână și cu un cuvânt murmurat, și orice replică ar fi vrut să-i dea se topi când văzu din nou grupul reginei, la doar câteva sute de metri depărtare.

Așezată pe calul ei alb, cu părul roșu cârlionțat strălucind în cercul de făclii aprinse, cu rochia rigidă de aur și fildeș strânsă în pliuri groase, împodobită cu pietre prețioase enorme ce scânteiau și jucau în ape la cea mai mică mișcare a ei, regina aproape că semăna cu un personaj dintr-o procesiune de pe străzile Londrei, sau cu una dintre figurinele pictate pe care Lucy le văzuse purtate pe străzi de Paște sau Crăciun, înconjurate de lumini.

– Uite! îi șopti el la ureche, iar ea se întoarse cu inima strânsă, să vadă la ce se uita tot restul lumii.

Undeva departe, pe apele întunecate ale lacului, o insulă plutitoare luminată de făclii venea încet tot mai aproape. În mijlocul ei se afla o femeie în alb. Câteva copile ca niște nimfe erau îngenuncheate în jurul ei, părând desprinse dintr-un tablou. Cu părul revărsându-li-se liber pe spate, aruncau în apă brațe întregi din ceea ce păreau a fi petale de trandafiri.

– *Eu sunt Doamna acestui lac frumos, începu femeia să recite, care, din vremea domniei marelui rege Arthur, a dus o viață posomorâtă, cuprinsă de durere nesfârșită.*

Cu spatele drept și cu un aer regal pe calul ei alb, regina se întoarse spre contele de Leicester, cu o expresie de amuzament pe chipul ei frumos.

– Doamna Lacului?

– Nu știți, Maiestate, replică Leicester, vocea lui gravă răsunând cu ecou în curtea pentru turniruri, că nu vă mai aflați în sălbăticia din Warwickshire, ci la Camelot, la curtea marelui rege Arthur însuși?

– Înseamnă atunci că trebuie să renunțăm la tron?

– Tăcere, o să stricați surpriza, spuse el, și o lovi obraznic peste mâna înmănușată în timp ce vorbi: Aveți răbdare. Mai sunt și altele.

Derutată, Lucy se întoarse să îl privească pe tânărul de lângă ea. Acesta părea ciudat de concentrat, plimbându-și privirea între Leicester și regină.

– La ce se referă? îl întrebă ea în șoaptă. Curtea regelui Arthur?

– Stăpânul meu nu e decât conte, îi murmură el la ureche, dar își dorește să se însoare cu o regină. Dacă aici suntem la Camelot,

înseamnă că el e Arthur. Și ce femeie nu și-ar dori să se mărite cu regele Arthur?

– Dar credeam că regina l-a refuzat.

– De multe ori între patru ochi, se spune. Dar stăpânul meu nu se dă bătut atât de ușor. Așa înțelege el să îi ceară mâna, în văzul tuturor. Acesta e locul perfect pentru o căsătorie între ei. A poruncit ca ceasul de pe turnul citadelei să fie oprit până la plecarea reginei. Pentru a sfida timpul. Kenilworth devine Camelot, iar el, Arthur.

Nu înțelegea, dar ceva din tonul lui o făcu să ezite să mai ceară detalii.

Doamna Lacului coborî grațioasă de pe insula ei, când ajunse la țărm, și, trecând printr-o poartă îngustă, veni să îngenuncheze în fața reginei. Nimfele ei se strecurară cu naturalețe în apă și se jucară sub movila curții pentru turniruri, hârjonindu-se și strigând, cu mătăsurile ude lipindu-li-se de trupuri ca o a doua piele scânteietoare, făcându-i pe toți bărbații prezenți să se holbeze la ele și să zâmbească. Acum, Lucy observă că Doamna nu era tânără, așa cum erau nimfele ei, ci o femeie mult mai în vârstă, cu fața brăzdată de riduri, cu părul gri ascuns sub o bandă de mătase albă bine strânsă.

– *Am să-ți slujesc cât vei sălăslui aici, regină fără seamăn, și după cum s-a născut iubirea mea pentru Arthur, la fel se va naște și pentru tine.*

Rostind aceste versuri, Doamna se aplecă și mai mult și arătă în față, spre ușa căscată a turnului, lumina făcliilor scânteind pe inelele de pe degetele ei.

– *Intră, așadar, doamna mea, nu mai trebuie să aștepți. Lacul, castelul, lordul, toate îți stau la picioare.*

– Bravo! Regina bătu din palme, aplaudând, iar curtea se grăbi să îi urmeze exemplul. Îți mulțumesc pentru această primire poetică. Dar tu susții că acest loc a fost al tău de pe vremea regelui Arthur, și totuși îmi acorzi drepturi depline asupra lui, pe durata ședерii mele?

Doamna Lacului păru să îi arunce o privire nesigură lui Leicester. Când el dădu din cap, ea făcu o nouă reverență adâncă, pliurile de mătase ale costumului ei strălucind în lumina făcliilor.

– Așa e, o regină fără seamăn.

– Fiind regină a Angliei, credeam că acest loc e al nostru de drept. Și totuși, tu susții că e al tău? Lordul meu Leicester ar face bine să își amintească vechea zicală că într-o singură țară nu e loc pentru

doi domnitori. Regina își ridică mâna înmănușată și spuse tare, cu vocea reverberându-i în spațiul îngust: Îți mulțumim pentru primirea elegantă, Doamnă a Lacului, și îți sugerăm să te întorci în tărâmul tău de sub apă, ca să nu ajungem la o ceartă pe această temă.

Curtea fu străbătută de un val de râs stingher, iar Lucy îi aruncă o privire lui Leicester, curioasă să vadă reacția lui în fața acestei mustrări în public. Însă mulțimea și suita regală se mutase din nou, iar ea nu mai reuși să vadă decât vârful penei de la pălăria lui.

Când alaiul strălucitor trecu, în scânteieri de aur, pe sub făclii, mulțimea avansă în jurul ei alți câțiva metri, dornică să ajungă la ultima poartă și să intre în castel, aproape zdrobind-o pe Lucy când se împinse din spate, ca să înainteze.

Neliniștită, aruncă o privire în jurul ei, căutându-l pe tânăr, dar nu reuși să îl mai găsească în marea de oameni ce se înghesuiau peste ea. Nu putea decât să meargă înainte, având în spate sute de supuși și un șir de gărzi de-a lungul malului, care stăteau cu lăncile ridicate. Mirosul atâtor trupuri încinse era copleșitor. Lucy simți ceva împingându-se cu forță în spatele ei, făcând-o să strige speriată, apoi mâna cuiva o atinse, degetele mari de bărbat scormonind pe sub pelerina ei și încurcându-se în șireturile rochiei ei.

Încercă să se întoarcă, să vadă cine era, dar în acel moment, mulțimea făcu un pas uriaș spre poartă și toată lumea se împletici în față, în întuneric.

Încercând să nu cadă, Lucy se agăță de femeia din fața ei, care, ținând un prunc la sânul dezgolit, cu un păr blond, murdar, desfăcut sub bonetă, se întoarse pe jumătate pentru a-i striga un blestem.

– Îmi pare rău, reuși Lucy să spună. Îmi pare rău.

– Haide, vino încoace!

Simți o mână prinzând-o pe a ei și se lăsă smucită într-o parte, scoasă din mulțime și trasă printre gărzile înșiruite, cu lăncile lor amenințătoare. Spre ușurarea ei, constată că era tânărul care o salvase și mai devreme. Acesta o trase deoparte într-un loc liniștit, lângă zid, unde o făclie gata să se stingă sfârâia într-un suport deasupra lor.

– Ești bine, domnișoară? o întrebă el, privind-o ca și cum i-ar fi fost teamă că era gata să leșine.

Cu răsuflarea tăiată, incapabilă să vorbească, ea își netezi rochia și dădu din cap.

– Urmează-mă, atunci, îi ceru el, și de data aceasta să încercăm să nu ne mai lăsăm separați. Eu trebuie să mă întorc la grajduri,

dar te pot duce cel puțin până la curtea exterioară. În curând se vor aprinde artificii deasupra lacului, vor veni muzicanți și se vor juca și alte scenete. Poate că acolo o vei găsi pe vreuna dintre prietenele tale de la curte și vei putea afla unde vei dormi la noapte.

– Mulțumesc, spuse ea, dar tânărul începuse deja să își croiască drum de-a lungul zidului, prin spatele gărzilor.

Lucy îl ajunse din urmă când intrară în curtea exterioară, în timp ce ultimii curteni din suita reginei treceau în ropot de cai pe sub arcadă. Cel puțin aici, locul era luminat de făclii, iar mulțimea bombănitoare era ținută la distanță cu lănci. Dar îl auzi pe unul dintre soldații din gardă strigând că nimeni altcineva nu avea să mai fie primit în castel în noapte aceea și că toți cei care nu aveau pat trebuiau să se întoarcă în tabăra din fortificații. Se întrebă ce avea să se întâmple dacă nu reușea să dea peste nici una dintre celelalte artiste, și încercă să nu se gândească la probabilitatea sumbră de a dormi singură în acel cuib de hoți de dincolo de zidurile exterioare, fără nici o apărare și lipsită de lucrurile ei.

Lucy se lipi de zid pentru a permite unui grup de gărzi să treacă pe poartă, iar tânărul îi urmă exemplul, deși era vizibil nerăbdător să treacă și el.

– Cum te cheamă? întrebă ea, destul de îndrăzneață, deși se chinui să îi susțină privirea când tânărul se întoarse și se uită în jos la ea.

– Tom.

– Un nume scurt.

El zâmbi atunci, dezvelindu-și dinții foarte albi și puternici.

– Thomas Black. Da, un nume creștin, deși părinții mei au fost amândoi mauri. Se aflau pe o corabie de sclavi ce venea din Maroc când aceasta a fost capturată de către englezi. Au ales să se convertească imediat ce au ancorat în Falmouth, iar tatăl meu a acceptat numele englezesc de Black. O studie printre genele lungi și negre ce îi ascundeau expresia. Au avut de ales între asta sau a fi executați.

– Tu ești… Ezită, de teamă să nu îl ofenseze. Ești sclav, deci?

– M-am născut sclav, confirmă el, pe un ton destul de calm. Și am fost vândut ca sclav când am crescut suficient ca să pot lucra. Dar lordul Leicester mi-a dăruit libertatea după ce am ajuns să muncesc pentru el. Refuză să țină sclavi în casa lui. E un om mare.

– Și părinții mei erau africani. Cel puțin așa mi s-a spus în copilărie. Dar nu știu nimic sigur.

El dădu din cap, redevenind serios.

– Tu eşti ca mine, surioară. Locul tău nu e aici.

Lucy îşi feri privirea, neştiind cum să răspundă la o astfel de remarcă. Mama ei fusese o sclavă evadată, într-adevăr, însă jupânul Goodluck îi spusese întotdeauna lui Lucy să se declare o „englezoaică liberă", dacă o întreba cineva. Se născuse la Londra, la fel ca Goodluck. Anglia era casa ei. Locul ei nu era nicăieri altundeva.

Apoi, Tom o trase din nou de mână şi ajunseră în curtea exterioară, unde se pierdură imediat într-un vârtej de zgomote şi haos, învăluiţi în fumul ce se ridica dintr-un foc proaspăt aprins în stânga lor, înconjuraţi de oameni care treceau încoace şi încolo, pe jos şi călare, de grămezi puturoase de bălegar, ce o obligau să îşi ridice fustele şi să păşească atent, pentru a nu-şi murdări rochia.

Tom se uita în faţă cu o expresie încruntată în ochi.

– Va trebui să te las aici, spuse el cu inima strânsă, întorcându-se să îi studieze chipul. Un foc de artificii singuratic explodă deasupra capetelor lor în întuneric, probabil aprins din greşeală, şi o exclamaţie uriaşă de uimire se ridică din mijlocul mulţimii din jurul lor, în vreme ce toată lumea îşi lungi gâturile să vadă mănunchiurile de lumină roşie sfârâitoare. Probabil sunt căutat la grajduri. O să te descurci de una singură?

– Desigur, răspunse ea şovăitoare.

Dar nu voia să îl lase să plece. Teama pe care o simţise când fusese târâtă de gărzi începu să revină şi îşi simţi buzele paralizate de frică.

– Nu-ţi fie teamă, spuse Tom, atingând-o pe umăr.

– Nu mi-e, minţi ea şi îşi dădu seama, după expresia lui, că nu îl convinsese.

Căută prin mulţime un chip pe care să îl recunoască, apoi o zări pentru o clipă pe micuţa şi blonda Catherine din Norfolk, una dintre acrobatele reginei. Flutură din mână, uşurată, când îi văzu boneta şi rochia albă familiară.

– Catherine! Aici sunt!

Când fata porni spre ea, Lucy făcu spre Tom o reverenţă grăbită.

– Prietena mea o să-mi arate unde am să dorm la noapte. Mulţumesc din nou pentru ajutor, domnule.

– Tom, îi aminti el, continuând să se încrunte, însă Lucy îi întoarse spatele, salutându-l vag din cap.

Petrecându-şi un braţ în jurul taliei lui Catherine, se îndepărtă, povestindu-i prietenei ei toate lucrurile pe care le văzuse. Nu voia ca Tom să ştie cât de mult începea să îl placă.

CAPITOLUL 6

În mijlocul uralelor mulţimii şi însoţită de o trupă de muzicanţi în ciorapi verzi, cântând la oboaie, corni englezi şi cornete, Elisabeta trecuse călare pe sub poarta îngustă şi ajunsese la podul lung de lemn de dincolo de aceasta. Aerul era îmbâcsit de fumul de la făcliile aprinse. O serie de stâlpi împodobiţi cu păsări rare şi colorate în colivii, cu flori şi cu fructe de sezon o aşteptau din loc în loc, fiecare simbolizând un corn al abundenţei, cu bunătăţi stranii, pe care Robert i le arăta pentru ca ea să le admire.

Însă ochii lui ageri scrutau în permanenţă ceea ce se afla înaintea lor, ca şi cum ar fi simţit un pericol plutind în aer.

Observându-i starea de spirit, Elisabeta îşi ridică privirea spre conturul întunecat al clădirilor noi ce se înălţau pe lângă antica citadelă Kenilworth, întinzându-se deasupra zidurilor vechi cu ferestre largi, cu şipci verticale şi cu lucrături elegante în piatră.

De ce şi-ar fi făcut Robert griji pentru siguranţa ei tocmai aici, în propria lui fortăreaţă, la el acasă, în Warwickshire? Ei bine, întotdeauna se găsea o facţiune invidioasă sau una care era gata să comploteze împotriva coroanei, dar ea nu avea de gând să se închidă undeva la adăpost, ca o bătrână sperioasă. Nu, dorea să-şi înfrunte destinul cu capul sus, aşa cum ar fi făcut şi tatăl ei, şi avea să îi vadă pe făptaşi spânzuraţi, legaţi de cai şi sfâşiaţi în patru, pentru trădarea lor.

Din interiorul zidurilor răsunau porunci strigate cu glasuri răguşite. Gărzile înşirate pe parapeţi o salutară încrucişându-şi zgomotos armele. Steaguri şi fanioane cufundate în umbră fluturau de pe turnurile înalte, iar mulţimea izbucni din nou în urale când regina trecu de ultima poartă.

Pasajul ce ducea spre castelul propriu-zis era scurt, dar tenebros, luminat doar de flăcările gata să se stingă ale făcliilor prinse pe zid din loc în loc. Ajunsă din nou afară, în aerul cald de vară şi înconjurată de supuşi, uralele lor aproape că o asurziră, iar

din dorința acestora de a ajunge cât mai aproape de regină, doamnele ei de companie se treziră prinse la mijloc în îmbulzeală, una dintre ele scoțând un țipăt de spaimă când se simți strivită.

Peste tot în interiorul zidurilor domnea haosul. În fața ei se întindea doar un coridor îngust, pe care oamenii lui Robert îl păstraseră liber pentru procesiunea lor. Livrelele lor albastre în semiîntunericul curții îi dădură o senzație de siguranță.

Când ajunseră în sfârșit la podul mobil de lemn de la intrarea în curtea interioară, Robert aruncă frâiele calului ei în mâinile unui servitor și veni pe cealaltă parte să o ajute să descalece. Ochii lui întunecați îi scrutară fața, apoi mâna lui zăbovi pe talia ei mai mult decât ar fi fost necesar, când regina coborî din șa.

– Văd că ești obosită, murmură Robert, având grijă ca vorbele lui să nu ajungă decât la urechile ei. Însă nu am uitat de înțelegerea noastră. La miezul nopții?

Elisabeta văzu în zâmbetul lui o intimitate ce o făcu să-și dorească să îl plesnească peste fața frumoasă, când își aminti de conversația șoptită dintre el și Lettice, din după-amiaza aceea.

Cât de departe mersese acel flirt cu verișoara ei căsătorită?

– Nu sunt obosită, îi răspunse scurt Elisabeta.

Așteptă până când brațele lui se desprinseră de pe talia ei, adresându-se apoi curtenilor din jurul ei, pe un ton rece și oficial:

– Însă ora e târzie, anunță ea, chemându-și doamnele cu o ușoară răsucire a capului. Mâine e ziua Domnului și ne vom trezi devreme pentru Liturghie. Aduceți făclii și conduceți-ne, pe mine și pe doamnele mele, în apartamentele regale.

– Dar veți pierde focurile de artificii... începu Robert, pe un ton surprins și destul de iritat. Apoi, observând probabil expresia neînduplecată de pe chipul ei, zâmbi și se mulțumi să se încline elegant în fața ei. Sunt la porunca voastră, Maiestate.

Se aduseră făcliile, care luminară întunericul din curtea interioară. Dintr-o parte erau vegheați de vechiul bastion posomorât al castelului, iar din cealaltă de ferestrele mari, strălucitoare de la lumânările aprinse, ale noii clădiri a lui Robert, ce își revărsa splendoarea asupra celor aflați în curte, poftindu-i parcă să intre. Ridicându-și fustele, conștientă că rochia bătută cu pietre prețioase era prea lungă și mai degrabă potrivită pentru călărit decât pentru umblat, Elisabeta își croi drum prin mulțimea turbulentă, strânsă în fața turnului.

Chipuri ciudate se împinseră spre ea în lumina făcliilor, strigând urale prea zgomotoase, aproape forțate.

Unii aruncară spre ea cu trandafiri și crini. De-abia făcuse câțiva pași, când un tun începu să tragă peste lac, bubuitul acela asurzitor făcând-o pe Elisabeta să tresară, la prima explozie. Apoi, cerul fu inundat brusc de focuri de artificii, de lumini roșii, portocalii, galbene, orbitoare în splendoarea lor. Mulțimea începu să exclame uimită în jurul lor, iar doamnele de companie se opriră și își ridicară privirile, bătând din palme, încântate.

Pentru o clipă, Elisabeta se trezi singură, neștiind prea bine unde se afla sau cine stătea lângă ea. O panică veche se reaprinse în ea.

– Ia-mă de mână, Maiestate, murmură Robert pe acel ton degajat și familiar care îi era specific.

Ea avea senzația că-și retrăia prima zi de domnie, beneficiind de cunoștințele și de experiența lui Robert pentru a trece peste momentele de ezitare temătoare, în timp ce prelua frâiele monarhiei. Dar nu mai era acea tânără care trebuia să domnească peste o curte plină de ochi secretoși, având nevoie de sfatul și de compania prietenului ei, la fiecare pas.

Ținându-și bărbia ridicată, ignoră gestul lui și porni mai departe spre adăpostul sigur oferit de apartamentele ei, zâmbind și salutând din cap mulțimea de pe ambele părți.

– Domnul s-o binecuvânteze pe regina-*fecioară*! strigă cineva, subliniind cuvântul batjocoritor.

Cei prezenți izbucniră în râs, unii ușor stânjeniți, alții cu un dispreț fățiș.

Elisabeta își mușcă buza cu sălbăticie, dar clătină din cap la gestul pripit, furios, al lui Robert. Oamenii de rând aveau să facă glume, la fel cum glumiseră pe seama tendinței tatălui ei de a se descotorosi de soții, când acestea nu îi mai erau pe plac dintr-un motiv sau altul, sau pe seama „sarcinilor" surorii ei, din care nu ieșise niciodată nimic. Însă gluma vulgară o duru totuși, așa încât studie cu mai multă atenție mulțimea de oameni, căutând un chip cu o expresie de nesupunere vădită, căutându-i pe cei care ar fi îndrăznit să îi râdă în față.

– Maiestate! Mâna lui Robert se strecură sub brațul ei când o conduse printr-un pasaj ce răsuna de ecouri, a cărui intrare de piatră era bogat decorată. Ea își dădu seama după vocea lui că era furios. Îmi pare rău. Oamenii mei vor...

– Oamenii tăi nu vor face nimic. Nu s-a întâmplat *nimic*.

Refuzându-i ajutorul cu o fluturare din mână, începu să urce scările. Robert porni înainte, ținându-și în mâini pălăria cu pene,

cu o expresie indescifrabilă pe chip, în lumina pâlpâitoare proiectată de făcliile prinse în suporturile de pe ziduri. Elisabeta își aminti din nou momentul în care intrase în Turnul Londrei prin portalul jilav și sumbru al Porții Trădătorilor și, din nou, își ațintă privirea direct înainte, ținându-și fusta cu pietre prețioase a rochiei ei în pumnul strâns, pentru a nu o lăsa să se târască pe podea.

Ușa grea de lemn din capul scărilor era deschisă. Servitori în livrea albastră aflați de-o parte și de cealaltă a ușii se aplecară aproape până la podea, când intră. Doamnele de companie se repeziră în urma ei cu un foșnet de mătase și tafta, Lettice fiind ascunsă pe undeva printre ele. Camerele bogat mobilate ale apartamentelor de onoare, presărate de o mare de lumânări aprinse, care se reflectau în geamul fiecărei ferestre înalte, se întindeau în fața ei ca o temniță scânteietoare. Elisabeta se duse la fereastră și își scoase mănușile, sprijinindu-și palmele pe piatra curbată și netedă. În spatele ei, doamnele de companie exclamară încântate la vederea încăperii, explorând locul ce avea să le fie casă în următoarele trei săptămâni.

– Am făcut unele modificări de la ultima voastră vizită la Kenilworth, Maiestate. Camerele voastre au rămas la acest etaj, însă doamnele vor dormi dedesubt, în apartamente foarte confortabile. Mai multe dintre acestea chicotiră în spatele ei, iar Elisabeta ghici că Robert, probabil, le zâmbea, cu farmecul lui caracteristic, cu ochii negri strălucindu-i. Dacă e ceva în neregulă sau dacă nu găsiți la îndemână ceva ce doriți, eu sau oricare dintre servitorii mei vă va servi bucuros.

– Îți mulțumim, lord Leicester. Acum, tu și servitorii tăi puteți să vă retrageți.

Nu aruncă o privire peste umăr când Robert se înclină și dispăru fără un alt cuvânt.

Genunchii ei aproape că cedară când auzi sunetul ușii închizându-se în urma lui, dar rămase dreaptă, strângând pervazul de piatră cu mâinile goale. Era ca un fel de altar antic, la care trebuia să se roage pentru mai multă forță, pentru mai multă răbdare, în timp ce cascada luminoasă a focurilor de artificii continua să explodeze deasupra lacului.

„Nu am să cedez. Sunt regină. N-am de gând să-l împart cu o altă femeie."

Capitolul 7

Lucy străbătu în fugă aleea înecată în fum dintre zidul exterior al castelului și locuințele șubrede, ridicându-și fustele pentru a nu se împiedica în ele. Se opri, cu respirația tăiată, la capătul îndepărtat. Fumul înțepător de la ultimele focuri de artificii plutea în aer. În fața ei se întindeau alte două alei, ambele la fel de înguste și cufundate într-un întuneric cețos, calde de la duhoarea de porci, și găini, și oale puse în grabă pe foc.

Blestemă din nou breteaua prea subțire a pantofului ei, care se rupsese în timp ce ea și Catherine se îndreptau spre locuința lor din fortificații. Catherine mersese mai departe, și până reușise Lucy să își lege pantoful cu sfoara din săculețul ei, aleea rămăsese goală și nu mai avusese de ales, fiind nevoită să se întoarcă.

– Domnilor? Jupâne? În fața ei se aflau doi bărbați, ducând împreună un cufăr de lemn lung, ponosit. Judecând după albastrul hainelor lor cu livrea, își dădu seama că se aflau în serviciul lordului Leicester. Îmi cer scuze, dar... m-am rătăcit. Fac parte din trupa de artiști. Știți unde l-aș putea găsi pe jupânul Payne?

Unul dintre bărbați îi studie chipul, apoi rochia cu decolteu adânc, având pe chip o expresie pe care ea o găsi deranjantă.

– Una dintre artistele de la curte, zici? Și ce anume faci pentru eleganții domni și domnițe, frumoasa mea negresă?

Celălalt servitor, un bărbat mai în vârstă, cu o barbă grizonantă, puse jos cufărul și mormăi dezaprobator:

– Ascultă, Simon Talley, ajunge cu astea! Își șterse mâinile pe șorț și o privi atent. Noaptea era caldă și sufocantă, iar un zgomot de pași tropăiți, de fluierături, însoțit de cântecul unui scripcar plutea până la ei dinspre corturile improvizate sub zidurile castelului. Jupânul Payne, zici? În seara asta va fi ocupat să aranjeze locuințele pentru servitorii reginei.

– De-asta trebuie să vorbesc cu el. Mergeam împreună cu prietena mea să ne căutăm locuințele. Dar pantoful meu s-a stricat și am rămas în urmă.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Bărbatul mai în vârstă zâmbi, dezgolindu-și dinții sparți. Vii din curtea exterioară? Ar fi bine să te întorci și să-ți găsești un loc unde să dormi. E un adevărat labirint aici, cu atâtea corturi și mai știu eu ce, așa că ai grijă să nu te rătăcești din nou. Ia-o pe aleea aia. Apoi ieși pe poartă și traversează curtea pentru turniruri. Îl vei găsi pe jupânul Payne la postul lui de pe pod. Iar dacă vreuna dintre gărzi te întreabă ce cauți, spune-le că te-a trimis bătrânul John Tatter. Asta o să le închidă gura.

– Mulțumesc.

Mai calmă acum, urmă instrucțiunile bătrânului și reuși să găsească drumul înapoi spre umbra înaltă și posomorâtă care, bănuia ea, era bastionul interior al castelului. Locul era în continuare plin de oameni și de gălăgie, în ciuda orei târzii. Umblând încoace și încolo între curtea interioară și cea exterioară, servitorii reginei și oamenii lui Leicester cărau saci, cufere și mobilier, pe care le descărcau din căruțe. Câțiva bărbați cu funcții de la castel trecură tropăind pe lângă ea în întuneric, certându-se cu înverșunare, din spatele lor venind un servitor bătrân, îndoit aproape până la pământ, încărcat de cărți și hârtii și cu o geantă de secretar petrecută peste umăr. Doi bărbați cărau cu grijă un jilț cu spătar înalt. Un câine fugi în sus pe pantă și dispăru peste pod, în curtea interioară, urmat, o clipă mai târziu, de un băiat greoi cu pălărioară de catifea, roșu la față, fluierând și strigând în van. Gălăgioși și plini de culoare în costumele lor deochiate, aducând cu ei animale dresate și păsări exotice în colivii, o parte dintre ceilalți artiști de curte de-abia acum soseau, căutându-și un loc unde să își instaleze corturile și hamacele. Nefăcând parte din alaiul reginei, aceștia erau nevoiți să își cumpere un loc pe teritoriul castelului. Lucy privi săculețe doldora de bani trecând dintr-o mână într-alta până la poartă, fără cel mai mic efort de a le ascunde. Din discuțiile lor zgomotoase, pe care ar fi fost imposibil să nu le audă, află că soldații de gardă îi conduceau pe unii dintre acești călători spre tabăra așezată în fortificații. Alții erau obligați să își caute singuri adăpost în sat, sau chiar pe câmpiile de dincolo de acesta, în funcție de statutul lor în raport cu Leicester.

Atenția lui Lucy fu atrasă de un bărbat care nu părea să reușească să ajungă la o înțelegere cu gărzile. Uitând pentru o clipă că ar fi trebuit să îl caute pe jupânul Payne, rămase nemișcată,

surprinsă de ciudățenia lui. Bărbatul era urmat de un urs legat cu un lanț gros. Într-o robă de culoare închisă, cu o pălărie grosolană și cu cizme negre solide, călătorul se certa cu gărzile, cerând un loc în care să își ridice cortul și să-l poată sprijini de zidul castelului. Părea să vorbească engleza cu oarecare ezitare, în timp ce smucea neîncetat de lanțul animalului.

Ursul lui era negru și lățos, cu blana neîngrijită și pe alocuri căzută, cu ghearele aproape ajungând până la gărzi. De fiecare dată când se ridica pe labele din spate, ceea ce bărbatul îl îndemna adesea să facă, folosindu-se de un băț lung, unul dintre soldați își îndrepta sulița către urs și arunca furios un blestem.

În cele din urmă, călătorul dădu la iveală o bucată de hârtie murdară, pe care soldatul o studie cu un aer bănuitor, apoi ridică din umeri și i-o întinse căpitanului lui. Avu efectul scontat, căci bărbatul se înclină și își întoarse ursul în direcția pe care i-o indicase soldatul. Orice ar fi fost scris pe hârtia aceea, Lucy avea impresia că soldații îi permiseseră îmblânzitorului de urși să ocupe un loc lângă ziduri mai mult de frică decât pentru că așa i s-ar fi cuvenit.

Atât era de absorbită de acel dialog, încât, la început, nu îl observă pe bărbatul masiv care urca drumul în pantă spre ea, cu pelerina aruncată pe spate peste un umăr masiv, cu pălăria așezată pieziș și cu barba neagră și deasă ca a unui marinar.

– Ce mai faci, domnișoară Morgan? întrebă bărbatul, oprindu-se în fața ei și scoțându-și pălăria cu un gest curtenitor. Vai, ce înaltă te-ai făcut! Nu te-aș fi recunoscut.

Ea scoase un țipăt scurt de uluire și încântare și se aruncă în brațele lui.

– Jupâne Goodluck!

– Ai grijă. Mă învinețesc ușor.

Ea râse și se sprijini relaxată de pieptul lui lat, dorindu-și ca puțin din forța lui să se transmită cumva propriului ei corp istovit. Jupânul Goodluck era el însuși ca un urs, un urs mare și negru, ale cărui gheare ascuțite nu ar fi rănit-o niciodată. Sperase în secret că tutorele ei avea să vină și el la Kenilworth cu trupa lui ambulantă de actori și acrobați. Înainte ca Lucy să ajungă la curte, el îi fusese mereu alături, oferindu-i sfaturi și învățând-o trucuri noi. Dar vizitele lui deveniseră mai puțin frecvente de când ea își câștigase un loc la curte ca dansatoare și cântăreață a reginei. De fapt, aproape începuse să se teamă că Goodluck o uitase.

– Mi-a fost dor de tine, Goodluck.

– Și mie mi-a fost dor de tine, draga mea. Privirea lui amuzată scrută curtea exterioară, oprindu-se pentru o clipă asupra străinului și a ursului negru, care acum se rostogolea pe spate, stârnind râsul mulțimii care se adunase să-l privească. Dar unde ești instalată? Aici, între zidurile castelului?

– Nu cred. Se încruntă, ezitând să-și recunoască neghiobia. M-am pierdut de prietena mea și mi s-a spus să mă întorc aici și să vorbesc cu un anume jupân Payne. Îl cunoști?

– Nu, dar nu-ți face griji. Am să te ajut să îl găsești și pe el, și locul care ți-e rezervat peste noapte. Dar nu înainte să apucăm să vorbim. Pe Sfânta Fecioară, ești atât de înaltă acum, femeie, încât aproape nu te-am recunoscut. Își îndesă pălăria înapoi pe cap și își petrecu un braț în jurul taliei ei. Mergem?

Ursul și stăpânul lui dispăruseră, în cele din urmă, dincolo de poarta fortificată, dar prin curtea exterioară încă se mai scurgea un șuvoi de servitori și de domni cu un aer agitat, însoțiți de partenerele lor. Sub copaci, o trupă de acrobați în livrea verde își exersa giumbușlucurile, și peste tot aerul zbârnâia de activitate. Deși soarele apusese într-un final, nu se puteau bucura de intimitate câtă vreme lumina se revărsa prin numeroasele ferestre ale sălilor ce dădeau în curtea interioară. Dar, măcar aici, nu o mai avea pe doamna Hibbert, care să îi urmărească fiecare mișcare. Acum nu mai rămânea decât doamna Longley, să le supravegheze pe servitoarele de la curte. O femeie rotofeie și cu o fire blândă, aceasta nu era hotărâtă, la fel ca doamna Hibbert, să le facă viața un calvar femeilor aflate sub supravegherea ei.

– Sunt grădini aici, ce crezi? întrebă Lucy.

– Sunt. Goodluck zâmbi. Deși cele mai frumoase sunt rezervate exclusiv reginei. Am venit la Kenilworth acum câțiva ani și de atunci am considerat mereu locul acesta drept una dintre cele mai reușite reședințe din provincie. Dar multe dintre locuințele de aici sunt noi. Arătă spre elegantele clădiri de piatră din spatele lor. Una dintre gărzile lui Leicester trecu pe lângă ei, iar Goodluck își trase capișonul peste cap, cu prudența caracteristică. Vino aici, sub ziduri, unde e liniște și putem discuta în pace.

Între grajdurile recent construite și vechiul turn de veghe, între contraforturile îngrămădite, sprijinite de zidurile de apărare exterioare, găsiră o firidă tăiată în zidurile de piatră roșcată. Goodluck scoase o ploscă de sub faldurile pelerinei și i-o întinse.

– Bem în sănătatea Maiestății Sale?

Lucy luă o înghițitură și se înecă. Își simți obrajii înroșindu-se și gâtul arzându-i la contactul cu lichidul de foc.

– Ai să mă faci să am probleme.

– Cât se poate de adevărat. N-ar trebui să te afli în compania unuia ca mine, micuța mea inocentă, altfel, unii ar putea spune că nu îți vei păstra pentru multă vreme inocența.

Goodluck își petrecu un braț în jurul taliei ei, trăgând-o aproape cu posesivitate. Își împinse pe spate capișonul, dezvăluindu-și din nou barba neagră. Lucy îl cunoștea pe Goodluck de când se știa ea, iar venirile și plecările lui misterioase fuseseră o temă constantă pe perioada întregii ei copilării. Însă nu știa aproape nimic despre el, în afară de numele lui și de faptul că era convinsă că nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău.

– Nu ți-e teamă să fii singură cu mine, Lucy? o întrebă el, pe jumătate în glumă.

– Câtuși de puțin.

– Îmi frângi inima. Dar mă bucur să te revăd. Cred că a trecut aproape un an de când am fost ultima dată la Londra.

– Mai mult de-atât. Ai fost plecat în străinătate?

– Asta nu pot să-ți spun. Dar nu ar fi trebuit să te las singură atâta timp, știu. Ești bine, Lucy? întrebă el, studiind-o pe sub sprâncenele negre și groase. E demn de laudă faptul că ai obținut – și ai reușit să-ți păstrezi – un loc la curte. Dar nu zâmbești. Nu ești fericită acolo?

Ea ezită, aruncând o privire circumspectă spre zidurile castelului, dar își dădu seama că păreau la adăpost de urechi indiscrete.

– Ții minte când eram doar o copilă, jupâne Goodluck, și puteam să cânt și să dansez oricând voiam, și să mă bucur de talentul meu? La curte nu avem la fel de multă libertate. Întotdeauna e ceva de lucru, la curățenie, sau la cârpit, sau la cusut, și nu avem voie să refuzăm. Trebuie să-mi păzesc și limba, ca nu cumva să atrag atenția asupra mea. Și mai e ceva, adăugă ea. Suntem *supravegheate*.

– Supravegheate?

– Da, noi, femeile. Trăim înconjurate de reguli. Și par să fie mult mai stricte pentru mine decât pentru celelalte. Chiar și dacă arunc o privire necuviincioasă către un bărbat pot să mă aleg cu o biciuire.

– Ești bătută?

Zâmbetul generos al lui Goodluck, îngropat în barbă, nu dispăru, însă ea îi simți furia din glas.

– Nu prea des. Mă străduiesc să fiu prudentă.

– Mă bucur să aud asta. O ciupi de bărbie. Deși, având în vedere c-ai moștenit frumusețea mamei tale, nu mă surprinde să aud că ești supravegheată constant.

– Ai iubit-o pe mama mea, nu-i așa?

Nu intenționase să îi pună această întrebare, însă nu reușise să se abțină, aruncându-se asupra ideii ca o pasăre flămândă asupra unui grăunte. Într-adevăr, nu avea pe cine altcineva să întrebe despre trecutul ei, căci ambii ei părinți naturali erau morți. Pe patul de moarte, mama ei îl implorase pe Goodluck să aibă grijă de prunc, dacă acesta supraviețuia nașterii. Respectându-și promisiunea, Goodluck o dusese pe Lucy acasă la sora lui, la doar câteva zile după naștere, sau cel puțin așa i se spusese ei, căci el lipsea de acasă prea des pentru a putea crește singur un copil. Acolo, Lucy învățase meșteșugul ei, căci erau o familie de artiști, iar ea era de departe cea mai tânără dintre ei, mai fericită stând în mâini decât în picioare și înzestrată de la o vârstă fragedă cu vocea unei păsări cântătoare.

– Da, am iubit-o, în scurtul timp cât am cunoscut-o. Zâmbetul îi păli și își coborî privirea spre chipul ei curios. Deși nu ne-am fi potrivit. Mama ta era o femeie voluntară și încăpățânată. Exact ca fiica ei.

Lucy dădu să se smucească de lângă el, pufnind nemulțumită, dar râse când mâinile lui Goodluck o prinseră și cu unul dintre brațe o trase imediat înapoi lângă el.

– Ai noroc că nu sunt tatăl tău, îi murmură el la ureche, cu barba gâdilând-o pe gât. Căci aș fi fost un părinte extrem de sever și de crud și te-aș fi ținut încuiată zi și noapte.

– Atunci sunt recunoscătoare că ești prietenul meu bun, și *nu* tatăl meu.

Se crispă, încruntându-se când îl văzu pe Tom Black ducând la grajduri un cal pestriț, agitat și speriat. Tom mângâia botul calului și îi șoptea la ureche, fără îndoială încercând să-i potolească frica provocată de toată acea hărmălaie și vânzoleală din curtea exterioară. Își aținti privirea asupra lui, admirându-i pieptul lat, acoperit de o cămașă albă simplă și de un pieptar de piele, și conturul musculos al coapselor lui. Era o raritate pentru ea să vadă un bărbat cu pielea la fel de neagră ca a ei, iar faptul că îl descoperise atât de departe de Londra i se părea ciudat și minunat, în același timp.

– E destul de rău sub supravegherea doamnei Hibbert, adăugă ea, încercând să nu roșească și să își trădeze gândurile. Zâmbetele ei sunt acre ca niște lămâi. Dacă i s-ar da voie să ne țintuiască în lanțuri de ziduri, pe cuvântul meu că ar face-o.

Goodluck îi urmărise privirea, și își mijì ochii când Tom dispăru în uriașa clădire cu două niveluri, în care se aflau grajdurile.

– Doamna Hibbert pare o femeie pe gustul meu. Și totuși, unde se află această mare năpastă a artistelor? Căci iată-te aici, o fată tânără hoinărind în preajma unui castel străin și ajungând într-o companie dubioasă, fără a-mi fi dat să zăresc pe undeva vreo matroană dârză, gata să te mustruluiască și să te trimită la culcare.

– O, răspunse ea distrată, bătrâna Hibbert s-a îmbolnăvit și a rămas la Londra, iar doamna Longley ne lasă pe noi, fetele mai tinere, să ne facem de cap.

– Nu prea tare, totuși, sper eu.

– Ești invidios?

– Aș vrea eu să am timp să fiu invidios. Capul mi-e prea plin cu alte probleme ca să-mi fac griji pe unde umblă fetișcanele frumoase și tinere ca tine.

Lucy se răsuci și își ridică privirea curioasă și destul de îngrijorată spre fața lui bărboasă, bătută de soare. Știa, de câțiva ani deja, că jupânul Goodluck avea în anumite cercuri reputație de iscoadă, și o îngrijora gândul că vechiul ei tutore, alături de care se simțea în largul ei, ar fi putut fi implicat într-o activitate atât de periculoasă, mai ales că nu era întru totul sigură dacă spiona în favoarea sau împotriva reginei. Văzuse rămășițele însângerate a prea multe capete înfipte în țepușe, cu ochii holbați, pe Podul Londrei, pentru a nu se gândi că și Goodluck putea să fie, la un moment dat, arestat.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea. Aduci vești din alte țări pentru sfătuitorii reginei?

– O, deci ochii tăi întunecați observă și altceva în afară de bărbați tineri și frumușei. Goodluck clătină din cap în fața privirii ei întrebătoare și mai trase o dușcă din ploscă. Munca mea nu e un subiect grozav de conversație, crede-mă. Singurul meu sfat ar fi să te ferești de italieni. Iar asta trebuie să îți ajungă deocamdată.

În privirea lui apăru o expresie sumbră pe care Lucy nu o mai văzuse niciodată, o povară ce o făcu să-și dorească să îi netezească acele riduri. Dar știa că el nu ar fi privit cu ochi buni un gest atât de fratern, prin urmare se prefăcu a nu observa. În schimb, îi dădu voie să o tragă înapoi în brațele lui.

– În noaptea asta, spuse Goodluck, sărutând-o pe obraz și zgâriind-o aspru cu barba, regina e la adăpost aici, în Kenilworth, iar eu sunt mai mult decât recunoscător să o văd pe Lucy a mea, care nu mai e tocmai micuță.

Capitolul 8

Lettice luă crinolina grea, bogat împodobită cu pietre prețioase, a reginei și o așeză cu grijă într-unul din cuferele de călătorie deschise, lângă mânecile asortate și corsetul rigid de fildeș care îi modelase Elisabetei o talie îngustă, după canoanele modei, pe tot parcursul acelei zile lungi și toride. Examină materialul cu un ochi critic, dar toate bijuteriile erau prinse la locul lor; nu avea să fie nevoită să noteze pierderea vreunei pietre prețioase, în registrul de garderobă. Însă materialul fragil al crinolinei se agățase în câteva locuri și trebuia cârpit înainte ca rochia să poată fi purtată din nou, o sarcină migăloasă ce presupunea multe ore de muncă minuțioasă, istovitoare pentru ochi. Dacă avea noroc însă, până la acea oră trebuie să fi sosit deja vreuna dintre cusătoresele Elisabetei, scutind-o pe ea de la a-și sacrifica o seară întreagă pentru a face această muncă.

Lady Mary Sidney și lady Helena Snakenborg se luptau cu dantelele înnodate ale turnurii Elisabetei, în vreme ce regina însăși stătea în picioare, rămasă doar în lenjeria de corp, bătând din picior și sprijinindu-se cu o mână de perete.

– Naiba să le ia de invenții drăcești! Aproape nu pot respira. Unde mi-e vinul? Una dintre voi să-mi aducă un pahar de vin!

Lettice văzu o carafă de vin și pahare pregătite pe masă – două pahare înguste din sticlă venețiană fină – și îi turnă Elisabetei un pahar de vin. *Două pahare*. Avu grijă să își păstreze o expresie neutră pe chip, deși o amărăciune sălbatică îi umplu sufletul. Deci lordul Leicester intenționa să o întâmpine pe Elisabeta în căminul lui din Warwickshire, în acea noapte, fără îndoială așa cum o întâmpinase și altă dată, cu o cupă iubitoare și cu pielea lui caldă lipită de a ei, în întuneric.

Mâna îi tremură când îi întinse Elisabetei paharul.

– Maiestate!

Ochii ei pătrunzători o studiară fără a zâmbi, iar Lettice își coborî privirea. Era oare posibil să le fi aflat secretul? Era oare posibil ca vreun servitor iscoditor să fi dus vestea la urechile Elisabetei?

O scânteiere neașteptată de răzvrătire o întări.

– Să vă aduc ceva dulce de mâncare, Maiestate?

Elisabeta o privi preț de o clipă prelungă, cu buzele ei subțiri strânse.

– Biblia. Adu-mi Sfânta Biblie.

– De îndată, Maiestatea Voastră.

Căută în van printre bagajele strânse, căci micuțul cufăr de cărți al Elisabetei nu se vedea pe nicăieri. Fără îndoială avea să apară la lumina zilei odată cu restul bagajelor ei.

– Care e problema? întrebă Elisabeta, iritată, în timp ce Lettice scotoci prin încăpere, iar celelalte femei continuară să o pregătească pentru pat. Mary o fricționa pe mâini cu o loțiune cu parfum de trandafiri, pentru a îngriji pielea Elisabetei, în timp ce Helena se ridicase pe vârfuri pentru a scoate pe rând acele subțiri ce îi fixau peruca de zi. Porunca mea e prea dificil de îndeplinit pentru tine?

Lettice renunță la căutare.

– Îmi cer iertare, Maiestate, dar cufărul de cărți nu a sosit încă.

– Ce e acela de lângă pat?

Lettice se uită în direcția indicată de degetul poruncitor al Elisabetei și văzu, lângă vastul pat imperial cu baldachin, o micuță masă gravată, în formă de octogon, pe care se afla o carte masivă, legată în piele, cu încuietoare de aur și litere aurite, adânc crestate în cotor. O luă și i-o aduse, cu o reverență supusă.

– Deschide-o la Cartea Psalmilor și citește-mi câteva versete cu voce tare, îi porunci Elisabeta, descotorosită în sfârșit de turnura de sub rochie. Stătea acolo cu un aer destul de inocent, în cămășuța ei albă simplă. Deja Helena îi așezase pe cap o perucă de păr lins, bine periat, roșu ca focul, și începuse să i-o fixeze cu ace. Cu o voce limpede, ea spuse: Am nevoie de Sfintele Scripturi în seara asta.

Simțind că era supusă unui test, Lettice desfăcu încuietoarea de aur și dădu paginile delicate, subțiri ca borangicul, cu vârfuri aurite, până la Cartea Psalmilor. Literele negre și groase cu caracter gotic o priviră batjocoritor.

Își umezi buzele, agitată.

– E în latină, Maiestatea Voastră.

– În latină? Elisabeta făcu o scurtă pauză, încruntându-se la ea. Atunci trebuie să traduci.

– Eu... Da, Maiestate. Iertați-mă, Maiestate.

Lettice începu să traducă, cu vocea stinsă, și nu apucă să termine nici trei rânduri înainte ca Elisabeta să se întindă și, cu o lovitură, să îi zboare Biblia din mâini. Cartea sfântă căzu pe podea cu o bubuitură, cu paginile mărginite cu aur deschizându-i-se larg. Lady Mary scoase un țipăt înspăimântat, poate temându-se că un astfel de gest era un sacrilegiu. Nimeni altcineva din încăpere nu se clinti.

– Unde erai în copilărie, când profesorii tăi ar fi trebuit să stea cu tine să te învețe gramatică latină? Cu fustele date peste cap prin ceva tufărișuri murdare, fără îndoială.

Elisabeta porni spre pat îmbrăcată doar în cămășuță și în ciorapii de mătase împletiți, cu lady Helena fugind în spatele ei cu o cămașă de noapte din mătase brodată, drapată peste braț. Lady Mary se aplecă să ridice Biblia și o puse înapoi pe măsuța de lângă pat.

– Vei discuta cu intendentul castelului, lady Essex, și îmi vei găsi adevărata Biblie în engleză printre bagaje. Nu am să permit această monstruozitate papistă în camerele mele. Vei face asta înainte să te culci, chiar în această noapte. Ai înțeles?

– Da, Maiestate.

Retrăgându-se din cameră înainte să fie lovită cu ceva mai tăios decât o Biblie, Lettice o luă la fugă din dormitor, cu capul plecat și cu inima bubuindu-i în piept.

Se opri pentru o clipă în pragul luminat de făclii al apartamentului privat al reginei, așteptând ca răsuflarea să îi domolească și să se calmeze. Ieșirea ei bruscă stârnise câteva priviri curioase din partea gărzilor și a servitorilor care încă mai mutau mobilierul Elisabetei în încăperile acesteia. Își netezi rochia, care era murdară și boțită de pe drum, și își aranjă marginea capișonului plisat. Chiar dacă nu se aflau la Londra, câtă vreme călătorea cu suita reginei era tot „la curte", și trebuia să se poarte corespunzător.

Mai calmă acum, porni spre scări. Picioarele îi tremurau însă, și avea lacrimi în ochi, ca un copil recalcitrant, mustrat de mama sa. Doar că acestea erau lacrimi de furie.

„Unde erai în copilărie? Cu fustele date peste cap prin ceva tufărișuri murdare, fără îndoială."

Era atât de urâtă această acuzație. Educația ei în materie de limba latină fusese bunicică, însă nu îi dedicase decât câțiva ani, înainte de a fi retrasă de la astfel de lecții inutile, pentru a fi

învățată, în schimb, să vorbească elegant franceza, să danseze după cele mai recente canoane de la curte, să brodeze și să facă reverențe. Educația ei nu beneficiase de aceleași privilegii regale ca cea a Elisabetei, care fusese nevoită să învețe limba diplomației internaționale înainte de lecțiile de brodat și cântat. Precum lady Mary Sidney, și la fel ca majoritatea fiicelor de nobili, Lettice fusese învățată să citească și să scrie, să știe puțină istorie și geografie, și se dovedise a fi o elevă silitoare la aceste lecții. Dar fusese crescută pentru a deveni soție de curtean, nu o mare savantă, precum Elisabeta, care avea mereu o carte în mână – și, într-adevăr, nici nu fusese vreodată altceva decât soție și mamă.

Elisabeta probabil știa despre ea că reluase aventura cu Leicester. Ce altceva ar fi putut însemna acea izbucnire de mânie violentă și nedreaptă?

Lettice se gândi la Walter, soțul ei, contele de Essex, la chipul lui rece și de o frumusețe arogantă. Închise ochii, cu o senzație de greață stârnită de teamă. Fusese atât de furios ultima dată, atât de agresiv și de greu de calmat. Dacă faptul că reluase aventura cu Robert ieșea la iveală, ce ar fi fost în stare să facă Walter la întoarcerea din Irlanda?

– Hei, ai grijă!

Două mâini puternice o prinseră și o readuseră pe picioare înainte ca Lettice să cadă, împiedicându-se, în graba ei de a coborî scările.

– Te grăbești undeva, draga mea lady Essex?

Ridică privirea spre fața frumoasă a lui Robert și își dădu seama ce trebuia să facă, ce risc teribil trebuia să își asume. Doar el avea să știe cum să tempereze cât mai bine furia Elisabetei, el, care supraviețuise cel mai mult timp la curtea reginei.

Se aflau doar ei pe scările înguste, slab luminate.

– Ea știe, șuieră Lettice.

Încruntându-se, Robert îi astupă gura cu mâna în semn de avertizare. Preț de o clipă înspăimântătoare, Lettice crezu că voia să o sufoce. În grabă, îi sărută mâna în schimb, savurând gustul sărat al pielii lui mirosind a cai.

El clătină din cap într-un gest de mustrare mută, apoi își luă mâna de pe gura ei și o trase câteva trepte mai jos, în umbra unui palier neluminat.

– Nu aici.

– Unde, atunci? întrebă ea în șoaptă.

– În coteţul de păsări de la capătul îndepărtat al grădinii private a reginei. Mâine, la o oră după ce ne întoarcem de la biserică.

– Atunci va fi prea târziu. Crede-mă, ea ştie.

Robert aruncă o privire în ambele direcţii ale scărilor înguste, apoi se aplecă în faţă şi depuse un sărut scurt pe buzele ei. Incapabilă să se abţină, ea îşi frecă nerăbdătoare trupul de al lui şi simţi o reacţie imediată, o întăritură apărută între picioarele lui şi încolăcirea posesivă a braţului lui în jurul taliei ei.

„N-au decât să ne prindă iscoadele ei", îşi spuse Lettice. „Ea nu poate împiedica o asemenea reacţie din partea unui bărbat. Nici cea mai mare dintre regine nu poate să poruncească dorinţei unui bărbat. „

El gemu în şoaptă:

– Lettice, nu putem...

– De ce nu? Nu e nimeni aici să ne vadă.

Ezitant la început, mâna lui o mângâie pe gât, apoi alunecă spre rotunjimea adâncă şi palidă dintre sânii ei. Aşadar dorinţa lui de a fi cu ea se dovedea mai mare decât teama de a fi descoperiţi, reflectă Lettice. Robert trase de materialul corsajului ei ca şi cum ar fi vrut să îi elibereze sânii.

– Essex e un neghiob. Gemu. Ar trebui să fie biciuit drept pedeapsă că neglijează o astfel de soţie.

Flămândă ca o pisică după mângâieri, Lettice îşi îngropă faţa în jacheta lui roşie cu auriu, în parfumul minunat, dulce şi aromat al trupului lui, simţindu-i respiraţia caldă pe gât. Dacă Walter ar fi fost înzestrat cu farmecul natural al lui Robert, sau dacă, cel puţin, ar fi putut să petreacă mai mult timp acasă sau la curte, poate că nu s-ar fi simţit atât de privată de iubire. Nu era doar vina ei că profitase de atenţia altcuiva.

Arcuindu-se pe spate pentru a savura mai mult din săruturile lui, îşi zgârie obrazul într-unul dintre nasturii lui de aur gofraţi şi scoase un ţipăt ascuţit.

El o prinse de umeri când ea se îndepărtă cu o smucitură.

– Ce s-a întâmplat?

– Găteala ta m-a atacat, se plânse ea, mângâindu-şi obrazul, apoi râse văzând expresia de pe chipul lui. Nu tu mi-ai spus că dragostea doare?

– Ba da, am spus asta. Îşi plimbă un deget pe zgârietura obrazului, urmărind-o cu o privire concentrată. Dar în pat, nu pe scări.

– Şi totuşi, trebuie să urci scările ca să ajungi în pat.

El oftă.

– Ai grijă atunci să nu cazi în timp ce urci.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui pentru a-l opri când el dădu să îi întoarcă spatele.

– Şi tu trebuie să ai grijă, Robert. Regina ne bănuieşte, sunt sigură de asta. Nu am mai văzut-o atât de agitată de câteva luni. Avea o Biblie veche în latină lângă pat. A blestemat şi a aruncat-o pe podea când i-am citit din ea.

El se încruntă.

– Credeam că latina o s-o încânte.

– În seara asta toate o supără. A cerut o Biblie simplă în engleză şi aproape că te-a acuzat că ai fi papist.

Privirile li se întâlniră la aceste cuvinte şi râseră amândoi. Dar era un râs forţat, iar ea surprinse o umbră de furie pe chipul lui. Fusese întotdeauna atât de pornit împotriva religiei romano-catolice, încât o astfel de acuzaţie era, probabil, dureroasă pentru el.

Robert trase de jachetă ca şi când ar fi vrut să şi-o aranjeze, apoi se opri. Încet şi cu grijă, desprinse unul dintre firele ei de păr lungi şi roşii din jurul unui nasture aurit.

Ochii lui o priviră veseli când ridică firul de păr în aer.

– Ăsta ar fi putut să mă pună într-o situaţie dificilă mai târziu.

– Nu văd de ce, replică ea acru. Doamna respectivă ar fi putut să creadă că îi aparţine.

Robert ridică firul de păr în lumina de la cea mai apropiată fereastră îngustă, examinându-l cu un fals ochi critic.

– Al ei nu are această strălucire intensă...

– Ai milă, vorbeşte mai încet!

El zâmbi văzându-i expresia şocată de pe chip şi vârî firul de păr roşcat într-un buzunar ascuns al jachetei.

– Aşa, şopti el. Aproape de inima mea. Acum, nu-ţi mai face atâtea griji. Regina nu o să-ţi facă rău, chiar dacă, într-adevăr, bănuieşte că avem o aventură. Eşti verişoara ei şi semeni cu Elisabeta mai mult decât cu oricare altă femeie de la curte. A-ţi face rău ar fi ca şi cum şi-ar tăia propria mână dreaptă.

– Sau propriul nas, doar aşa, de ciudă, bombăni Lettice.

Fără un cuvânt, Robert dădu să treacă pe lângă ea, dar îl prinse de braţ.

– Nu te obosi să mergi la ea în noaptea asta, Robert. Nu te va lăsa să intri pe uşă.

– Avem o înţelegere. Regina se va ţine de cuvânt.

– Eu nu cred că o va face. Rămâi cu mine mai bine, insistă ea. Zgomotul făcut de câțiva cheflii se ridică până la ei din curtea în aer liber. Tu ești stăpân aici. Ne aflăm în propriul tău castel din Kenilworth, și nu la curte, unde suntem în permanență urmăriți.

– Curtea e acolo unde se află regina.

Lettice clătină din cap în fața supunerii lui oarbe.

– Găsește un loc unde să ne întâlnim și să putem zăvorî ușa în urma noastră. Regina nu se va aștepta să mă întorc în seara asta. Nu vom fi descoperiți.

– Lettice, dulceața mea, nu pot să fac asta. Îi dădu câte o sărutare pe fiecare obraz și apoi pe buzele întredeschise, după care o dădu blând la o parte, așa cum făcuse, fără îndoială, cândva și cu propria lui soție. În schimb, pe mine regina mă va aștepta, și nu pot să nu mă prezint. Să o servesc pe regină e tot ce îmi doresc pe lume, e mai presus chiar decât iubirea ce ți-o port. E ceea ce îi asigură unui curtean securitatea și privilegiul de a fi în grațiile ei. Te sfătuiesc să îți cultivi și tu aceeași dorință, dacă nu cumva dorești să te trezești departe de curte – și de mine.

Fără un cuvânt, Lettice îl privi urcând spre camerele intens luminate ale apartamentelor regale, lăsând-o abandonată pe pietrele reci. Oare îi era sortit ca nici un bărbat să nu îi arate vreodată dragoste adevărată și afecțiune?

Se întoarse și coborî singură în întuneric, clipind din nou pentru a-și stăvili lacrimile de furie. „Să o servesc pe regină e tot ce îmi doresc pe lume, e mai presus chiar decât iubirea ce ți-o port.“ Ce semn mai clar i-ar fi trebuit ca să înțeleagă intențiile lui Robert?

Era luna iulie acum. Dacă Elisabeta se răzgândea și alegea să îl accepte, Robert ar fi putut să ajungă pe tron înainte ca primele frunze să înceapă să se îngălbenească.

CAPITOLUL 9

Sunetul vag produs de cineva care zgâria încet la ușa ei aducea mai degrabă cu mișcările unui șoarece în spatele lambriurilor decât cu o solicitare de a intra în dormitorul regal. Însă Elisabeta recunoscu sunetul și se opri din plimbarea ei agitată, întorcându-se spre ferestrele apartamentelor regale. Doamnele ei se foiră, dar ea le făcu semn să rămână pe loc, iar ele se reașezară pe podea, reluându-și munca la broderiile lor.

Cu mișcări lente, Elisabeta își netezi cămașa de noapte și halatul, apoi așteptă încă un minut bun înainte de a-i da permisiunea să intre.

– *Veni!*

Întregul castel se cufundase într-un beznă ca de cerneală, fără să mai fi rămas nimic din focurile de artificii, din luminile lor arzătoare, înecate acum în lac asemenea satului care se aflase cândva acolo, înainte ca locuitorii acestuia să fi fost alungați din casele lor, pentru a face loc sistemului de apărare acvatic al castelului. Ziduri înalte, ape adânci, turnuri de supraveghere, curți interioare și exterioare, zăngănitul metalic al porții coborând în spatele soldaților ei. Locuia într-o fortăreață, însă astfel de precauții erau necesare, din câte se părea. La ultima lor întâlnire, Walsingham îi vorbise despre un alt complot împotriva vieții ei, deși, pentru prima dată, informațiile lui fuseseră sumare.

Și totuși se simțea în siguranță aici, la Kenilworth. Gărzile ei de corp stăteau înarmate la doar câțiva metri distanță, în camera de primire, având poruncă să nu dea voie nimănui să intre, cu excepția doamnelor ei de companie și a celor mai de încredere curteni ai ei, iar Robert postase oameni la toate posibilele puncte de intrare în apartamentele regale.

Ușa se deschise încet, drept răspuns la porunca ei. Era Robin al ei, desigur. Nu trebuia să întoarcă nici măcar capul pentru a se

convinge de acest lucru, căci îi putea urmări reflecția din celălalt capăt al încăperii în romburile plumbuite ale ferestrei. Lumânările din încăperea vastă, ale căror sclipiri dansau pe sticla groasă, îi dădeau senzația că se afla într-o catedrală unde Elisabeta își ocupa locul în fața altarului, așteptând să îi fie ascultate rugăciunile.

Mai multe dintre doamnele ei se ridicară cu un freamăt foșnitor de fuste și făcură reverențe adânci, la intrarea lui. Cu sfială, ele îi oferiră vinuri și dulciuri, însă Robert le refuză pe toate plin de curtoazie.

Prea nerăbdătoare pentru a-și mai bate capul cu nevoia de discreție, Elisabeta le făcu semn celorlalte femei să se retragă.

– Lăsați-ne, plecați!

Cu toate acestea, așteptă până când ușa se închise în urma ultimei doamne înainte de a se întoarce spre el. Robin era îngenuncheat cu o umilință nefirească pentru el, ținându-și capul plecat. Elisabeta bănui că cineva îl informase probabil dinainte de a urca despre dispoziția în care se afla.

Cine alta decât necredincioasa contesă de Essex?

Ținându-și spatele drept în cămașa de noapte albă și în halatul tivit cu blană de hermină, îi făcu nerăbdătoare semn lui Robert să se ridice.

– Nu poți să rămâi, Robin. Nu în noaptea asta.

– Cum doriți, Maiestate.

Elisabeta observă că privirea lui Robert era ațintită asupra Bibliei aurite și grele de lângă patul ei și își dădu seama că avusese dreptate. Negreșit, Lettice vorbise cu el înainte să ajungă în prezența ei.

– Am trimis-o pe lady Essex să îmi aducă Biblia în engleză. Aceea nu a fost pe gustul meu.

– Iertați-mi îndrăzneala de a v-o fi oferit, Maiestate, spuse lordul, părând să ezite, ceea ce îi stârni reginei curiozitatea de a descoperi cum avea să gestioneze el teama de a nu o supăra. Dat fiind că iubiți atât de mult limbile străine, am crezut că latina vă va face plăcere.

Elisabeta își aminti umbrele pe care le văzuse dansând în fața cortului, în Long Itchington, și își înfipse unghiile în palme, lăsând semiluni minuscule în piele. Amintirea îi otrăvi gândurile și se văzu nevoită să facă eforturi uriașe pentru a-și stăpâni impulsul de a țipa la el ca o nevastă de rând, cerându-i să-i spună adevărul despre el și Lettice.

– Poporul meu are voie acum să asculte cuvântul Scripturilor în engleză. De ce mi-ar trebui așadar o Biblie în latină?

Robert se înclină adânc, aparent supus, deși privirea lui se întoarse puțin prea rapid asupra chipului ei.

– Așa e, Maiestate.

Era oare o neghiobie din partea ei să se încăpățâneze să îi refuze cererea în căsătorie? Nu cunoscuse niciodată vreun prinț străin care să îi placă mai mult decât Robert, oricât ar fi fost de chipeși sau oricât de asiduu i-ar fi făcut curte diverșii ei pretendenți, și Dumnezeu îi era martor că făcuse eforturi considerabile să îi placă pe unii dintre ei. Ba chiar fusese în stare să le permită să o sărute și să o atingă în locuri mai intime decât îi plăcea să își amintească. Însă Robert nu ar fi fost ideal în rolul de soț, de consort regal. Era un bărbat ambițios, iar bărbații ambițioși erau periculoși ca tovarăși de pat pentru o regină. Oare nu o văzuse pe însăși verișoara ei, Maria Stuart, dovedind acest lucru mai presus de orice îndoială?

Chiar și o căsătorie lipsită de strălucire cu un nobil englez ar fi putut să îi reducă însă la tăcere pe contestatarii ei, și poate chiar să aducă un nou vlăstar din casa Tudorilor în leagănul regal.

Posibilitatea de a avea un copil o făcu pe Elisabeta să inspire adânc. Să se căsătorească, într-un sfârșit, și să devină mamă!

Dar a-i permite unui bărbat să ajungă atât de aproape de tronul ei, și încă unuia din familia Dudley, nu era un lucru lipsit de riscuri.

– Ia acea carte papistă cu tine când pleci, îi porunci ea cu răceală, întorcându-se din nou spre fereastră și spre peisajul de țară cufundat acum în întuneric.

Robert se apropie până ajunse în spatele ei, proiectându-și umbra pe geam. Mâinile lui se opriră pe umerii Elisabetei înainte ca ea să-și dea seama ce intenționa el să facă, așa că se răsuci pe călcâie, cu un blestem scurt pe buze, care dispăru când văzu expresia de pe chipul lui. Clătină din cap și își puse mâinile pe pieptul lui, pentru a-l ține la distanță. Însă el nu se lăsă oprit, forța lui fizică depășind-o cu mult pe a ei.

– Nu, insistă ea.

Brațele lui o prinseră strâns, trăgând-o spre materialul bogat al pieptarului lui, iar Elisabeta simți vechea și familiara slăbiciune invadându-i membrele, acea furnicătură ciudată și delirantă ce părea să anunțe întotdeauna un leșin, fără să însemne însă nimic altceva decât dorință, după cum știa bine acum.

– Ai uitat ce spun oamenii de rând despre mine? îl întrebă ea, încercând să-i bage mințile în cap. Că nu mai sunt fecioară. Că tu și cu mine suntem amanți.

– Și nu sunt aceste lucruri adevărate?

– Robin, pentru numele lui Dumnezeu!

Mâinile lui îi mângâiară umerii prin mătasea albă, tivită cu blană de hermină, a halatului de noapte.

– Poporul te adoră, Elisabeta, orice ai face în intimitatea camerei tale. Nu ai văzut bărbații și femeile îngenuncheate pe drum când ai plecat din Londra, implorând binecuvântarea ta asupra capetelor lor, în vreme ce treceai pe lângă ei? Și aici, în seara asta, la sosirea ta în Kenilworth... Nu ai auzit uralele mulțimii, nu ai văzut florile pe care le-au aruncat în calea ta?

– Astfel de lucruri nu vor mai însemna nimic, odată ce îmi pierd reputația. Clătină din cap. Aici nu ne aflăm la Richmond sau la Whitehall. Suntem prea expuși. Dacă rămâi la noapte, mă vor considera o târfă.

Mâinile lui le prinseră pe ale ei, apăsându-le impetuos pe umflătura dintre picioarele lui.

– Atunci, căsătorește-te cu mine, Elisabeta. Fă-i pe ticăloși să își înghită cuvintele.

– Nu pot. Stomacul i se contractă de spaimă. Anglia nu e încă stabilizată, și mulți membri ai Consiliului încă așteaptă să mă vadă căsătorită cu vreun prinț protestant auster. Nu, vremurile sunt prea periculoase pentru o astfel de căsătorie. Țara s-ar cufunda într-un război civil și ar fi sfâșiată în bucăți, exact așa cum s-a întâmplat înainte să urce pe tron bunicul meu.

– Eu nu cred asta. Oamenii s-ar bucura să mă vadă alături de tine.

– Care oameni?

– Cei care încă mai cred în stabilitatea Angliei.

– Aceia sunt cu adevărat puțini, spuse ea sec. În plus, dacă am fi căsătoriți, ai încerca să îți impui autoritatea asupra mea. Eu nu am să mă las stăpânită de nici un bărbat, Robert. Am jurat-o.

– Și cui ai făcut acest jurământ fierbinte?

– Mie însămi.

El zâmbi.

– Bess, frumoasa mea Bess.

– Nu-mi spune așa. Nu mai sunt copila aceea. Însă căldura din cuvintele acelea de pe vremea copilăriei lor îi făcu plăcere. Se trezi întorcându-se pentru a simți căldura oferită de corpul lui, aproape

uitând de furia de mai devreme. Ce bine se simțeau atunci când nu se certau. Robert...

Gura lui era pe gâtul ei.

– Regina mea, frumoasa și minunata mea regină!

Savurând focul ce se aprinsese între ei, dorința la fel de fierbinte ca atunci când fuseseră tineri și nu stătuse nimeni să îi urmărească, îl lăsă să o sărute, dându-și capul pe spate până când gurile li se întâlniră. El vorbi cu buzele lipite de ale ei, iar ea aproape că se trase în spate pentru a întreba, pe un ton de tachinare:

– Ce-ai spus?

Apoi, amintirea îi reapăru, acele două umbre șușotind, întrezărite ca prin vis în spatele pânzelor decolorate și umflate de vânt ale cortului regal, cu capetele aplecate laolaltă. Viziunea i se strecură din nou sub coaste cu un șoc, tăioasă și poruncitoare.

Ar fi vrut să-i strige în față numele acela detestat, să i-l arunce într-o explozie furioasă de acuzații.

„Lettice. Ce înseamnă ea pentru tine? Cum îndrăznești să vii la mine în noaptea asta, când ochii tăi ar prefera să vadă chipul ei, și nu pe al meu?"

Dar o astfel de izbucnire nu ar fi putut decât să îi slăbească poziția. În plus, dacă își trăda gelozia ar fi însemnat să se recunoască o fiică pe măsura tatălui ei, împinsă dincolo de rațiune și de diplomație din cauza poftelor ei trupești.

– Mâine, se mulțumi ea să spună, desprinzându-se rapid de el cu un zâmbet. Mâine vom oficia Sfânta Liturghie în biserica din sat. Acesta e planul?

Robert se îndreptă de spate. Când brațele lui se desprinseră de trupul ei, păru să înțeleagă că momentul îmbrățișării se încheiase, că ea nu avea să meargă mai departe în noaptea aceea. Asta admirase Elisabeta dintotdeauna la el. Cu inteligența lui înnăscută și cu capacitatea de a înțelege rapid orice situație politică, Robert Dudley, conte de Leicester, era bărbatul la care apela prima dată, în situații de criză. Sau când avea nevoie de puțină conversație spirituală și de ceva care să o relaxeze. Viața la curte putea fi atât de anostă și de restrictivă, încât avea constant nevoie de ceva care să o distreze. Robert reușise întotdeauna să o facă să râdă atunci când nimeni altcineva nu izbutea. Cu siguranță, acest lucru avea o oarecare valoare.

– Mâine totul va fi exact așa cum ai poruncit.

Elisabeta reuși să zâmbească din nou, dar avu prudența să se îndepărteze rapid de el înainte ca acesta să apuce să îi distragă din nou atenția cu privirea și cu mâinile lui abile.

Doamnele ei de companie șopteau, cu mâna la gură, de fiecare dată când o vedeau pe ea și Robert dansând, sau plimbându-se, sau ieșind împreună călare la vânătoare. Curtea era o temniță sufocantă, ale cărei coridoare erau pline de umbre iscoditoare. Nu putea spera la prea multă intimitate nici măcar la Kenilworth, deși gândul că dormitoarele lui Robert erau atât de aproape de ale ei reprezenta, în același timp, o alinare și o ispită de care ar fi putut să se lipsească.

– Atunci, poți să te retragi. Arătă spre ușa închisă. Am și alte lucruri de făcut în seara asta.

Robert o privi cu uimire și cu oarecare iritare, lucru evident din felul în care își miji ochii întunecați atunci când se uită la ea. Dar îi oferi o nouă plecăciune extravagantă, urmată rapid de un zâmbet.

Cam prea rapid, își spuse ea, și afișă un aer rezervat, cât mai distant posibil, aproape ignorându-i plecarea:

– Vă urez noapte bună, Maiestate, și mă rog cu umilință să aveți parte de un somn mai ușor decât cel la care mă aștept eu.

De îndată ce ușa se închise în urma lui, Elisabeta porni împleticindu-se spre pat, nereușind să mai stea dreaptă. Vechea durere o lovise din nou, înfigându-i-se în burtă, în pântec. Dorința de a-l chema înapoi, de a închide ușa către lume și de a-l primi în patul ei era puternică. Însă nevoia copleșitoare de a păstra discreția o sufoca precum o mănușă de fier încleștată în jurul inimii, ale cărei degete mari de metal erau gata s-o ucidă.

Îi era oare scris să nu dea naștere niciodată unui fiu care să onoreze și să ducă mai departe casa regală a Tudorilor?

Nu avu de așteptat prea mult după ultimul ei vizitator din seara aceea. Bătaia codificată se auzi câteva clipe mai târziu, ca și cum bătrâna căpetenie a iscoadelor își așteptase rândul în umbră cât timp Robert se aflase în dormitorul ei.

Elisabeta îi deschise personal ușa.

– E târziu.

Francis Walsingham se înclină țeapăn la auzul tonului ei, auster ca întotdeauna în severul lui pieptar negru dublu și în pantalonii săi colanți. Gulerul alb impecabil era la fel de înalt ca acela purtat

de oricare dintre tinerii de la curte, însă nu atât de împopoțonat – doar cu un lănțișor de aur în jurul gâtului, pentru a-i proclama avuția.

– Aș fi venit mai devreme, dar erați prinsă cu altceva, comentă el fără emfază, scrutând cu privirea fiecare colț al dormitorului ei, cu prudența lui obișnuită. Aparent satisfăcut, se întoarse spre ea, studiindu-i halatul cu tiv de hermină și pliurile de mătase ale cămășii de noapte. Poate ar trebui să revin mâine, Maiestate, când veți fi mai odihnită?

Dar Elisabeta văzuse hârtiile făcute sul în mâna lui. Walsingham nu ar fi venit la ea la o oră atât de târzie din noapte, dacă nu ar fi fost ceva foarte important. Oftă, apoi îi deschise larg ușa și se întoarse în scaunul ei, prea epuizată pentru a mai putea sta în picioare. Ochii o usturau ca și cum ar fi privit prea mult un foc.

– Spune-mi ce vrei să-mi spui, prieten vechi. Sunt obosită, dar încă nu am dispoziția necesară să mă bag în pat. Cum ar fi spus tatăl meu, voi avea timp destul să dorm după moarte.

Walsingham zâmbi sec și, închizând ușa, porni șchiopătând spre ea.

– Moartea voastră, Maiestate, e exact motivul pentru care am venit.

Capitolul 10

Sunetul neobișnuit al ciripitului păsărilor fu cel care o trezi pe Lucy devreme, nu clopotele. Pe acestea le auzea constant în Londra. Propria ei locuință modestă se afla lângă vechea biserică Sfânta Maria, iar poarta cu bare negre ce dădea spre cripta acesteia o înspăimânta de fiecare dată când trecea pe acolo, după lăsarea întunericului. Biserica însăși avea un turn scund și năruit, din interiorul căruia un clopot bătea ora exactă cu un dangăt solemn și amplu. În zilele de duminică și în zilele de sărbătoare, putea fi auzit răsunând toată dimineața, din zori și până după-amiaza, iar uneori chiar mai târziu, fapt pentru care putea să doarmă netulburată de clopote, când nu era chemată la curte. Existau păsări și în Londra, desigur, în special în grădinile maiestuoase ale palatelor. Dar un ciripit atât de zgomotos și de insistent era ceva nou pentru ea.

Lucy gemu și își ascunse fața în sulul îngust și tare ce îi servea drept pernă. Oare toate păsările din Warwickshire veniseră să poposească pe pervazul ferestrei ei?

Se ridică însă abia după o oră, când soarele începuse deja să urce pe cer, se îmbrăcă în grabă și își întinse bine părul, prinzându-l la spate cu agrafe și punând peste el o bonetă albă plisată, așa cum i se arătase. Acasă nu s-ar fi obosit să își pună o bonetă sau un capișon, căci, fiind necăsătorită, avea voie să umble cu părul desfăcut, mai puțin atunci când se afla în biserică. Nu mai ajunsese la liturghia din dimineața aceea, dar știa din experiență că nu era bine să recunoască așa ceva. Servitorii de la curte și artiștii erau obligați să participe la Sfânta Liturghie în zori, cu mult înainte de trezirea celor de la curte. Pentru cineva ca ea, cu pielea întunecată și cu un chip „păgân", după cum îi plăcea doamnei Hibbert să sublinieze, ultimul lucru de care avea nevoie era să fie

acuzată de necredință. Deci dacă cineva ar fi întrebat-o de ce nu venise la biserică în dimineața aceea, purtându-și boneta albă și cuminte, ar fi putut cel puțin să pretindă că a fost acolo, ascunsă în înghesuiala din spate.

Lucy își goli găleata de noapte pe fereastra îngustă din spate. Una dintre fetele cu care împărțea camera – și care plecase de mult, apucând probabil să ia și micul dejun, și să meargă la biserică – îi arătase unde să o golească, iar apoi îi spusese cum să ajungă în curtea interioară, în caz că se rătăcea din nou. Drumul era destul de ușor de găsit pe lumină, o asigurase ea pe Lucy, deși o avertizase să nu încerce singură după lăsarea întunericului.

Își croi drum pe aleile aglomerate și pline de fum ale fortificațiilor și ajunse la poarta curții pentru turniruri. Paznicul care stătea de gardă și-o aminti din noaptea precedentă, iar ea trecu pe lângă curtea pentru turniruri prăfuită, ridicându-și fustele de la pământ, și când intră în curtea exterioară, Lucy găsi locul zbârnâind de activitate. Exact așa cum făcuseră cu o noapte înainte, acrobații își exersau giumbușlucurile pe pământul tare, iar câinii alergau lătrând printre corturile din interiorul zidurilor ce împrejmuiau castelul.

În cele din urmă, își văzu propriul grup întorcându-se de la biserica din sat. Îngrijorată că, în cazul în care ar fi fost zărită, și-ar fi atras comentarii privind absența ei de la biserică, Lucy porni în grabă de-a curmezișul curții exterioare, ținându-și capul plecat. Mergea atât de repede, încât se ciocni de cineva și se împletici în spate, însă două mâini puternice o prinseră înainte să cadă.

– Scuze, domnișoară!

Era Tom, cel care o salvase cu o noapte înainte. Lucy își ridică privirea spre chipul lui, șocată să îl vadă atât de aproape. Mâinile lui încă o sprijineau, unul dintre brațe fiind încolăcit în jurul taliei ei. Se trase în spate de îndată, îndreptându-și rochia.

Oare o văzuseră ceilalți?

Tom își luă din nou de căpăstru calul și-i murmură ceva animalului, mângâindu-l pe gâtul alb ca laptele, pentru a-l liniști.

Boneta lui Lucy îi stătea strâmb și era aprinsă în obraji. În grabă, se întoarse cu spatele la artistele care veneau dinspre poarta fortificată și începu să își aranjeze părul, încercând să nu se uite la el.

– Mulțumesc.

– N-ai mai apucat să-mi spui cum te cheamă, azi-noapte.

– Lucy, reuși ea să spună. Lucy Morgan.

– Lucy Morgan, repetă el încet și se înclină, ca și cum ar fi fost un lord, iar ea o doamnă de la curte.

În spatele lui, calul tropăi nerăbdător și îl împunse în umăr, ca și cum s-ar fi întrebat ce anume îi mai ținea pe loc.

– Ar trebui să plec, spuse ea jenată. M-am trezit prea târziu pentru a mai ajunge la biserică și a participa la Sfânta Liturghie. Ceilalți vor începe să se întrebe pe unde umblu.

– Nu credeam că există mauri la curte, continuă Tom. Cred că ești o prezență aparte, cu superba ta piele neagră și cu ochii ăștia întunecați. Regina te ține prin preajma ei pentru a se amuza, probabil. Văd că porți și rochiile lor de la curte, care ți se potrivesc. Privirea lui se plimbă de la gât spre pieptul ei, expuse de corsajul decoltat. Ea nu se simți deranjată de atingerea privirii lui. Se poartă frumos cu tine acești lorzi și aceste doamne englezoaice?

Lucy ezită, nedorindu-și să spună nimic lipsit de loialitate la adresa reginei și a curtenilor ei.

Apoi răspunsul îi pieri pe buze când din spatele lor izbucni un mormăit violent.

Lucy se întoarse și văzu ursul din noaptea precedentă ridicat pe picioarele din spate. Mai înalt decât oricare dintre bărbații de acolo, sfâșie aerul cu ghearele labelor lui late și păroase, cu gura deschisă larg.

Ceva enervase animalul – posibil faptul că își auzise stăpânul certându-se cu paznicii de la poartă.

Îmblânzitorul de urși smuci iritat de lanț, încercând să forțeze bestia să revină în patru labe, însă ursul se aruncă înainte, luându-l prin surprindere. Strânsoarea lanțului din mâna bărbatului probabil că slăbise, căci animalul se trezi brusc liber.

Prea înspăimântată pentru a mai țipa, Lucy rămase încremenită în timp ce uriașa creatură porni greoi spre ea, din celălalt capăt al curții exterioare, cu lanțul greu atârnând fără rost în urma lui.

Pe când gărzile stăteau cu gura căscată, mulțimea se risipi din calea ursului, femeile și copiii țipând de teamă, bărbații strigând să li se arunce o suliță sau o muschetă încărcată, în timp ce fugeau. Chiar și caii legați în fața grajdurilor nechezară și se cambrară, înspăimântați de apropierea ursului.

– Treci în spatele meu!

Lăsând căpăstrul calului, Tom o trase pe Lucy la adăpostul corpului lui și începu să-i urle în față ursului ce se apropia.

Băiatul își înfipse în pământ picioarele larg desfăcute și își întinse mult brațele de o parte și de cealaltă a corpului, ca și cum ar fi încercat să devină la fel de mare ca ursul. După aceea, rămase neclintit.

Convinsă că Tom avea să fie ucis sau schilodit, iar ea avea să-i urmeze în scurt timp, Lucy își ascunse fața în mâini și se rugă.

Era mistuită de rușine că nu se dusese să asculte Sfânta Liturghie în dimineața aceea, că nu mersese la biserică împreună cu restul lumii, așa cum ar fi trebuit să facă, și că nu își curățase sufletul de păcate. Dacă murea acum, fără să se fi spovedit, porțile raiului aveau să îi fie închise pentru totdeauna.

Însă răul cel mare nu se întâmplă. De fapt, nu se întâmplă nimic.

Când răgetele oribile ale ursului încetară, urmate de tăcere, Lucy aruncă o privire printre degete, tremurând, aproape nereușind să înțeleagă că era încă în viață.

Ursul negru se oprise la doar câțiva metri de Tom și de ea. Sub privirile ei uluite, acesta se lăsase în patru labe. Gura animalului se căscă larg din nou și scoase un geamăt grav.

În câteva secunde, stăpânul lui, înveșmântat într-o robă lungă, apăru gâfâind și apucă smucit lanțul ursului, petrecându-l de mai multe ori în jurul încheieturii mâinii înainte de a mustra zgomotos animalul în propria lui limbă, izbindu-l cu bățul peste labe până când lui Lucy ajunse să îi fie aproape milă de bietul urs. Abia după ce termină de bătut creatura își îndreptă atenția și spre restul lumii. Flutură din mână pentru a-i alunga pe bărbații înarmați cu muschete, sulițe și mături de nuiele tari, care veniseră în fugă din toate părțile, nerăbdători să nimicească bruta.

– Nu, nu! Îmblânzitorul de urși se încruntă fioros la bărbații din jurul lor. Nu omorât urs. Nu omorât.

Se iscă o oarecare zarvă la intrarea cu arcadă a grajdurilor din spatele lor. Lucy se întoarse la fel ca ceilalți și i se tăie respirația când îl văzu pe contele de Leicester venind cu pași mari spre ei, splendid în pieptarul lui roșu, împodobit, și în pantalonii colanți, cu pelerina aruncată peste umăr.

– Ce-i cu toate astea?

Mulțimea de bărbați se retrase la auzul vocii lui, coborând armele. O parte dintre ei le aruncară și își scoaseră pălăriile de duminică, înclinându-se în fața stăpânului lor. Alții murmurară în barbă și se întoarseră, vizibil dezamăgiți că pierduseră ocazia

de a vâna și omorî ursul. Străinul înveșmântat în robă lungă rămase nemișcat, fără a-l privi nici pe Leicester, nici pe Tom, dar ținându-și ursul în loc cu un băț întins de-a curmezișul uriașelor picioare din față ale animalului.

– Tom?

Tom se întoarse și se înclină.

– Domnul meu, nu e nimic. Îmi pare rău că ați fost deranjat. Ursul acestui bărbat a scăpat din lanț.

– A fost cineva rănit?

– Nimeni, domnul meu.

Leicester dădu din cap, surprinzător de relaxat cu servitorul lui, iar privirea i se mută asupra lui Lucy. Ochii lui întunecați se îngustară pentru o clipă, când o privi.

– Tu cine ești?

Tom luase din nou hățurile căzute ale calului și devenise preocupat acum să liniștească animalul agitat. Nu-și ridică așadar privirea de la ceea ce făcea.

– Ea e Lucy Morgan, domnul meu, spuse el, cu vocea ușor înăbușită.

Leicester se uită când la unul, când la celălalt, apoi rânji leneș și îl bătu pe Tom pe umăr. Lucy se întrebă dacă își aducea aminte că îi făcuse cu ochiul pe drum, când procesiunea reginei tocmai plecase din Londra. Era puțin probabil, își spuse ea, având grijă să-și păstreze o expresie neutră și privirea ațintită în pământ. Trecuse mai bine de o lună de atunci. De ce și-ar fi amintit un mare lord precum Leicester de un asemenea episod?

– Deci așa stau lucrurile? Ei bine, cine se aseamănă se adună. După cum, fără îndoială, și acest urs ar prefera să aibă o pereche și să nu fie ținut în lanț, ca o javră neascultătoare. Tu ce părere ai, omule?

Leicester întoarse capul pentru a-l privi pe bărbatul cu ursul, adresându-i-se pe un ton mai puțin prietenos.

– Animalul tău va fi ținut în lanțuri sau trebuie să rezolvăm problema apelând la căpitanul gărzilor? O știi el vreun loc unde să poată fi zăvorât în siguranță. Și pe tine împreună cu el.

Îmblânzitorul de urși își ținu capul plecat și nu îl privi pe Leicester în ochi.

– Nu, stăpâne. Ea va fi cuminte acum. Veți vedea.

– *Ea?*

– *Si*, stăpâne. Femeie. Femeile sunt mai ușor de controlat.

Leicester își dădu capul pe spate și râse nestăvilit.

– Jur pe tot ce am mai sfânt că eu, unul, n-am ajuns vreodată la concluzia asta. Poate că o ursoaică e mai ascultătoare decât o femeie, dar mai aprigă nu e, orice-ar fi. Apoi îl concedie pe bărbat cu o fluturare a mâinii. Du-te, ia-ți ursul neascultător și ține-l în lanț de acum încolo. Dacă lași bestia să îți scape din nou, îi va fi servită reginei și curtenilor ei la masă. Ai înțeles?

– *Si*, stăpâne.

– Ia stai așa, îi porunci Leicester, când bărbatul se înclină. Ești italian?

Bărbatul zâmbi.

– *Si*, stăpâne.

– Și ai hârtiile necesare pentru a călători în Anglia?

Italianul păru derutat, apoi jignit.

– *Si, si*, măreție stăpân. Ursoaica mea e faimoasă. E cel mai bun urs din toată Italia!

– Prea bine.

După ce îmblânzitorul de urși se îndepărtă în grabă, ploconindu-se și târându-și ursul după el cu lanțul zăngănitor, Leicester se întoarse din nou spre Lucy. De data aceasta zâmbea, sprijinindu-și relaxat pumnul înmănușat în șold.

– Ascultă, Lucy Morgan, țin minte cât de frumos ai cântat la curte anul acesta, de Paște, și cât de încântată a fost regina să îți audă vocea. Vei cânta din nou pentru ea azi?

Inima ei începu să bubuie și îl privi lung ca o neghioabă, neștiind prea bine, la început, cum să răspundă.

– Eu... eu cânt cu celelalte fete. Niciodată singură, domnul meu.

– Ai cântat singură de Paște.

– Da, domnul meu. Dar în ziua aceea am înlocuit-o pe Peggy. Spera că nu avea să fie nevoită să explice că nu i se permitea niciodată să stea în primul rând să cânte împreună cu trupa. Ea făcuse febră și nu a putut să vină la curte.

– Și cum se simte Peggy în acest moment?

Obrajii ei se încinseră.

– A fost nevoită să plece de la curte, domnul meu.

El îi zâmbi, înțelegător.

– Am priceput. Și totuși, tu ai rămas ascunsă pe rândul din spate, deși ai o voce atât de frumoasă. Ar trebui să fii auzită de întreaga curte, nu îngropată într-un cor.

– Dar, sincer, domnul meu, nu mi se dă voie să cânt singură, ci doar cu restul. Doamna Hibbert spune...

– Ah, înțepata doamnă Hibbert! Ei bine, cotoroanța aia bătrână cu limba ascuțită nu e aici să ne strice plăcerea. Acesta este castelul meu, iar eu spun că vei cânta pentru Maiestatea Sa. Regina e întotdeauna dornică să colecționeze curiozități. Iar tu ești o curiozitate perfectă. S-ar putea să fii exact ceea ce îmi trebuie.

Leicester o măsură din cap până în picioare, cu un zâmbet viclean.

– Da, în dimineața asta, trebuie să mergi la biserică în spatele calului reginei. Sfânta Liturghie pentru regină începe peste o oră și vreau să te numeri printre doamnele ei. Poftim. Își scoase un lanț de aur de la gât și făcu un pas în față, pentru a-l petrece în jurul gâtului ei. Lucy își lăsă capul în jos, simțind cum lanțul greu îi atârna la gât, mai prețios decât orice altceva purtase vreodată. Acum arăți pe măsura rolului. Fii deosebit de atentă la regină. Zâmbește când ea râde, taci când se încruntă, urmărește-i fiecare stare de spirit ca și când ai privi în oglindă. Și neapărat să cânți pentru ea, pe drumul de întoarcere la castel. Îi place să aibă un sturz cântător drăgălaș.

Lucy făcu o reverență, însă împleticită, orbită de soare, de splendoarea lui și de lanțul de aur scump de la gâtul ei.

Leicester se apropie, își puse brațul pe cotul ei și îi spuse încet la ureche:

– Ai fost foarte curajoasă, să știi, când ai stat să înfrunți ursul. Curajoasă sau neghioabă. Majoritatea fetelor de la curte ar fi țipat și ar fi leșinat, sau ar fi fugit. Tu n-ai făcut nimic din toate astea. Cât de mult a fost prostie și cât a fost curaj? Făcu o pauză, studiindu-i fața și înfricoșând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Curajul e o calitate rară la o femeie, Lucy Morgan. Poți să fii la fel de curajoasă în preajma reginei?

– Voi încerca, domnul meu.

– Nu-ți fie teamă să accepți ceea ce îți ofer. Regina recompensează talentul celor apropiați ei, indiferent de circumstanțele în care au venit pe lume. Îți ofer acum ocazia să-ți câștigi o reputație la curtea ei, păsăruica mea cu glas dulce.

Lucy se zgâi la el, neștiind prea bine ce să-i răspundă, apoi îl observă pe Tom stând în spatele stăpânului său ca și cum ar fi așteptat noi instrucțiuni. Nu intenționase să se uite la Tom din nou, așa că se grăbi să-și coboare privirea spre pământul prăfuit.

Dar Leicester probabil îi observase tresărirea rapidă a pleoapelor sau vreun semn grăitor de pe chipul ei, căci zâmbi, aruncându-i o privire peste umăr lui Tom, după care se întoarse din nou spre ea.

– Știi să călărești, Lucy Morgan?

– Nu, domnul meu.

– Atunci trebuie să înveți. Și încă rapid. Tânărul Tom, aici de față, te va învăța. Regina merge călare peste tot, iar tu o vei însoți, chiar dacă va trebui să o faci pe jos deocamdată. Leicester îi dădu drumul la braț, scuturându-i-l ușor, și avu grijă ca ultimele lui cuvinte să nu ajungă decât la urechile ei: Și spune-mi tot ce se întâmplă între voi.

Capitolul 11

Goodluck înclină capul când intră în cort și simți un iz de urină amestecat cu fumul de lemn de afară. Lăsând să cadă pânza ce acoperea intrarea, își aruncă pălăria și izbi cu piciorul într-o mogâldeață ce dormea sub o pelerină. Mogâldeața gemu și se întoarse.

– Ce-i?

– Trezește-te, Twist! Goodluck se așeză pe unul dintre coșurile cu capac în care se aflau toate obiectele lor de recuzită, costumele și scenariile de teatru. Asta nu însemna că toți acei bărbați știau să citească. În meseria lor, o memorie bună era mai importantă decât abilitatea de a citi și scrie.

– Consiliu de război.

Sos apăru dintr-un colț jilav, cu capișonul pus strâmb.

– Război? Fața lui inteligentă de grec tresări la acest gând. De-abia am ajuns.

– Nu-i moment mai potrivit decât prezentul, replică Goodluck și se aplecă să-și scoată cizmele, aruncându-le pe amândouă pe patul lui.

– Pantalonii tăi miros așa?

Sos se ținea de nas. Goodluck râse, întinzându-și degetele de la picioare, amorțite după ce stătuseră atâta timp înghesuite în cizmă.

– Că tot veni vorba de mirosuri, se pare că am moștenit unul dintre cele mai jegoase corturi din istoria omenirii. Ce s-a întâmplat cu ultimul?

– Ned ar fi trebuit să vină cu el înapoi, după ce îi peticea găurile. Mai ții minte noaptea când a fost invadat de vaci? Sos ridică din umeri. A uitat.

– Și ăsta e singurul pe care l-ați mai găsit?

Renunțând, în sfârșit, la speranța de a mai dormi, mogâldeața, care era John Twist, își dădu la o parte pelerina și se ridică în capul oaselor.

– E vina mea, recunoscu el căscând. Am așteptat prea mult până să caut unul bun în loc. Dar nu văd ce nu e în regulă cu ăsta. Doar câteva mirosuri ciudate, or nu suntem toți obișnuiți cu așa ceva? Important e că nu are găuri și e suficient de mare ca să încăpem în el, spre deosebire de cel de dinaintea lui. E mai bine decât să dormim în ploaie.

– Dar *unde* e Ned?

– A plecat azi-dimineață devreme. Cred că e posibil chiar să-și fi pieptănat barba. Twist despachetă o bucată de pâine ce părea învechită și începu să rontăie din ea. S-o fi dus la biserică…

– Sau la vreo femeie.

Twist îi aruncă lui Sos o privire sceptică.

– Foarte puțin probabil, prietene. Marele Ned nu a mai avut parte de acțiune de pe vremea când pe tron se afla buna regină Maria.

– *Buna* regină Maria? Ce ai văzut așa bun la cățeaua aia criminală?

– Faptul că a murit.

Sos râse și se instală pe un scăunel aflat în fața lui Goodluck, răsfirându-și picioarele.

– Deci s-a dus să asculte Sfânta Liturghie. Care trebuie să se fi terminat acum două ore bune, dacă nu cumva s-a dus la slujbă cu alaiul regal.

– Nu cred că se învârte în cercuri atât de înalte. Twist scuipă o bucată de pâine în palmă, zgâindu-se la ea dezgustat. Iisuse! Aia e mizerie sau rahat uscat?

– Ar fi bine să speri că e cea de-a doua variantă, replică Goodluck și își ridică privirea când Ned intră în cort, îndoit de mijloc. Rahatul are șanse mai mici să-ți spargă dinții. Bună, Ned. Tocmai ne întrebam unde-ai dispărut.

– Am fost la biserică.

– Slujba s-a terminat acum câteva ore, remarcă Goodluck.

Ned se opri și le studie fețele, una câte una. Încruntarea lui se adânci.

– Da, și m-am oprit scurt pe la Castle Arms, la o stacană de bere. E cald și e drum lung până urci dealul de la biserica aia. De ce, care e problema?

– Credeam că te vezi cu o femeie.

– Da, adăugă Twist cu un zâmbet dezagreabil. Una cu numele de Maria.

– Ce-ar fi să încetați până nu mă scoateți din sărite? Nu sunt catolic! Ned blestemă în barbă și aruncă un pachet învelit în cârpe pe coșul unde era așezat Goodluck. Doar fiindcă nu sunt un păgân în toată regula, așa ca voi, nu înseamnă că sunt papist. Și-am adus carne și ceva verdeață, ticăloși nerecunoscători ce sunteți! Mai avem o jumătate de sac de păstăi aici. Mă gândeam că am putea încropi o tocană.

– Mai târziu, consimți Goodluck. Adulmecă prudent pachetul înainte de a-l arunca pe patul lui, lângă cizme. Stai jos. Ținem consiliu de război.

Twist își abandonă bucata de pâine, mijindu-și ochii albaștri când se uită la Goodluck.

– Ăsta e momentul în care aflăm, în sfârșit, ce căutăm aici, în mijlocul pustietății?

– Să nu-mi spui c-ai fi preferat să îți petreci vara la Londra? întrebă Sos, mutându-și puțin scăunelul, pentru a face loc picioarelor întinse ale lui Ned.

I se spunea „Marele Ned" din cauza înălțimii, căci măsura circa un metru nouăzeci doar în șosete, ceea ce se dovedea adesea util când trebuia să se uite peste un gard viu sau să arunce o privire prin ferestrele unui dormitor. Pe lângă el, Sos, care era scund și subțire, arăta ca un băiețandru, dacă nu luai în considerare barba, care era mai lungă și mai stufoasă chiar și decât a lui Goodluck.

– În ce hal pute locul ăla acum, în iulie, continuă el, ținându-se de nas. Miroase chiar mai urât decât bărcile pescarilor din Piraeus.

Goodluck se ridică și se apropie de intrarea în cort. Ascultă preț de o clipă, apoi ridică un colț și aruncă o privire circumspectă prin curtea exterioară, dar nu văzu nimic ieșit din comun. Lăsă pânza să cadă și se așeză din nou în locul de unde se ridicase.

– Mai întâi vă mulțumesc mult că ați acceptat să veniți din Londra, spuse el, vorbind cu voce joasă, așa cum obișnuia. Știu că tu aveai alte planuri pentru vara asta, Ned. Îți sunt recunoscător pentru ajutor și am să îi dau bucuros lui Twist vreo două în locul tău, dacă nu reușește să vorbească civilizat. Așteptă până ce hohotele lor de râs se stinseră. Cât despre restul, consider că e riscant să discutăm detaliile aici. Sunt prea multe urechi. Dar dacă vă spun că trebuie să fim cu ochii în patru după oaspeții nepoftiți de genul celor despre care tocmai am discutat, cred că știți destul cât să vă descurcați.

– Foarte criptic, comentă Twist.

– Vom discuta despre asta mai târziu. Afară, în pădurea de dincolo de zidurile castelului. Ne-am înțeles?

Sos dădu din cap, cu o expresie serioasă pe fața lui de om inteligent.

– Și dacă ne întreabă cineva ce căutăm aici?

– Am venit să jucăm o piesă de teatru în fața reginei.

Twist râse.

– Mincinosule!

Goodluck își făcu semnul crucii în dreptul inimii.

– Ăsta e adevărul. O piesă scurtă, ce se va juca în fața reginei săptămâna viitoare cândva, în funcție de vreme și de dispoziția Maiestății Sale din ziua respectivă.

Ned păru uluit.

– Cum ai obținut asta?

– Apucăm să repetăm înainte?

Goodluck se strâmbă la Twist.

– Zilnic, dacă e nevoie. Și cât mai pe față posibil. Am ales *Istoria regelui nebun Knut.*

– Aceeași piesă pe care am jucat-o în Banbury?

– Exact aceeași.

– Deci vom juca în fața reginei? Sos sări pe unul dintre coșurile cu capac și păși semeț, împungând aerul cu o sabie invizibilă. Cu ochiul de la ceafă atent la eventualii catolici?

– Taci, ți-am spus, nu putem vorbi aici. Goodluck clătină din cap. Twist, vreau ca tu să stai primul de strajă în seara asta. De la lăsarea întunericului și până la miezul nopții.

– Și ce anume voi păzi?

– Un cort.

– Al nostru? întrebă Twist, părând surprins.

– Nu, o să ieșim imediat și o să vă arăt care. Goodluck deschise capacul unuia dintre coșuri și scotoci după o pelerină. Vei avea nevoie de o haină închisă la culoare. Ai pălărie? Excelent. Poart-o trasă peste ochi. Nu trebuie să te observe nimeni stând de strajă, altfel s-ar putea să fie ultima greșeală pe care o mai faci. Ca să fie totul clar, vreau să știu cine intră și cine iese, și cât timp stă.

– Să mă apropii suficient de mult încât să pot asculta?

– Nu e cazul. Goodluck închise capacul cu piciorul și îi aruncă o pelerină neagră și pătată, lungă până în podea, numai bună pentru deghizare. O folosise personal pentru a juca rolul unei

fantome, cu doi ani în urmă, și se bucurase de un mare succes. Chiar dacă ai putea să auzi fiecare cuvânt rostit, tot nu ar conta.

Twist își aruncă pelerina peste umeri și căută stângaci clema de prindere.

– De ce nu?

– Fiindcă, prietene, tu nu vorbești italiana.

CAPITOLUL 12

– Ai grijă, nu te întoarce să strici surpriza! îi strigă o voce blândă la ureche, în timp ce două mâini se închiseră peste ochii ei. Cine sunt?

Lettice se împiedică și se opri pe cărarea accidentată, acoperită cu iarbă, ce pornea de la biserica parohiei.

Celelalte doamne trecură pe lângă ea și chicotiră, urmând-o pe regina călare pe calul ei alb. Lettice știa că nu putea fi Robert, care mergea încet pe lângă regină, însoțit de o tânără maură cu chipul speriat, care venea la câțiva pași în urma lui. Lettice rămase perfect nemișcată. Nu vedea decât fâșii de lumină printre degetele bărbatului, ca și cum ar fi fost legată la ochi și pe punctul de a fi dusă pe eșafod. Își aminti de un joc oribil pe care soțului ei îi plăcea să îl joace în dormitorul lor. Se înfioră amintindu-și capișonul grosolan pe care îl folosea și teama ei de o cădere lungă.

Cele două mâini ce îi acopereau ochii se strânseră mai tare, iar vocea bărbătească o întrebă din nou, mai insistent:

– Haide, cine sunt?

Ușurată, recunoscu vocea, dar îi făcu jocul preț de câteva minute. Pip Sidney era un tânăr tare amuzant și promițător, fiul lui lady Sidney. Nutrea speranțe profunde să îl vadă căsătorit, într-o bună zi, cu fiica ei cea mare, Penny, ai cărei ochi întunecați și catifelați îi aminteau într-un mod tulburător de Robert.

– Domnule, nu e prea drăguț din partea ta să mă chinui astfel. Nu văd pe unde merg și risc să cad și să mă rănesc, dacă nu-mi dai drumul. Întotdeauna te porți atât de crud cu doamnele reginei?

– Dacă ai cădea, te-aș prinde.

– Cuvinte pompoase, replică Lettice. Dar cum aș putea să am încredere în ele, când nici măcar nu știu cine ești?

– Poți să ai încredere în mine, doamnă. Sunt slujitorul reginei și un gentleman.

– Numele tău?

– Nu poți să îl ghicești?

Simțind mâhnirea și dezamăgirea din vocea tânărului, capitulă, fără tragere de inimă.

– Ei bine, vocea ta îmi amintește într-adevăr de un gentleman pe care îl cunosc. Un tânăr excelent, chipeș, și un adevărat soldat.

– Cine? Spune-mi numele lui.

Își desprinse mâinile de pe ochii ei când Lettice se întoarse și zâmbi spre chipul lui exaltat, marcat de niște sprâncene groase.

– Ei bine, tânărul Philip Sidney, desigur.

– Buna mea lady Essex, replică el cu un rânjet, scoțându-și pălăria de catifea cu pietre prețioase și lăsându-și părul să îi cadă în față peste frunte.

– Oh, Pip. Ești atât de periculos. Aproape că mi-a stat inima în loc atunci când m-ai prins. Râzând, făcu o reverență când el se înclină curtenitor. Apoi îl îmbrățișă, mânată de o afecțiune sinceră. Nu te-am văzut la biserică.

– Am întârziat și m-am gândit că e mai bine să aștept afară.

– Ai procedat corect. Regina e foarte strictă în privința prezenței la biserică. Nu ar fi privit cu ochi buni sosirea ta întârziată.

– Vrei să ne continuăm drumul împreună? Maiestatea Sa aproape că nu se mai vede. Inspiră adânc și expiră lent. Nu mă mai satur de aerul acesta curat de la țară. Tu nu simți la fel? După toate mirosurile grele din Londra, atâta verdeață e ca raiul pe pământ. Deși îți închipui ce s-ar putea întâmpla dacă am rămâne în urmă și ne-am rătăci împreună, doamna mea? Am auzit că pădurile acestea din Warwickshire sunt periculoase. Poate aș fi nevoit să te salvez de la a fi sfâșiată de un mistreț, și apoi să te duc în brațe înapoi la castel, luptându-mă cu bestii sălbatice în tot acest timp.

Ea îl bătu pe obraz.

– Hai să-i ajungem din urmă pe ceilalți. Oricât de încântătoare ar părea aventura povestită de tine, Pip, nu sunt tocmai dornică să îmi murdăresc rochia prin pădure, și absolut deloc dornică să fiu cărată în brațe de unul dintre pretendenții fiicei mele.

– Unul dintre...? Păru jenat. Penelope e o fată minunată. Dar nu sunt nicidecum pregătit pentru căsătorie, doamna mea, deci atât tu, cât și ea sunteți la adăpost de atențiile mele.

– Eu? Lettice râse, prefăcându-se a se uita în față după Elisabeta, dar, de fapt, urmărindu-l pe tânărul de lângă ea cu coada ochiului. Pentru prima dată îi trecu prin minte că ar fi putut să-și ia un

amant mai tânăr, iar gândul îi încinse obrajii. Obraznicule ce ești! Eu sunt deja căsătorită, sau ai uitat?

– Asta-i drept, dar soțul tău e suficient de departe, pe celălalt țărm al mării, în Irlanda. Și, după cum se spune, când pisica nu-i acasă...

– Pip!

Cu un râs jenat, el se înclină din nou, sărutându-i mâna în semn de scuză.

– Te rog să mă ierți. După cum știi, fără îndoială, nu mă pricep la jocuri de alcov și la sărutări furișe. Bunul meu lord Leicester, pe de altă parte... Privirea inteligentă a lui Philip Sidney o întâlni pe a ei, apoi se uită în altă parte, ca și cum ar fi descoperit un adevăr neplăcut. Însă unchiul meu e ocupat cu regina zilele astea, nu-i așa?

Își potrivi pasul și se strecurară discret în mulțimea de curteni mai mărunți, care tocmai plecau de la biserică. Soarele era încă fierbinte, iarba prăfuită, iar Lettice era însetată și obosită după slujba cea lungă.

Mai mulți gentlemeni încercară să îi surprindă privirea când trecură pe lângă ea, dar Lettice își ținu capul plecat și mâinile împreunate cuminte sub piept, folosindu-se de pliurile rigide și albe ale capișonului, pentru a-și ascunde fața. Nu le putea acorda toate favorurile pe care le promisese, cu atât mai puțin o întrevedere cu regina. Dar acest lucru era greu de înțeles pentru cei din cercul exterior al curții, constatase ea. Aceștia păreau să creadă că o întrevedere promisă însemna „azi", nu „dacă pot". Cel puțin nu avea nici un motiv de îngrijorare în ceea ce-l privea pe Pip, un tânăr fermecător și învățat, devenit deja unul dintre favoriții Elisabetei din rândul generației mai tinere de la curte. Fața lui chipeșă, de băiețandru, stârnise sentimente de afecțiune și printre multe dintre fetele de vârsta lui, desigur, dar cel puțin avea bunul-simț de a-și ascunde flirturile de ochii reginei.

– Ziceai mai devreme că *se spune*... Oamenii au ajuns să mă pomenească, pe mine și pe Leicester, în aceeași propoziție, în ultima vreme? întrebă ea încet, având grijă să nu îl privească în ochi. Se bârfește despre noi la curte?

– Mă tem că unii o fac, da, confirmă el, vorbind la fel de încet.

– Și regina?

– Regina?

Ridicând din sprâncene, Philip îi aruncă o privire piezișă. Uneori îi venea greu să își aducă aminte că nu mai era băiețelul

vesel care îl înfrunta pe soțul ei cu o sabie de lemn pe pajiștile de la Chartley, ci un bărbat în toată firea, de douăzeci de ani, care își slujise regina peste granițe și înțelegea politica vieții de la curte la fel de bine ca ea.

Își trecu degetele prin barba subțire înainte de a răspunde, ca și când ar fi încercat să descâlcească tâlcul ascuns al întrebării ei.

– M-aș fi așteptat ca, ocupând o poziție privilegiată, tu să știi mai multe lucruri, buna mea lady Essex.

– La curte există cercuri în interiorul cercurilor. Nu toate se suprapun cu cele pe care le frecventez eu. Dar dacă ar fi să auzi ceva...

– Ai fi anunțată de îndată.

– Îți mulțumesc, Pip.

El îi zâmbi, luând-o de braț pentru a o ajuta să urce când drumul acoperit de iarbă începu să șerpuiască spre castel pe o pantă devenită brusc foarte abruptă. Apropiindu-se de ziduri, trecură pe lângă un șir de colibe joase. Câțiva copii cu fețele murdare țâșniră gălăgioși de după ziduri, venind să vadă trecerea curtenilor, iar țăranii care munceau pământul îngenuncheară în pragurile caselor lor, cu capetele aplecate și descoperite pentru regina lor, cufundați într-o tăcere plină de respect.

– Ai fost întotdeauna bună cu mine, doamna mea, remarcă Philip încet. Chiar dacă sunt încă tânăr și nu pot aspira la o stea de rangul tău, pot cel puțin să îți răsplătesc bunătatea cu puțin dintr-a mea.

Ea îl ciupi blând de mână.

– O stea de rangul meu? Ce prostie!

– E moda de la curte. Nu îți place?

Zâmbindu-i lui Pip cu indulgență, încercă să și-l imagineze căsătorit cu Penelope. Ar fi fost un ginere excelent, de acest lucru era sigură, chiar dacă unul cam ispititor. Cât de frumoși ar fi fost copiii lor, cu ochii luminoși și părul închis la culoare, țopăind prin casa ei! Deși nu se simțea încă pregătită să devină bunică, își spuse ea melancolică. Încă mai era multă viață în ea. Avea suficient timp să devină anostă și placidă peste alți câțiva ani, eventual, după ce Penelope nu avea să se mai afle în grija tutorelui ei. Atunci, nu-i rămânea nimic mai bun de făcut decât să legene un pătuț acasă, în timp ce fiica ei ar fi dansat la curte și ar fi fermecat bărbații, așa cum făcuse și ea la aceeași vârstă.

– Nu, mai degrabă îmi place prea mult. Dar cât de abrupt e dealul acesta! De ce e o regulă ca toate castelele să fie construite pe un deal? Se opri să-și tragă sufletul pe marginea acoperită de iarbă, sprijinindu-se de brațul lui. Ascultă, tinere Sidney, să nu îndrăznești să râzi de mine. Pantofii mă strâng îngrozitor, iar soarele e prea puternic.

Când ajunseră la zidurile castelului, văzură că Elisabeta deja descălecase la poarta fortificată a acestuia, lângă o bătrână cocoșată și murdară cu care părea să discute. Înfoiată și dichisită ca o pasăre exotică, regina era îmbrăcată în argintiu și alb, cu o mie de perle minuscule cusute cu migală pe mânecile și pe corsajul bogat al rochiei ei, cu o pălărie cu pene albe așezată pieziș peste buclele bogate ale perucii ei roșcate și ondulate. Râsul ei nepăsător răsună peste capetele sătenilor care se adunaseră să o privească întorcându-se de la Sfânta Liturghie.

Dacă sora ei mai mare, regina Maria, ar fi vizitat vreodată Kenilworth și s-ar fi dus să asculte Sfânta Liturghie la biserica din sat, *ea*, cu siguranță, nu s-ar fi întors râzând atât de nestăpânit, cu frumusețea ei orbitoare accentuată de veșmintele acoperite cu perle și făcute din țesătură de argint.

Robert stătea separat de Elisabeta și îi ținea frâiele calului în timp ce aceasta păși printre oamenii de rând. Chipul lui nu dezvăluia nimic în afară de bună-dispoziție, așteptându-și regina neclintit ca o stâncă.

Lettice o studie pe bătrâna în zdrențe. Buzele îi tresăriră. Unde Dumnezeu găsea Robert astfel de oameni?

Se retrase din compania lui Pip cu o reverență scurtă și se apropie cu grijă din spate de Robert, pasul fiindu-i înăbușit de iarbă. Cântăreața maură care părea să se fi lipit de el ca o umbră era tot acolo, având la gât un lanț de aur gros, despre care Lettice ar fi putut jura că îi aparținea lui Robert. Cântăreața surprinse privirea amenințătoare a lui Lettice și se grăbi să dispară în marea aglomerare de curteni. De îndată ce ajunse suficient de aproape încât să nu o audă nimeni, Lettice își puse atent o mână pe mâneca lui Robert.

– Domnul meu?

Robert nu spuse nimic, nici nu o privi, mulțumindu-se să dea scurt din cap pentru a arăta că auzise. Privirea lui rămase ațintită asupra Elisabetei, neclintită și atentă.

– M-am așteptat să te văd noaptea trecută, comentă ea. Abia după trei am reușit să adorm.

– Am fost cu regina, după cum știai dinainte.

– Nu ești singurul care are iscoade în jurul reginei, domnul meu. Lettice își coborî vocea până deveni o șoaptă. Știu că nu ai fost cu ea toată noaptea.

În acel moment, Robert îi aruncă o privire, vizibil iritat, iar ea simți un junghi de durere.

– Ieri a fost o zi lungă. Eram cu toții obosiți.

Lettice icni scurt, amintindu-și orele pe care le petrecuseră împreună în trecut, totul decurgând armonios și lin atâta vreme cât se țineau reciproc în brațe, departe de lumea întreagă și indiferenți la problemele ei. Oare Robert uitase complet de acele momente fericite? Era încă orbit de ambiția nestăvilită de a ajunge la tron, aceeași ambiție nebunească ce atrăsese pedeapsa cu moartea atât asupra tatălui său, cât și asupra fratelui său mai mare?

Ce neghiobi erau acești bărbați din familia Dudley! Era un simplu capriciu al sorții în momentul nașterii faptul că pe tronul Angliei se afla Elisabeta Tudor, și nu Lettice însăși. Căci ea era nu doar verișoară cu regina, ci și nepoata ei.

Toată lumea știa că mama ei, Catherine Carey, fusese sora vitregă a Elisabetei, zămislită de bătrânul rege Henric și adusă la curte drept copil al lui Sir William Carey. Un cuc instalat în cuib, așa fusese numită apriga ei mamă, iar Lettice însăși semăna leit cu verișoara ei cu păr roșcat. Poate că era un act de trădare să nutrească astfel de gânduri, dar Lettice avea aceleași drepturi la tronul Angliei ca Elisabeta. Căci regele Henric o declarase pe Elisabeta bastardă, după ce o executase pe mama ei, ceea ce, cu siguranță, nu o făcea cu nimic mai mult moștenitoarea lui de drept decât mama nelegitimă a lui Lettice.

Desigur, astfel de posibilități periculoase nu puteau fi rostite cu voce tare, nici măcar în fața unui potențial aliat ca Robert, căci ar fi fost cea mai scurtă cale spre eșafod.

– Vei veni la mine la noapte, atunci? întrebă ea în schimb, forțându-se să adopte un ton mai blând, să își înăbușe nerăbdarea și dorința tot mai aprinsă pe care o simțea față de el.

Elisabeta îi întorsese spatele bătrânei. Acum se apleca să binecuvânteze o copilă dulce la față, care se aruncase în genunchi pe marginea cu iarbă a drumului și îi întindea un buchet sărăcăcios de garofițe roz.

– Nu pot. Știi cum e.

– Dar trebuie să mă întâlnesc cu tine între patru ochi. Ieri ai spus...

– Am spus că nu e posibil, ceea ce rămâne valabil. Vocea lui trădă o furie tăioasă, un ton aspru pe care nu îl recunoscu. Nu trebuie să îmi mai ceri asta vreodată. Nu la Kenilworth. Suntem urmăriți din toate părțile aici. E prea periculos. Cea mai înțeleaptă purtare pentru noi ar fi să așteptăm până la sfârșitul verii, când ne vom fi întors cu bine la Londra, unde ne vom putea întâlni fără teama de a fi văzuți.

Preț de o clipă, Lettice se trezi incapabilă să răspundă. De disperare, mâinile ei zdrobiră taftaua fină a rochiei. Era oare o simplă servitoare de rând, ca acea fată maură care se furișase în urma lui toată dimineața, capabilă să accepte acea răceală din partea lui, acel refuz brutal? Putea să accepte ea – a cărei familie era la fel de bună ca a lui, Boleyn și Dudley, cu averile împletite de generații întregi în jurul tronului Angliei – să fie alungată ca unul dintre câinii lui de vânătoare?

Furia îi mistui temerile.

– Un lucru e sigur, Robert, șopti ea. Dacă nu vii să mă vezi în curând, nu te voi mai primi niciodată în patul meu. Asta ți-o jur pe sfântul sânge al lui Hristos.

Ochii lui întunecați îi căutară pe a ei, iar ea fu năpădită de un val de triumf când citi surprindere și nesiguranță în acea privire. Robert Dudley o crezuse slabă și ușor de manipulat – o femeie precum răposata lui soție, Amy Robsart, o neghioabă supusă, care nu fusese niciodată invitată la curte, în ciuda importanței soțului ei, și care, din câte spunea toată lumea, nu prea făcuse niciodată scandal, indiferent unde ar fi ales acesta să își petreacă noaptea.

Ei bine, Robert urma să descopere în scurt timp ce greșeală făcuse, dacă nu avea să găsească în inima lui mai mult respect față de o membră de seamă a familiei Boleyn.

Elisabeta aproape că ajunsese la ei, cu o expresie concentrată pe chipul cu bărbie îngustă, strângând la piept buchețelul de garofițe.

– Așteaptă biletul meu, îi șopti el, în cele din urmă.

Apoi se întoarse și se înclină adânc în fața Elisabetei, zâmbetul lui devenind dintr-odată cald și seducător.

– Doriți să vă întoarceți călare la castel, Maiestate, sau să străbateți restul drumului pe jos? Nu sunt decât câțiva pași până la

curtea interioară. Acolo se va servi mâncare și băutură pentru întreaga curte, iar pentru plăcerea voastră, se va juca o piesă câmpenească, urmată poate și de un cântec-două, interpretat de tânăra Lucy Morgan și de o trupă de acrobați florentini care pot să umble în mâini, aplecați pe spate ca niște crabi.

Elisabeta își mută privirea de pe chipul lui pe cel al lui Lettice, ca și cum ar fi știut cât se poate de limpede ce se petrecuse între ei, apoi îi adresă un zâmbet glacial.

– Lasă-mi calul să fie dus înapoi la grajduri. Voi merge pe jos, așa cum a poruncit Dumnezeu chiar și pentru regine, și mă voi bucura de aceste distracții pe care mi le-ai descris. Dar ele vor avea loc sub cerul liber? Știi că nu suport ca pielea să mi se umple de pistrui.

Robert se înclină, punând frâiele calului în mâinile unui scutier.

– Oamenii mei au ridicat un baldachin pentru Măria Ta și doamnele tale, iar curtenii care vor sta sub ziduri vor avea și ei parte de umbră.

– Atunci, haide să intrăm împreună. Elisabeta ezită, iar privirea i se opri din nou asupra chipului lui Lettice. Malițiozitatea din ochii ei era inconfundabilă. Buna mea lady Essex, întoarce-te în apartamentele regale și adu-mi papucii de argint, bine? Tu vei ști mai bine decât oricine unde să îi găsești, fiindcă îmi ești întotdeauna de mare ajutor când mă îmbrac. Și cum altfel aș putea să mă simt confortabil în timpul spectacolelor, dacă nu purtând papuci?

Lettice făcu o reverență adâncă, iar regina trecu pe lângă ea și intră pe sub arcada vastă a porții fortificate. Capul îi era plecat cu supușenie, însă inima îi era mistuită de o indignare aproape imposibil de ascuns.

Ea, soția mult-respectatului conte de Essex, să fie gonită ca un cățeluș de companie dresat să îi aducă papucii?

Dar Robert capitulase. În ciuda privirilor lui reci și ale planurilor ambițioase de a ajunge pe tron, îi era teamă să nu o piardă. Când se gândi la iubirea de care se bucurau împreună în secret, sângele i se urcă la tâmple și simți junghiul vechi și familiar al singurătății și al dezolării. Dacă soțul ei ar fi fost mai puțin crud, poate că nu ar fi fost nevoită să caute alinare în brațele altui bărbat.

„Așteaptă biletul meu."

Știa ce însemnau acele cuvinte. Așa cum făcuse adesea și înainte, avea să obțină o cameră retrasă, în care să se poată întâlni. Poate chiar azi. Poate chiar în după-amiaza aceea, în timp ce regina

asista la spectacolul dat de actorii ambulanți pe pajiște și își asculta cântăreața maură.

Trecând fără obiecții printre gărzile de la intrare, ocupate să joace cărți, Lettice zâmbi în sinea ei și își ridică fustele grele, pentru a urca scările ce duceau la apartamentele regale. O, poate că Elisabeta îl strunea cu severitate pe Robert Dudley, având în vedere că era un adevărat câine de vânătoare, dar Lettice Knollys avea inima lui.

Capitolul 13

Era sufocant de cald, chiar și în umbra baldachinului vast, cu ciucuri de aur. Doamnele de companie ale reginei, prăvălite prin iarbă în jurul stăpânei lor, sforăiră ușor pe toată durata spectacolului câmpenesc. Regina însăși, după ce i se oferiseră nenumărate tăvi cu dulciuri, nuci și gutui cu miere, și după ce băuse mai multe pahare de vin, începu să moțăie în scaunul de lemn bogat decorat. Actorii, schimbând priviri surprinse și năucite, continuară să își joace piesa, însă vorbind încet, aproape inaudibil, de parcă s-ar fi temut să nu deranjeze pe cineva. În spatele lor, curtenii discutau între ei, nobilii erau roșii la față și plictisiți, unii dintre ei jucând zaruri pe iarbă, alții dormind, în timp ce doamnele lor își făceau frenetic vânt în arșița copleșitoare, doar câțiva dintre ei izbucnind din când în când în aplauze la fiecare schimbare de scenă.

Lucy stătea în picioare în soare, exact la marginea baldachinului reginei, unde Leicester îi poruncise să aștepte cu mai bine de o oră în urmă, așa că fu ușurată să îl vadă reapărând, în sfârșit, din clădirile din spatele ei. Începea să o ia cu leșin, dar își reveni când îl văzu venind cu pași mari spre ea. Îi promisese că avea să o lase să cânte în fața reginei și a curtenilor strânși pe lângă ea în după-amiaza aceea și, cu toate că simplul gând la o astfel de onoare îi făcea stomacul să se strângă de frică, era hotărâtă să nu refuze această oportunitate.

Singura ei dorință era ca jupânul Goodluck, care dispăruse și el înainte să înceapă piesa, să se întoarcă și să o vadă cântând.

– Lucy Morgan!

Leicester se apropie, iar ea făcu o reverență foarte adâncă drept răspuns. Știind că rochia îi era cam ponosită, roși, dorindu-și să se poată ascunde. Orice pentru a evita acei ochi întunecați și inteligenți.

– Ești pregătită să cânți pentru regină?

– Mai pregătită ca niciodată, răspunse ea curajoasă, ținându-și bărbia ridicată.

Leicester zâmbi în fața bravurii ei, dar ea văzu că era tulburat de ceva. O trase ușor deoparte și îi șopti la ureche, ținând-o de mâini.

– Dacă îți dau o scrisoare, Lucy, ai să i-o duci contesei de Essex? În taină, fără a spune un cuvânt nimănui?

Lucy se crispă. Era vorba de vreo intrigă la curte de genul celor despre care o avertizase Goodluck adesea.

– Nu pot, șopti ea și își smulse mâinile dintr-ale lui.

– Nu e nimic periculos, îi promise el.

Ea roși.

– Atunci de ce nu i-o dați personal?

Leicester ezită și aruncă o privire prudentă spre regina adormită. Apoi șopti:

– Suntem urmăriți din toate părțile, Lucy. Mi se frânge inima pentru această doamnă, care e prinsă într-o căsnicie atât de nefericită. Lasă-mă cel puțin să îmi pun în cuvinte dragostea față de ea și să aflu dacă îmi împărtășește sentimentele. Știu că nu ești o fată crudă. Vrei, te rog, să îmi faci această favoare?

Lucy nu știa ce să spună. Leicester o privi țintă în ochi, iar ea își mușcă buza, nevoind să îi refuze nimic.

– Lucy? o îndemnă el blând.

– Da, consimți ea în cele din urmă. Însă doar dacă îmi promiteți că nu e un act de trădare.

El dădu sobru din cap și își duse o mână la inimă.

– Îți promit cu toată sinceritatea, Lucy Morgan, că va fi o scrisoare de dragoste și nimic altceva. Am să ți-o aduc peste câteva zile.

Actorii își terminară spectacolul mut și se înclinară. Însă nu se risipiră, ci își îndreptară privirile spre baldachinul sub care regina dormea în continuare, cu capul sprijinit pe mână, sforăind încet. Apoi îl priviră pe Leicester întrebător, iar Lucy își dădu seama pentru prima dată cât de multă putere avea acesta la curte.

Leicester îi făcu semn uneia dintre femeile aflate lângă regină.

– Trezește-o.

– Maiestate? șopti tânăra, a cărei față frumoasă era roșie de căldură.

Regina horcăi și se trezi cu o tresărire. Peruca de un roșu-aprins îi stătea ușor strâmb.

– Vi s-au adus papucii, Maiestate.

Lucy, urmărind scena de dincolo de umbra verde închis a baldachinului, văzu o expresie de suspiciune intensă pe chipul reginei când tânăra îngenunche în fața ei, întinzându-i o pereche de papuci extravaganți, cu vârfurile de argint.

– Unde e contesa de Essex?

– S-a întors în apartamentele regale, Maiestate. Lady Essex suferea de o durere de cap. Spunea că lumina soarelui...

– O, ajunge. Regina se uită în jurul ei, conștientă că întreaga curte aștepta. Iritată, acceptă o cupă cu vin de la un servitor și îi făcu semn tinerei din fața ei, rămasă în genunchi. Încalță-mă odată cu papucii, Helena. Mă dor picioarele.

– Da, Maiestatea Voastră.

Cu mișcări atente, doamna de companie scoase ușor cizmele de călărie ale reginei și le înlocui cu papucii cu vârfuri de argint.

– Actorii au terminat?

Fata dădu din cap și se îndepărtă cu cizmele de călărie, făcând o reverență adâncă în timp ce se retrăgea. Elisabeta oftă și dădu semnalul pentru aplauze. Actorii ambulanți se înclinară respectuoși în fața ei, apoi ieșiră pe sub arcadă, ducându-și obiectele de recuzită.

– Ei bine, ce urmează?

Robert apăru sub baldachin, înclinându-se și desenând o înfloritură prin aer cu pălăria. Regina își îndreptă atenția asupra lui de îndată, cu un aer bizar de copilăresc, bulbucându-și ochii mici.

– Lord Robert?

– Urmează ca fata maură să cânte pentru Măria Voastră. Un cântec religios, potrivit pentru o zi de duminică.

Îi făcu semn lui Lucy să se apropie, apoi se dădu câțiva pași înapoi, lăsând-o singură în fața reginei așezate.

– Ah, da, tânăra ta mierlă. Ei bine, e într-adevăr o fată frumoasă, observă regina, studiind-o pe Lucy. Vocea îi deveni tăioasă. Și de vârsta măritișului. Visezi vreodată să îți iei un soț, copilă?

Lucy roși, derutată de întrebarea intimă și neașteptată.

– Nu, Maiestatea Voastră.

– Niciodată?

Lucy înghiți cu dificultate. Simți privirile curtenilor ațintite asupra ei și, brusc, nu mai fu sigură ce fel de răspuns trebuia să dea.

– Eu... nu mi-am îndreptat niciodată gândurile spre căsătorie, Maiestate.

Regina păru destul de mulțumită de acest răspuns. Dădu din cap, lăsându-se pe spate în scaun cu un oftat prelung.

– Dar îți place să cânți, copilă?

– Da, Maiestate.

Lucy făcu o reverență cât mai adâncă posibil, simțindu-se stângace când își încâlci brațele și picioarele asemenea unui păianjen uriaș. Chiar dacă purta o rochie curată și prezentabilă, știa că era foarte simplă în comparație cu cele purtate de doamnele de companie ale reginei, cărora le simțea în ceafă privirile amuzate.

– Mi-a făcut plăcere să te aud cântând azi-dimineață, când ne-am întors de la biserică. Ai o voce încântătoare și ademenitoare. La vârsta ta, mi se întâmpla adesea să cânt, deși sora mea Maria era profund nemulțumită pentru că ar fi preferat să mă ocup cu rugăciunea, în special în ziua Domnului. Se încruntă brusc, aplecându-se din nou în față în scaunul ei sculptat, ca pentru a o vedea pe Lucy mai bine. Care sunt originile tale, copilă?

– Părinții mei au fost mauri, Maiestate. Dar eu sunt creștină, născută și botezată aici, în Anglia.

– Și cum te cheamă?

– Lucy Morgan, Maiestate.

– E un nume de bun creștin. Povestește-mi despre părinții tăi.

– Sunt morți, Maiestate. Tatăl meu a fost conducătorul unui trib din... din Africa, cred. Când au venit corăbiile de sclavi, ne-au prădat satul, iar părinții mei au fost luați prizonieri. Tatăl meu a fost răpus de o febră în timpul călătoriei lungi pe mare. Mama mea a fost adusă la Londra cu stăpânul ei, dar... dar s-a îmbolnăvit și a murit la câteva zile după ce m-am născut eu. Vocea lui Lucy șovăi și pieri cu totul în fața privirii pătrunzătoare a reginei. Nu știu nimic altceva, Maiestate.

– Dacă mama ta a murit la naștere, cine ți-a spus această poveste fantastică despre corăbii de sclavi și febră?

– Tutorele meu mi le-a spus, Maiestate.

Regina aștepta în tăcere, bătând cu degetele lungi și încărcate de bijuterii în brațele jilțului cu spătar înalt, ca și cum ar fi așteptat să audă detalii. Agitată, Lucy îi aruncă o privire lui Leicester; acesta se mulțumi să dea din cap, făcându-i semn să continue.

– Tutorele meu a găzduit-o pe mama când s-a îmbolnăvit, iar după moartea ei, el a plătit pentru botezul și educația mea. Numele lui e jupânul Goodluck și locuiește la Londra.

Regina ridică din sprâncene.

– Omul a fost, cu siguranță, un adevărat noroc pentru tine, glumi ea, iar nobilii aflați suficient de aproape pentru a o auzi

râseră cu poftă, câțiva chiar bătând din palme la gluma ei. Fără îndoială e un adevărat samaritean dacă a luat în casă o femeie bolnavă și borțoasă și i-a crescut pruncul rămas orfan, după moartea ei.

Lucy susținu privirea reginei fără să șovăie, aproape nevenindu-i să creadă că îndrăznise s-o înfrunte pe regină.

– Jupânul Goodluck e cel mai bun om din câți cunosc, Maiestate.

Una dintre doamnele de companie mai tinere pufni în râs în spatele evantaiului ei. Regina se foi în scaun, degetele ei palide, încărcate de inele, strângându-se ca niște gheare pe brațele jilțului. Își întoarse din nou privirea spre Lucy.

– Deci tatăl tău a fost căpetenia poporului său? Asta ar însemna că a fost un rege, la fel cum a fost și tatăl meu. O studie îngândurată. Oare tronul lui putea fi moștenit de la tată la fiică? Sau doar de la tată la fiu?

Lucy ezită. După ce crescuse, Goodluck nu îi mai vorbise despre mama ei decât arareori, iar despre tatăl ei nu știuse aproape nimic. Nici măcar nu putea fi sigură că părinții ei proveneau din Africa. Rămase pentru o clipă nemișcată, cu brațele prea lungi atârnându-i moi pe lângă corp, strângând din ochi în fața soarelui și încercând să își imagineze acea țară fierbinte și îndepărtată.

– Nu pot să știu sigur, Maiestate. Posibil doar de la tată la fiu.

Regina se lăsă din nou pe spate în jilțul înalt de lemn, papucii ei cu vârfuri de argint scânteind în lumină. Departe de a fi înfuriată de răspunsurile stângace ale lui Lucy, părea curioasă și amuzată.

– Mi-a ajuns cu piesele câmpenești pe după-amiaza asta. Ce-ar fi să te ascultăm mai bine pe tine cântând, Lucy Morgan?

– Dacă îi va face plăcere Maiestății Voastre, sigur că da.

Lucy făcu o altă reverență adâncă. Tăcerea grea de dinainte de a cânta, cândva atât de intimidantă pentru ea, îi păru acum o umbră răcoritoare binevenită. Făcuse atâta drum pentru a putea cânta în fața reginei și a curtenilor ei, și, după săptămâni întregi, era prima dată când i se dăduse voie să cânte singură. Nu avea nici un motiv să se teamă. Nu va greși nici o singură notă azi, nici nu-și va uita versurile din cauza unei panici copilărești. Acesta era rostul ei în viață. Cum o numise Leicester?

„Mierlă."

Liniștindu-și inima agitată, Lucy își împreună mâinile la piept – așa cum o învățase doamna Hibbert – și trase aer în piept, pregătindu-se să cânte.

CAPITOLUL 14

Elisabeta zâmbi. Și de data aceasta, Robert îi adusese un trofeu care merita păstrat la curte. Îi plăcea spiritul fetei și atitudinea ei respectuoasă, și chiar inocența ce scânteia în ochii ei întunecați și pe pielea ei neagră și fină. La ce bun să se înconjoare de acele tinere nerușinate care ar fi trebuit să se ocupe de ea, caste și supuse, la orice oră din zi sau din noapte, și nu să le stătea capul doar la următoarea lor cucerire? Era mai bine să aibă lângă ea o adevărată inocentă precum Lucy Morgan, căci, cel puțin, o fecioară ar fi urmărit interesele stăpânei sale, în loc să gâfâie mereu după câte un tânăr cu o umflătură mai mare între picioare decât ar fi fost decent.

Toți cei prezenți în curtea interioară se cufundară în tăcere. Un vânt proaspăt răscoli firele de iarbă, în timp ce oamenii așteptau ca ea să-și înceapă cântecul, lipiți de ziduri în lumina orbitoare a soarelui sau sprijiniți în coate pe iarbă. Urmă o pauză aproape imperceptibilă. Apoi, în rochia ei simplă și cu boneta ei albă modestă, Lucy Morgan deschise gura și începu să cânte.

Ah, Robin, blândule Robin,
Spune-mi ce face drăguța ta
Și am să-ți spun și eu despre a mea.
Doamna mea e crudă, o știu.
Dar, vai! De ce oare?
Iubește un altul mai mult decât pe mine
Și totuși mă surprinde că nu îmi spune „nu".
Ah, Robin, blândule Robin,
Spune-mi ce face drăguța ta
Și am să-ți spun și eu despre a mea.
Nu-mi pot imagina atâta falsitate

Căci pentru mine femeile înseamnă sinceritate.
Cu credință mă iubește domnița mea bună,
Și nu mă va da pe nimeni altul în lume.
Ah, Robin...

Elisabeta aruncă o privire spre curtenii ei, surprinsă de tăcerea lor neobișnuită în timp ce ascultară dulceața vocii lui Lucy. Apoi își îndreptă din nou privirea spre Lucy și, pentru o clipă, uită și ea de durerea provocată de trădarea lui Robert, de arsura indiscreției lui de amant necredincios, alinate temporar de această superbă pasăre cântătoare.

Ah, Robin, într-adevăr.

Apoi cântecul se sfârși, iar Robert apăru brusc lângă ea, îngenuncheat în fața ei ca un cavaler rătăcitor, cu o mână sprijinită pe mânerul sabiei într-un gest pompos, ca și când ar fi fost pregătit să-și scoată sabia din teacă și să înfrunte monștrii, de dragul ei.

– Maiestate, vă rog să acceptați această curiozitate ca pe un dar ce vi-l ofer și să îmi iertați neglijența de a fi plecat de lângă Măria Voastră mai devreme. Treburile m-au reținut mai mult decât intenționasem.

Văzând că nu primește nici un răspuns, privirea lui alunecă jenată spre Lucy, care stătea nemișcată în fața curtenilor adunați acolo. Mâinile ei grațioase îi atârnau relaxate pe lângă corp în timp ce aștepta, savurând tăcerea prelungă ce se lăsase după cântecul ei.

Robert vorbi:

– Vă place noua mea descoperire, Maiestate?

– Da, îmi place.

– Doriți să mai ascultați un cântec din gura tinerei Lucy Morgan, Maiestate? întrebă el, aruncând din nou o scurtă privire către fată, care stătea neclintită în mijlocul valului de culoare și căldură. Sau ați prefera să vă distrați cu bizareria unei trupe de crabi verzi deghizați în acrobați florentini?

– Fără crabi, te rog. Să mergem înăuntru, unde e mai răcoare, și să ascultăm din nou cântarea îngerească a acestei copile, cât timp luăm prânzul, declară Elisabeta. Văzu chipurile doamnelor ei luminându-se de ușurare. Era într-adevăr prea cald pentru a sta afară, chiar și la umbră. Și nici nu credea că temperatura avea să scadă până nu se lăsa cu o furtună. Chiar și briza ce bătea dinspre lac era prea caldă pentru a fi înviorătoare. Nici nu era de mirare că Lettice se retrăsese la culcare din cauza unei dureri de cap. În pofida

umbrei de sub baldachin și a ierbii răcoroase de la picioarele ei, chiar și ea se simțea ușor slăbită, ultimele note ale cântecului lui Lucy încă vibrându-i în urechi, înalte și tânguitoare.

Chiar și așa, reuși să îi adreseze un zâmbet luminos lui Robert, când acesta se ridică, întinzându-i galant o mână, pentru a o ajuta să se ridice.

– Și trebuie să bei un pahar răcoritor de vin, bunul meu lord Leicester. Atâta alergătură te-a făcut să roșești.

Robert se înclină, cu privirea în pământ.

– Sunt servitorul vostru umil, Maiestate.

Capitolul 15

Goodluck își aranjă fesul negru pe cap, se forță să umble puțin mai gârbovit și bătu fără vlagă la ușa secretarului lui Walsingham. Ușa se deschise, iar Goodluck vorbi de îndată, pipăind umărul bărbatului cu o mână tremurătoare:

– Stăpânul tău. Trebuie să îl văd... pe stăpânul tău. Prevestirile...

Omul lui Walsingham îl studie cu un dezgust fățiș. Buza i se răsfrânse și își duse o batistă la nas, făcându-l pe Goodluck să se întrebe dacă nu cumva aplicase cu prea multă generozitate uleiul de linte de apă. Însă bărbatul, care fără îndoială văzuse numeroase personaje bizare la ușa stăpânului său de-a lungul anilor, nu se arătă nici surprins, nici neîncrezător în fața acestei solicitări, mulțumindu-se să se întoarcă pentru a consulta un registru negru deschis pe masă.

– Ai programare? Cum te cheamă?

– Numele meu e Malchance. Aduc un mesaj din partea... din partea lui John Dee, astrologul reginei. Semnele sunt rele, foarte rele. Saturn și Luna intră în conjuncție în cadranul al treilea. Trebuie să fiu lăsat să vorbesc cu stăpânul tău de îndată.

– Jupânul Walsingham e foarte ocupat cu redactarea unei scrisori în după-amiaza asta, începu omul cu un aer plictisit. Brusc însă, se întrerupse și, cu o expresie concentrată, întoarse capul spre un scârțâit aproape imperceptibil, ce se auzi dinăuntru.

Peste umărul secretarului, Goodluck văzu că ușa de lemn bogat sculptată din spatele acestuia – care probabil dădea în camerele private ale lui Walsingham – fusese crăpată puțin.

Bărbatul dădu din cap ca și cum i-ar fi vorbit cineva. Înmuie o peniță în călimară și mâzgăli ceva scurt în registru.

– Poți intra. Stăpânul meu te așteaptă.

Walsingham se afla lângă o fereastră al cărei oblon simplu de lemn era larg deschis și stătea cu privirea ațintită în jos, spre curtea de dedesubt. O voce diafană pluti până la ei prin lumina soarelui; era Lucy, cântând singură în fața curtenilor. Ambii bărbați ascultară în tăcere o clipă.

– Deci regina are o jucărie nouă. Să sperăm că nu se va sătura prea repede de ea. Walsingham închise oblonul și trase bara de-a curmezișul lui, pentru a-l fixa. Se întoarse și zâmbi când observă înfățișarea nefirească a lui Goodluck. Astrolog. Ce vei fi data viitoare?

– Catolic?

Walsingham păru cuprins de repulsie la această sugestie. Clătină din cap și se așeză în spatele micuțului birou din lemn de nuc, arătându-i din cap lui Goodluck să ia loc în fața lui.

– Ai curaj, nu glumă, să faci munca asta, Goodluck. Am primit biletul tău. Exprimarea a fost surprinzător de obscură. Mi-a luat ceva timp să te înțeleg corect. Rearanjă hârtiile de pe biroul lui; biletul lui Goodluck fusese scris într-un cod pe care ei nu-l mai folosiseră de mulți ani, însă, evident, Walsingham reușise să îl descifreze. Înțeleg că bărbatul pe care l-ai căutat se află aici?

– Și nu prea se ascunde, se pare; pozează în circar ambulant.

– Acrobații cu cuțite?

– Are un urs de circ. Deși ar trebui să fie acrobații cu cuțite, sunt de acord. Goodluck își permise un rânjet scurt. După cum mi-ați spus în trecut, cei mai buni asasini își pun în valoare punctele forte.

– Așa e. Walsingham aruncă o privire spre carafa cu bere de pe birou. Mă tem că nu te pot servi cu nimic. Acestea sunt pentru un tânăr prieten care se află chiar în acest moment în drum spre mine.

Goodluck fu surprins, dar își stăpâni expresia neutră, pentru a nu se da de gol.

– Un tânăr prieten, domnule?

– Un italian florentin, unul dintre acei mezini ai unor nobili mărunți, care trebuie să își croiască singuri drum în viață. Mă îndoiesc că îl cunoști. Numele lui e Petruccio Massetti și lucra la ambasada din Paris, când am fost eu acolo în șaptezeci și doi. Cred că era secretar asistent. Avea un scris frumos, din câte îmi amintesc, și talent la limbile străine.

– Iar acum vine să te viziteze în Anglia?

– Punga i s-a cam subțiat, din câte mi-a povestit, și speră ca în Anglia să o îngroașe din nou. Trebuie să înțelegi, îi sunt profund îndatorat lui Massetti. El m-a ajutat să le scot pe furiș din Paris pe soția și pe fiica mea atunci când catolicii aceia ucigași au început să târască în stradă familiile protestante – bărbați, femei și copii deopotrivă – și să le măcelărească în cea mai sângeroasă manieră imaginabilă. Walsingham oftă, apoi își ridică privirea spre Goodluck, cu un zâmbet în colțul gurii. Massetti vine să aducă informații noi împotriva catolicilor noștri exilați, din Italia, sau cel puțin așa susține în scrisoarea lui, și mă voi bucura să îl ascult. E un tânăr foarte îndrăzneț și cu multă inițiativă, care gândește sănătos.

– Deci am picat într-un moment nepotrivit. Să plec?

– Nu, căci aș vrea să asculți și tu veștile lui și să-mi spui părerea ta după aceea. Walsingham studie costumul extravagant al lui Goodluck pentru o clipă. Dar fără ca el să știe că te afli aici. Oamenii nu vorbesc niciodată în largul lor de față cu un martor, în special cu unul care arată și miroase dezagreabil. Haide, am aici pentru tine un loc cu ferestruică. N-ar trebui să ai prea mult de așteptat. Se ridică și apăsă pe un lambriu de deasupra poliței de piatră sculptată; o ușă scundă se deschise în zid, dezvăluind o nișă întunecată dincolo de ea. Îi făcu semn lui Goodluck să intre. O noutate, nu-i așa? Leicester nu încetează să mă uimească niciodată cu atenția lui față de detalii.

Îndoindu-se de spate mai mult decât ar fi încercat s-o facă astrologul lui cocoșat, Goodluck se strecură în nișă și rămase nemișcat pentru o clipă, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric. Ușa fu închisă în urma lui și, pentru o clipă, îl cuprinse un val de panică la gândul că ar putea fi captiv în spațiul acela întunecat și înghesuit. Tulburat, își aminti o noapte neplăcută petrecută într-un adăpost din Provence, când fusese nevoit să stea în genunchi timp de douăsprezece ore într-un beci puțin mai mic decât această gaură. Închise ochii și își recită în gând câteva versuri din *Infernul* lui Dante. Versurile în italiană îl calmară; după încă un minut, senzația de disconfort păli și el reuși să se întoarcă în spațiul îngust, să găsească ferestruica – gaura îngustă fiind singura sursă de lumină – și să își lipească un ochi de ea.

Și o făcu exact la momentul potrivit. Auzi vocea înăbușită a secretarului lui Walsingham în anticameră, apoi ușa se deschise, iar Walsingham se ridică pentru a-l întâmpina pe italian, silueta

lui severă și neagră blocând în întregime câmpul vizual al lui Goodluck.

Goodluck se întrebă de ce ținea Walsingham ca el să tragă cu urechea la acea conversație. Poate că, obișnuit fiind să caute inexactități în povestea oricui, nu avea deplină încredere în acest tânăr prieten italian, chiar ținând cont de faptul că îi era „profund îndatorat". Ce alt motiv ar fi putut avea pentru a-i cere părerea lui Goodluck despre acest tânăr?

– Massetti, tânărul meu drag, spuse Walsingham într-o italiană perfectă. Mă bucur atât de mult să te revăd. Nu am reușit să îți trimit o scrisoare ca să-ți mulțumesc cum se cuvine, după acele zile oribile din Paris. A fost atâta haos pe străzi, iar noi eram ținuți sub strictă observație, pentru binele nostru, până a încetat măcelul. Se întoarse, continuând să blocheze câmpul vizual al lui Goodluck. Te rog, ia loc. Îmi dai voie să îți ofer ceva de băut? Nu e licoarea cu care ești tu obișnuit în Italia, dar e o bere englezească bună, binevenită pe căldura asta.

Se auzi un clinchet de pahare, apoi Walsingham se așeză în spatele biroului și, în sfârșit, Goodluck putu să vadă clar chipul vizitatorului.

Era un tânăr chipeș, cu o față ce inspira încredere și cu ochi de culoarea nucilor, ce zâmbeau sincer spre gazda lui. Cu siguranță nu avea aerul circumspect, iscoditor al unui intrigant, nici aspectul ursuz al celor care se vârâseră în bucluc până peste cap. Goodluck îl studie îndelung și nu găsi nimic pe chipul lui Massetti, în afară de sinceritate și de căldura unei vechi prietenii reîmprospătate.

Era oare tot ce ar fi trebuit să vadă? Goodluck se sprijini cu spatele de peretele nișei și se pregăti să asculte. Doar timpul avea să îi ofere un răspuns.

Capitolul 16

Deja se lăsa întunericul când Lucy traversă curtea pentru turniruri și Turnul Galeriei de la capătul sudic, cu gâtul răgușit de la atâta cântat. Se opri imediat după poarta turnului și își puse saboții de lemn pe care îi purta pentru a-și proteja cei mai buni pantofi de mâzga din fortificații. Apoi, aranjându-și din nou hainele, se pregăti să traverseze tabăra improvizată, neștiind prea bine în ce direcție să o ia. Dimineață reușise după doar câteva momente să își croiască drum printre corturi și printre colibele de lemn grosolane, pentru a ajunge la castelul propriu-zis. Acum însă, când razele soarelui păliseră, iar jumătate din tabără era cufundată în întuneric, nu prea știa cum să ajungă în liniștea și siguranța camerei ei.

Aleile înguste și pline de fum dintre locuințele improvizate mișunau de viață, în pofida orei târzii într-o zi de duminică, căci acesta era locul unde li se dăduse voie oamenilor de rând care o însoțiseră pe regină, în drumul ei spre castel, să își instaleze tabăra pe durata ședерii ei. Văzu jongleri și actori exersându-și profesia, și acrobați rostogolindu-se sau urcându-se unii pe umerii celorlalți, spre amuzamentul mulțimii de copii care se strânseseră să privească. Un câine circar jigărit, purtând un guler încrețit, trecu în fugă pe lângă ea, lătrând violent, în timp ce stăpânul lui desculț îl urmărea cu strigăte grosolane și cu fluierături.

Lucy nu se simțea în largul ei îmbrăcată în rochia cea nouă de mătase, procurată de Leicester la începutul dimineții, ca să nu o ofenseze pe regină cu fustele ei ponosite. Lucy nu își dorea să pară mai presus de celelalte artiste, dar dacă lordul Leicester voia ca ea să se îmbrace atât de elegant, purtând lanțul greu de aur la gât și inele pe degete, în curând avea să fie în pericol când traversa, în fiecare noapte și dimineață, zona fortificațiilor.

– Hei!

Aruncă o privire peste umăr, așteptându-se să îl vadă pe unul dintre artiștii de la Londra, poate un alt suflet rătăcit căutându-și locuința.

Însă strigătul nu îi fusese adresat ei.

Un bărbat într-o robă de culoare închisă, aflat la mică distanță în fața ei, se întoarse și el la auzul strigătului. Porni în direcția de unde venise strigătul, trecând pe lângă ea. Lucy nu reuși să îi vadă fața – era prea adânc cufundată în umbră, iar în jurul bărbiei își înfășurase o cârpă neagră, pe care și-o trăsese aproape până la nas –, însă surprinse scânteierea ochilor lui întunecați și se grăbi să își ferească privirea. Acei ochi aveau în ei ceva care o înspăimântă, o intensitate tulburătoare ce trăda o minte diabolică. Cunoscuse astfel de bărbați în Londra, trăind și muncind în labirintul mizer de străzi de pe lângă râu.

Bărbatul ascuns sub capișon dispăru într-un cort foarte pătat și cârpit, aflat într-un loc mai retras decât restul, la câteva sute de metri mai încolo, pe alee. Lucy auzi un vacarm de conversații furioase, indescifrabile, când pânza cortului se lăsă în urma lui.

Rămase cu privirea ațintită asupra cortului, curioasă acum, și își aminti brusc de circarul italian și de ursul lui furios. Și acesta purtase robe lungi și de culoare închisă, și avusese o expresie fanatică în privire. Nici nu încăpea îndoială că materialul cu dungi bizare al cortului și panglicile verzi și roșii ce atârnau de pe stâlpul central al acestuia sugerau că aparținea unui proprietar străin. Iar cei care locuiau în cort puseseră pe foc un fel de ierburi aromate, căci un firicel de fum parfumat se simțea în aer.

Erau oare tot italieni? Prieteni de-ai îmblânzitorului de urși, poate?

Toți anii în care trăsese cu urechea prin scândurile podelei la poveștile jupânului Goodluck despre aventurile acestuia de peste ocean îi dădură acum curajul să se furișeze puțin mai aproape. Știa că ar fi trebuit să-și vadă de ale ei, dar nu era nimeni în acel colț izolat, care să o surprindă spionând. Intrarea în cort era închisă, soarele ce sta să apună lumina acoperișul înclinat, iar Lucy era în siguranță în umbra acestuia, ascultându-i pe bărbații aflați înăuntru. Limba pe care o vorbeau nu părea a fi franceză, din care ea știa câteva fraze comune, însă discuția părea să aibă un ton imperativ, lucru care era limpede.

„Ferește-te de italieni…“

Nu așa o avertizase jupânul Goodluck?

Instinctele îi spuseră că ceva era în neregulă, că ar fi trebuit să meargă după cineva – după una dintre gărzile din Turnul Galeriei, sau, eventual, chiar după jupânul Goodluck în persoană. Însă de ce anume ar fi putut să îi acuze? Nu știa să existe vreo lege care să interzică prezența străinilor acolo.

Mirosul plăcut de fum din cort deveni mai puternic. Se strecura prin pânza cortului acum, dens și copleșitor, amețind-o. Înăuntru, bărbații tăcuseră, deși mai auzea o voce intonând un șir de cuvinte străine pe un ton înăbușit, ca de preot, care scăzu până deveni o șoaptă răgușită.

Suna ca și cum s-ar fi celebrat Sfânta Liturghie, și nu una protestantă. Iar pentru *acest* lucru exista cu siguranță o lege care îl interzicea.

Tresărind când își dădu seama cât de periculoasă era ideea, Lucy se îndepărtă în grabă de cort și începu să își croiască drum înapoi pe unde venise, spunându-și să nu fie atât de neghioabă. Probabil oboseala îi dăduse mintea peste cap în noaptea aceea, iar acum soarele aproape că dispăruse în spatele întăriturilor de pământ ale fortificațiilor. Dacă nu își găsea căsuța în scurt timp, avea să fie nevoită să o caute pe întuneric.

Brusc, auzi un nou strigăt în spatele ei, de data aceasta mai tăios, și, întorcându-se, Lucy văzu doi bărbați în fața intrării în cort, fixând-o cu privirea prin fumul tot mai gros. Ambii erau îmbrăcați în robe întunecate, cu capișon, iar ea își dădu seama, după poziția corpului celui mai scund dintre ei, că era bărbatul pe care îl văzuse intrând în cort.

Înspăimântată, Lucy își ridică fustele și se îndepărtă în grabă, fără a se mai uita unde mergea. Se împiedică într-o grămadă de lemne lăsată pe marginea aleii, se ridică rapid și aruncă o privire neliniștită în jurul ei, căutând pe cineva căruia să îi ceară ajutorul. Însă toată lumea părea să se fi retras în locuințe, acum că soarele dispăruse aproape complet.

Cei doi bărbați o urmăreau; le auzi pașii în semiîntunericul din spatele ei.

Probabil știau că nu avea nici o șansă să fugă. Corturile și colibele de lemn din această parte a taberei erau atât de înghesuite, încât nu avea să poată coti până nu ajungea la zidul din capătul îndepărtat – iar până acolo, ei aveau s-o ajungă cu ușurință din urmă.

Dintr-odată, observă o deschizătură îngustă între două corturi și țâșni prin ea. Sărind peste un foc de tabără ce încă ardea mocnit, se refugie în întuneric. Pentru o clipă se simți mai în siguranță și încetini pasul pentru a arunca o privire peste umăr, dar vederea celor două siluete ascunse sub robe, care săriră la rândul lor prin spațiul îngust dintre corturi îi stârni un fior de teamă în inimă.

Avea să moară. Cei doi bărbați puteau să o ucidă acolo, pe terenul fortificațiilor, și nimeni nu va ști vreodată ce se întâmplase.

Panica o făcu să-și descopere o viteză și o forță neașteptate în picioare. Alergând din toate puterile, cum nu mai alergase din copilărie, Lucy se năpusti pe alee cu fustele mult ridicate, ieși prin deschizătura de la capătul îndepărtat pe o altă cărare întunecată și începu să fugă înapoi spre castel. De fapt, ajunsese suficient de aproape încât să vadă poarta, când își dădu seama că cei doi erau din nou pe punctul de a o prinde din urmă.

Cotind pe alee, se opri brusc, trezindu-se în fața a două cărări, ambele cufundate într-un întuneric îmbâcsit de fum și fără țipenie de om.

În dreapta ei, un drum larg ducea spre Turnul Galeriei, dar cei doi aveau s-o prindă înainte să apuce să ajungă la adăpostul porții păzite. În stânga se deschidea ceva ce arăta și mirosea ca un coteț de porci, invitând-o în bezna confortabilă și urât mirositoare. Afară, câțiva porci mânjiți cu noroi dormeau în întunericul tot mai dens.

Dintr-un impuls de moment, alese drumul din stânga, se furișă în cotețul cu acoperiș jos și smuci ușa, închizând-o în urma ei. Lipindu-și palmele de lemnul brut al ușii de la coteț, se aplecă în față fără un sunet și își lipi ochiul de o gaură în lemn.

La început nu auzi decât ultimele triluri de păsări ale amurgului, în timp ce înaltul cerului se cufunda tot mai mult în beznă. Apoi, cizmele celor doi bărbați răsunară tropăit pe pământul uscat, încetinind și apoi oprindu-se când ajunseră lângă ascunzătoarea ei.

Deci nici ei nu se obosiseră să o ia pe drumul din dreapta.

Ce făcuse oare, cum de se aruncase singură în capcana acelei gropi dezgustătoare? Noroiul de la picioarele ei puțea. Coborându-și privirea oripilată, văzu că nu era doar noroi. Gunoiul de porci, negru și gros ca o tocană, o țintuia în loc, în papucii ei de lemn înalți. Încercă să ignore mirosul greu, concentrându-se în schimb pe discul luminos și neregulat de lumină de care era lipit ochiul ei.

Bărbatul mai înalt, care avea un pumnal la centură, stătea cu spatele la ea și scruta drumul ce dădea spre poarta fortificată, de

unde Lucy auzi un zăngănit și niște ordine răstite. Tocmai se schimba garda cu cea de noapte, își dădu ea seama, și își dori să fi existat o cale de a le atrage atenția, fără a-și trăda ascunzătoarea.

Bărbatul cu pumnal spuse ceva. Nu reuși să-i înțeleagă cuvintele, dar își dădu seama că era furios. Însoțitorul lui scuipă în pământ înainte de a răspunde în aceeași limbă străină. Părea că încerca să își convingă tovarășul să renunțe la căutare și să se întoarcă la cortul lor. Însă bărbatul cu pumnal nu se lăsă atât de ușor descurajat. În schimb se întoarse, ațintindu-și ochii întunecați asupra cotețului de porci, ca și cum ar fi putut să o vadă prin lemnul vechi al ușii închise.

Lucy rămase perfect nemișcată, controlându-și respirația. Se gândi la căprioara din pădure, la corpul ei cu pete roșcate încremenit la trosnetul unei rămurele, și ignoră râmatul brutal al purceilor la picioarele ei. De ce erau acești bărbați atât de hotărâți să o prindă?

Se uită din nou prin gaura din lemn. Bărbatul cu pumnal dispăruse. Apoi își dădu seama cu groază de ce nu îl mai vedea – se afla la doar un metru sau doi de ea, de cealaltă parte a ușii. Îi auzi respirația, scârțâitul discret al cizmelor când păși pe pământul răscolit, îndreptându-se spre ascunzătoarea ei. Rămase acolo nemișcată, neîndrăznind nici măcar să respire, ca nu cumva el să o observe, însă inima i se strânse de teamă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă o prindea? Cum ar fi putut să se apere în fața pumnalului acela atât de amenințător?

Lucy reflectă la posibilitatea înspăimântătoare a unui viol și i se păru chiar mai cruntă decât moartea. Să îndure un astfel de coșmar...

În acel moment răsună un strigăt de dincolo de curtea pentru turniruri, iar de undeva din curtea exterioară se auzi chemarea repetată a unui corn, o dublă avertizare că porțile castelului erau pe punctul de a se închide.

Auzi un schimb de cuvinte șoptite când bărbatul cu pumnalul ieși din cotețul de porci, apoi ambii bărbați se îndepărtară în grabă pe drumul ce ducea la castel. Lucy rămase nemișcată până când zgomotul cizmelor se stinse. Își coborî din nou privirea. Fustele îi erau mânjite cu noroi, iar unul dintre porci încercase să-i mănânce tivul, botul lui negru și umed frecându-se acum de glezna ei.

Împinse ușa și clipi surprinsă în fața valului de lumină lăptoasă a amurgului, căci ochii ei se adaptaseră la bezna deplină din coteț. De-abia apoi își dădu voie să respire normal.

Câțiva dintre purcei fugiră și ei afară, purcelușul pipernicit și cu pielea subțire scâncind indignat când se trezi împins într-o parte și izbit de lemnul tare. Lucy păși printre animalele agitate, ridicându-și fustele distruse cât de sus îndrăznea, temându-se să nu atragă din nou atenția vreunui bărbat în noaptea aceea.

„Aș fi putut să fiu ucisă în noaptea asta, și mai întâi siluită, iar gâtul mi-ar fi fost tăiat înainte să apuc să spun cuiva despre asta", reflectă ea, întorcându-se cu pași împleticiți pe drumeag, îngreunată de papucii de lemn împuțiți și plini de noroi.

Se gândi intens la jupânul Goodluck, dar deja începea să se întunece. Ar fi lăsat-o gărzile să intre pe poartă la o oră atât de târzie a serii? Voia să își sprijine capul pe pieptul lui lat, găsindu-și alinare, și să îi povestească ce se întâmplase. Goodluck avea să știe ce era de făcut. El știa întotdeauna ce era de făcut.

Gărzile de la poartă îi refuzară intrarea, dar le convinse să meargă să îl caute pe jupânul Goodluck și să îl aducă să o vadă. Când acesta sosi, în cele din urmă, și se încruntă văzând-o cât era de ponosită, Lucy izbucni în plâns. De-abia după ce el o luă în brațe începu să se simtă suficient de calmă ca să își spună povestea.

– Unde anume s-a întâmplat asta? întrebă el după ce Lucy termină de povestit. Privirea lui intensă scrută tabăra cufundată în fum de pe terenul fortificațiilor. Se vedea că era foarte furios. Descrie-mi acei bărbați și cortul lor. Nu omite nimic.

Lucy se strădui, împărtășindu-i toate detaliile pe care și le amintea, apoi îl rugă pe Goodluck să o conducă înapoi la locuința ei.

– Nu vreau să traversez fortificațiile de una singură, recunoscu ea.

Goodluck dădu din cap și îi prinse mâna într-a lui. Era o senzație confortabilă.

– Haide, Lucy, murmură el, iar zâmbetul lui o liniști. Voi avea grijă să ajungi cu bine în patul tău în noaptea asta, iar mâine am să-ți găsesc o nouă locuință, departe de acest cuib de tâlhari.

Capitolul 17

– Mâncarea e gata să fie servită, Maiestate.

Elisabeta dădu din cap, dar nu se întoarse de la fereastră. Își petrecuse seara precedentă în compania doamnelor ei de onoare, ascultându-le în timp ce acestea citiseră pe rând dintr-o traducere a lungului poem medieval francez *Romanul trandafirului*. Simțise o ușurare pentru că nu mai fusese nevoită să stea din nou în capul mesei la banchet, căci poveștile lui Walsingham despre iscoade și asasini o făcuseră agitată și tensionată când era înconjurată de întreaga ei curte. Încă nu era amiază, dar deja căldura din camera de primire devenise sufocantă. Privea de la fereastră capătul îndepărtat al lacului, unde, pe apa albastru-verzuie scânteietoare, o familie de lebede înainta încet spre mal, băgându-și capul sub suprafața luminoasă a apei la fiecare câțiva metri, pentru a căuta mâncare.

Penele imaculate ale lebedelor străluceau în bătaia soarelui – la fel de pure și caste ca propriile ei doamne de companie, reflectă ea sarcastic.

Dincolo de întinderea prăfuită a curții pentru turniruri înconjurate de ziduri văzu turnul numit Stăvilar – un nume prea puțin potrivit, căci balta mică de sub el nu părea suficient de adâncă pentru a-i ajunge la bază – iar după acesta, zări întăriturile de pământ antice ale fortificațiilor, printre care trecuse pentru a ajunge la zidurile de apărare exterioare ale castelului. Fumul se ridica leneș din tabăra oamenilor de rând de acolo și auzi ecoul îndepărtat al câinilor lătrând chiar și prin geamul plumbuit de la noile ferestre ale lui Robert. Oftă. Uneori avea impresia că era însoțită în călătoriile ei de o armată, ca o regină războinică în fruntea trupelor sale, plecând la război în fiecare vară, împotriva unui dușman invizibil. Dar apoi își amintea cât de săraci și de zdrențuiți erau aceștia – soldații, cusătoresele, bucătăresele și artizanii care o însoțiseră de

la Londra –, și înțelegea că bătălia pentru Anglia nu era decât pe jumătate câștigată, dacă nu reușea să îmbunătățească soarta acestor oameni de rând, care străbăteau cu atâta loialitate ținuturile acestea îndepărtate, pentru a o însoți.

Azi era acompaniată de o duzină de lorzi și de gentlemeni, fără a le mai pune la socoteală pe soțiile lor supuse și pe servitorii personali, toți îmbrăcați în haine scânteietoare și gata să se înghesuie lângă peretele camerei de primire, pentru a o privi în timp ce lua principala masă a zilei. Însă Robin al ei îi transmisese scuze pentru absența lui, locul fiindu-i ocupat acum de un bărbat cu burtă – un oficial local rumen la față, a cărui explicație bâlbâită, plină de regionalisme, privind absența lordului fusese imposibil de urmărit de către regină.

Intră șambelanul, îmbrăcat elegant în livreaua albastră a casei lui Robert. Îi prezentă primul platou, sprijinindu-l pe un genunchi îndoit, lui Lettice Knollys, cea mai importantă dintre doamnele ei de companie prezente în dimineața aceea.

Lettice luă platoul acoperit și i-l duse Elisabetei. Ridică apoi capacul și așteptă aprobarea reginei înainte de a-l duce, cu o reverență adâncă, în apartamentul privat, unde aveau să mănânce toate după aceea, departe de ochii acelor lorzi și domnițe, a burghezilor bine îmbrăcați și a diverșilor gură-cască. Apoi, Lettice se întoarse după următorul platou, o tavă neacoperită, cu un aranjament superb de fructe de vară strânse din propriile grădini ale lui Robert, dacă nu cumva se înșela Elisabeta. Mai ales caisele erau mari și zemoase, de un galben-auriu plăcut, implorând parcă să fie mușcate.

Elisabeta nu se clinti din locul unde se afla, rămânând în picioare și ținându-se dreaptă, în ciuda căldurii ce pătrundea prin ferestrele inundate de soare. Acceptă fiecare platou cu o înclinare ușoară din cap. După ce i se prezentă spre inspecție și al cincisprezecelea platou, îi făcu semn uneia dintre doamnele ei să lase deschisă ușa camerei de primire. O briză răcoroasă reuși să se strecoare înăuntru, poate bătând dinspre lac sau plutind peste curtea interioară, închisă cu ziduri, și urcând prin labirintul de scări de piatră ce străbătea clădirea cea nouă.

Dulciurile sosiră ultimele, aduse pe tăvi mari de argint, însoțite de carafe de vin dulce și de cupe presărate cu zahăr, purtate de doi paji aproape identici, în livrea albastră. Lumina soarelui se revărsă peste podelele de lemn, încălzind stuful presărat pe jos până când

Elisabeta le simți căldura prin pantofii cu talpă subțire. Cineva îi întinse un pocal de vin, iar ea sorbi din el de ochii lumii, simțindu-se nefiresc de amețită.

– Maiestate, rosti o voce discretă de lângă cotul ei.

Se întoarse cu o oarecare ușurare spre Walsingham, o altă persoană a cărei absență o observase în dimineața aceea.

După ce făcu o reverență, Walsingham se ridică și se dădu într-o parte pentru a-i prezenta un tânăr chipeș. Îmbrăcat într-un pieptar roșu elegant și cu o pălărie cu pene, tânărul avea pielea măslinie și ochi negri fermecători, ce trădau o climă mai caldă decât cea a Angliei.

– Îmi dați voie să vă prezint un tânăr prieten de-al meu, signor Petruccio Massetti, venit nu de mult din Florența și Paris? Este un admirator al Domniei Voastre de mulți ani, și a venit la Kenilworth pentru a o cunoaște pe Maiestatea Voastră în persoană.

– Iertați-mă dacă vă privesc cu atâta obrăznicie, Maiestate. Tânărul îngenunche umil în fața ei, cu pălăria în mână, aplecându-și capul brunet. Engleza îi era impecabilă, aproape prea bună pentru un străin. Mi-aș merita cu prisosință soarta, dacă mi-aș pierde acum lumina ochilor, drept pedeapsă pentru neobrăzarea mea. Frumusețea Voastră, preamărită regină, e mai presus de tot ce am văzut eu vreodată în Italia. Privindu-vă direct chipul divin e ca și cum un simplu muritor ar încerca să se uite la soare, fără a fi orbit. E dincolo de puterile oricui. Nimeni nu ar trebui nici măcar să încerce.

Un italian, și încă unul cu experiență de curtean. Elisabeta zâmbi încântată și îi dădu tânărului un răspuns lung, vorbindu-i în propria lui limbă, deoarece stăpânea italiana la perfecție. Îi dădu voie să se ridice și să stea în dreapta ei până se serviră și ultimele tăvi, exclamațiile lui flatante referitoare la felul în care era aranjată masa amuzând-o în secret atât pe ea, cât și pe doamnele ei.

Privind peste umărul tânărului, surprinse expresia seacă a lui Walsingham și bănui că secretarul i-l adusese pe tânăr ca pe un fel de consolare pentru absența lui Robert.

Gândul o irită, dar nu zăbovi asupra lui. Având-l, pe de o parte, pe acest tânăr italian extravagant de curtenitor și, pe de altă parte, pe Philip Sidney, prezent în permanență la curte, putea fi sigură că avea să îi stârnească gelozia lui Robert în vara aceasta.

În cele din urmă, ceremonia se încheie, iar ea și doamnele ei se retraseră în apartamentele regale, nobilii înclinându-se și murmurând urări de bine, însoțite de gesturi exagerate. Chiar și Walsingham

se îndepărtă cu tânărul lui prieten, promițându-i reginei să îl aducă înapoi cât de curând, pentru a mai discuta împreună. Doamnele ei oftară, copleșite de căldură, și se instalară pe perne pe podeaua apartamentelor reginei, în timp ce ea se așeză singură la masa din lemn de culoare închisă, bogat decorată, sperând că pofta ei de mâncare avea să revină la vederea numeroaselor platouri.

Tocmai când ducea la buze aripa glazurată a unei rațe, se auzi o bătaie imperioasă în ușă. Elisabeta se simți deranjată, căci regula impunea ca nimeni să nu îi întrerupă masa, odată ce începea. Chiar și așa, când i-a fost anunțată sosirea contelui de Leicester, își șterse degetele pe șervetul de damasc alb și dădu din cap iritată spre portar, pentru a-i permite să intre.

– Iertați-mă, Maiestate. Leicester își scoase pălăria și îngenunche respectuos la un metru de masa la care mânca ea, fără îndoială simțind că era furioasă. A apărut o problemă care a necesitat atenția mea urgentă. Aveam impresia că azi veți fi însoțită de Sir Thomas Smith, dar e evident că m-am înșelat. Mă mâhnește gândul că nu ați avut gazdă în această dimineață. Sper doar că Maiestatea Voastră îmi poate ierta greșeala.

– Ce problemă a fost aceasta care a necesitat o atenție atât de urgentă?

– Odată ce veți fi luat masa, Maiestate, vă voi împărtăși bucuros ceea ce s-a întâmplat. Dar văd că mâncarea vi se răcește…

Elisabeta schiță un gest de nerăbdare.

– Vorbește! Și ridică-te odată de la podea, căci nu pot să continui să mă adresez capului tău.

– Doamnele de companie sunt probabil flămânde și ele, remarcă Robert blând. Se ridică și își șterse genunchiul de praf cu pălăria cu pene. Deși, dacă preferați să ascultați mai întâi, Maiestate, sunt servitorul vostru umil.

Elisabeta se uită și ea spre doamnele ei și văzu ceea ce văzuse și Robert. O parte dintre ele zăceau pe stuful cald ca și cum ar fi fost leșinate, altele încă erau așezate pe podea, așa cum li se poruncise, dar își făceau vânt pentru a alunga zăpușeala, și una sau două dintre ele aveau bonetele căzute ușor într-o parte, iar obrajii și frunțile le erau acoperite de o peliculă fină de sudoare. Observă că nici una dintre ele nu îndrăznea măcar să arunce vreo privire spre masa pe care aștepta mâncarea, aranjată frumos spre a fi examinată de ea. Doar degustătorul ei oficial stătea în picioare lângă masă, mestecând gânditor câteva bucățele din fiecare fel de mâncare

înainte de a da din cap și a trece la următorul, cu ochii scânteindu-i pe chipul zbârcit.

Robert îl privi încruntat, apoi se întoarse, studiind cu o expresie indiferentă încăperea și pe ocupanții ei – puțin cam prea rapid, își spuse Elisabeta, ca și cum ar fi încercat să evite să o privească în ochi pe o anumită femeie.

– Atunci să vorbim și să mâncăm în același timp! spuse ea tăios.

Rupse o felie subțire de rață de pe patul de rămurele de rozmarin, o înmuie într-un bol parfumat cu uleiuri și mirodenii, apoi îi făcu semn din cap lui Lettice să îi aducă ce își alesese din felurile de mâncare rămase. Ezită în fața unei bucăți de vânat servită cu pere verzi în vin roșu, apoi se hotărî la stăncuțele coapte, atrasă de aroma lor delicată.

– Vorbește, îi porunci ea din nou. Robert se întoarse și se instală lângă policioara de marmură sculptată, având grijă să nu o privească în timp ce mânca. Își sprijini unul dintre picioarele încălțate în cizme pe baza cadrului de marmură al căminului. Care e această problemă care te-a răpit toată dimineața de la obligațiile mult mai importante pe care le aveai față de mine?

Robert aruncă o privire spre doamnele ei de companie, încruntându-se ușor. Dar cum regina nu le concediase, se mulțumi să coboare vocea.

– Maiestatea Voastră e la curent, sunt sigur, cu diversele amenințări la adresa vieții sale, care s-au lansat vara aceasta.

– Walsingham mi-a pomenit ceva despre acest subiect în noaptea când am sosit la Kenilworth. Ce-i cu asta?

Ridicându-și în aer bărbia mândră, Lettice Knollys trecu pe lângă el cu restul rației, iar Robert o privi cu un interes fățiș, în timp ce doamnele se strânseră în jurul platoului să își smulgă flămânde bucăți din carnea rămasă.

– E posibil să fi apărut ceva nou, Maiestate.

Ea ridică din sprâncene, întorcând ușor capul pentru a-l privi pe Robert. El își înălță, la rândul lui, privirea, care o întâlni pentru o clipă pe a ei. Dădu din cap cu o expresie sumbră.

– A existat o tentativă de atac asupra unei femei, pe terenul fortificațiilor, azi-noapte. Se desprinse de poliță și veni lângă ea, aplecându-se pentru a nu fi auzit de celelalte doamne. O femeie de rând, dar una de la curtea domniei voastre, Maiestate. Femeia nu a pățit nimic, dar e posibil să existe o legătură între ceea ce s-a

întâmplat azi-noapte și acele amenințări despre care v-a vorbit Walsingham. De fapt, bănuim…

Ea îl fixă cu privirea, când vocea lui Robert se stinse.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce bănuiești? Sunt în deplină siguranță aici, nu-i așa?

Pasiunea răzbătea din vorbele șoptite ale lui Robert.

– Aceste ziduri de la Kenilworth sunt temeinic păzite de cei mai loiali supuși ai Măriei Tale, Maiestate. Dar mă tem că nu veți fi în siguranță nicăieri, câtă vreme nu sunteți căsătorită. Cea mai aprinsă speranță a dușmanilor voștri e să pună mâna pe tronul Angliei și să instaleze din nou un catolic la putere, înainte să apucați să produceți un moștenitor care să asigure stabilitatea acestei țări. Iar oamenii aceștia devin tot mai puternici, cu fiecare an. Acea ființă obraznică, Ridolfi, care l-a întors pe Norfolk împotriva Domniei Voastre, umblă nestingherit prin Roma, și s-ar putea să aibă și alți adepți secreți la curtea voastră. Se pare că, an după an, primim cu brațele deschise tot mai mulți străini în anturajul Maiestății Voastre, până nu mai putem deosebi catolicii de protestanți, prietenii de dușmani. Inspiră înfiorat, cu privirea ațintită pe chipul ei. Dar știți soluția mea la această problemă și nu trebuie decât să spuneți da.

O, da, Elisabeta știa care era soluția. Să accepte cererea lui în căsătorie și să dea tronul pe mâna unui Dudley cu origini umile, în locul cuiva din nobila casă a Tudorilor.

Lettice probabil auzise ultima lui remarcă. Se apropie și, cu o reverență adâncă, dădu să ia farfuria de vânat rămasă neatinsă, dar acum se opri, încremenită și palidă ca o figură sculptată pe o piatră de mormânt. Apoi se răsuci brusc pe călcâie și duse platoul greu înapoi la doamnele de companie, fără a arunca măcar o privire spre el.

Robert roși, schimbând subiectul.

– Femeia care a fost atacată azi-noapte are nevoie de o locuință sigură, aici, în curtea interioară. Avem motive să credem că s-ar putea să fie atacată din nou. Îmi dați voie să o găzduiesc alături de servitorii personali ai Maiestății Voastre?

Ea se încruntă în fața acestei cereri necuviincioase.

– Cine e această femeie? Cum o cheamă?

– Lucy Morgan. Fata maură care v-a încântat cu vocea ei.

Năucită, Elisabeta se zgâi la el.

– Dulceața aia mică de fată a fost aproape…

– Dacă Lucy nu ar fi avut prezența de spirit să fugă și să se ascundă de urmăritorii ei, mă tem că și-ar fi pierdut și viața, odată cu virginitatea.

Evitând privirea lui Robert, Elisabeta se prefăcu a examina bolul de fructe de vară proaspăt culese, ce îi fusese pus în față. Păruseră atât de ispititori afară acei ciorchini cu boabe de un roșu-aprins, aranjați elegant lângă o grămăjoară de caise mătăsoase și suculente. Acum, aproape că nu putea nici să-și ducă o boabă la buze.

– Poate să doarmă cu servitoarele mele personale, dacă se găsește un loc pentru ea, decise regina, nedorindu-și să aibă pe conștiință moartea tinerei. Poți să vorbești cu doamna Darnley să aranjeze. Ea știe întotdeauna unde să găsească loc pentru încă o persoană. Și oricine ar fi bărbații aceia, vreau să fie găsiți și puși sub pază. Chiar dacă se dovedesc a fi propriile tale gărzi.

Robert păli în fața insultei intenționate, dar nu spuse nimic pentru a-și lua revanșa. În schimb, se înclină foarte adânc, îi mulțumi și se retrase din încăpere, fără a zâmbi.

Elisabeta își urmări îndeaproape verișoara pe tot parcursul mesei, sperând să-i citească pe chip un semn al suferinței. Dar dacă Lettice fusese marcată de faptul că auzise întâmplător cererea în căsătorie, prea puțin subtilă, făcută de Robert, chipul ei frumos nu trădă nimic.

CAPITOLUL 18

Tom își desprinse privirea de la munca migăloasă de ajustare a unei chingi a șeii, îndreptând-o spre Lucy, care stătea așezată într-o parte pe spinarea unui ponei cafeniu. Gura lui mare și generoasă tresări.

– Pari înspăimântată.

– Sunt înspăimântată.

El râse și se aplecă peste corpul ei rigid, lovind-o ușor peste încheieturile degetelor ca și cum ar fi fost un copil.

– Nu ține frâiele atât de strâns. Chiar dacă ești speriată, nu e bine ca animalul pe care îl călărești să simtă. Mâini ușoare, degete relaxate, ai uitat? O privi cu un ochi critic în timp ce Lucy struni poneiul într-un cerc, jalnic de încet. Mai bine.

– Și dacă vreau să merg invers? Smuci stângace frâiele, iar iapa se trase într-o parte. Cum aș...?

– Folosindu-ți genunchii, dacă ai fi bărbat. Femeile trebuie să folosească o vargă. Îi întinse o nuia subțire de mesteacăn. Și încearcă să zâmbești. Ea știe când nu zâmbești.

– Calul știe când nu zâmbesc?

– E un ponei, nu un cal, îi aminti el. Ei știu întotdeauna, și nu au încredere în tine. Așa că zâmbește.

Lucy nu credea un cuvânt din toate acestea, dar se forță să zâmbească, fără tragere de inimă, bucuroasă să recurgă la orice pentru ca lecția să decurgă puțin mai bine. Un bătrân așezat în celălalt capăt al pajiștii, molfăind un fir lung de iarbă, îi zâmbi drept răspuns, dezvăluind o gură cu doar unu sau doi dinți. Lucy încetă să mai zâmbească și își făcu de lucru cu varga.

– Ce trebuie să fac cu asta?

Răbdător, Tom îi arătă cum să treacă ușor nuiaua de mesteacăn peste crupa iepei, pentru a-i impune un ritm constant, sau cum

să o articuleze cu o lovitură scurtă când voia ca poneiul să pornească la trap.

– Deocamdată nu vei avea nevoie să galopezi, desigur. Doar dacă nu cumva vrei să mergi la vânătoare. Când ea chicoti, el se opri din explicație și o fixă cu privirea. Văzu o demnitate tăcută în ochii negri ce îi scrutau chipul. Am spus ceva amuzant, domnișoară Morgan?

– Nu, se grăbi ea să spună, simțind o fierbințeală neașteptată ce îi urcă în obraji. Oare el observase? Pentru a-i distrage atenția, exersă trecerea nuielei de mesteacăn peste crupa solidă a poneiului, nefiind sigură că avea să poată vreodată să bată bietul animal. Deși sunt doar Lucy, nu domnișoara Morgan. Încercam să mă închipui mergând în urma alaiului de vânătoare și purtând o pană la pălărie, la fel ca oricare dintre doamnele de la curte.

Încruntându-se, el o prinse de mână și îi arătă din nou cum să lovească ușor cu varga, smucindu-și încheietura mâinii și atingând partea cărnoasă a crupei.

– Fă-o mai energic. Nu-ți fie teamă că o s-o doară.

Lucy se gândi la bărbații care o hăituiseră noaptea trecută, la fărădelegile pe care ar fi putut să le săvârșească asupra trupului ei, dacă ar fi prins-o, și își smulse mâna dintr-a lui Tom.

– Am înțeles acum. Îi văzu expresia ofensată și nu știu ce să spună, cum să se scuze, fără a risca să se facă de rușine. Ar trebui să mă opresc acum și să mă întorc înăuntru. Am mai multe treburi de făcut.

– Mi s-a poruncit să te învăț să călărești, îi aminti Tom, trăgând frâiele în față, peste capul poneiului. Am să te conduc până pe pajiștea satului, unde să poți încerca și singură.

Era mai răcoare și mai liniște dincolo de zidurile castelului. Pe pajiștea ce se întindea într-o pantă domoală până spre biserică, Lucy reuși să se concentreze și să țină frâiele corect, având o ținută la fel de stângace, dar spatele drept, așa cum îi arătase el, și fluturând varga peste fustele voluminoase ale rochiei sale. Se întrebă dacă avea să-și mai vadă vreodată vechea rochie sau restul bunurilor ei sărăcăcioase, rămase în camera de pe terenul fortificațiilor. Însă jupânul Goodluck îi promisese că avea să trimită un om să le aducă înainte de căderea întunericului, iar până acum nu i se întâmplase niciodată să nu se țină de cuvânt față de ea.

Lăsată singură pe iapa cafenie, cu Tom retras la o distanță prea mare, după părerea ei, pentru a putea să o salveze, Lucy prinse

frâiele în mâna stângă și lovi crupa poneiului cu varga. Nu se întâmplă nimic, deși iapa păru să ofteze în momentul contactului, burta ei grasă și spatele mișcându-se sub ea. Lucy scoase un țipăt mărunt și se ținu strâns, legănându-se în șa.

– Ce-am făcut?

– E doar un mic vânt, îi strigă el, iar ea îi văzu gura tresărind din nou. Se întâmplă tot timpul. Încearcă să rămâi nemișcată.

– Am uitat…

– O lovitură scurtă peste crupă. Trage frâiele spre dreapta.

Lucy îi urmă instrucțiunile, străduindu-se să țină frâiele cu o mână cât mai relaxată posibil. De data aceasta, spre marea ei încântare, iapa cafenie nu doar se întoarse în direcția corectă, ci făcu și câțiva pași în față. Din păcate, își plecă apoi capul, pentru a paște din iarba aspră. Lucy încercă să-i tragă capul înapoi sus, însă iapa refuză cu îndârjire, smulgându-i frâiele din strânsoarea prea slabă.

Aproape aruncată din șa de acest ultim gest, Lucy fu ușurată în sinea ei când Tom trase din nou frâiele peste capul iepei și i le dădu înapoi cu un zâmbet.

– Am reușit, spuse Lucy, deși era evident, încercând să nu pară triumfătoare. Am făcut-o să meargă.

Tom dădu din cap, iar ea surprinse pe chipul lui o scânteiere din ceva ce nu înțelese. Apoi arătă peste umărul ei.

– Uite-l pe prietenul tău, murmură el. Poate ar trebui să mă întorc. Partida de vânătoare va începe în scurt timp.

Lucy se întoarse și îl văzu pe jupânul Goodluck venind spre ei pe pajiște.

– Goodluck!

Aruncând frâiele, încercă să coboare de pe spatele iepei și se trezi căzând.

Tom o prinse și o puse pe picioare.

– Ai grijă, Lucy Morgan, e distanță mare până la pământ pentru o doamnă. Trebuie să aștepți să fii ajutată când cobori de pe un cal, nu să te arunci așa.

Avea dreptate, iar Lucy își dădu seama vag că tremura, ca și cum căderea ar fi speriat-o mai mult decât crezuse. Privind peste umărul lui Tom, văzu că Goodluck ajunsese la ei. Acesta își desfăcu larg brațele vânjoase, iar Lucy se repezi la el, fără a-i păsa ce avea să creadă Tom.

– Jupâne Goodluck! Strigă ea și închise ochii, sprijinindu-se de pieptarul lui cu dungi și crestături. Învăț să călăresc.

– Văd. Încruntându-se blând, o desprinse de el pentru o clipă, studiindu-i chipul. Cum te simți azi? Pari mult mai bine decât noaptea trecută. E totul pregătit pentru tine, așa cum ți-am spus că va fi. Trebuie să cauți o anume doamnă Alice Darnley, care se ocupă de locuințele doamnelor de la curte. Ea îți cunoaște situația și îți va găsi un colțișor liniștit pe undeva.

– Și lucrurile mele?

– Deja a fost trimis un om să le aducă.

Lucy simți o ușurare enormă.

– Știam eu c-ai să mă ajuți.

– Ai procedat corect apelând la mine. Am câțiva prieteni, și nenumărați dușmani, dar puținii prieteni pe care îi am ocupă funcții importante. Chiar și așa, Goodluck continuă să se încrunte și își mângâie barba deasă. Din păcate însă, nu am reușit să găsim cortul pe care l-ai descris. Fără îndoială, bărbații care te-au urmărit și-au strâns lucrurile și au plecat înainte ca tabăra să fie scotocită.

– Dar spuneai că știi cine s-ar putea să fie implicat.

– Când mi-ai spus cum arătau urmăritorii tăi, am crezut că în spatele întregii povești se află italianul îmblânzitor de urși. Dar nu avea cum să fie el, având în vedere că a fost văzut în public seara trecută, exersând cu ursul lui pe pajiște, și a trecut pe poartă la ultima strigare. Chiar unul dintre oamenii mei îl supraveghea.

– Dar, fără îndoială, el și cei doi bărbați care m-au urmărit se cunoșteau între ei.

– Nu știm destul ca să ne putem gândi la un complot. Trebuie să fim absolut siguri. Goodluck ridică din umeri. Oamenii mei vor continua să îl supravegheze pe îmblânzitorul de urși, nu-ți fie frică. Dar fără dovezi clare și pornind doar de la spusele unei copile, va fi greu să facem mai mult de-atât.

– Însă ar fi putut să…

– Taci, nu te gândi la asta. O mângâie pe păr, care era despletit și împodobit cu o simplă panglică galbenă. Promite-mi doar că nu ai să te mai furișezi prin tabără după lăsarea întunericului, trăgând cu urechea la ceea ce se petrece în corturi străine.

– Nu m-am putut abține. Râse când îi văzu expresia, deși știa că era serios. Am simțit nevoia să ascult. Mă înțelegi?

– Înțeleg doar că a fost cât pe ce să te pierd. Doar curiozitatea ta femeiască și propria mea neghiobie de a fi pomenit despre treburile mele au fost lucrurile care te-au mânat să spionezi un

cort plin de străini. Promite-mi să nu mai intervii vreodată în treburile mele.

– Îți promit.

– Jură pe ce ai mai sfânt, Lucy.

Ea se închină serioasă, făcându-i o reverență, așa cum obișnuia în copilărie.

– Bun. Goodluck păru satisfăcut de acest gest de supunere. Acum, spune-mi cum a mers prima ta lecție de călărie? Și ce părere ai despre profesorul tău?

Lucy știa că o tachina și că Tom asculta concentrat conversația lor, dar refuză să pară rușinată.

– Nu îmi plac caii. Sunt prea înalți.

Goodluck râse, dându-și capul pe spate, amuzat.

– Ăla nu e cal, e doar un ponei. Te vei obișnui în scurt timp cu șaua. Dar ce zici de profesorul tău?

O gâdilă sub bărbie, făcând-o să chicotească fără să vrea.

Tom se înclină ușor spre ei și se porni să ducă iapa înapoi la grajduri. Lucy îl privi până dispăru în umbrele porții fortificate, apoi se întoarse din nou spre Goodluck.

– L-ai făcut pe Tom să se simtă prost, îl acuză ea.

Goodluck ridică din umeri, petrecându-și un braț în jurul taliei ei, într-un gest intim.

– Atunci, cu atât mai rău pentru el și cu atât mai bine pentru alt bărbat. De fapt, dacă nu te va revendica nimeni altcineva, dulce Lucy, poate ar trebui să te iau *eu* să-mi fii soție.

Goodluck zâmbi în vreme ce rosti acele cuvinte, tachinând-o așa cum o făcuse de sute de ori înainte. Dar strânsoarea lui devenise mai puternică pe talia ei, iar Lucy bănui că vorbea, cel puțin parțial, serios.

– Omul trebuie să ia ceea ce are la îndemână, în fond, spuse el încet. Dacă nu o face, există riscul să își piardă șansa de a pune mâna pe trofeu, în favoarea unui bărbat mai destoinic.

Capitolul 19

Cornul sună diferit, iar haita de ogari își schimbă direcția și se năpusti înspre pădure într-un grup compact, gâfâitor și agitat, fluturând din cozi și anunțând prin lătrăturile lor începerea vânătorii. Cerbul lopătar fusese văzut din nou, iar hăitașii ieșiseră pe coasta împădurită a dealului, chemând vânătorii spre animalul hăituit și împingându-l pe acesta spre ei, cu bețele și cu strigătele lor. Elisabeta smuci frâiele și se opri sub un stejar bătrân, ridicând o mână pentru a cere liniște. Din spatele ei auzi grupul de vânători oprindu-se șovăitor, caii nechezând indignați și zdrobind sub copite rămurelele de pe solul pădurii, îmbulzindu-se să își facă loc. Chiar și propriul ei cal se foi sub ea.

Armăsarul lui Robert își croi drum printre ceilalți vânători și veni lângă calul ei. Intimitatea apropierii nu îi scăpă Elisabetei, care savură apăsarea genunchiului lui pe rochia ei fastuoasă. Privirea lui alunecă fulgerător spre chipul ei, moment în care ea își dădu seama că și el simțise la fel. Aici se puteau atinge ca doi amanți, și nimeni nu ar fi putut să ridice vreo obiecție, căci în acel loc înfrunzit, fiecare călăreț era înconjurat din toate părțile de grămada aburindă de cai, doamnele de companie și gentlemenii de la curte deopotrivă, fără ca cineva să acorde o atenție specială reginei și favoritului ei.

– Auzi? întrebă ea. Cornul sună din nou, din ce în ce mai alert, din ce în ce mai aproape de ei, în timp ce ogarii scâncirăși trecură în fugă pe lângă picioarele cailor. Cei pe care stăteau ei călare se înghiontiră, umăr la umăr. Juganul ei negru își dădu capul pe spate, scuturându-și zăbala și frâiele, iar Robert îl prinse de căpăstru, temându-se că putea fi aruncată din șa. Inteligentă mișcare, foarte inteligentă. Nu putea să nu îi admire îndrăzneala, pura obrăznicie a unui bărbat hotărât să profite de orice ocazie pentru

a ieși în evidență, indiferent de câte ori ar fi fost mustrat și respins. Au găsit cerbul din nou. Îl gonesc înspre poalele dealului.

– Elisabeta, murmură el, renunțând la orice prefăcătorie dictată de eticheta de la curte.

– Robert?

Fără a-i păsa că întreaga curte ar fi putut să îi vadă și să recunoască intimitatea lor drept ceea ce era cu adevărat, Elisabeta se aplecă în față să îl audă. Dacă avea să îl accepte în vara aceea, supușii ei vor fi nevoiți să se obișnuiască să își vadă regina alături de consortul ei și de noul lor rege.

Însă cum ar fi putut să stăpânească un bărbat ca Robert, odată ce acesta ajungea pe tron? Îndrăzneala lui fermecătoare nu ar fi făcut decât să se intensifice, odată ce obținea putere și influență de o asemenea anvergură încât propria ei putere ar fi ajuns să scadă.

Studiase istorie, diplomație, politică și marii clasici și știa cât de rapid putea un prinț să alunge un altul de pe tron. Oftă. Avea deja destui rivali.

Cerbul țâșni din tufărișul din dreapta lor, cu ochii înnebuniți și gâfâind, cu frunze de iederă agățate în coarnele maiestuoase, iar ogarii se năpustiră spre el într-o năvală triumfătoare, întrecându-se să-i verse sângele. Elisabeta văzu șocul din ochii animalului – probabil cerbul crezuse că scăpase de urmăritori renunțând la terenul deschis și refugiindu-se în crângul des ce înconjura castelul. În schimb, fugise de hăitașii care se apropiaseră de el cu mare zarvă și se trezise în mijlocul ogarilor.

Înspăimântat, cerbul făcu un salt în față și porni spre malul râului, aflat la cinci sute sau șase sute de metri, aproape de baza dealului, trecând printre pâlcurile dese de copaci. Ogarii îl urmăriră, cu lătrături asurzitoare, iar pădurea luminată de soare răsună de strigătele hăitașilor din amonte, de cornii vibranți ai vânătorilor și de buluceala confuză a cailor.

Robert luă mâna de pe căpăstrul ei, zâmbindu-i.

– Pornim la vânătoare, Maiestate?

Drept răspuns, ea își înfipse în coapsele calului piciorul încălțat în cizmă și porni înainte, în timp ce ogarii și cerbul goneau în jos pe deal spre râu. Din spate auzi, mai mult decât văzu, întregul grup de vânători punându-se rapid în mișcare și mânându-și caii după al ei, năpustindu-se prin pădure.

Elisabeta simți un fior de pasiune aproape insuportabilă în plăcerea vânătorii. Înțelese brusc că, probabil, așa se simțea și Robert atunci când încerca să o cucerească, cufundat în jocul

periculos al aventurilor de la curte, riscându-şi propria viaţă cu gândul la trofeul care era tronul Angliei.

Ca toţi ceilalţi bărbaţi de dinaintea lui, din familia Dudley, Robert juca pentru cea mai mare miză. Oare chiar era atât de prost încât să creadă că ea avea să îndure vreun afront? Nu ştia cât de îndeaproape era urmărit? Sau poate că ştia, dar nu îi păsa? Cu siguranţă, acţiunile lui nu erau cele ale unui bărbat raţional. Fără îndoială era conştient de faptul că a o trăda cu contesa de Essex însemna să-şi pună singur capul în ştreang. Şi totuşi, nu renunţa la ea, ca un ogar încăpăţânat, cu fălcile încleştate pe acea bucată de carne interzisă, în timp ce continua să adulmece fustele reginei.

Era lângă umărul ei acum, în fruntea grupului de vânători, ţinând frâiele cu o singură mână şi cu celălalt pumn sprijinit de şold, în ciuda galopului brutal, controlându-şi calul doar din genunchi.

„Oare încă se credea un bărbat în floarea vârstei?"

Aroganţa şi vanitatea unui astfel de gând o amuzară, însă era ceva la dragul ei Robert ce făcea astfel de slăbiciuni dezirabile. La patruzeci şi trei de ani nu era decât cu un an mai în vârstă decât ea şi, în continuare, era sufletul ei pereche.

– Se îndreaptă spre apă. Să îl lăsăm să scape, ce crezi?

– Sugerezi să dăm dovadă de clemenţă?

– Mai degrabă de sportivitate. Cerbul a făcut azi o cursă demnă de laudă. Ne-a scăpat în câmp deschis şi va ajunge în scurt timp la râu. Ar putea să scape dacă nu le dăm voie ogarilor să îl urmărească.

– Deci tu ai cere îndurare, dac-ai fi în locul lui?

Robert o privi, simţind o insinuare periculoasă în vocea ei.

– Când alegerea se dă între viaţă şi moarte...

– Uit uneori că şi tu ai văzut pântecul întunecat al Turnului.

Sub ei, cerbul ţâşni în apa înaltă până la coapse. Tonalitatea cornului de vânătoare se schimbă, avertizându-i pe hăitaşii şi pe vânătorii cu plase, care aşteptau în faţă, să se pregătească pentru ambuscadă. Primii ogari săriseră deja după el în râu şi înotau entuziaşti în urma lui, urechile lor plutind la suprafaţă ca nişte frunze lucioase de nuferi. Restul călăreţilor ajunseră pe malul râului şi îşi opriră caii, ezitând să meargă mai departe fără permisiune, privind-o pe Elisabeta şi aşteptând porunca de a ucide.

Aruncând o privire peste umăr, Elisabeta o zări pe Lettice în coada alaiului de vânătoare, îmbrăcată îndrăzneţ într-o rochie somptuoasă de catifea neagră, cu mânecile crestate şi bufante, la

fel de mari ca ale ei, cu o uriaşă pălărie cu pene înclinată provocator pe cap.

Recunoscu rochia ca fiind una pe care o primise de la o contesă franceză venită în vizită cu ceva ani în urmă. Era o rochie pe care nu o purtase mai mult de o dată sau de două ori, căci ea prefera nuanţele mai spectaculoase de roşu şi auriu. Cumva garderobiera ei i-o dăruise lui Lettice? Avea să o mustre cu severitate pe Mary Scudamore, dacă aşa stăteau lucrurile, căci Elisabeta nu era sigură că îşi dăduse acordul ca rochia să-i fie aruncată.

Şi mai mult decât atât, oare Lettice chiar credea că o poate pune într-un con de umbră pe regina ei, cu o rochie atât de extravagantă? Dacă da, trebuia să i se aducă la cunoştinţă neghiobia apucăturilor ei de parvenită – şi încă rapid, înainte să apuce să câştige mai multe favoruri la curte decât i se cuveneau.

Preţ de câteva secunde delicioase, Elisabeta şi-o imagină pe frumoasa ei verişoară mai tânără în genunchi într-una dintre cele mai întunecate şi jilave temniţe din Turn, cu pălăria ei elegantă căzută şi cu rochia cea scumpă murdărită pe stuful împuţit, în timp ce un preot îi citea taina maslului.

Apoi, conducătorul partidei de vânătoare apăru în faţa ei. Asudând vizibil în căldura începutului de seară, acesta îngenunche pe pământul noroios de pe malul râului, ţinându-şi pălăria în mână.

– Ce porunciţi, Maiestate? Să cruţăm sau să ucidem?

Elisabeta de-abia dacă îi aruncă o privire scurtă lui Robert, care deveni brusc crispat şi rece lângă ea. Mâna ei urcă şi coborî ca şi când ar fi tăiat ceva, iar participanţii la vânătoare strigară:

– Ucidem!

Unul dintre vânătorii roşii la faţă ridică atunci cornul şi începu să intoneze un staccato triumfător, ce anunţa capturarea. Mai mulţi bărbaţi în colanţi şi veste de piele se năpustiră în mijlocul râului, aruncându-şi larg plasele. În câteva minute, mândrul cerb fu capturat, dându-şi înnebunit ochii peste cap, făcând spume la gură, cu doi ogari feroce încleştaţi pe spatele lui. Trei vânători îl traseră de coarnele mari şi impunătoare pe uscat.

Adus pe malul noroios, cerbul mugi, dar toate eforturile lui se dovediră a fi în zadar. Doi dintre vânători îi traseră capul pe spate şi, cu un aer calm şi calculat, căpetenia vânătorilor scoase un cuţit lung de la centură şi îi tăie gâtul, dându-se la o parte din calea jetului de sânge.

Curtenii care urmăreau scena aplaudară, iar unii dintre bărbații mai în vârstă începură să intoneze un cântec de vânătoare tradițional, în timp ce restul se apucară să desfacă larg coastele însângerate ale animalului, cu instrumentele lor tăioase.

Vânătoarea-i gata! Vânătoarea-i gata!
Și e aproape ziuă,
Iar Bess, regina noastră, a ieșit la vânătoare
Să-și prindă căpriorul.

Elisabeta zâmbi, auzind cântecul de vânătoare favorit al tatălui ei adaptat cu atâta afecțiune la adresa ei și bătu din palme, pentru a-și arăta aprecierea. Lătrând și schelălăind, ogarii se învârteau agitați printre picioarele lor, așteptând să le fie aruncate mărunțaiele și rămășițele de la cerb.

– Inima cerbului, Maiestate.

Căpetenia vânătorilor îngenunche în fața calului ei, pe malul apei, ridicând respectuos o bucată însângerată de carne tare, învelită într-o fâșie de piele, pentru ca Elisabeta să o inspecteze.

– A fost o moarte nobilă, spuse ea, adresându-se curtenilor care o priveau, fluturând apoi din mână și alungându-l pe vânător, împreună cu trofeul lui sinistru. Pune să fie trimis la bucătăriile castelului, cu complimente din partea mea. Și fie ca toți bărbații aici de față să bea câte o halbă de bere, înainte de-a ne întoarce. Vom ieși din nou la vânătoare mâine, dacă vremea rămâne frumoasă.

Luă frâiele în mâini și își întoarse calul istovit, aruncându-i lui Robert o privire peste umăr.

– Ai adormit, nobila mea gazdă?

Robert tresări și își veni în fire.

– Vă stau la dispoziție, Maiestate, răspunse el prompt, dându-și armăsarul deoparte pentru a-i permite să treacă ea prima pe cărare. Tonul lui era politicos, curtenitor ca întotdeauna, însă entuziasmul aprins și vibrant pe care îl simțise în el mai devreme părea să fi dispărut odată cu sfârșitul vânătorii. Într-adevăr, o moarte nobilă.

CAPITOLUL 20

Deghizat într-un vânzător de panglici solid, de vârstă incertă, Goodluck traversă vadul – în care nivelul apei era scăzut, datorită recentei perioade de secetă– și se opri la fiecare locuință până ajunse la Ferma de Jos, asigurându-se astfel că venirea lui fusese remarcată și că nu risca să stârnească bănuieli. Îl supraveghea pe tânărul Massetti, care primise o cameră în Ferma de Jos, una dintre cele mai mari case de pe celălalt mal al vadului din satul Kenilworth. O pășune bogată se întindea în fața lui și o panoramă vastă spre est, unde crângul des fusese înlăturat pentru a face loc unei clădiri noi.

„Scotocește camera lui M din Ferma de Jos", îi poruncise Walsingham în biletul lui. „Ca să pot sta liniștit."

Deci chipul inocent al lui Massetti și povestea lui perfect credibilă, cum că îl loviseră vremuri grele, nu erau suficiente pentru căpetenia iscoadelor reginei. Ei bine, nu ar fi fost prima dată când un dușman se prezenta sub masca unui prieten zâmbitor, deși Goodluck credea că nici măcar o dovadă concretă a unui complot nu l-ar fi condamnat pe acest tânăr la spânzurătoare. Căci Massetti făcuse ceea ce nu stătuse în puterea lui Walsingham să facă. Le înlesnise fuga din Paris soției și copilului lui Walsingham, în toiul masacrului protestant. Existau datorii care atârnau atât de greu pe conștiința unui om, încât nu puteau fi plătite niciodată.

Ajungând la Ferma de Jos cu puțin înainte de amiază, Goodluck se instală confortabil pe malul ierbos din fața porții fermei și își desfăcu bucata de pâine și brânza pe care le adusese cu el. Le mâncă foarte încet, întins în lumina soarelui, urmărind la ferestrele înguste și la ușa din față a casei eventuale semne de mișcare. Din când în când, cineva trecea prin fața vreunei ferestre sau ieșea să facă ceva în curte. El observă toate acestea în timp ce se prefăcu

a-şi pieptăna barba sau a plesni muştele grase ce se strânseseră deasupra capului lui, pentru a se înfrupta din brânză.

În scurt timp, pe drum apăru tropăind o copilă care ducea un coş pe braţ. Părea să se îndrepte spre Ferma de Jos. Ajungând în dreptul lui, se opri şi îl privi curioasă.

– Eşti tot un vizitator dintre cei care vin de la castel? Privirea ei coborî spre hainele lui grosolane şi zdrenţuite, spre cizmele pline de noroi, iar apoi se îndreptă spre faţa lui. Nu eşti de la curte. Cine eşti?

– Eu sunt John, îi spuse el vesel şi scoase o panglică de mătase verde din săculeţul de piele de la centură. Am venit să văd dacă nu se găseşte pe aici cineva care să aibă nevoie de panglici elegante. Haide, ia-o. Priveşte-o bine. Le fac chiar eu – eu şi fiul meu, adică. El a rămas acasă, în Warwick. Poate am să-l aduc cu mine data viitoare când pornesc la drum. E un băiat chipeş şi îi plac fetele frumoase ca tine.

Ea luă panglica, cu o expresie admirativă.

– E frumoasă.

– Deşi îmi închipui că nu te-ai uita la fiul meu, câtă vreme ai atâţia lorzi străini şi Dumnezeu ştie pe cine altcineva, locuind la castel, reflectă el.

– Nu doar la castel, îl corectă fata, şi un zâmbet poznaş îi luminä chipul. Avem patru tineri care stau aici, la Ferma de Jos. Însă doar unul dintre ei e străin. Din Italia e acesta, deşi nu cred că e un lord. Nici unul dintre ei nu se află acum aici, desigur. Îşi petrec toată ziua la castel sau mergând la vânătoare.

– Unul e din Italia? Îi făcu cu ochiul. Mă gândesc că acela e brunet şi chipeş.

– O, râse ea, iar pe faţa ei cu piele palidă apăru brusc o expresie dispreţuitoare. Îi dădu înapoi panglica. Nu ştiu ce să zic despre asta. Are însă un servitor chipeş. Numele lui e Jack. Sau… Jacomo. Sau ceva asemănător. Sora mea mai mare *pe el* îl găseşte mai interesant.

– Nutreşte o oarecare afecţiune pentru servitorul italian, nu-i aşa?

Fata arătă spre casă cu o smucitură posomorâtă din cap.

– E acolo cu el acum, m-a trimis să fac ceva în sat în timp ce ea… Îşi veni în fire, iar pe chip îi apăru o expresie precaută. Ei, mai bine aş merge să mă asigur că au fost hrănite găinile.

Cu aceste cuvinte, dispăru în curtea laterală a casei, plescăind din limbă şi strigând găinile cu o voce ascuţită, de copil.

Goodluck o urmă pe poarta de la intrarea în curtea fermei, apoi se strecură pe cealaltă parte şi se furişă în spatele clădirii printr-o

poartă barată şi îngustă. Casei îi fusese adăugată o anexă, rezultatul fiind că faţada arăta mai impresionant decât spatele; aici, la adăpost de ochii trecătorilor, înclinarea primejdioasă a zidurilor şi tencuiala murdară, ce începea să cadă, trădau vârsta clădirii.

Goodluck studie dintr-o privire ferestrele de la etaj, apoi se căţără pe acoperişul unei magazii de lemne, ignorând scârţâielile de protest ale acoperişului, sub picioarele lui. De acolo sări pe un pervaz fărâmicios de sub ferestrele de la etaj şi se strecură de-a lungul lui, spre una care era deschisă. De mai multe ori se văzu nevoit să se oprească şi să tatoneze terenul cu piciorul, ciulind urechile pentru a auzi eventualele zgomote din casă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să îi deranjeze pe tinerii amanţi din jocul lor, dar judecând după murmurele şi chicotele ocazionale pe care le auzi prin pereţi, presupuse că se aflau în camera alăturată celei care avea fereastra deschisă.

O draperie groasă i se puse în cale. Urcându-se pe tocul ferestrei, dădu draperia la o parte şi se strecură în încăpere. După ce aşteptă o clipă pentru a-şi lăsa ochii să se acomodeze cu semiobscuritatea, după intensitatea soarelui de afară, se lăsă discret să cadă pe podea.

Încăperea în care se afla era îngustă şi întunecată. Goodluck ascultă pentru o clipă, ca să se asigure că intrarea lui nu fusese observată, dar nu auzi nimic în afară de murmurele celor doi amanţi prin pereţi.

În aer plutea un miros dulce, aproape greţos, ce nu părea să se ridice din stuful de pe podea.

Parfum? Sau otravă?

„Ca să pot sta liniştit", scrisese Walsingham în bilet. Sau ca să-şi piardă liniştea.

În acel moment, o briză neaşteptată ridică marginea draperiei, iar încăperea scânteie în lumina soarelui. Goodluck aruncă rapid o privire în jurul lui, profitând de acele câteva secunde pentru a se orienta, înainte ca draperia să cadă din nou.

Lângă perete se afla un pat, acoperit cu o cuvertură roşie, peste care zăcea o pelerină, ca şi cum cineva ar fi aruncat-o acolo în grabă. Un alcov puţin adânc, acoperit cu o draperie, stătea deschis lângă fereastră, iar în acesta se aflau câteva cărţi, un bol pentru apă, un puf şi o lamă de ras.

Centrul camerei era dominat de o masă de scris veche, din lemn de stejar, a cărei suprafaţă era aproape în întregime acoperită

de hârtii, unele dintre ele deschise și fixate cu greutăți, pentru a putea fi citite. Lângă această masă se afla o pereche de ghete, precum și un cufăr de călătorie mare, din lemn, ce conținea alte ghete și pelerine, diverse costume și două pumnale de aur, bătute cu pietre prețioase, cu lamele tocite, probabil gândite mai mult ca ornament decât pentru a fi folosite la ceva.

Goodluck ocoli biroul și scaunul, mijind ochii pentru a descifra scrisul de pe pergament. Erau scrisori redactate în italiană. Atât cât reuși el să deslușească, erau comunicări nevinovate din partea familiei locatarului, rămasă în Florența. „Dragul meu Petruccio" etc. Absolut nimic de natură politică. Desfăcu alte câteva suluri, dar, după cum se așteptase, erau lipsite de însemnătate.

Orice mesaj cu importanță politică ar fi fost probabil codificat – și nu ar fi fost lăsat acolo pe birou, la vedere, unde un intrus l-ar fi găsit și descifrat prea ușor.

Goodluck se întrebă dacă servitorul lui Massetti dormea aici sau într-o altă cameră. Cel mai probabil nu împărțea camera cu stăpânul lui, altfel ar fi fost tentat să o aducă aici pe fiica fermierului, având în vedere patul, cel puțin, care era mult mai impresionant decât salteaua golașă a unui servitor.

Învârtindu-se în jurul mesei, auzi ceva trosnind sub piciorul lui. Se aplecă și ridică de jos o bucățică deformată de metal negru, ce arăta ca o parte ruptă dintr-un inel. Băgă fragmentul de metal în jachetă, pentru a-l examina ulterior.

Pe masă se afla un mic cufăr încuiat. Era din lemn de culoare închisă, sculptat meșteșugit cu figuri reprezentând siluete umane, ce îi aminteau de cutiile pentru relicve sfinte pe care le văzuse o dată sau de două ori în timpul domniei reginei Maria, înainte ca acele absurdități catolice să fie din nou izgonite din biserici.

„Ce se află aici?" se întrebă el, studiind încuietoarea. Alegând cel mai subțire instrument dintr-un buzunar interior, o simplă așchie de fier cu o sârmă la un capăt, îl băgă cu delicatețe în încuietoare și, cu ochii închiși, se aplecă să asculte zgâriatul metalului pe metal.

Cutia nu se lăsă prea mult rugată până să își dezvăluie secretele. Zâmbind satisfăcut, Goodluck puse cu grijă cheia falsă pe masă – nu cumva să uite să încuie din nou cufărul înainte de a pleca – și, ridicând capacul, se uită înăuntru.

Cufărul conținea câteva bucăți mici de pergament, majoritatea goale. Pe una se afla o listă de nume italiene, dintre care nu

recunoscu nici unul, deși memoră câteva înainte de a pune hârtia deoparte. În cutia sculptată se afla și o sticlă nemarcată în care mai rămăseseră câteva degete dintr-un lichid tulbure – sursa mirosului grețos pe care îl simțise când intrase în încăpere, confirmă el, adulmecându-l prudent – și un sigiliu cu figura unui urs pe el.

Surprins, își aminti binecunoscutul blazon al familiei Leicester, ursul cu toiag crestat, apoi se cutremură la acel gând. Începuse să caute semne ale unei trădări acolo unde nu exista așa ceva.

Oare acest sigiliu însemna că Massetti ar fi putut fi „Ursul" despre care auzise în Pisa? Acest blazon nu ilustra decât capul unui urs, și nu avea nici toiag, nici alte podoabe – doar câteva urme de ceară roșie, încă lipită pe marginile lui. Nu, nu avea cum să fie sigiliul personal al lui Massetti – acesta se afla la vedere pe masă –, dar era un semn pe care nu îl mai văzuse niciodată.

Examinând din nou masa de scris și scândurile podelei de sub aceasta, Goodluck găsi noi urme de ceară, unele încă neîntărite. Așadar, cineva trimisese scrisori, și încă recent, folosind acest sigiliu personalizat. Dar cui și de ce?

Încruntându-se, puse obiectele la locul lor și încuie din nou cufărul cu mare grijă. Din camera alăturată se auzi un strigăt înăbușit de femeie și scârțâitul unei saltele.

Zâmbind sec, se întoarse să examineze restul încăperii.

Deci fiica fermierului nu pierduse timpul în a-i face cunoscute servitorului lui Massetti plăcerile oferite de un trandafir englez de țară. Acum putea fi sigur că nu avea să fie deranjat cel puțin încă o jumătate de oră; italienilor iubăreți le plăcea să își prelungească sesiunile de amor aproape la fel de mult ca siestele.

Însă chiar în clipa în care se aplecă să citească una dintre scrisorile lăsate pe masă, auzi un strigăt de afară, de pe drum:

– Massetti!

În camera alăturată, salteaua scârțâi din nou, apoi podelele. Fata dădu să protesteze, pe un ton plângător, dar fu redusă la tăcere cu asprime, în timp ce servitorul lui Massetti sări din pat ca să asculte la ușă.

Urmă un alt strigăt, de data aceasta în italiană, și tropăitul unor cizme grele care urcau scările.

– Hei, Massetti! Nu te mai ascunde, ieși și înfruntă-mă!

La aceste cuvinte, din camera alăturată se auzi o înjurătură grosolană în italiană, urmată de sunetul unui bărbat care se îmbrăca rapid, împiedicându-se, în graba lui.

Stăpânul cizmelor grele aproape ajunsese la ușa lui. Goodluck nu se obosi să pornească spre fereastra acoperită de draperie, ci se strecură, în schimb, în alcovul acoperit, răsturnând bolul de apă gol de pe suportul lui cu un zăngănit puternic. Nu putea decât să spere că apariția agitată a lui Jacomo pe palier și exclamația lui zgomotoasă la vederea vizitatorului neașteptat acoperiseră zgomotul căderii vasului.

Cu inima bubuind, Goodluck trase perdeaua subțire în jurul lui exact în clipa în care ușa dădu să se deschidă. Rămase nemișcat în ascunzătoarea nesigură, bazându-se pe lumina slabă din încăpere pentru a nu fi descoperit.

– Deci nu e aici? Ei bine, poți să-i spui stăpânului tău, zise celălalt bărbat în italiană, pe un ton amenințător, că ne vrem banii. Sau vom avea grijă ca stăpânul *lui* să afle cu ce se ocupă Petruccio Massetti aici, în Anglia.

– Nu poți fi văzut aici, Alfonso. E prea periculos, șuieră servitorul, închizând ușa. Nu suntem singuri în casă.

– Oamenii mei au făcut deja ceea ce le-a cerut stăpânul tău. O astfel de muncă e costisitoare. Vrem mai mult aur, ai înțeles?

– Ieși! repetă servitorul, cu vocea tremurând.

Se auzi un zdrăngănit scurt, sunetul inconfundabil al unei arme scoase din teacă, iar servitorul se dădu în spate grăbit, răsturnând unul dintre scaune.

– Ascultă, nu e cazul ca lucrurile să ia o întorsătură neplăcută, spuse Alfonso, pe un ton înșelător de prietenos. Când se întoarce, spune-i lui Massetti că știm unde se află familia lui și unde a fost ascuns drăgălașul lui băiețel. Un băiat deștept, din câte mi s-a spus, și chipeș totodată. Ar fi păcat ca un astfel de băiețel să moară pentru câțiva pumni de aur.

Servitorul gemu:

– Te rog, ai milă…

– Nu vrem decât aurul care ne-a fost promis, iar asta înainte ca fapta să fie săvârșită. Nu după.

– Am să-i spun. Acum pleacă!

Auzind ușa camerei deschizându-se ușor din nou, Goodluck profită de ocazie pentru a arunca o privire pe după marginea perdelei, dar în lumina slabă nu deslușì nimic în afară de spatele servitorului și de silueta lui Alfonso, ascunsă sub un capișon, în pragul ușii. Din spatele lor venea un miros greu, moscat, ce îi amintea de… ce anume? Grajduri? Goodluck nu putea fi sigur,

și nu avea timp să reflecteze, căci aproape imediat servitorul se retrase și el din cameră, încuind ușa în urma lui și coborând în grabă scările.

Bolul de apă pe care Goodluck îl răsturnase pe podea era ciobit. Sperând că stricăciunea nu avea să fie observată, îl puse înapoi pe suport, aranjă perdeaua și diversele hârtii de pe birou, pe care le atinsese, apoi se apropie fără zgomot de fereastră.

Ajuns în siguranță jos, se cățără pe zidul ce stătea să cadă din spatele casei și o luă la picior peste pajiște, îndreptându-se spre crânguri și alegând să se întoarcă la castel pe drumul cel mai lung, pentru a evita să se intersecteze cu servitorul sau cu Alfonso. Lumina soarelui se strecura printre frunze, iar Goodluck se trezi fluierând în surdină. În timp ce mergea, se gândi la cei doi tineri care făcuseră dragoste cât timp el scotocise prin camera lui Massetti, la jocul lor de amorezi care se făcuse auzit prin pereți, la scârțâitul arcurilor saltelei, la șoaptele și râsetele lor înăbușite.

„Iubire tânără…"

I se părea că trecuse o viață de om de la noaptea în care mama lui Lucy apăruse în fugă de după colțul unei străzi, plângând și cu rochia ieftină sfâșiată, dezgolindu-i sânii și burta umflată.

Goodluck o trăsese deoparte în pragul unei uși, punându-și o mână peste gura ei pentru a-i înăbuși hohotele disperate. Așteptase până când urmăritorul ei dispăruse cu totul, apoi o dusese acasă la el, știind că nu putea să lase în stradă o femeie însărcinată și fără un sfanț.

Alungând amintirea ametitoare a chipului ei, Goodluck alese să se concentreze pe Massetti și pe conversația furioasă pe care tocmai o auzise întâmplător în camera italianului.

Deci exista într-adevăr un complot, iar Massetti era implicat, dar nu și „stăpânul" lui – și ce-o fi însemnând asta, mai exact? O fi vorba de omul care îl angajase în Italia sau de Francis Walsingham însuși?

Oricine ar fi fost, se părea că Massetti era un intermediar care le furniza bani dușmanilor reginei, în numele unei terțe persoane interesate. Căci, fără îndoială, cineva asigura aurul pentru plata asasinilor, și nu putea fi vorba despre Massetti, a cărui lipsă de bani fusese menționată de Walsingham. Judecând după amenințările pe care tocmai le auzise, probabil că Massetti era în bucluc până peste cap – și, câtă vreme fiul lui era ținut ostatic, acționa împotriva voinței lui.

„Nu vrem decât aurul care ne-a fost promis, iar asta înainte ca fapta să fie săvârșită. Nu după."

Dar care era acea „faptă"?

Negăsind vreun răspuns evident, Goodluck traversă o poiență din pădure, îndreptându-și fața spre căldura generoasă a soarelui.

Când intenționau italienii să își pună în aplicare atacul?

„Oamenii mei au făcut deja ce le-a cerut stăpânul tău."

Aceste cuvinte sunau sinistru. Însă Goodluck se îndoia că Walsingham ar fi putut să ia măsuri pe baza acestei informații, căci încă nu știau ce anume se punea la cale și nici cine trebuia arestat.

Goodluck oftă, cu inima copleșită de presimțiri de rău augur. Știa prea bine că, dacă în spatele celui mai recent complot de asasinare a reginei se afla vreun nobil englez de rang înalt, Walsingham avea să dorească să afle numele acestuia înainte de a acționa, chiar dacă ar fi însemnat să îi întindă o cursă în care momeala să fie însăși regina.

CAPITOLUL 21

Rămasă ascunsă în coada alaiului de vânătoare, alături de celelalte doamne de companie, Lettice simțea că o dureau toate oasele, fiind extenuată după numeroasele ore de călărit în urma ogarilor pe terenul accidentat de la Kenilworth, în sus și în jos pe malurile abrupte și chiar prin tufișuri spinoase. Mâinile îi tremurau de furie pe frâie, însă pe chip își păstră întipărit zâmbetul. Robert Dudley, conte de Leicester – amantul ei, bărbatul pe care l-ar fi numit soț, dacă nu ar fi fost deja legată de detestabilul Essex –, nu aruncase nici măcar o privire în direcția ei toată după-amiaza.

Și de ce? Fiindcă Elisabeta, cu fața ei ridată și cu părul roșu fals, îl monopolizase ore la rând. De fapt, atât de adânc își înfipsese ghearele în carnea lui, încât Robert nu putuse să se îndepărteze de ea nici măcar o clipă. Neputincioasă, Lettice fusese obligată să o privească pe Elisabeta, fiica bastardă a unei târfe adultere, călărind în toată splendoarea alături de căpeteniile vânătorii, râzând și strigând la vânătorii pedeștri, cu o voce la fel de stridentă și de aspră ca a celei mai simple neveste de pescar.

Lettice nici măcar nu era sigură dacă Robert o observase, în ciuda rochiei ei extravagante, cu decolteu adânc – aproape nesocotind porunca meschină a Elisabetei ca nici una dintre doamnele ei să nu poarte nimic în afară de negru sau alb, scopul, afirmase ea, fiind acela de a le scoate în evidență castitatea și de a le proteja de vanitate. Castitatea!

Lettice știa că Elisabeta nu era cu nimic mai fecioară decât ea. Cât despre vanitate, era limpede pentru Lettice că Elisabeta voia să fie sigură că nici una dintre doamnele ei de companie nu o depășea în strălucire.

Chiar și micuța Kitty, cu părul ei brunet-cenușiu și cu zâmbetul simplu, putea să depășească în strălucire o femeie care, în mod

evident, nu mai era în floarea vârstei. Lettice gemu. În ciuda mătăsurilor și a bijuteriilor ei superbe, a rochiilor și a coafurilor ei sofisticate, Elisabeta Tudor era deja la vârsta la care ar fi putut să fie bunică – dacă și-ar fi servit țara cum se cuvine, îndeplinindu-și rolul de femeie, desigur, și căsătorindu-se cu un prinț viril cât încă fusese suficient de tânără pentru a naște niște moștenitori ai tronului Angliei.

Lettice se aplecă pentru a evita o creangă joasă. I se întorcea stomacul pe dos când se gândea la dragul ei Robert, care era nevoit să atingă sânii zbârciți ai Elisabetei și să o sărute pe buzele subțiri, în timp ce în apartamentele reginei, doamnele ei de companie stăteau cu capetele plecate, roșii în obraji, prefăcându-se preocupate de broderia lor, ca și când n-ar fi știut ce se petrecea în dormitorul stăpânei lor.

Desigur, își dădea seama că Robert presta astfel de servicii doar din ambiție, și nu pentru că simțea vreo atracție fizică față de regină – căci nu simțise așa ceva niciodată.

Începea să se întunece în pădure, însă câteva făclii fuseseră aprinse înaintea partidei de vânătoare, pentru a-i călăuzi pe drumul de întoarcere spre castel. În lumina făcliilor, copacii păreau niște fantome învăluite în fum. Lettice își ridică privirea și se înfioră observând scânteierea ciudată și unduitoare a frunzelor ce păreau făurite din metal, aducând cu o mie de vârfuri de lance strălucitoare, aplecate deasupra capului ei.

– Doamna mea, v-ați retras în urma alaiului din nou? E un loc prea modest pentru o contesă. Cu siguranță ar trebui să călăriți în fruntea participanților la vânătoare, alături de Maiestatea Sa și de unchiul meu.

Ea îi zâmbi șters, având grijă să nu-și trădeze în vreun fel nemulțumirea sau nefericirea, care ar fi putut ajunge la urechile Elisabetei. Nu avea de unde să știe dacă tânărul nu fusese cumva trimis să o iscodească.

– Sunt mulțumită să stau aici alături de celelalte doamne, murmură ea. Ai reușit să iei vreo hotărâre? Vei însoți alaiul regal la Chartley, după ce plecăm din Kenilworth? I-am scris lui Penelope a mea să o anunț că s-ar putea să te afli printre membrii suitei reginei. E nerăbdătoare să te vadă din nou. Și s-a făcut atât de înaltă, încât nu ai s-o recunoști. E aproape femeie acum.

– Am vorbit cu unchiul meu pe această temă, doamna mea, iar el nu vede nici un motiv pentru care nu aș putea rămâne alături

de regină încă o vreme. Am niște afaceri în Londra de care ar trebui să mă ocup, dar nimic atât de urgent încât să nu poată aștepta până la sfârșitul verii.

Își înclină capul, dar ea văzu o străfulgerare de viclenie în ochii lui. Se simți dezamăgită, dar nu și surprinsă. Prea puțini reușeau să trăiască la curte mai mult de câteva luni, fără a ajunge să fie corupți de strălucirea ei orbitoare, oricât de puri ar fi fost la început.

– Deci, adaugă-mă pe lista ta de oaspeți la Chartley, buna mea lady Essex. Și anunță-mă dacă există orice altă cale de a te sluji.

Dragul de Pip. Dar oare ce îi ascundea? Continuă să zâmbească, în timp ce mintea ei trecu în revistă diverse posibilități. Oare Elisabeta îl luase deja în slujba ei?

Coborându-și vocea, adoptă un ton conspirativ.

– Să mă slujești?

Philip păru surprins, dar își reveni repede.

– În orice fel dorești, doamnă. Doar rostește porunca.

– Ai fi dispus să spionezi pentru mine? îl întrebă ea relaxată.

Chipul lui Philip păru să pălească în lumina scăzută, iar ochii i se bulbucară din cauza șocului resimțit.

– Să spionez? Doamna mea, nu pot să permit…

– Nu te arăta atât de alarmat. Mă interesează doar să-l spionezi pe unchiul tău Robert, de dragul meu. El și cu mine…

Se stăpâni și aruncă din nou o privire în jurul ei, constatând că părea să fie în relativă siguranță. Unul dintre vânători începuse să cânte, și o parte dintre femei îi țineau isonul fredonând, fețele lor luminându-se când partida de vânătoare se apropie de sfârșit. În fața lor, pe deal, deja se vedeau arzând făcliile fixate în zidurile exterioare ale castelului, pentru a-i călăuzi spre casă.

– El și cu mine avem o înțelegere, continuă ea, vorbind mai încet, lucru de care, sunt sigură, ești conștient. Însă unchiul tău continuă să își încerce norocul altundeva, deși nu poate spera să reușească. Ești un bărbat inteligent – nu e nevoie să rostesc numele cu voce tare –, dar mă mâhnește să fiu martora unei asemenea intimități, exact așa cum îi mâhnește și pe alții.

El păru să își aleagă cuvintele cu grijă, ațintindu-și privirea asupra coamei calului său.

– Doamna mea, mă simt onorat că ai încredere în mine într-o problemă atât de delicată, dar nu pot să te ajut. Nu, dă-mi voie să îți explic: au încercat și alți bărbați, mai influenți decât mine, să pună capăt acestei „intimități", cum o numești. În afară de cazul în care

afectează direct succesiunea la tron, în calitate de curtean, ceea ce se întâmplă în spatele uşilor închise nu mă priveşte cu nimic şi nu am de ce să intervin, deşi înţeleg cât de tare te doare să vezi cu propriii ochi astfel de ofense. Dar eşti o femeie căsătorită, buna mea lady Essex, iar soţul tău are propriile lui iscoade aici, la curte. Şi nici tu nu ai fost tocmai discretă, de când ai sosit aici. Îşi înălţă capul pentru a o privi, iar ea fu zguduită de expresia încruntată din ochii lui. Sincer să fiu, ţi-aş sugera insistent să închei subiectul – în afară de cazul în care nu ţi-e teamă să fii descoperită de Essex.

– Şi acesta e singurul tău răspuns? Să renunţ la puţinul pe care îl am şi să i-l cedez *ei*?

– Aşa trebuie să fie. Îmi pare rău.

Chipul ei se înroşi de furie.

– Ce-mi pasă dacă soţul meu află despre asta? Nu aşteptă un răspuns, căci, la drept vorbind, inima îi bubuia la gândul reacţiei lui Essex la aflarea veştii că ea şi Robert erau amanţi. Simţi un val de greaţă, dar îşi ţinu capul sus şi spatele drept în şa, în ciuda extenuării. Soţul meu nu mă iubeşte. Nu sunt decât o iapă de prăsilă pentru grajdul lui. Nu îi va păsa de ceea ce am făcut.

– Te înşeli, doamna mea, şi te sfătuiesc să ai grijă ce spui. S-ar putea ca unii să te audă şi să înţeleagă greşit vorbele tale.

Vocea lui Philip coborâse până la o şoaptă severă.

Lettice aruncă o privire în spate şi văzu un călăreţ în negru şi argintiu trecând pe lângă ei, ca şi cum de-abia atunci ar fi ajuns din urmă restul grupului. Nu îl recunoscu la început, apoi, când acesta întoarse capul, surprinse scânteierea lanţului său de aur şi părul negru şi cârlionţat de sub pălăria cu pană. Era Massetti, tânărul italian care nu venise decât recent la curte, iar acum părea să lucreze pentru Walsingham. Era oare posibil să le fi auzit conversaţia? Oricât de chipeş şi de fermecător ar fi putut părea, nu încăpea îndoială că Massetti ar fi repetat fiecare cuvânt în faţa stăpânului său, imediat ce alaiul vânătoresc se va fi întors la castel, iar atunci ea avea să fie nevoită să dea socoteală pentru lipsa ei de loialitate.

Philip se aplecă spre ea cu un aer sumbru.

– Trebuie să înţelegi cum stau lucrurile în ceea ce o priveşte pe regină. Viaţa ei e constant în pericol. Strânse frâiele calului său. Până nu acceptă să se căsătorească, va fi ţinta tuturor asasinilor catolici nebuni şi a mercenarilor din Europa. Insistenţa ei încăpăţânată de a se agăţa de statutul de fecioară destabilizează Anglia la fel de mult cum ar face-o un război. Iar dacă bărbatul care va

avea onoarea de a împărţi tronul cu ea se va dovedi a fi unchiul meu… Clătină din cap. Sincer, nu mă pot gândi la un soţ mai bun pentru regina noastră decât Robert Dudley.

Lettice inspiră adânc, pregătindu-se să-i răspundă, dar Philip o strânse de mână ca şi când ar fi vrut să-i transmită un avertisment.

– Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu biata Amy Dudley, doamna mea, şi ai mare grijă ce spui, îi murmură el la ureche, apoi dădu pinteni calului şi porni în fruntea grupului, lăsând-o pe Lettice singură în întuneric.

Capitolul 22

– Haide, Bess, să ne întrecem până acasă.

Elisabeta nu mai călărise cu atâta plăcere de când era copilă. Crengile îi biciuiră fața când trecu pe sub copacii cu ramuri joase, boneta căzându-i în timp ce gonea spre castel. Aplecată mult peste grumazul calului, având-l în față doar pe Robert, și în spate, pe doi dintre oamenii lui, savură încântată valul brusc și neașteptat de libertate. Singurul lucru care conta era acel galop nebunesc pe terenul în pantă, spre siguranța oferită de fortăreața lui. Turnurile întunecate ale acesteia se profilau în față, iar la baza lor văzu o oarecare agitație – o mulțime de bărbați se revărsa pe poarta cetății, însoțiți de câinii de pază, iar un șir de arcași din Warwickshire se instalaseră deja pe parapeți în livrelele lor distinctive, verzi cu negru, având arcurile mari încordate și ațintite asupra pădurii. „Care să fie motivul acelei desfășurări de forțe?" se întrebă ea.

Când se apropiară de poartă, paznicul strigă un avertisment scurt, iar sulițele coborâră fulgerător, barându-le calea spre castel. Apoi, Robert rosti parola, moment în care sulițele se retraseră rapid, lăsându-le caii să tropotească zgomotos pe sub arcada sumbră, luminată doar de făcliile tremurătoare ce împrăștiau un fum gros și acru.

Un băiat se apropie în fugă să îi ajute să descalece, dar Robert îi făcu semn să plece.

– Mergem mai departe, păru el să spună, vocea fiindu-i înăbușită de zidurile de piatră din jurul lor. Spune-le celor care vin după noi că regina a ajuns cu bine înăuntru.

Se întoarse în șa pentru a o privi pe Elisabeta, iar ea îi surprinse entuziasmul. I se adresă fără respectul obișnuit, pe un ton la fel de direct și de intim ca în zilele de dinaintea morții surorii ei, Maria, când ea nu apucase încă să ocupe tronul Angliei. Vocea îi trădă o bucurie copilărească pe care Elisabeta nu o mai auzise de mulți ani.

– Bess, ai încredere în mine?

– Cu propria mea viață.

– Atunci, urmează-mă și stai cât mai lipită de cal. Orice s-ar întâmpla, nu te uita la nimeni și nu te opri, fie ce-o fi.

Concediind cele două gărzi care îi urmaseră din pădure, Robert dădu pinteni calului și traversă curtea exterioară, unde oamenii își întinseseră corturi și hamace printre stejarii bătrâni. Elisabeta se ținu aproape de el, aplecându-se cât mai jos, așa cum îi ceruse el. Oamenii fugeau din calea lor și chipuri curioase îi iscodeau de sub pânzele corturilor, când treceau pe lângă acestea. Una sau două persoane strigară după ei, dar nimeni nu îndrăzni să li se pună în cale. O clipă mai târziu, galopau furtunos pe podețul de lemn îngust și intrau în curtea interioară.

Și de data aceasta, gărzile de la intrare ridicară sulițele, supunându-se uimite în fața poruncii scurte a lui Robert, vizibil năucite de vederea stăpânului lor și a reginei intrând călare neînsoțiți.

– Să nu lăsați pe nimeni să treacă până nu se întoarce întregul alai de vânătoare, le strigă el, iar bărbații prezentară armele.

Curtea interioară era pustie.

Descălecând de pe armăsarul lui asudat cu o nepăsare ce nu-i stătea în fire, Robert se întoarse să o ajute pe Elisabeta.

– Haide. Își scoase pălăria cu pene și i-o întinse. Acoperă-ți părul și urmează-mă. Strânge-ți pelerina în jurul tău. Nu scoate nici un cuvânt, ai înțeles?

Elisabeta dădu din cap, simțind că nu era nici urmă de teamă în el, doar nerăbdare.

La baza unuia dintre turnuri se afla o ușiță scundă. Robert scoase o cheie din buzunar și o descuie, apoi îi făcu semn să intre. Era îngrozitor de întuneric înăuntru. Neavând făclii care să le lumineze drumul, nu reuși să deslușească decât o scară de piatră în spațiul înghesuit, înainte ca ușa să se închidă în urma lor.

Robert se grăbi să o încuie și să verifice că era bine închisă.

– Pe aici, spuse el, îndemnând-o spre scările în spirală, vocea răsunându-i cu un ecou sinistru. Urcă mai departe.

– Unde mă duci?

– Taci. Am să-ți explic când ajungem în siguranță. Robert urcă în fugă scările, fără efort, ajungând-o curând din urmă. Nu te opri.

Era chiar în spatele ei în întuneric; îi simțea mâna la baza spatelui, ghidând-o în sus cu o apăsare blândă, dar insistentă.

Pentru prima dată, Elisabeta fu străbătută de o tresărire de teamă. Oare ce punea la cale Robert?

– Ce e? întrebă el, citindu-i gândurile.

Instinctiv, ea minți:

– Nimic, șopti ea. Își scoase mănușile, simțind brusc nevoia să pipăie zidul turnului cu buricele degetelor. Unde mă duci? Ce e locul acesta?

Mâna lui o atinse pe obraz, iar ea tresări. Robert râse în șoaptă.

– Fricoaso!

Când îl auzi râzând, furia ei, stârnită de frică, izbucni. Icni în fața obrăzniciei lui, lovindu-l peste mâna oprită pe fața ei ca și cum ar fi încercat să alunge o viespe.

– Pe sângele lui Hristos, nu mă tachina! Sunt regina ta, sau ai uitat?

Vocea ei se izbi de zidurile de piatră, profundă și furioasă, cu un ton poruncitor.

Robert făcu rapid un pas în spate, surprins de mânia ei, iar ea profită de acest lucru pentru a-și întări avantajul.

– De ce m-ai adus aici și de ce nu există nici măcar o singură făclie pe zidul acestui turn părăsit? Chiar trebuie să stăm în întuneric toată noaptea, ca niște animale proaste într-un grajd, sau mă vei duce într-o încăpere mobilată cum se cuvine?

Cu glas răgușit, Robert îi șopti numele și o prinse de talie.

– Elisabeta, iubirea mea.

Cu o mână o trase aproape de corpul lui, cu cealaltă prinzându-i obrazul în căușul palmei. Nu era reacția la care se așteptase ea. Cum stătea apăsată peste materialul bogat al pieptarului lui, capul îi era aproape la același nivel cu al lui, și îl privi în ochi, buimăcită.

– Dă-mi drumul, altfel voi țipa.

– Nu înainte de a-mi dărui o sărutare, dulce Bess. Zâmbea din nou, își dădu ea seama după voce. În plus, nu e nimeni să te audă. Turnul e pustiu, iar zidurile sunt suficient de groase încât să reziste unui asediu – sau să înăbușe țipătul unei femei.

Ea se zbătu să se elibereze.

– Asta e trădare!

– Dacă e un act de trădare să te sărut, să mă culc cu tine și să te ating, de ce mai am încă pe umeri acest cap obraznic?

Elisabeta simți fierbințeala urcându-i în obraji. De mai multe ori, Robert se strecurase pe furiș în patul ei, unde rămăsese întins lângă ea preț de o oră, sărutând-o și atingând-o cu o dorință febrilă,

cu trupurile pe jumătate îmbrăcate apăsate unul în celălalt, ca un cuplu tânăr înainte de noaptea nunții.

O, da, tânjea după Robert Dudley și nu își ascunsese vreodată dorința, nici față de el, nici față de ochii curtenilor. Dar teama ei de a rămâne însărcinată era mai puternică decât teama de a fi asasinată.

– Nu îmi place întunericul ăsta, spuse ea categoric.

Robert ezită, apoi o eliberă din strânsoare.

– Prea bine, spuse el nesigur, iar Elisabeta își dădu seama, cu o tresărire neașteptată de simpatie, că Robert nu era dușmanul ei, ci pur și simplu un bărbat căzut pradă aceleiași dorințe nestăpânite ca și ea. Există o cameră secretă deasupra noastră. Acolo vei fi în siguranță și te vei bucura de confort până îmi trimit oamenii să verifice dacă nu există vreun asasin în libertate prin castelul meu.

– Ești sigur că aici suntem la adăpost de dușmanii noștri?

– Cineva a tras cu arbaleta asupra ta în pădure, Elisabeta. Săgeata și-a ratat ținta, dar ar fi putut să te ucidă. Ea simți tensiunea din vocea lui. Când vei învăța să îți iei mai multe măsuri de siguranță? Ți-ar fi greu să conduci Anglia, dacă ai fi moartă.

Fără nici o dorință de a i se mai împotrivi, Elisabeta urcă după el pe scările în spiralăă. Ținându-și cu o mână rochia grea de vânătoare, se folosi de cealaltă pentru a pipăi zidul turnului.

În încăperea de deasupra ardea o făclie ce stătea să se stingă. Elisabeta rămase șovăind în ușă, în timp ce Robert duse rămășițele fumegânde la alte două făclii fixate pe zid, care inundară încăperea de lumină. Era o cameră mică, dar mobilată confortabil, exact așa cum îi promisese. În mijloc se afla un pat mare, acoperit cu mătăsuri și blănuri, iar lângă acesta, o masă și două scaune cu spătare drepte, și o tablă de șah sculptată cu migală. Părea destinată celei mai intime întrevederi posibile, o întâlnire secretă între amorezi. Ca o gazdă bună, Robert aprinse o lumânare cilindrică mare de la una dintre făclii și o puse pe masă, unde pâlpâi, răspândind o lumină blândă.

Pregătise oare camera dinainte, pentru a o seduce?

Robert trase în spate unul dintre scaune și se înclină spre ea.

– Maiestate? Ea se apropie, observând o carafă de vin pe masă și două cupe cu model desenat cu fum, spuma artei venețiene. Să vă torn ceva de băut?

Ea dădu din cap, neîndrăznind să vorbească, și îl privi în timp ce o servi.

Robert îi întinse vinul.

– Scuzați-mă o clipă, murmură el.

Ieși din încăpere pe o ușă îngustă pe care nu o observase până atunci, închizând-o în urma lui cu un păcănit discret. O altă cale de evadare, în cazul în care s-ar fi dovedit necesar.

Elisabeta aștepta cufundată într-o tăcere tensionată, sorbind din vinul tare de Rin și sperând că licoarea avea să o facă să-și revină. Gândurile i se înghionteau agitate precum haita de ogari pe care o urmaseră, stârnite, învârtindu-se în jurul propriilor cozi, așteptând un miros sau un semn clar din sălbăticie. „Cineva a tras cu arbaleta asupra ta în pădure. Săgeata și-a ratat ținta, dar ar fi putut să te ucidă". Înțelegea acum de ce porniseră în galop nebun spre castel și de ce manifestase Robert o asemenea nerăbdare. Dar cu ce scop o adusese aici, vulnerabilă și singură, lipsită până și de compania atentă a doamnelor ei? Intenționa oare să o forțeze să îi accepte, în sfârșit, cererea în căsătorie, eventual printr-un viol?

Elisabeta zâmbi și își aranjă fustele ample ale rochiei de călărie. Nu avea să fie un viol. Nici nu avea să o înduplece să se răzgândească. Nu câtă vreme între ei stătea lupoaica de Lettice, ambițioasă, sperând, poate, să ajungă ea însăși pe tron.

Înghiți lacom vinul parfumat. „Dulcea mea verișoară", reflectă ea cu ticăloșie, „nu-i încă prea târziu ca gâtul tău să guste din lama iubitoare a unei securi." Însă ce-ar fi putut să facă pentru a-i despărți cu forța, fără să stârnească indignarea curții și a întregii Anglii? Una era să ai putere, și cu totul altceva era să știi să o folosești. Orice acțiune avea consecințe, iar ea nu voia ca poporul să o considere o urmașă a tatălui ei.

Robert se întoarse după câteva minute, cu o expresie sumbră pe chip.

– Alaiul de vânătoare s-a întors. E posibil să fi fost o alarmă falsă. Am poruncit oricum ca pădurile să fie scotocite temeinic.

– Trebuie să mă întorc în apartamentele mele.

– Nu-i grabă. Se așeză pe marginea mesei, coborându-și privirea asupra ei. Am dat de înțeles că te odihnești, după efortul depus la vânătoare.

Inima ei fu cuprinsă de mânie.

– Nu sunt atât de fragilă, domnul meu. Nu aveai nici un drept să spui astfel de minciuni despre regina ta.

El zâmbi.

– Nu ești fragilă, nu. Dar ești totuși femeie.

– Se vor auzi vorbe.

– S-ar auzi vorbe chiar dacă nu ne-am mai vedea niciodată. Așa stau lucrurile la curte.

Elisabeta se văzu nevoită să recunoască adevărul cuvintelor lui. Își puse cu grijă vinul pe masă, aruncând o privire spre obiectul de lângă ea.

– O tablă de șah?

– Dorești să jucăm o partidă?

Ea reflectă, apoi ridică din umeri.

– De ce nu?

Robert se dădu jos de pe masă, la fel de ușor pe picioare cum fusese și pe vremea când erau amândoi tineri. Își trase scaunul cu spătar înalt din fața ei, se instală pe el relaxat și se aplecă spre masă, așezându-se picior peste picior. Elisabeta zâmbi, privindu-și favoritul în timp ce trăgea tabla grea de șah într-o poziție centrală, întorcând-o astfel încât piesele albe să fie în dreptul ei. Robert nu fusese niciodată în stare să stea nemișcat o bucată de vreme. Bănuia că un astfel de neastâmpăr era comun la bărbații cu un temperament activ. Și ei îi plăcea la nebunie să fie activă, însă din copilărie îi intrase în sânge să stea încremenită ca o stană de piatră și să încerce să nu se facă observată, căci aceia care ieșeau prea mult în evidență riscau să nu mai apuce să trăiască suficient pentru a-și învăța lecția.

– Vei dori să joci cu albul, îmi închipui, spuse, zâmbind în colțul gurii. Dacă nu cumva preferi să îmi confirmi povestea și să te bagi în pat?

Privirile li se intersectară, iar ea își dădu seama că vorbea serios.

– O, spuse ea indiferentă, deși nu reuși să își controleze perfect tremurul din voce. Nu am să-ți ofer ceea ce poți să obții atât de ușor din altă parte.

– Explică-te.

Ea mută un pion.

– Buna mea lady Essex.

Robert studie tabla, încruntându-se. Mută un pion pentru a veni în întâmpinarea pionului ei.

– O femeie căsătorită. Ea nu îmi poate oferi ceea ce îmi doresc.

– Anume?

– O căsătorie, desigur.

Elisabeta zâmbi.

– Ai mai avut o dată o soție, domnul meu. Căsătoria nu pare să ți se potrivească, din câte îmi amintesc eu.

– M-am căsătorit de tânăr și am ales prost. O privi, reflectând, cu aparentă fascinație. Amy a fost o soție nepotrivită pentru un bărbat ca mine, Dumnezeu s-o odihnească în pace. Era lipsită de pasiune, de scânteie. Nu se compara deloc cu tine, Elisabeta. Și nici măcar nu a fost capabilă să îmi ofere bucuria unui urmaș.

O durere fizică intensă îi spintecă burta, ca o sabie incandescentă înfiptă brusc în măruntaiele ei de un dușman neînduplecat. Știa ce însemna. Elisabeta își mușcă buza, stăpânindu-se să nu strige, deși își simți obrajii pălind și răcindu-se.

– Și eu îmi doresc... Ezită, cu mâna încremenită pe piesa sculptată cu măiestrie. Să pot avea copii...

– Atunci căsătorește-te cu mine.

Ea clătină din cap, cu mâna tremurându-i deasupra tablei.

– N-aș mai fi regină. Tu ai fi rege în locul meu. Tatăl meu...

– Tu nu ești deloc ca tatăl tău. Nu poți să lași acea teamă să te bântuie. Ești un mare monarh, Elisabeta, și cunoști constituția acestei țări ca în palmă. Nici o căsătorie nu ar putea să îți răpească vreodată dreptul de a ocupa tronul și de a guverna Anglia.

– Dar când s-a căsătorit verișoara mea, Maria...

El o întrerupse din nou:

– Maria e o neghioabă și e o Stuart. Tu aparții dinastiei Tudorilor și ești cea mai inteligentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Căsătoria cu un nobil englez ți-ar consolida poziția pe tron, nicidecum să ți-o slăbească, eliminând complet riscul ca sângele nobil al Tudorilor să fie mânjit cu cel al unor străini. Englezii și-au luat porția de stăpânitori spanioli și francezi.

Se aplecă în față, punându-și mâna caldă peste a ei. Elisabeta redeveni conștientă de intimitatea lor din acea încăpere din turn, neînsoțiți nici măcar de vreuna dintre doamnele ei de companie.

– Căsătorește-te cu mine, Elisabeta. Nu sunt doar candidatul ideal, ci și bărbatul tău preferat. Simțim amândoi acest foc ce există între noi. De ce să te mulțumești cu un străin, când ai putea să închei o uniune din dragoste? Căsătorește-te cu mine, înainte să fie prea târziu pentru a mai aduce pe lume un fiu, și îndeplinește dorința poporului tău de a avea un adevărat englez drept succesor la tron.

– Deja e prea târziu!

El clătină din cap, negându-i izbucnirea amară.

– Rapoartele doctorilor ne-au spus contrariul. Știi la fel de bine ca mine că unele femei engleze au reușit să aducă prunci pe lume chiar și la vârsta de cincizeci de ani.

– Eu nu aș putea nutri asemenea speranțe. Sănătatea mea nu-mi va permite.

– Astea sunt prostii, Elisabeta. Uită-te la tine. Ești la fel de sănătoasă și de capabilă să ai copii ca orice altă femeie pe care o cunosc.

Buza îi tremură. Fie Robert era un mincinos excelent, fie chiar nu știa cât de dificile fuseseră dintotdeauna sângerările ei lunare, cât de rar se produceau în ultima vreme și ce dureroase erau atunci când totuși se produceau, lăsând-o uneori slăbită și aproape incapabilă să stea în picioare.

Își smulse mâna dintr-a lui, mistuită de gelozie și de o furie neputincioasă.

– Adică la fel de capabilă ca Lettice Knollys?

Zâmbetul lui îngheță.

– Lettice? Nu ți-am jurat...?

– M-ai mințit.

– Poftim?

– Haide, știu că te-ai culcat cu Lettice pe la spatele meu. Da, chiar și aici, în castel. Sau crezi că iscoadele mele nu-și câștigă pe merit pâinea?

Era o minciună, dar una îndrăzneață.

El o privi în față atunci, cu ochii întunecați.

– Prea bine, am mințit. Dar am și eu nevoi, Elisabeta, cum are orice bărbat. Să fiu atât de aproape de tine în fiecare zi, să mă bucur de o asemenea intimitate, și totuși să nu te pot atinge... Vocea îi deveni tensionată. Iar Lettice seamănă atât de mult cu tine la înfățișare. Dacă refuzi să te căsătorești cu mine, nu mă poți învinovăți că apelez la ea ca să găsesc alinare.

Chipul îi era de un roșu-aprins. Elisabeta recunoscu rușinea ce se ascundea în emoția lui și i se tăie respirația. Brusc, nu mai voia să audă despre infidelitățile lui.

Se întinse să-și recupereze mănușile, în graba ei răsturnând carafa de vin. Acesta se vărsă peste masă, însângerând tabla de șah cu roșul lui intens.

– Sunt gata să mă întorc în apartamentele mele acum, spuse ea cu răceală, pornind spre ușa îngustă pe care o folosise el înainte. Descuie ușa!

– N-a fost niciodată încuiată.

Mâna îi tremură pe mânerul greu de fier, iar vederea i se înceţoşă. Deschise cu forţă uşa şi ieşi împleticindu-se pe un coridor pustiu, luminat de făclii.

„Lettice seamănă atât de mult cu tine la înfăţişare."

– Aşteaptă!

Robert era în spatele ei pe coridor, închizându-şi centura pentru sabie, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– E periculos să circuli neînsoţită. Vorbi pe o voce neutră, lăsându-şi furia deoparte. Am să le poruncesc gărzilor mele să îşi dubleze straja. Şi trebuie să vorbesc cu Walsingham în seara asta, chiar de-ar fi să îl ridic din pat. Dacă duşmanii pot să ajungă la tine în timpul vânătorii, atunci la fel de bine ar putea pătrunde şi în castel.

CAPITOLUL 23

Lucy ezită în prag, ridicând lumânarea. Scrută cu privirea camera încălzită şi întunecată, studiind şirurile de corpuri ce dormeau pe saltele. O femeie sforăi în somn şi se întoarse, respirând greoi.

– Poţi să-ţi păstrezi lucrurile aici, îi spuse doamna Darnley. Privirea ochilor ei de un albastru-deschis alunecă spre sacoşa de paie pe care Lucy o strângea la piept. Grăbeşte-te, am şi alte sarcini de îndeplinit. N-o să se atingă nimeni de bocceaua ta, fetiţo. Nu suntem hoţi.

Conştientă de faptul că mai multe perechi de ochi feminini o examinau răutăcioşi, Lucy îşi aruncă lucrurile în spatele paravanului şi îşi îndreptă spatele.

– Unde ar trebui să...

– Mai e loc pentru încă o saltea sub fereastră, îi propuse doamna Darnley, arătând spre fâşia îngustă şi liberă de sub geamurile plumbuite.

Stuful era subţiat în acea margine, şi în lumina lumânării se vedeau pe pereţi stricăciunile produse de ploaie. Era un colţ umed şi expus curentului, îşi dădu Lucy seama, dar reuşi să zâmbească politicos şi să facă o reverenţă. Puţină briză nu strica, pe căldură cel puţin, şi, în plus, nu avea de ce să îşi facă griji că restul femeilor o invidiau pentru locul ei de dormit.

Aproape că ar fi preferat să doarmă afară, sub cerul liber, sau să fi implorat să fie primită într-unul dintre corturile comunale, decât să se înghesuie în acea cameră aglomerată, care putea a corpuri umane şi a parfum. Ştia că avea să fie ţinta urii femeilor de acolo. Faptul că i se dădea voie să doarmă alături de ele însemna o avansare în funcţie, pentru ea, şi o retrogradare, pentru ele.

– Pregăteşte-te de culcare, atunci, şi mişcă-te repede. Nu permit nici uneia dintre femeile din grija mea să hoinărească noaptea, aşa că rămâi în colţul tău până în zori. Fiind ultima sosită în seara

asta, va trebui să golești tu oala de noapte, în spatele paravanului de colo, mâine la prima oră. Ai înțeles?

– Da, doamnă Darnley, murmură Lucy, coborându-și discret privirea.

Femeia se îndepărtă cu zgomot, făcând să-i zdrăngăne cheile de la centură.

Lucy găsi în dulap o cuvertură veche pentru saltea și o mână de paie și de cârpe aruncate, și își făcu în grabă un fel de pat pentru noaptea aceea. Salteaua părea umedă când o atingea și mirosea a urină, dar dacă se învelea în pelerina ei, poate reușea să doarmă puțin.

Își desfăcu șireturile pantofilor și se dezbrăcă stângace de rochie, dorindu-și ca acea cămașă de corp pe care o purta pe dedesubt să nu fi fost atât de ponosită. Lucy o lovi din greșeală pe una dintre femeile care dormeau și roși la auzul înjurăturii sălbatice pe care i-o aruncă aceasta. Nu crezuse că femeile de la curte știau astfel de cuvinte demne de străzile rău famate ale Londrei, căci păreau atât de respectabile din depărtare, cu rochiile lor la modă și cu șorțurile și bavetele albe și scrobite.

Aplecându-se ca să împrăștie stuful cât mai uniform, surprinse scânteierea strălucitoare a doi ochi care o priveau din celălalt capăt al încăperii și o recunoscu pe una dintre cusătoresele dolofane, cu fălci mari, de la palatul Richmond. Lucy îi zâmbi sfios. Femeia oftă și se întoarse greoaie, îndreptându-și fața către perete, iar Lucy își dădu seama că tocmai i se dăduse peste nas.

Acel gest mărunt o răni mai mult decât ar fi putut să o facă oricare dintre insultele lor murmurate. Buza de jos începu să îi tremure, iar în ochi îi apărură brusc lacrimi.

„Nu le lăsa să te vadă plângând."

Ridicând lumânarea înainte ca aceasta să sfârâie și să se stingă de tot, Lucy păși desculță printre femeile care dormeau, având grijă să nu le atingă corpurile cu tivul zdrențuit al cămășuței ei. Trebuia să iasă din locul acela, chiar dacă asta presupunea să rătăcească pe coridoare desculță și într-o cămașă de noapte rușinos de subțire. Deschise așadar ușa, ignorând cele câteva proteste șuierate, datorate curentului provocat, și ieși pe coridor.

Era întuneric beznă la intrarea în camera slujnicelor curții, iar lumânarea nu îi oferea prea multă lumină. Încotro ar fi trebuit să meargă, spre est sau spre vest? Oriunde ar fi fost mai bine decât în acea temniță sufocantă, plină de fețe răutăcioase. Făcu câțiva pași

în dreapta, apoi se întoarse și o luă la stânga, încercând să își amintească direcția în care plecase doamna Darnley din curtea interioară.

Ciotul de lumânare vărsă seu fierbinte pe degetele ei. O scăpă cu un țipăt și se cufundă de îndată în beznă.

Sugându-și degetele arse și nemaiștiind sigur unde se găsea ușa de la camera ei, Lucy se furișă înainte pe coridor până identifică singura sursă de lumină și aer, o crestătură adâncă în zid prin care vântul bătea dulce și răcoros dinspre eleșteu. Văzu strălucirea portocalie a focului în depărtare și distinse zarva produsă de petrecerea ce continua în tabără, însoțită de sunetul unui oboi cântând în ritmul constant al unei tobe și de bătăile din palme ale oamenilor.

Lucy se sprijini cu capul de piatră, savurând atingerea brizei pe pielea ei înfierbântată. Își recăpătă calmul, redevenind aproape fericită când își dădu seama că, deși situația ei actuală nu era tocmai confortabilă, măcar se îmbunătățise prin faptul că se mutase din tabăra înecată în fum, de pe terenul fortificațiilor, într-o încăpere impunătoare din curtea interioară.

Brusc auzi un ecou de cizme venind pe coridor spre ea. Nu puteau fi decât gărzile castelului, făcându-și rondul pe scări.

Putea deja să își imagineze reacția celorlalte femei din dormitor dacă ar fi fost târâtă înapoi, și rușinea pe care ar fi trebuit să o suporte, fiind găsită pe coridor de către gărzile batjocoritoare ale castelului. Cum ar fi putut atunci să le convingă că micuța cântăreață maură nu era o târfă?

Lucy se retrase în întuneric, pipăind după o ușă prin care să poată fugi. Înaintă orbește de-a lungul zidului de piatră, în timp ce tropăitul cizmelor deveni tot mai puternic și mai insistent. Dădu să se ascundă după un colț cufundat în umbră, când, brusc, podeaua îi dispăru de sub picioare. Întinzând ambele mâini pentru a se proteja, căzu într-o parte, lovindu-se cu capul de ceva tare.

„Scări."

Cum nu le văzuse în întuneric, căzuse pe una din treptele înalte. Cuprinsă de durere, Lucy se ridică în capul oaselor și își strânse la piept un genunchi rănit, forțându-se să păstreze tăcerea în timp ce încerca să audă dacă era urmărită.

Nu auzi nimic, iar după câteva momente, începu să respire mai relaxată. Gărzile, cu cizmele lor grele, probabil că nu o auziseră căzând.

Se ridică în picioare și șchiopătă încet până la făclia ce pâlpâia la capătul îndepărtat al coridorului. Nu era nimeni prin preajmă. Dacă reușea să găsească vreo magazie goală, putea să doarmă acolo până în zori, apoi să se strecoare înapoi, la nivelul superior.

Pe neașteptate, o ușă se deschise larg și se trezi față în față cu un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în negru și cu un guler alb scrobit. La gât avea un lanț de aur și purta cel mai mare inel pe care îl văzuse vreodată.

Lucy îl privi consternată, iar bărbatul o fixă la rândul lui cu privirea, arătându-se prea puțin surprins să descopere o fată sărăcăcios îmbrăcată în fața ușii lui, în toiul nopții.

Cu toate acestea, sprâncenele lui se arcuiră ușor în sus. Pe buze îi apăru o umbră de zâmbet când îi studie părul desfăcut, materialul subțire al cămășuței și picioarele goale.

– Mi s-a părut mie c-am auzit ceva. Se dădu la o parte, făcându-i semn să intre în cameră. Probabil ți-e frig.

– Vă mulțumesc, domnule, dar...

– Intră și nu fi neghioabă, spuse el scurt, deși lăsă un alt zâmbet să îi îmblânzească vorbele. Nu poți să rătăcești prin castel pe timpul nopții. Doar dacă nu cumva căutai pe cineva... Vreun tânăr, eventual?

– Nu, domnule. Încercam să ajung înapoi în camera slujitoarelor, când am auzit ceva și m-am speriat. Am căzut pe scări.

– Hai să văd.

Ascultătoare, ea îi întinse mâinile.

Bărbatul i le prinse într-o strânsoare răcoroasă și le întoarse, examinând zgârieturile de pe palmele ei. Mâinile lui erau imaculat de curate, fiecare unghie pilită avea forma unei semiluni perfecte, iar pielea albă nu trăda cu nimic faptul că ar fi făcut o muncă grea, singurul semn fiind o mică pată de cerneală pe degetul mare și arătător de la mâna dreaptă, ca și cum ar fi scris recent.

– Ai să supraviețuiești, spuse el sec, arătând spre un bol cu apă și un șervet împăturit. În timp ce ea se aplecă să își spele zgârieturile, minunându-se de moliciunea șervetului, bărbatul se întoarse la biroul lui și începu să umble printre hârtii ca și cum ar fi uitat de prezența ei. În fața ferestrei lui, care era ușor întredeschisă, Lucy auzi din nou tropăit de cizme și zdrăngănit de arme, ghicind că se schimba garda în curte. Am auzit despre tine, Lucy Morgan. Cine ar fi crezut că fiica orfană a unei sclave maure va ajunge să se bucure de o asemenea favoare la curtea engleză?

Lucy scăpă șervetul la auzul numelui ei, întorcându-se să caște gura, uluită, la bărbat. El îi susținu privirea fără a zâmbi.

– Tu știi cine sunt eu, Lucy?

– Nu, domnule.

– Numele meu e Walsingham. Sunt servitorul reginei și îmi dedic întreaga viață încercării de a o apăra, de a fi mereu cu un pas înaintea celor care ar vrea să o rănească pe ea și această țară.

Se așeză în fotoliul cu brațe răsucite la capete, privind-o cu interes fățiș în timp ce împături șervetul murdărit și îl puse deoparte. Lucy se întoarse cu fața spre el și încercă să nu se mai holbeze, dar îi era greu să își desprindă privirea de pe chipul lui.

Auzise de Walsingham. Era căpetenia iscoadelor reginei și unul dintre cei mai periculoși bărbați de la curte. Unii spuneau că sugrumase bărbați cu mâinile goale și că putea adulmeca o minciună de la o mie de pași. Nu avea nici un dubiu asupra reputației lui. Avea pleoape subțiri, ca niște foițe de hârtie, ce aproape că nu păreau să se miște, și o privire întunecată calmă și fermă, ca a unui șarpe la pândă. Își lăsă capul în jos, concentrându-se, în schimb, asupra mâinilor imaculate ce se odihneau pe masa întesată de pergamente și pe marele inel de aur ce scânteia pe degetul lui. Își putea imagina acele mâini în jurul gâtului ei, strângând până o lăsau fără suflare.

– Și tu, Lucy Morgan? Ești o bună servitoare a reginei? Sau ești dușmanul ei? Ești desculță, văd. Umbli așa ca să nu ți se audă pașii?

– Nicidecum, domnul meu, se bâlbâi ea, brusc înspăimântată că o credea o trădătoare. Și eu sunt sluga reginei, domnul meu.

Pe bună dreptate că părea suspect să găsești pe cineva rătăcind în toiul nopții prin castel, fără nici o sursă de lumină și desculț, mai ales după zvonurile despre un nou complot împotriva vieții reginei. Porțile se închiseseră devreme, lăsându-i pe cei nechibzuiți să își petreacă noaptea afară, iar gărzile fuseseră dublate la intrarea în curtea interioară și la apartamentele regale. Nici nu era de mirare că bărbatul acesta – care tocmai îi confirmase că își dedica întreaga viață eliminându-i pe trădătorii tronului – îi punea la îndoială loialitatea, după ce o descoperise furișându-se în preajma apartamentelor regale. Stătu în fața biroului lui cu ochii căscați de uimire, neștiind cum să îl convingă de faptul că era nevinovată.

– Te cred.

– Jupânul Goodluck poate să garanteze pentru mine, adăugă ea, apoi roși când își dădu seama ce spusese Walsingham. Mulțumesc, domnule.

Privirea lui rece păru să se îndrepte spre altceva, interesul lui față de ea dispărând brusc. Walsingham luă un cuțit și începu să își ascută penița cu mișcări rapide, de expert.

– Jupânul Goodluck e tutorele tău, nu-i așa? A cunoscut-o pe mama ta. Ea a murit când te-a adus pe lume? Când dădu din cap,

surprinsă de cât de multe lucruri știa despre ea, el se concentră din nou asupra peniței lui, continuând pe un ton calm, contemplativ. Mă bucur că am dat de tine așa, Lucy Morgan. Intenționasem să aranjez o întâlnire între noi. Dar așa e chiar mai bine – o întâlnire întâmplătoare, târziu în noapte, fără a avea pe nimeni prin preajmă care să ne audă din întâmplare sau să fie martor la conversația noastră. Aș zice chiar că pare să fie mâna lui Dumnezeu la mijloc. Spune-mi, ce știi despre acei bărbați care te-au urmărit?

Lucy fu din nou năucită, atât de bruschețea întrebării lui, cât și de faptul că știa lucruri pe care ea le crezuse secrete.

– Nu sunt sigură la ce vă referiți, domnule.

– Bărbații care te-au urmărit pe terenul fortificațiilor. Deși nu prea pot fi învinovățiți, având în vedere că te-au prins spionându-i.

Roșeața din obrajii ei se intensifică.

– Nu spionam, jur. Era ceva ciudat la unul dintre bărbați. Era... Se întrerupse, jenată. Eram curioasă în privința limbii pe care o vorbeau. Voiam doar să ascult o clipă, asta-i tot.

– Să tragi cu urechea la ușa unui cort străin la asfințit? Walsingham zâmbi. Testă penița ascuțită pe degetul lui. Asta îmi sună a spionaj, Lucy Morgan.

Lucy se zgâi la el, amuțită.

El îi făcu semn să se așeze pe scaunul de lemn sculptat din fața lui. Lucy era îngrozită, încleștându-și mâinile neliniștite pe cămășuță – ea, o persoană fără însemnătate, o simplă artistă de la curte, să ia loc în toiul nopții ca să discute cu unul dintre cei mai importanți bărbați din țară; nu, nu era în regulă, și nimic bun nu putea să iasă din așa ceva. Walsingham oftă, apoi trosni din degete pentru a o face să se supună.

– Stai jos, copilă. Ești mult prea înaltă, nu ți-a zis nimeni asta? Îmi înțepenește gâtul uitându-mă în sus la tine. Și desculță pe deasupra. Walsingham scoase un hohot de râs scurt și răgușit, lăsându-se pe spate în scaun și rearanjându-și pliurile groase și întunecate ale pelerinei în jurul lui. Îmi închipui că s-ar putea să ajungi chiar mai înaltă decât Maiestatea Sa, peste un an. Asta nu o să-i placă. Ar fi bine să stai cocârjată în prezența reginei de-acum înainte. Ea nu iartă ușor o femeie care este înaltă.

Dorindu-și să se fi aflat oriunde altundeva, numai acolo nu, chiar și în încăperea aceea sufocantă, printre femeile care o credeau doar puțin mai bună decât o târfă, Lucy se așeză pe marginea scaunului. Era atât de obosită, încât picioarele îi tremurau, iar

după o clipă îi veni greu până și să se gândească la faptul că va trebui să se ridice din nou în picioare, la un moment dat.

Walsingham o păcălise, își spuse ea. Încleștându-și mâinile pe brațele scaunului, se uită lung la el.

– Ai spus că era ceva *ciudat* la unul din ei, continuă el calm, aplecându-se în față pentru a-și turna un pahar de vin. Ea îi privi gesturile atente, precise, exact așa cum îl urmărise când își ascuțise penița, mai devreme. Avea impresia că Walsingham făcea acele lucruri pentru a-i distrage atenția, pentru a o face să uite că era interogată. La ce anume te-ai referit când ai spus „ciudat"? Poți să-ți amintești? A fost chipul bărbatului? Felul în care umbla? Sau ceva legat de purtarea lui? Ai spune că purtarea lui era șovăielnică, de exemplu, ca a unui bărbat care are ceva de ascuns? Sau părea încrezător, convins că era în siguranță și că nu îl vedea nimeni?

În ora care urmă răspunse la întrebările căpeteniei iscoadelor cât de bine putu, chinuindu-se uneori să își amintească sau să înțeleagă ceea ce văzuse. Se trezi împinsă înapoi în trecut de vocea lui, de acel ton insistent, iar răspunsurile ei deveniră din ce în ce mai sigure pe măsură ce o conduse spre diversele posibilități. Însă toate acestea o năuciră, astfel încât ajunse să răspundă ca prin vis, la final, chinuindu-se și nereușind să explice ceva ce era, în fond, un simplu instinct feminin.

După aceea, când Walsingham își încheie interogatoriul, aproape că nu își mai amintea ce discutaseră. Mintea îi era la fel de extenuată ca trupul. Se prăbuși fără vlagă în scaun și acceptă un pahar de vin din mâna lui ca și cum ar fi fost un servitor, uitând complet ce rang avea bărbatul din fața ei.

Walsingham ieși din încăpere pentru o vreme, iar Lucy aproape adormi, trezindu-se speriată când acesta se întoarse. În spatele lui stătea un bărbat scund cu o față zbârcită și o expresie nepăsătoare, ținând o lumânare în mână.

– John o să te conducă într-un loc unde poți dormi la noapte, îi spuse Walsingham, iar mâine vom încerca să îți găsim o locuință separat de celelalte femei.

Lucy se ridică ascultătoare în picioare, urmând lumânarea strălucitoare a servitorului pe coridor și coborând încă un șir de trepte până într-o încăpere mică, ce aducea mai degrabă a dulap decât a dormitor, cu un pat supraetajat ascuns în spatele unui paravan de lemn. Era un spațiu înghesuit, dar ea se ghemui în el recunoscătoare, abia reușind să dea din cap în semn de mulțumire, înainte de a fi înghițită de întuneric și de somn.

Capitolul 24

Lettice își lungi gâtul pe fereastră pentru a vedea ceasul de pe turnul înalt. De-abia atunci își aminti că fusese oprit, la porunca lui Robert, în seara sosirii lor. Una dintre ideile lui fanteziste – că timpul trebuia oprit pe durata ședерii Elisabetei la castel.

„Să oprim cursa timpului și să ne întoarcem, în schimb, la Anglia veselă din timpul domniei regelui Arthur", proclamase el.

Acum, habar nu avea cât era ceasul.

Își mijì ochii spre cer. Judecând după soare și după umbrele proiectate peste curtea interioară, Lettice estimă că era în jur de șase seara. Prea târziu pentru a mai ieși la vânătoare, dar nu atât de târziu încât să trebuiască deja să îi țină companie reginei. Peste aproximativ o oră, Elisabeta avea să înceapă din nou să se agite, fără îndoială poruncind să îi fie schimbată rochia sau coafura și dorindu-și să iasă undeva, înainte de lăsarea întunericului. O lăsase pe regină odihnindu-se în apartamentele regale, înconjurată respectuos de o mulțime de curteni care ascultau cu aparentă fascinație în timp ce Pip îi citea o poveste, intolerabil de lungă, din Chaucer despre cavaleri nobili și domnițe plângăcioase, întemnițate în turnuri. Sau să fi fost exact invers?

Lettice nu era prea interesată de poezie și de povești, deși îi plăcuseră în copilărie. Acum, propria ei viață era suficient de agitată și fără a se mai desfăta cu acele istorisiri de amoruri la curte.

Trase nerăbdătoare de corsajul rochiei, lărgind materialul rigid cu încă un centimetru, până când sânii mari i se ridicară deasupra, plini și copți, cu sfârcurile roz-închis aproape vizibile. Rochia însăși era un triumf, cu fustele albe atât de ample, pure ca voalul unei călugărițe, dar cu o umbră de stacojiu ce se ivea de dedesubt de fiecare dată când își ridica poalele. Întorcându-se, surprinse în geamul plumbuit o reflecție fantomatică a ei însăși. Arăta ca o târfă acum, cu sânii atârnându-i afară, pregătită pentru o noapte

lungă de muncă, cu excepția părului roșcat, care era încă strâns sub bonetă, din respect față de porunca răutăcioasă a reginei de a și-l ține ascuns.

Râzând, Lettice își smulse boneta de pe cap și își scoase agrafele până când părul i se revărsă pe umeri, desfăcut și ciufulit sălbatic, ca și cum ar fi petrecut deja câteva ore în pat.

N-avea decât să o ignore acum, își spuse ea. N-avea decât să îi întoarcă spatele, neinteresat, și să meargă înapoi la regina lui miorlăită, cu fața ei pocită de vărsat și cu coapsele lungi și subțiri care aproape nu știau cum să țină un bărbat între ele. Robert nu ar fi făcut așa ceva. Nu l-ar fi lăsat inima, când simpla ei prezență era o invitație în pat.

– Unde ești? șopti ea, uitându-se din nou pe fereastră și privind umbrele lungindu-se peste curtea interioară.

În clipa următoare, ușa se deschise larg și în fața ei apăru Robert, superb îmbrăcat într-un pieptar roșu cu negru, o pălărie neagră cu pene, colanți strâmți asortați și o sabie italiană la șold. Ridicând spre el o privire entuziastă, Lettice înțelese că deja îl iertase pe Robert pentru că întârziase, deoarece se ținuse după regină ca un cățelandru amorezat. Tot ce conta era că se ținuse de cuvânt și venise la ea.

– Nu am reușit să scap, spuse el imediat, ca și cum s-ar fi așteptat la o izbucnire de mânie din partea ei. Închise ușa în urma lui, trăgând zăvorul de-a curmezișul ei cu o mișcare smucită. Au fost probleme. Fără îndoială ai auzit.

– Un alt asasinat eșuat?

El se încruntă, aruncându-și pălăria pe scaunul de lângă pat.

– N-o lua în glumă. Siguranța țării depinde de viața reginei.

– Dacă ar binevoi să numească un moștenitor...

– Dar nu e atât de simplu, nu-i așa?

Robert o privi în sfârșit așa cum trebuia, iar ea văzu cum se holbă când observă corsetul lărgit, părul despletit și tivul roșu șocant al jupei în momentul în care ea își mișcă fustele în jurul gleznelor, apropiindu-se de el cu pas ușor. Se linse pe buze, privind-o lacom, cu o mână pe mânerul gravat în relief al sabiei și cu picioarele ușor îndepărtate.

– Dumnezeule, arăți...

– Domnul meu?

– Ca femeia perfectă, încheie el, deși complimentul păru oferit cu ezitare.

– Chiar așa? Lettice îi acordă un zâmbet mărunt, încântată în sinea ei de reacția lui. Bărbații se fereau întotdeauna să îi recunoască unei femei meritele ce țineau de talentele ei naturale. Își puse o mână pe pieptul lui, alegându-și cuvintele cu grijă. Credeam că verișoara mea regală e femeia perfectă.

– Cine?

Ea râse la gluma lui, cu respirația brusc tăiată. Simți sub degetele ei tresărirea rapidă a inimii lui.

– Ești încă la vânătoare?

– Da, și tocmai am pus ochii pe prada mea.

O prinse, sărutând-o lacom. Lettice îl împinse deoparte, prefăcându-se ofensată. Se răsuci în brațele lui și își arcui spatele până când sfârcurile i se ridicară peste corsajul lărgit, scoțând un mic strigăt de disperare, care nu îl amăgi pe nici unul din ei. Robert gemu încântat și o trase din nou spre el. Mâinile lui smuciră materialul rigid pentru a-i elibera sânii, rupând cusăturile, iar ea șuieră atunci, sincer iritată de neglijența lui.

– Scuze, murmură el.

– Lasă-mă pe mine, insistă ea, dezbrăcându-și rapid rochia, cu degete experimentate, lăsându-l să o ajute acolo unde era necesar. Poate nu era o dovadă de pudoare din partea unei doamne de la curte să se arate atât de entuziasmată, însă de ce nu s-ar fi dezbrăcat singură? Nevoia ei de această împreunare era la fel de arzătoare ca a lui. Îți place ce e dedesubt?

– Stacojiul e culoarea ta, îi șopti el la ureche. Deși te prefer goală.

Lăsându-și cămășuța de mătase să îi alunece pe podea și împingând-o deoparte cu piciorul, Lettice rămase fără rușine în fața lui, goală pușcă. Deși îi născuse contelui de Essex mai mulți copii, era încă suficient de zveltă pentru a da impresia de femeie necăsătorită atunci când se îmbrăca în cele mai strâmte rochii ale ei, arătându-și sânii obraznici și delicios de plini. O văzuse adesea pe Elisabeta dezbrăcată și știa că nu era doar egala trupului ei palid și feciorelnic, ci chiar o depășea prin șoldurile și sânii rotunjiți, semne ale unei femei care știa cum să ofere plăcere unui bărbat.

Privirea întunecată din ochii lui Robert îi spuse mai mult decât ar fi putut el exprima în cuvinte. *Chiar* dacă se culcase cu Elisabeta noaptea trecută, foamea nu îi fusese satisfăcută. Sfârcurile i se întăriră, excitate la acest gând. Coborându-și privirea, văzu carnea dintre picioarele lui umflată de dorință.

– Cât timp avem? întrebă ea, lingându-se pe buze.

– Mai puțin de o oră.

– Atunci să ne apucăm de treabă, spuse ea fără ocolișuri, lăsându-se în genunchi în fața lui, mâinile ei întinzându-se după șireturile lui fără să ezite.

El o ajută, respirând gâfâit, și se întări când ea îl eliberă, băgându-i bărbăția umflată în gură, lăsându-și degetele lungi să-l strângă și să-l mângâie exact așa cum o învățase soțul ei.

Soțul ei învățase trucul suptului de la o târfă din Italia, unde astfel de fapte scandaloase erau des întâlnite într-un cuplu, și îl adusese înapoi în Anglia cu el. Însă Lettice detestase întotdeauna să presteze acest act cu el, considerând că era sub demnitatea ei să îngenuncheze și să îi sugă mădularul soțului ca și cum ar fi fost o servitoare mânjită cu funingine, oferindu-i plăcere bucătarului. Însă cu Robert, suptul căpătase o importanță simbolică, ca și cum, oferindu-i ceva ce nu avea să primească niciodată de la regină, ieșise triumfătoare, furând o parte din puterea Elisabetei.

– Da.

El își coborî o mână, grea și nerăbdătoare, cu care îi apăsă capul între picioarele lui.

Ar fi trebuit să o înfurie un astfel de gest. În schimb închise ochii, imaginându-și că Robert era rege, iar ea regina lui, că era soțul ei, iar detestata Elisabeta era moartă, lăsându-le cale liberă să domnească peste Anglia împreună. Odată ce se căsătoreau, Robert nu avea să fie tentat niciodată să calce strâmb cu altcineva, nu câtă vreme gura ei îi oferea asemenea plăceri, supunerea ei deplină în fața dorinței lui arătându-i cât de mult îl adora. Ar fi fost o căsătorie din dragoste cum nu se mai văzuse vreodată pe tronul Angliei, iar ea i-ar fi născut moștenitori, fii puternici precum propriul ei băiat drag.

El o împinse ușor deoparte, vizibil nerăbdător să primească mai mult.

– Pe pat, murmură el, smulgându-și pieptarul și colanții, aproape incapabil să mai aștepte până când ea se aranjă pe cuvertură înainte de a îngenunchea între coapsele ei.

Ea îl fixă cu o privire lacomă. Chiar dacă Leicester nu mai era un bărbat tânăr, avea în continuare o constituție solidă. Majoritatea bărbaților de vârsta lui de la curte erau niște neghiobi îndopați, cu trupurile înmuiate de lipsa de activitate. Însă Robert se păstrase în formă. Petrecea atât de mult timp afară, călărind și vânând, sau în curtea de antrenamente alături de soldații lui, făcând exerciții

de scrimă, încât mușchii brațelor lui ieșeau în evidență ca niște încrețituri pe scoarța unui stejar.

Robert se aplecă deasupra ei, gura lui unindu-se cu a ei într-un sărut profund. Pieptul lui se frecă de sânii ei, gâdilatul părului lui făcând-o să icnească în timp ce își ridică instinctiv genunchii de o parte și de cealaltă a feselor lui. Dar uitase că Robert nu era ca soțul ei, repezindu-se să-și ia ceea ce voia, fără să se gândească deloc la nevoile femeii. Degetele lui continuară să deseneze mângâietor cercuri minuscule între coapsele ei, tachinând-o, blând, dar concentrat, ca și cum ar fi intenționat să o aducă la orgasm înainte de a intra în ea. Lettice era în flăcări, mișcându-se sub el ca o pisică în călduri, unduindu-se și frecându-se de goliciunea lui. Ea nu voia să aștepte, nici măcar pentru propria ei plăcere. Neînfrânată în dorința ei, cu vocea tremurătoare, Lettice îi luă mădularul în mână, ghidându-l în ea.

Robert râse de nerăbdarea ei, apoi închise ochii. De ce nu o privea niciodată? Se gândea la Elisabeta?

Lettice țipă furioasă, împingându-se în pieptul lui. El o ignoră și continuă să se miște, dându-și capul pe spate.

Afară, soarele coborâse dincolo de clădiri, dar căldura nu se domolise încă în cămăruța întunecată, unde trupurile lor erau acoperite de sudoare. Lettice își încolăci picioarele în jurul spatelui lui, închizând și ea ochii și acceptând forța lui în interiorul ei, conștientizând cu amărăciune că nu avea să reușească niciodată să o alunge cu totul pe Elisabeta din patul lor. Robert probabil îi ghici schimbarea de dispoziție, căci începu să se miște atent și concentrat, încercând să o satisfacă, dar ea refuză să cedeze.

După o vreme, Robert gemu și își îngropă fața în gâtul ei, încetinindu-și mișcările.

– Întoarce-te.

Lettice se supuse, îngropându-și fața în cuvertură fără un cuvânt. Mâinile lui o aranjară, renunțând la blândețe; îi desfăcu larg coapsele, apoi intră în ea din nou, legănatul șoldurilor lui devenind brusc urgent, amintindu-i de soțul ei, în scurtele lui vizite acasă. Savurând această duritate neașteptată, Lettice zâmbi, imaginându-și cât de „feciorelnic" ar fi țipat Elisabeta, zgâriindu-și fața vopsită în alb, dacă i-ar fi văzut, pe ea și pe Robert, împreunați într-un astfel de păcat fatal de dulce.

Chiar înainte să termine, Robert se retrase și se rostogoli pe spate lângă ea, încă gemând de plăcere. Lettice se întoarse, sprijinită în

continuare pe coate, cu fundul în aer, și îl fixă cu privirea o clipă, nevenindu-i să creadă.

– De ce-ai făcut asta?

Robert se ridică și se întinse după cămașa de corp, drapată peste brațul scaunului, spunându-i pe un ton rece și sec.

– Nu putem risca să rămâi din nou însărcinată, Lettice. Nu câtă vreme soțul tău e încă în Irlanda. Nu ar rămâne acolo prea mult timp, asta e sigur, dacă i-ar ajunge la urechi vestea că ești grea din nou.

Lettice sări din pat și începu și ea să se îmbrace, degetele încurcându-i-se furioase în închizătoare.

– Ai făcut asta și cu *ea*? Sau cu regina îți asumi bucuros riscul de a o lăsa însărcinată?

Nu era prima dată când se certau pe acest subiect, căci Lettice știa că fiecare copil secret al lui Robert, pe care îl aducea pe lume, îl lega mai strâns de inima ei. El însă îi dădu puțin timp să se calmeze singură, înainte de a-i răspunde, apoi se apropie de ea pe la spate și o sărută pe gât în timp ce ea își prindea părul cu agrafe, pentru a da o oarecare impresie de ordine. Mâinile lui o mângâiară pe umeri, fine și liniștitoare.

– Te iubesc, spuse el simplu, și o întoarse cu fața spre el.

– Și Elisabeta?

El ridică din umeri, nepăsător la auzul numelui ei, ca și cum nu ar fi contat, dar Lettice știu că mințea.

Închise ochii, inspirând parfumul lui, căci încă nu își încheiase pieptarul și emana un miros cald și primitiv de sex.

– Nu am să aștept o veșnicie, Robert. Lasă-l pe soțul meu să se întoarcă din Irlanda. Există căi și mijloace să fim împreună. De ce să nu ne rezervăm puțină fericire pentru noi doi, când atâția alții și-o oferă fără restricții și fără să o merite?

Mâinile lui încremeniră.

– Ce vrei să spui?

– *Știi.*

– Nu am să particip la uciderea soțului tău, murmură Robert în barbă.

Făcu un pas prudent în spate, îndepărtându-se de ea, cu un ochi la ușă, ca și cum i-ar fi fost teamă că poate cineva îi ascultă.

– Desigur că nu, domnul meu, cum ai putea măcar să sugerezi ceva atât de groaznic? Râse și își aranjă părul cu o grijă exagerată, ascunzându-și din nou cosițele strălucitoare sub boneta cuminte

de soție. Deși, dacă tot suntem la subiectul ăsta, nu mi-ai spus niciodată cum a murit soția ta.

Fața lui Robert era palidă.

– Știi bine cum a murit, Lettice. A fost un accident. A căzut pe scări la Cumnor Place, după cum știe toată lumea. Așa au decis oamenii legii. Eu nici măcar nu eram acolo în ziua respectivă, ci la Londra.

– Omul potrivit ar fi dispus, poate, să facă o astfel de treabă pentru bani, comentă ea nepăsătoare, crispându-se când mâinile lui se încleștară pe brațul ei, răsucind-o pe călcâie. Dă-mi drumul!

– Nu spune asta. Să nu spui niciodată așa ceva.

– Altfel ce? Privirea ei îl sfidă. Ai să pui să fiu împinsă din capul scărilor, domnul meu, sau sufocată în pat? Dar trebuie să-mi ierți neghiobia femeiască. Înțeleg acum că ambiția ta e necuprinsă, iar jocul nostru de-a amorezii, din seara asta, nu a fost decât un amuzament în drumul tău spre lucruri mai măreție. A fost o greșeală din partea mea să pomenesc de soțul meu, căci eu nu te pot ridica prin căsătorie. Nu așa cum ar face-o Elisabeta.

Ochii lui se îngustară atunci când o privi direct în față.

– Ai vorbit cu cineva, declară el, eliberându-i brațul. Se cufundă din nou într-o stare de calm. Lettice îi dăduse de gândit, iar el întorcea acum ideea pe toate părțile. Cu cine?

Ea își masă brațul prin mâneca rochiei și știu că trebuia să fie atentă când se dezbrăca, în seara aceea. În scurt timp, aveau să-i apară vânătăi care nu ar fi trecut neobservate unei priviri atente.

Robert își îndreptă pana de la pălărie, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

– Pot oricând să apelez la iscoadele mele, dacă nu îmi spui singură.

– Tu pui pe *toată lumea* sub supraveghere?

– Doar pe cei care îmi pot face rău.

Lettice se așeză pe scaun și se încălță, fără a-i păsa dacă știa sau nu. Băiatul era chiar nepotul lui Robert, în fond, și un mare favorit al lui. Nu avea nimic de pierdut dacă îi spunea adevărul.

– Prea bine, spuse ea, ridicând din umeri relaxată. A fost Pip.

Robert se încruntă.

– Nu te cred.

– Atunci așteaptă să îți spună iscoadele, îi aruncă ea iritată și fu ușor șocată, și chiar înspăimântată, de expresia lui, deși el își

mascase reacția cât de bine putuse. Ce-i? Îl credeai pe nepotul tău vreun sfânt care nu discută niciodată despre treburile unchiului său?

– Îl credeam loial, da.

– O, mă îndoiesc că ar face astfel de aluzii transparente în fața cuiva care nu se culcă cu tine, domnul meu. Lettice zâmbi când el bolborosi o înjurătură, dar îl urmări cu atenție în timp ce se învârti prin camera mică, știind cât de rapid putea să explodeze o furtună în ochii lui întunecați. Pip s-a purtat ca un adevărat prieten. A vrut să mă avertizeze în privința ta… și a ceea ce li se întâmplă femeilor din jurul tău. De parcă nu ar ști toată lumea deja că ai poruncit uciderea soției tale, ca să rămâi liber și să te căsătorești cu Elisabeta. Deși regina s-a arătat bizar de ezitantă în a-ți accepta oferta. Poate îi e teamă că o așteaptă o soartă similară, odată ce te vei fi săturat de compania ei.

– Poate, spuse el sec, oprindu-se lângă scaunul ei. Vocea îi era tăioasă, dezagreabilă, dar își recăpătase controlul. Mă surprinde că, deși mă crezi capabil să-mi ucid soția, mă dorești cu atâta ardoare alături de tine.

– Soțul meu e un bărbat care își bate soția și care mă detestă. Cu toate acestea, i-am născut copii și i-am ținut patul cald ani la rândul. Noi doi nu suntem chiar atât de diferiți, orice ar spune Pip. Îți înțeleg dorința de a te fi eliberat de soția ta, spuse ea, ridicându-și privirea spre ochii lui, dacă-mi poți și tu înțelege dorința de a mă elibera de soțul meu.

Mâna lui se ridică de pe umărul ei.

– Trebuie să plec.

– Bineînțeles că trebuie.

– Sunt gazdă și mi se va simți lipsa. Își trase cizmele de piele. Am să-ți dau de veste când putem să ne întâlnim din nou între patru ochi. S-ar putea să fi găsit un nou mesager pentru noi. Cineva care nu e plătit, în același timp, ca să îi raporteze totul lui Walsingham.

Lettice se încruntă.

– Cine anume?

El păru amuzat, dar clătină din cap.

– Dacă îmi iese planul, vei afla destul de curând. Acum trebuie neapărat să plec. Va fi un spectacol de muzică în noaptea asta, pe lac, și trebuie să vorbesc cu jupânul Goodluck înainte de a merge la regină.

Ea îl privi chiorâș.

– Unul dintre oamenii tăi?

– Ai lui Walsingham. Dar Goodluck e un bărbat rezonabil, slavă Domnului. E dispus să lucreze oriunde e bine plătit. Cred că are un plan pentru a-i prinde pe conspiratorii pe care îi căutam.

Ea ridică din sprâncene batjocoritor.

– Deci nu tu ai pus la cale mica alarmă de noaptea trecută, pentru a avea un pretext să o aduci pe regină în pat? Un joc cam periculos, aș spune. Imaginează-ți dacă ar fi căzut de pe calul ei în galop și ar fi fost ucisă.

O pată de roșeață întunecată apăru pe fața lui Robert și porni cu pași mari spre ușă, fără a privi în urma lui.

– Uneori stau și mă întreb de ce îmi mai bat capul cu tine, Lettice Knollys, îi aruncă el peste umăr.

Ridicând zăvorul, deschise larg ușa și o lăsă așa, fără a-i păsa dacă cineva ar fi aruncat o privire înăuntru, să o vadă pe lady Essex stând în picioare într-o rochie sfâșiată, cu un ciorchine de vânătăi palide pe braț, arătând mai mult a târfă decât a contesă.

CAPITOLUL 25

– Unde e? țipă Elisabeta, aruncând un scăunel de lemn în uriașa pictură acoperită cu o pânză de pe perete. Tabloul căzu pe podea, dezvăluind portretul lui Leicester costumat în armură completă, cu un pumn sprijinit în șold, pozând pentru pictorul său italian în cel mai regal mod cu putință. Elisabeta se îndepărtă furioasă de tablou, conștientă că fiecare persoană din încăpere își întorsese privirea spre ea, încercată de un sentiment de teamă și de uluire. Nu stați degeaba! Mergeți după el, neghiobilor! Oriunde ar fi, găsiți-l pe Leicester și aduceți-l la mine!

– Maiestate, spuse cineva pe un ton liniștitor. Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Francis Walsingham înclinându-și capul cărunt, elegant în obișnuitul lui costum negru. Având în vedere că nu vă simțiți bine, ar trebui să stați jos. Întoarse capul și i se adresă încet uneia dintre tinerele ei doamne de companie. Adu niște vin pentru Maiestatea Sa, și mișcă-te repede!

– E cu *ea*, murmură Elisabeta cu sălbăticie.

Însă privirea lui Walsingham o reduse la tăcere, așa că se așeză greoaie la masă.

De fapt, picioarele îi tremurau atât de tare, încât se temea să nu se prăbușească. Robert lipsea de câteva ore, iar ea știa, pur și simplu *știa*, unde se afla. Își dădea prea bine seama că ar fi trebuit să se controleze, că nu era nici prima, nici ultima dată când lipsea de lângă ea fără să-i fi cerut voie. Însă furia neobosită din sufletul ei refuza să se potolească.

Brusc, o văzu pe fata maură privind-o cu ochi mari dintr-un colț al încăperii și își aminti că venise să cânte. Absența lui Robert îi alungase complet din minte toate gândurile la distracție.

– Vino încoace, copilă, îi porunci ea pe o voce ascuțită, mijindu-și ochii pentru a studia fața inocentă a fetei. Ești încă fecioară?

– Da, Maiestate, răspunse Lucy bâlbâindu-se, vizibil înspăimântată.

– Ai grijă să rămâi așa, atunci, și să nu te căsătorești niciodată, șuieră ea, aruncând o privire disprețuitoare spre celelalte femei necăsătorite din încăpere. Nu era nici o fecioară printre ele, dacă dădea crezare zvonurilor. Căci, în materie de sentimente, nu poți avea încredere în nici un bărbat, nici măcar în cel mai loial, cel mai iubitor...

Elisabeta se întrerupse răgușită și își îngropă capul în palme, clintindu-se doar când Walsingham o atinse pe braț. Acesta împinsese un pahar de vin pe masă, dar ea îl refuză cu o grimasă.

– Trebuie să beți ceva, îi spuse Walsingham fără ocolișuri. Așteptă până când regina luă câteva înghițituri, înainte de a continua, vorbind încet de dragul discreției. Leicester e pe drum încoace. Am avut grijă să fie informat despre îngrijorarea voastră privind locurile pe unde a umblat. Când sosește, Maiestate, de dragul reputației voastre în fața ambasadorilor străini, ați putea eventual încerca să nu țipați și să nu aruncați cu diverse obiecte în el. Cel puțin nu până în momentul în care rămâneți între patru ochi cu gentlemanul respectiv.

– Chiar am ajuns să mă comport ca o nevastă de pescar?

El ezită.

– Sunteți femeie, Maiestate.

– Și regina ta, îi aminti ea tăios, aruncându-i aceeași privire severă care, mai devreme, o redusese pe ea la tăcere.

Chiar și așa, își îndreptă spatele și scrută cu atenție încăperea, sfidând pe oricine ar fi îndrăznit să îi susțină privirea. Doamnele ei de companie se împrăștiaseră în cele patru colțuri ale camerei, unele cosând febril, cu capetele plecate, altele prefăcându-se că joacă zaruri în timp ce ascultau pe furiș conversația reginei. Chiar și Lucy găsise o pernă mare, cu ciucuri de argint, pe care să se întindă, și privea în sus pe fereastra închisă, parcă dorindu-și să fie cât mai departe de incinta sufocantă a apartamentelor regale. Doar Mary Sidney îndrăznise să se uite spre ea fără prefăcătorie, îndreptându-și apoi atenția asupra cărții ei, când surprinse privirea Elisabetei.

– Își bat joc de mine cu aceste absențe publice, declară Elisabeta și își întoarse din nou capul spre sfătuitorul ei, făcând paradă de aventura lor ilicită în fața mea.

– Ce intenționați să faceți, Maiestate?

Elisabeta îl privi în față, mușcându-și buza. Încă mai spera că se putea face ceva pentru a-i separa, și încă rapid. Nu putea să se prefacă, deși știa că stăteau și alții și o ascultau. În acel moment ar fi fost dispusă să asculte pe oricine care i-ar fi putut promite că Lettice avea să dispară și că Robert își va îndrepta toată afecțiunea asupra ei.

– Ce pot să fac?

Walsingham își desfăcu brațele, înțelegător.

– Nimic care să nu vă atragă dezaprobarea poporului, Maiestate, murmură el, având grijă să nu fie auzit de ceilalți. Îi văzu privirea nemulțumită și ridică din umeri. Ați fi îndreptățită să o întemnițați pe lady Essex în turn pentru adulter. Dar nu e picior de bărbat, femeie sau copil în regatul acesta care nu ar vedea un motiv mai întunecat în spatele poruncii Domniei Voastre.

– Dar dacă l-aș chema pe Essex înapoi din Irlanda?

– Intenționați să îi spuneți?

– Nu sunt atât de lipsită de subtilitate. Concentrată, Elisabeta mai luă o înghițitură de vin. Nu voia să-și piardă din nou controlul. Urechile încă îi țiuiau ușor și se simțea în pragul unui leșin. Dacă îl aduc pe conte înapoi în Anglia, fără îndoială va ajunge la urechile lui, mai devreme sau mai târziu, că soția lui s-a culcat cu un alt bărbat. Nu au fost deloc *discreți*.

– Să ne rugăm să fi fost prudenți, cel puțin.

Elisabeta se zgâi la el, simțind că roșește, și mâna începu brusc să-i tremure. Împinse vinul deoparte.

– Un copil?

– Poporul vorbește că a adus deja pe lume unul, deși s-a născut mort, iar cadavrul a fost aruncat chiar înainte să poată fi chemat un preot. Se încruntă. Dar, fără îndoială, ați mai auzit această poveste absurdă, Maiestate.

– Am auzit ceva, consimți ea, cu respirația tăiată, străduindu-se să nu ridice tonul și să continue să vorbească șoptit. Nu e un lucru nou. Sunt amanți de multă vreme?

– Robert și-a reluat atențiile la începutul anului trecut, cel puțin așa mi s-a spus. În timp ce soțul ei era plecat, iar ea a fost chemată la curte fără el.

– Mă crezi crudă să separ doi îndrăgostiți?

– Nicidecum, declară Walsingham. E chiar înțelept să nu lăsăm această aventură amoroasă să se întoarcă împotriva noastră pe neașteptate. O ruptură între cei mai importanți nobili de la curtea

engleză ar putea avea consecințe grave, după cum am descoperit în trecut. O astfel de separare trebuie evitată cu orice preț.

Elisabeta oftă, forțându-se să privească situația prin ochii unui monarh și ai unui om de stat, nu prin cei ai unei femei înșelate.

– Știu că ai dreptate. Dar tot îi *detest*.

Ușa încăperii se deschise larg, izbindu-se de perete. În pragul ușii stătea Robert, cu fața neagră de furie, cu un pumn pe mânerul sabiei, încleștându-și și descleștându-și degetele ca și cum ar fi tânjit să o scoată din teacă și să o folosească împotriva ei. Privirea lui furioasă o căută pe a ei prin încăpere. Elisabeta i-o susținu fără să clipească și, preț de o clipă scurtă, schimbul de priviri dintre ei se petrecu de parcă nu ar fi fost nimeni altcineva de față, doar ea și Robert, doar mânia lui revărsându-se în valuri înspre ea ca o maree neagră.

Mai multe dintre doamne chicotiră, apoi se aplecară în grabă la ceea ce lucrau. Elisabeta se ridică de la masă, cu mâinile împreunate în față, cu vocea glacială și controlată, atât cât îi stătea în putere.

– Ce înseamnă această intrare teatrală, domnul meu?

– M-ați chemat, Maiestate, răspunse el, fără a zâmbi și execută o plecăciune adâncă, exagerată. Și am venit.

– Văd. Vocea îi răsună prin încăpere și dincolo de zidurile ei, transmițându-i o mustrare de față cu toți cei prezenți. Ți-am simțit lipsa în după-amiaza și în seara aceasta. Sarcinile tale de gazdă aici, la Kenilworth, nu includ, se pare, și faptul de a-i ține companie reginei tale.

Robert își îndreptă ținuta, iar preț de o clipă, ea văzu o strălucire autentică de ofensă și mânie în ochii lui. Dar și-o înăbuși, desprinzându-și mâna de pe mânerul sabiei.

– Implor cu umilință iertare, Maiestate, dacă ați fost lăsată să vă plictisiți, prin absența mea. Se înclină. Dacă binevoiți a-mi face onoarea să coborâți în curtea interioară, voi fi încântat să vă însoțesc, pe Măria Voastră și pe doamnele de companie, până la marginea lacului, unde vă așteaptă o barjă capitonată.

– Mă va însoți Walsingham, declară ea rece, aruncând o privire spre doamnele ei. Haideți, doamnelor, lăsați deoparte ceea ce lucrați. Domnia Sa ne-a pregătit o distracție în această seară. O observă pe tânăra copilă maură ascunzându-se în spate și îndoi un deget, chemând-o și pe ea. Lucy Morgan, tu vei veni în urma mea și îmi vei purta trena.

Trecu pe lângă Robert în mătăsurile ei de un roșu-închis și cu corsajul brodat presărat cu perle minuscule, știind cât de bine era pusă în valoare pielea ei palidă de o astfel de rochie. Aproape hotărâse să îl ierte, dacă reușea să îi arate că se căia sincer. Dar apoi, în trecere, simți o adiere de parfum feminin pe hainele lui, iar spatele i se încordă brusc.

– Maiestate, murmură Walsingham, ar trebui să vă așteptați gărzile de corp.

Elisabeta își aminti sperietura din noaptea precedentă și se încruntă.

– N-ar îndrăzni nimeni să mă atace aici, Urechile mele, replică ea, zăbovind asupra numelui de alint al lui Walsingham pentru ca Robert să fie mistuit de o febră și mai aprinsă de nesiguranță, cel puțin nu în propriul bastion al lui Leicester.

– Dar în noaptea trecută...

– Prostii! Îi făcu semn lui Lucy să ridice trena grea a rochiei ei și începu să coboare scările. Întregul episod nu a fost decât un produs al imaginației nebunești a lordului Robert.

Robert mormăi furios în barbă, dar nu spuse nimic în apărarea lui. Rămase la câțiva pași distanță în spatele grupului, cu Elisabeta în frunte, Walsingham străduindu-se să țină pasul, iar copila maură chinuindu-se cu trena ca și cum n-ar mai fi dus niciodată așa ceva. Elisabeta simți nespus de mult lipsa vechiului și înțeleptului ei prieten și sfătuitor William Cecil. El, fără îndoială, ar fi știut ce sfat să îi dea. Și-ar fi dorit să poată rămâne toate cele trei săptămâni în Warwickshire, dar i se păruse o mojicie să îi refuze trezorierului ei câteva zile libere, când soția lui era bolnavă.

– Cât mai durează până se întoarce Cecil? întrebă ea pe un ton ușor bosumflat, deși știa că abia plecase. Îmi lipsește când nu e la curte.

– Cred că lordul Burghley intenționează să se întoarcă în curând cu fiul lui, pe care urmează să îl faceți cavaler lunea viitoare, murmură Walsingham, zâmbind când ieșiră de sub arcada umbroasă și păși pe aleea ce se întindea de-a lungul grădinii private. Consiliul va trebui să se descurce fără el până atunci. După părerea mea, nu ne e prea greu să luăm decizii în lipsa lui, Maiestate. Dar nu pot să nu laud priceperea grădinarilor tăi, bunul meu lord Leicester. Ce parfumuri superbe! Ce armonie de culori!

„Ce complimente nemeritate", reflectă Elisabeta cu răutate, dar se opri să bată din palme, în semn de aprobare.

Doi fluturi zburară pe lângă capul ei într-un dans fâlfâitor, iar ea îi urmări cu o privire melancolică.

– Robert, e adevărat. Te-ai întrecut pe tine însuți aici, la Kenilworth. E cu adevărat o grădină a simțurilor, prin care mă voi plimba cu doamnele mele în fiecare dimineață.

Ajunseseră pe malul apei, la capătul aleii răcoroase și umbrite odată cu lăsarea serii peste lac, în timp ce doamnele ei veneau din urmă foșnindu-și ușor rochiile de tafta și mătase. Un bărbat mărunțel, cu trăsături neregulate și cu o mustață subțire le apăru în față, scoțându-și pălăria și înclinându-se tremurător în fața reginei.

– Barja vă așteaptă, Maiestate, dacă doriți.

Elisabeta își ridică fustele grele deasupra gleznelor și păși în barja ce se legăna, respingând brațul pe care Robert i-l întinse pentru a o ajuta să-și păstreze echilibrul.

– Lucy Morgan, tu vei veni cu noi și vei cânta cât timp traversăm lacul.

Lăsându-se pe spate în barjă și aranjându-și fustele în jurul ei, Elisabeta bătu cu palma în uriașele perne de catifea de lângă ea. O văzu pe una sau două dintre doamnele ei aruncându-i lui Lucy priviri dezgustate de sub bonetele lor de un alb cast. Elisabeta aproape zâmbi, știind cât de tare le irita, fără îndoială, pe aceste cățele arogante să vadă o fată neînsemnată, o simplă artistă de la curte, bucurându-se de o asemenea onoare din partea reginei. Însă cea mai severă privire îi fu rezervată favoritului ei.

– Ajut-o pe fată să urce, Robert. Și poți să vii și tu. Fiindcă nu faci decât să te vâri în bucluc, dacă te las singur.

CAPITOLUL 26

Sala mare fusese luminată din belșug pentru banchetul din noaptea aceea, colțurile ei întunecate fiind scăldate în strălucirea a ceea ce păreau a fi o mie de lumânări pentru masă și de făclii înfipte în candelabre înalte. Flăcările lor licăreau printre goblenuri, reflectându-se de pe vastele ferestre plumbuite ca și cum Crăciunul ar fi venit cu o jumătate de an mai devreme. Deși nu se făcuse foc, era sufocant de cald. Atât de cald, de fapt, încât demnitarii de provincie și cu soțiile lor, care făcuseră nefericita alegere de a purta rochii și mantii tivite cu blană la această ocazie măreață, stăteau acum pleoștiți la mesele lor așezate mai jos, răcorindu-și cu evantaie fețele congestionate, prin mișcări agitate ale mâinilor încărcate de inele. Servitorii se învârteau printre ei, turnând vin alb sec, vin de Rin și servind platouri încărcate cu mistreț, ciocârlie la cuptor, potârniche și prepeliță, somptuos decorate. La masa de sus, doi bărbați tăiau cu grijă o lebădă friptă, special pentru farfuria reginei Elisabeta. Exact în clipa în care un paj veni lângă regină, aducând o uriașă solniță în formă de galion cu toate pânzele sus, un grup de pitulici vii își luă zborul din lebădă și se înălță printre grinzi cu un fâlfâit zgomotos din aripi, în aplauzele asurzitoare ale curtenilor.

Lucy Morgan cânta din nou, și toată lumea ar fi trebuit să o asculte. Dar, desigur, nimeni nu o făcea. Toți o priveau pe regină în schimb, căci întreaga zi circulase un zvon răuvoitor cum că Leicester îi ceruse mâna reginei, iar ea îl refuzase, sau că deși regina rămăsese însărcinată cu nobilul conte, ea tot nu îl voia de soț.

Într-o manieră cât mai delicată posibil, având în vedere că îi era foame, Lettice șterse și ultimele rămășițe de grăsime de gâscă, ce pluteau pe farfuria ei, cu o bucățică ruptă din chifla albă de pe masă. Apoi ridică și ea capul pentru a se zgâi la masa reginei.

Robert se așezase în dreapta Elisabetei, așa cum obișnuia să facă la astfel de evenimente publice. Încă îi plăcea să insiste în rolul de consort regal, în pofida lipsei oricărui statut oficial. Arătând superb în pieptarul lui roșu cu auriu, bătut cu pietre prețioase, cu mânecile late înfoiate precum coada unui păun, Robert o privea pe regină jucându-se cu mâncarea printre degetele ei albe, lungi și subțiri. Lettice își spuse că semăna mai mult cu un păianjen decât cu o femeie, aproape nemâncând nimic, cu fața vopsită în alb – o mască a disprețului. Robert începu să spună ceva, plecându-și capul pentru a-i șopti la ureche. Elisabeta însă nu dădu nici un semn că l-ar fi ascultat. În schimb, privirea îi era ațintită asupra noii ei favorite de la curte, a cărei voce înaltă, plină de elan, începea să îi dea dureri de cap lui Lettice.

Banchetul ar fi trebuit să fie o sărbătoare, nu un priveghi, reflectă Lettice. Nu era mai bine să aibă parte de cântece vesele pentru o astfel de ocazie, în loc de toate acele melodii funebre, de bocete și de madrigaluri plictisitoare?

Elisabeta întoarse capul, în cele din urmă, răspunzând tăios la ceva ce-i spusese Robert. Era evident că vorbele lui nu fuseseră ceea ce își dorea să audă. Robert se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie posomorâtă pe chipul ars de soare, și înfipse cuțitul în resturile de carne de gâscă din farfuria lui ca și cum ar fi fost chiar inima Elisabetei.

Pentru o clipă, Lettice se imagină acolo, așezată în scaunul cu spătar înalt al Elisabetei, alături de Robert care ar fi venerat-o ca soție și ca regină, stăpână peste Kenilworth și Anglia. Îndrăzneala unei asemenea viziuni făcu încăperea să înceapă să se învârtă. Și totuși, Lettice continuă să îi fixeze cu privirea, cu gura întredeschisă, uitând de pâinea înmuiată în sos din mâna ei. Mănunchiurile de lumânări pâlpâitoare de pe mese o amețiră, la fel ca lumina soarelui privită la amiază printr-o fereastră înaltă, până se văzu nevoită să închidă strâns ochii.

– Te simți bine, buna mea lady Essex? întrebă o voce grijulie de lângă ea. Nu pari în apele tale.

Venindu-și în fire, Lettice se întoarse și reuși să dea scurt din cap. Cu un efort considerabil, se forță să zâmbească și să își descleștеze pumnii. Trebuia să fie atentă, căci cea de lângă ea era sora lui Robert. Lady Mary Sidney cea perspicace, care vedea totul și nu spunea nimic. Biata ticăloasă, marcată pe viață de vârsatul de vânt de care se îmbolnăvise în timp ce o ajuta pe Elisabeta să se repună

pe picioare, după ce aceasta fusese în pragul morții, și pentru ce? De-abia dacă primise un „Mulțumesc" de la stăpâna ei regală pentru faptul că își pierduse frumusețea. Și totuși continua să o servească pe regină și să îi fie loială. Cei din familia Dudley, reflectă Lettice, brusc furioasă, nu știau niciodată când să înceteze să se mai gudure și să tremure ca niște javre bătute pe la piciorul tronului.

– Un moment de amețeală, lady Mary, atâta tot. Probabil am stat prea mult în soare și azi. A fost o vară fierbinte.

– Și ce bine că nu ne aflăm la Londra, pe căldura asta, consimți Mary Sidney calmă și îi făcu semn unui servitor să le umple iar cupele cu vin.

Lettice își dădu acceptul murmurând o banalitate, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Robert și a Elisabetei.

Lucy Morgan își terminase, în sfârșit, cântecul și toată lumea aplauda, în timp ce biata fată încercă să facă o reverență, părul ei negru fiind atât de aspru și imposibil de pieptănat, încât arăta ca al unui ponei sălbatic. Lettice o privi pe Lucy cu o aversiune subită. Copila devenea inconfortabil de apropiată de regină; fusese o idee neinspirată din partea lui Robert să o folosească drept mesager noaptea trecută. Dacă Lucy hotăra să îi spună reginei că făceau schimb de mesaje, chiar dacă majoritatea erau codate, viețile lor ar fi putut fi în pericol.

Se încruntă, aruncându-i o privire lui Mary.

– Ce-ai spus?

– Am spus că fratele meu arată bine în vara asta. Lady Mary privea și ea spre masa reginei, cu un zâmbet indulgent pe fața pocită de vârsatul de vânt. Căldura asta îi face bine, la fel și viața în natură. A fost dintotdeauna un călăreț grozav, chiar și în copilărie. Acesta e unul dintre interesele pe care el și Maiestatea Sa le-au avut dintotdeauna în comun, desigur, pasiunea lor pentru călărie și vânătoare. Sorbi gânditoare din vin. Ție nu prea îți plac caii, din câte știu, buna mea lady Essex.

– Vara asta e de înțeles. Nici cea mai rezistentă dintre doamnele noastre nu a reușit să facă acest drum doar călare. Nici nu mai țin minte când am plecat din Londra, atât de multe săptămâni au trecut de atunci.

– Ultima săptămână la Kenilworth s-a dovedit un răgaz confortabil de la drum, consimți Mary, deși ochii ei continuară să scruteze fața lui Lettice. Însă femeia nu avea să găsească nici o dovadă incriminatorie acolo, oricât de temeinic ar fi căutat.

Cu vocea ei măsurată, continuă să o iscodească: următoarea noastră oprire va fi la propria ta casă din Chartley, nu-i așa? Te vei bucura să fii din nou acasă, sunt sigură, printre oamenii tăi.

– Aștept cu nerăbdare să dorm în propriul meu pat, recunoscu Lettice în silă. Deși va fi dificil să o găzduim pe regină, cu tot alaiul ei. Chartley e o frumoasă moșie de la țară, dar nu se poate compara cu mărimea și splendoarea de la Kenilworth.

– Lordul Essex intenționează să se întoarcă din Irlanda la timp pentru vizita reginei?

– Nu, replică Lettice scurt. Soțul meu nu va fi acasă în vara aceasta.

– Înțeleg. Mary Sidney îi aruncă din nou o privire fratelui ei, care continua să îi vorbească reginei. Pe chipul lui Robert se întipărise o expresie încăpățânată și pasionată pe care Lettice o recunoștea cât se poate de bine, iar regina își întorsese capul de la el, bătând darabana în masă cu degetele ei lungi și albe. Se părea că zvonurile care circulaseră pe parcursul zilei aveau, poate, o sămânță de adevăr, căci era evident că Robert nu se bucura de favorurile ei în noaptea aceea. Însă Mary nu terminase de iscodit. Absențele îndelungate ale contelui sunt, probabil, dificile pentru tine. Dacă te pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

– Mulțumesc, doamna mea. Lettice mimă o recunoștință pe care nu o simțea. Se stăpâni cu greu să nu rânjească amenințător în fața intervenției arogante a femeii. Ești foarte bună, dar sunt perfect încrezătoare că intendentul meu va reuși să facă față vizitei reginei, chiar și fără soțul meu.

Mary zâmbi, dar Lettice își dădu seama că o iritase faptul că îi fusese refuzată oferta. Nu că ar fi durut-o undeva dacă Mary Sidney simțea că i se dăduse peste nas. Mary nu avea absolut nici o influență asupra fratelui ei, iar Robert era singura persoană care o interesa pe Lettice.

Cei de la masa reginei se ridicaseră, iar Lettice își dădu seama cu întârziere că începuse muzica de dans. Toate privirile se îndreptaseră din nou spre regină, pe care Robert o conduse lent și solemn în spațiul recent eliberat din fața șemineului stins. Massetti, tânărul și fermecătorul italian, își împinse scaunul în spate pentru a face loc rochiei cu pietre prețioase a reginei, înclinându-se adânc când ea trecu pe lângă el surâzându-i și purtând un schimb rapid de replici în propria lui limbă. Servitorii se grăbiseră să împingă în spate mesele și băncile golite, iar acum dădeau la o parte cu

măturile stuful murdărit cu grăsime și mâncare vărsată. Cu fețele roșii de la vin și căldură, micii nobili locali din Warwickshire stăteau în picioare lângă zidurile luminate de făclii, pentru a-și privi regina dansând cu Leicester, și băteau în același timp din palme, râzând, ca și cum nu mai văzuseră niciodată un dans.

Apoi regina spuse ceva, iar Robert se întoarse pe jumătate, să arunce o privire peste umăr. Pașii lui șovăiră.

Ce văzuseră?

Un bărbat cu barbă și cu pieptul lat apăru lângă dansatori, lanțul de aur și alte însemne ale funcției lui anunțându-l drept un om de o oarecare însemnătate în ținutul Warwickshire. Era limpede, din postura lui și din privirile amuzate ale celor din preajma lui, că băuse prea mult și era pus pe scandal.

Făcând un pas împiedicat în față, bețivul privi dansul reginei cu Robert preț de alte câteva minute, cu o expresie aproape dezgustată întipărită pe fața cu obraji roșii.

Apoi păru să renunțe la a se mai stăpâni, nereușind să își mai țină în frâu nerăbdarea, și strigă, cu limba împleticită, către Robert.

– Bunul meu lord Leicester!

Mai multe capete se întoarseră spre celălalt capăt al sălii, uluite de insolența bărbatului.

Acesta le ignoră icnetele, continuând zgomotos:

– M-ai chemat aici în seara asta, domnul meu, și a trebuit să vin, ca bun slujitor al coroanei. Dar nu am să port costumul cu livrea albastră pe care ai avut bunătatea să mi-l trimiți, domnul meu. Nu, nici măcar dacă voi fi întemnițat în Turnul Londrei, drept pedeapsă!

Muzica se opri brusc, Robert reducându-i pe cimpoieri la tăcere cu o fluturare furioasă din mână.

– Arden, i se adresă el bărbatului pe un ton rigid, chiar dacă ești șerif de Warwickshire, nu ocupi acea poziție decât prin bunăvoința reginei, suverana ta. Cum îndrăznești să o întrerupi astfel din dans? Robert se îndepărtă cu un pas de regină, pe care o protejase cu trupul lui. Întrebarea lui exprimă exact gândul lui Lettice. Ți-ai pierdut mințile?

– Nu, domnul meu, răspunse șeriful aprins, mâna lui mutându-se pe mânerul sabiei, în replică. Mi-am regăsit bunul-simț. Nu am să accept livreaua albastră pe care mi-ai trimis-o ca să o port în seara aceasta, și nu o va face nici unul dintre oamenii care servesc sub mine în Warwick.

– Care e problema, Arden? strigă unul dintre curtenii leneși de la o masă aflată într-o parte. Albastrul nu te prinde? Oare ți-ar veni mai bine verdele?

Sala cea mare, care până atunci fusese cufundată în tăcere și uluită de discuție, izbucni în hohote de râs neliniștite. Unul dintre tinerii care îl însoțiseră pe Arden veni în fugă lângă el și îi șopti ceva la ureche, desprinzând cu forța mâna bețivului de pe mânerul sabiei. Dacă neghiobul ar fi scos-o din teacă, s-ar fi trezit condamnat la eșafod, căci a scoate sabia în prezența reginei, altfel decât în apărarea ei, era un act de trădare ce putea fi pedepsit cu moartea.

Elisabeta îl ignoră pe Robert și îl ocoli pentru a sta față în față cu bărbatul. Coborî spre el o privire disprețuitoare când acesta făcu o plecăciune.

– Ce înseamnă această izbucnire, șerife? Vorbește de îndată și spune limpede care îți e necazul, altfel am să poruncesc să fii scos din castel și aruncat în propria ta temniță.

– Maiestate, răspunse Arden, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât pieptarul lui umflat păru să crape, necazul meu e că nu pot să port livreaua unui bărbat fără onoare, decât cu riscul de a mi-o pierde și eu. Nu am să mă supun în asemenea condiții, Maiestate. Și nu ar trebui să o facă nici unul dintre bărbații prezenți aici.

Tăcerea care urmă acestei declarații neașteptate o lăsă fără suflare pe Lettice. Se simțea ca o pasăre prinsă într-o colivie, lăsându-și privirea să se plimbe distrată între șerif și chipul reginei.

„Fără onoare." Își repetă febril aceste cuvinte în minte, încercând să le înțeleagă. „Fără onoare."

Oare ce știa acest bărbat îndrăzneț?

– Și ce anume, se auzi limpede glasul Elisabetei în tăcerea din sală, ar obliga un bărbat cu poziția ta să facă o acuzație atât de periculoasă la adresa contelui de Leicester?

Bărbatul înghiți în sec. Teama îi deveni brusc vizibilă. O peliculă de sudoare îi apăru pe frunte, iar mâinile începură să îi tremure. Dar nu era dispus să dea înapoi, chiar dacă îi venea greu să rostească acuzația cât se poate de clar.

– Există la această curte o doamnă care e căsătorită, Maiestate, și care totuși a devenit prea... care e cunoscută lordului Leicester drept...

Șeriful se pierdu în propria poveste când șoaptele se întețiră din nou, apoi se opri, șovăitor. Privirea îi alunecă speriată spre Leicester, dându-și seama, fără îndoială, că doamna respectivă, prezentă acolo,

nu era lipsită de protecția unui bărbat. Chiar și așa, reuși să își facă suficient curaj să arunce acuzația finală.

– Nu voi purta livreaua unui curvar, implorând iertarea Maiestății Voastre. Asta e tot ce am venit să spun în seara asta.

– Și ai să plătești cu viața pentru asta! îi jură Robert.

Elisabeta dădu o poruncă scurtă. Robert, cu flăcări în ochi, se aruncase deja înainte, cu sabia pe jumătate scoasă, până să fie oprit de gărzile reginei. Șeriful se legănă și el în față, dornic parcă să lupte, fiind reținut de o jumătate de duzină dintre propriile lui gărzi. Doi bărbați care se priveau încruntați la mică distanță unul de celălalt, cu piepturile ridicându-li-se greoi, fiecare furios și pregătit să ucidă.

Lettice stătu și îndură această umilință publică în tăcere, cu privirea ațintită asupra ferestrelor luminate de lumânări, hotărâtă să nu scoată nici un cuvânt care ar fi putut atrage rușinea asupra familiei ei.

– Numele acestei doamne?

Șeriful se holbă la regină pentru o clipă, fără a-i răspunde. Privirea lui se mută din nou asupra chipului turbat al lui Robert, cu sabia pe jumătate scoasă. Își șterse fruntea umedă cu dosul palmei.

– Am uitat, Maiestate.

– Ai uitat?

– Nu, eu... nu l-am știut niciodată. Am auzit povestea de la... de la...

Bărbatul se pierdu, plimbându-și privirea prin sala cufundată în tăcere, ca și cum atunci ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima dată, ochii lui alunecând în grabă peste banca pe care era așezată Lettice, al cărei chip rămăsese netulburat. În vocea lui se distingea panică acum, o notă tremurătoare de teamă, dar Lettice își dădu seama că era prea târziu. Porumbelul îi scăpase deja din gură.

– Poate că m-am înșelat, Maiestate. Îmi cer iertare cu profundă umilință și respect.

– Meriți să fii biciuit în public, domnule. Dar trebuie să țin cont de rangul tău și de faptul că ești beat. Elisabeta îl privi preț de o clipă prelungă, apoi le făcu semn din cap gărzilor ei. Eliberați-l pe lordul Leicester, căruia îi va fi interzis, sub amenințarea morții, să scoată sabia din teacă în această sală, și conduceți-l pe șeriful de Warwickshire într-una dintre încăperile rezervate pentru prizonieri. Lăsați-l să stea acolo sub pază, până va înțelege neghiobia de a-l acuza pe unul dintre cei mai măreți bărbați din

Anglia de *nimic* și până se va revanșa cum se cuvine față de contele de Leicester, pentru aceste mizerii aruncate la beție.

La porunca reginei, muzica reîncepu, iar șeriful fu târât afară, implorând scuze. Elisabeta se retrase la locul ei de la masă, fără a se obosi să arunce măcar o privire spre Robert. Dansatorii ocupară ringul, zarva conversațiilor umplu din nou sala, iar momentul periculos păru să se fi încheiat. Însă se mai scurse o jumătate de oră până când Lettice găsi o scuză pentru a se furișa de la banchetul reginei, strecurându-se stângace până la o ușă joasă din spatele sălii, de unde știa că un șir de trepte avea să o ducă la apartamentele regale.

Ținându-și capul plecat, Lettice porni în grabă spre încăperea înghesuită pe care o împărțea cu celelalte doamne de companie când regina nu solicita prezența lor în dormitorul ei. Încercă să nu trădeze cu nimic teama stârnită de ceea ce se rostise cu voce tare în sala cea mare, și nici să nu se gândească la cum avea să reacționeze soțul ei cel aprig, la auzul scandaloasei povești, însă inima îi bătea atât de zgomotos, încât părea un tambur în capul ei.

– Doamna mea!

O șoaptă răgușită o făcu să încremenească. Lettice se întoarse, nefiind sigură la ce să se aștepte.

Era Lucy Morgan. Noua cântăreață a reginei se afla în spatele ei pe coridorul cufundat în umbră, respirând gâfâit. Probabil alergase din sala cea mare pentru a o ajunge din urmă.

– Ce e, fetițo? o întrebă Lettice, speriată de această întâlnire. Fusese oare trimisă de regină? Vorbește.

În mare grabă, Lucy îi aruncă o scrisoare cu sigiliu și se dădu în spate, făcând ochii mari.

– De la lordul Leicester, șopti ea, apoi se întoarse, fiind rapid înghițită de umbre.

Lettice ascunse prudentă scrisoarea în pliurile rochiei ei. Mâinile îi tremurau, dar era exaltată, chiar și așa. Un mesaj de la Robert? Probabil i-l dăduse lui Lucy înainte să înceapă banchetul. Nu îl putea deschide acolo, dar avea să aștepte până ajungea într-un loc sigur și rămânea singură în camera doamnelor de companie.

Ajungând la baza clădirii noi în care era găzduită regina și doamnele ei, Lettice fu surprinsă să găsească scările nepăzite. Urcă treptele împleticindu-se, ca prin ceață, dorindu-și să nu fi băut atât de mult vin la masă, în seara aceea.

Dădu peste una dintre tinerele gărzi coborând în grabă scările.

– De ce nu te aflai la ușa de jos? întrebă ea.

– Maiestatea Sa e la banchet, începu el să spună, dar Lettice îl întrerupse:

– Ăsta nu e un motiv temeinic să îți părăsești postul, replică ea tăios. Dacă intră un hoț? Sau un asasin, intenționând să se ascundă înainte de întoarcerea reginei?

Bărbatul aruncă o privire speriată peste umăr, iar lui Lettice i se păru că zărește mișcare pe scările de deasupra lor, o fată cu ochi negri, înfășurată într-o pelerină întunecată, dispărând fulgerător când ea ridică privirea. Deci acesta era „motivul" pentru care își părăsise postul – își oferise pe furiș un moment de tăvăleală cu vreo servitoare în apartamentele reginei.

– Nu o să se mai întâmple, doamna mea. Vă jur.

– Și unde e celălalt paznic?

– A avut nevoie... Bărbatul înghiți în sec, ferindu-se să o privească în ochi. La closet, doamna mea.

Lettice îl concedie pe tânărul neghiob cu o mustrare severă pentru neglijența lui și urcă mai departe spre camera rezervată doamnelor de companie ale reginei, concentrându-se din răsputeri la fiecare pas pe care îl făcea. Bănuia că fata era una dintre servitoarele lui Leicester, căci nu mai văzuse niciodată la curte acea față întunecată, cu ochi piezișii. Pregăti o mustrare severă și pentru ea. Însă când ajunse la primul palier, găsi încăperea cameristelor goală, la fel și dormitorul înghesuit și întunecat al doamnelor de companie, iar ușa de la apartamentele reginei era în continuare închisă, exact așa cum fusese și când plecaseră de acolo.

Nu se putea gândi decât la scena la care fusese martoră în sala cea mare, la șoaptele curtenilor, la privirile bănuitoare ale reginei.

În noaptea aceea fusese atât de aproape de a fi aruncată în Turn, încât aproape simțea gustul mizeriei și al întunericului din acea temniță, pe buzele pătate de vin. Simți o înțepătură în coaste de la alergatul pe scări. Cu răsuflarea tăiată, își încleștă mâinile pe ele, și abia acum, știind că era singură, își permise luxul de a vărsa câteva lacrimi.

Acest joc de curte era prea periculos, iar ea nu va îndrăzni să îl mai joace mult timp. Nu câtă vreme soțul ei era în viață.

În întunericul camerei doamnelor de companie, Lettice își desfăcu stângace șireturile rochiei franțuzești, aruncându-și pantofii din picioare. Aprinse o lumânare și citi scrisoarea lui Robert. Nu conținea nimic interesant, în afară de faptul că stabilea o altă

dată și un alt loc în care să se întâlnească. Lettice își dezgoli dinții, frustrată. Fără îndoială, Robert scrisese acel bilet înainte ca Arden să distrugă totul în noaptea aceea, cu acuzațiile lui de bețiv. Acum era prea puțin probabil să vină să se întâlnească din nou cu ea între patru ochi, cât timp se aflau la Kenilworth, căci regina avea să stea constant cu ochii pe ei.

Lettice duse scrisoarea lui Robert la flacăra lumânării și aşteptă până nu mai rămase decât cenușă din ea.

Era sigură acum că își imaginase acea față sus pe scări. Căci fata cu ochi negri nu fusese acolo când ajunsese ea în capul treptelor, și nu avea pe unde altundeva să dispară – doar dacă nu cumva putea să zboare.

CAPITOLUL 27

– Sus, puturoșilor!

Dacă era ceva care să trezească bănuielile oamenilor de rând, atunci aceasta ar fi fost o trupă de actori ambulanți ce nu repeta niciodată. Cu acest gând, Goodluck își trezi echipa devreme într-o sâmbătă dimineața și, ignorând protestele lor somnoroase, îi scoase cu forța din cort pentru câteva ore de repetiții. Plouase peste noapte, și iarba era alunecoasă și udă. Vântul încă mai bătea în rafale, izbind pereții cortului și încurcându-se violent în pelerinele lor, dar, în cele din urmă, apăru un petic de cer senin și ieși soarele. Însă vremea nu puse capăt repetițiilor lor. Majoritatea oamenilor lui Goodluck erau veterani ai scenei și ai mascaradelor de stradă, prin urmare nu trecu mult până strânseră un public respectabil și ajunseră să joace pentru a stârni râsete, dornici să mai câștige câte un bănuț când pălăria făcea o tură printre spectatori.

– Vai! strigă John Twist când Goodluck, jucând rolul regelui Knut, se împiedică în piciorul lui întins. Dați-mi voie să vă ajut să vă ridicați, sire. Mergeți la mare, Maiestate? Sper să nu vă udați la picioare.

Un vuiet de hohote apreciative întâmpină această vorbă de duh, în timp ce Goodluck, ridicându-se cu ajutorul lui Twist, începu să se învârtă cu pași mari în jurul cercului de spectatori, cu brațele larg deschise, cu o barbă gri și lungă prinsă peste barba lui adevărată și cu o coroană de lemn pictat, așezată pe frunte. Alunecă de mai multe ori pe iarba umedă, ceea ce îl făcu să se încrunte și mai tare.

– Argh! tună el, iar copiii din public se dădură în spate, chicotind, deși nesiguri. Marea mi se va supune, căci eu sunt Knut, stăpânul acestei insule și al valurilor ei.

– Atunci unde ți-e tridentul? întrebă alt actor din spate. L-au luat apele după ploaia de azi-noapte?

Goodluck tună din nou, scuturându-şi pumnul ameninţător spre bărbat, iar mulţimea îi aplaudă curajul. Clătinându-se, făcu încă o tură gălăgioasă.

Însă atenţia nu îi era îndreptată decât pe jumătate asupra piesei, căci la vreo treizeci de metri depărtare îl văzuse pe italianul bărbos cu ursul lui, legat în lanţuri şi purtând acum şi botniţă. Bărbatul, aparent amuzându-i pe cei care se strânseseră să-l privească, îşi folosea bâtul lung pentru a forţa uriaşul urs negru să se ridice pe labele din faţă şi să facă doi-trei paşi împleticiţi în faţă.

Terminându-şi tura de tropăit, Goodluck se prefăcu extenuat şi se aşeză pe „tronul" lui, aruncându-şi deoparte coroana şi ascunzându-şi faţa sub gluga pelerinei. În timp ce Twist continuă spectacolul cu obişnuitul lui discurs de avertizare privind aroganţa regilor, Goodluck îl studie cu atenţie pe bărbatul cu ursul lui de circ, încruntându-se derutat.

Dacă acesta era asasinul abil despre care auzise în Italia, bărbatul care era numit „Ursul", cum intenţiona să ajungă suficient de aproape de regină pentru a o ucide? Şi ce rol avea să îi revină bestiei masive şi greoaie, dacă se punea problema să joace vreunul?

Îmblânzitorul de urşi avea o faţă lungă şi o expresie bizar de posomorâtă, deşi chiar şi de la distanţă, ochii negri îi scânteiau cu intensitate. Intensitatea unui asasin, poate. Un bărbat periculos, deci. Şi unul prudent, totodată. Goodluck avea încredere în instinctul lui că acel bărbat era unul dintre conspiratorii pe care îi căutau, dacă nu chiar căpetenia lor.

Dar ce rol juca în planul lor Massetti cel cu limba mieroasă? Era un tânăr deştept, bine educat şi obişnuit cu manevrele din interiorul ambasadelor străine. Le falsificase documentele de călătorie, poate, permiţându-i acestui bărbat şi tovarăşilor lui să se deplaseze fără restricţii dintr-o ţară într-alta? Goodluck era convins acum că în complot erau implicate mai mult decât una sau două persoane. Chiar având ajutorul lui Massetti din interior, acest îmblânzitor de urşi – oricât ar fi fost de talentat ca asasin – nu putea spera să reuşească singur să îi ia viaţa reginei. Elisabeta era prea bine păzită la Kenilworth, prea apărată din toate părţile, pentru ca un singur asasin să poată ajunge la ea şi să îşi execute misiunea mortală fără a fi oprit.

Dar poate că la drum deschis…

– Goodluck, e rândul tău!

Sos, micul grec, îi lovi „tronul" din spate, iar Goodluck sări în picioare cu un strigăt, ca şi cum ar fi fost trezit dintr-un somn adânc. Se împletici ameţit, cerând în gura mare să îi fie adusă coroana şi o pereche nouă de cizme, „căci acestea sunt ude leoarcă!"

Spectatorii izbucniră în hohote disperate de râs, la aceste giumbuşlucuri. Ned îşi luă lăuta ponosită şi începu să cânte un dans popular într-un ritm de două ori mai alert decât era cazul, în timp ce Goodluck încercă să ţină pasul cu el. Se zgâlţâi violent în cerc precum un nebun, coroana lui de lemn – pe care i-o dăduse un băiat din mulţime – alunecându-i acum peste un ochi şi dându-i un aer şi mai nebunesc.

Între timp, John Twist se plimbă agale în jurul cercului, cu mâna întinsă pentru daruri, flirtând cu toate femeile, indiferent cum arătau, şi ignorând privirile ameninţătoare ale soţilor şi fraţilor lor, în acelaşi timp înclinându-se adânc la fiecare monedă ce cădea cu un clinchet în pălărie.

Intrând şi ieşind împleticit din mulţime, Goodluck se clătină pradă unei false beţii, prefăcându-se a cădea şi înjurând de fiecare dată cât îl ţinea gura: „Sfânta neghină a lui Dumnezeu!", spre amuzamentul tuturor. Când se împiedică din nou, două mâini puternice îl sprijiniră, iar el îşi ridică privirea, aşteptându-se să vadă un bărbat, dar descoperi o fată slabă, cu faţa serioasă şi sprâncenele vopsite, cu ochi negri piezişi scrutându-i pe ai lui, conturaţi cu negru ca cei ai unei regine egiptene.

– Ai grijă, îl avertiză ea într-o engleză lentă, măsurată, să nu te răneşti cu asta, jupâne.

În loc de răspuns, Goodluck se înfăşură în pelerina veche şi se întoarse cu un răget în mijlocul cercului, ca un nebun. Când se întoarse din nou, fata cu mâini puternice dispăruse, şi la fel şi italianul cu ursul lui negru.

Mulţimea se risipi încet odată ce se încheie repetiţia sau, mai degrabă, spectacolul lor improvizat. Încă îmbrăcat în costum, Ned îngenunche să facă un foc între cortul lor şi stejar. Odată ce flăcările se înălţară suficient, puse o cratiţă la fiert şi aruncă în ea un iepure jupuit şi desfăcut în bucăţi. Goodluck zâmbi şi se aşeză cu spatele sprijinit de stejar, sculptându-şi un nou fluier grosolan – cel vechi era crăpat de la un capăt la celălalt, ceea ce îl făcea aproape inutilizabil. Deci acolo plecase Ned dimineaţa devreme, ieşind din cort chiar înainte de prima geană de lumină. Goodluck,

care avusese parte de o noapte de nesomn, îl văzuse părăsind cortul ținându-și un ochi pe jumătate deschis. Se întrebase dacă era cazul să pună la îndoială loialitatea lui Ned, o întrebare la care nu îi plăcea să reflecteze, însă iepurele explica suficient de bine dispariția lui.

– Am pierdut spectacolul?

Trecuse circa o oră când Lucy Morgan se furișă în spatele lor, aruncându-i o privire de după trunchiul stejarului ca și cum ar fi fost încă o copilă, cu o expresie poznașă pe chip. Rânjind larg, Goodluck se ridică din iarbă și își băgă fluierul pe jumătate sculptat în punguța de la centură.

– Ei, ce să vezi, e chiar pasărea cântătoare a reginei!

O sărută pe obraz, punându-și mâna pentru o clipă pe boneta ei albă simplă. O fată atât de frumoasă, atât de corectă, atât de naturală și de plină de viață. Gândul la acei bărbați care o priveau, urmărind-o cu intenții rele, încă îl umplea de o furie violentă. Dar nu era momentul potrivit pentru a fi mânios. Cu un efort, își alungă din memorie acel episod, zâmbindu-i copilei pe care o crescuse.

– Ai pierdut doar repetiția. Deși am fost bun. Foarte bun, la drept vorbind. Cu mult mai bun decât ceilalți. Se feri de o crenguță înfrunzită pe care Twist o aruncă spre el, întorcându-se cu spatele la foc. Deci cum e noua ta viață în sânul curții, Lucy? Ești tratată bine de măreții domni și domnițe de acolo? Au trecut câteva zile de când...

– Hai să nu vorbim despre asta, șopti ea, ridicându-și privirea spre fața lui.

Goodluck dădu din cap fără un cuvânt, deși nu îi plăcu ce văzu în acei ochi.

Apoi, Lucy zâmbi și întregul chip i se transformă, ca un actor intrând într-un rol nou, înainte de a ieși din spatele cortinei. Trecu pe lângă el și se duse la focul unde Ned amesteca în cratiță, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să se îndepărteze puțin de el. Pe Goodluck nu-l încântă să reflecteze nici la ceea ce însemna acest lucru.

– Ce-i asta? întrebă ea, adulmecând aburul. Iepure? Miroase delicios, Ned. Nu, am mâncat deja. Dar rămân să beau ceva cu voi, cu mare plăcere. Și să dansez?

Și tot așa o ținu, flecărind agitată și afișând un zâmbet inocent. Și doar Goodluck, care o cunoștea de cel mai mult timp, nu fu în stare să îi răspundă tot cu un zâmbet, deși se prefăcu. Sos agăță o

frânghie de o creangă din stejar, apoi se cățără, rapid ca o veveriță, pe ramurile groase ale copacului, cu lăuta prinsă la spate. Ajuns sus, sprijini lăuta pe genunchi și începu să le cânte ceva vesel.

În bătaia soarelui, Lucy se învârti cu John Twist în cercul de iarbă culcată la pământ, mișcându-se cu mare ușurință. Râdea cu atâta poftă, încât Goodluck ar fi putut să creadă că doar își imaginase acele umbre din ochii ei. Dar știa că nu fusese așa și se considera vinovat că o împinsese spre pericol. În toată scurta ei viață, el se străduise să o țină pe Lucy departe de munca periculoasă pe care o făcea el în calitate de iscoadă a lui Walsingham. Acum, cele două lumi ale lor începuseră să se intersecteze și îi era teamă că bărbații care o băgaseră pe Lucy în sperieți pe terenul fortificațiilor o făcuseră pentru a-i transmite o avertizare *lui* – o avertizare de a nu-și băga nasul în treburile lor.

– Goodluck?

– Da?

Se întoarse, bucuros că i se oferea o ocazie să nu danseze chiar el cu Lucy. Ea se schimbase mult de când el plecase din Anglia în Italia, ajungând, în doar câțiva ani, să se maturizeze și să devină femeie. Acum că Goodluck se întorsese pe pământ englezesc, o găsea diferită și cu mult mai greu de abordat. Glumele și îmbrățișările strânse de care se bucuraseră împreună când ea era doar o copilă nu păreau să-i mai smulgă decât un zâmbet șters acum, și nu fuseseră înlocuite cu nimic altceva.

Ned apăru brusc lângă el, cu o expresie bizară pe chip.

– Ce te frământă, Ned?

Ned își drese vocea. Fusese întotdeauna sfios în preajma femeilor tinere, iar Goodluck văzu că prezența lui Lucy azi îl tulburase. Deși Ned nu putea fi învinovățit de acest lucru. Lucy era într-adevăr o apariție, în special în această dispoziție sălbatică, scânteietoare.

– N-ai mai apucat să ne spui ce-ai găsit acum câteva zile când ai scotocit prin camera lui Massetti. Ceva important?

– Poate, murmură Goodluck. Sau poate nu.

Lucy chiui când John Twist o învârti nebunește, iar Goodluck aruncă o privire peste umăr spre tânăra lui protejată, apoi scrută câmpul dimprejur, asigurându-se că nu erau amenințați de nici un pericol. Dar de ce continua să facă acest lucru? Lucy crescuse acum, se maturizase și ieșise de sub tutela lui. Avea proprii ei prieteni și o viață bună la curte. Această teamă continuă ca ea să

nu pățească ceva îi distrăgea atenția și îl făcea vulnerabil. Trebuia să se desprindă de ea.

– Ei bine, am găsit asta. Goodluck băgă mâna în săculețul lui, dincolo de fluierul neșlefuit și de cuțit, scoțând micul semicerc deformat de metal. Se afla pe podeaua de sub masa de birou, de parcă cineva l-ar fi scăpat fără să își dea seama. Ce părere ai?

Ned cântări în palmă bucata curbată de metal.

– Un fragment dintr-un fel de inel? Crezi că e important?

– Nu sunt sigur. S-ar putea să fie.

Dându-i-l înapoi, Ned ridică din umeri. Aruncă o privire spre locul în care Lucy și John Twist încă mai dansau.

– Bărbații aceia care au urmărit-o pe terenul fortificațiilor erau implicați în complotul ăsta? Vor încerca din nou, ce crezi?

– Răspunsul e „da" la ambele, bănuiesc, recunoscu Goodluck cu greutate. Deși, câtă vreme Lucy rămâne aproape de curte, n-ar trebui să fie în prea mare pericol.

– De ce Lucy, însă?

Goodluck reflectă la întrebare pentru o clipă, apoi clătină din cap ezitant. Oricât de des s-ar fi gândit la acest lucru, sensul urzelii nu devenea cu nimic mai limpede.

– Nu sunt sigur încă. Poate că a văzut sau a auzit ceva în seara aceea, ceva ce nu ar fi trebuit, ceva care ar putea tulbura cursul complotului lor. Sau poate de asta se tem și vor să se păzească.

– Ai discutat cu ea? S-ar putea să își amintească ceva.

– A fost primul lucru pe care l-am făcut când a venit la mine. Și nici nu am fost singurul care i-a pus întrebări. Dacă a văzut în noaptea aceea ceva care să aibă legătură directă cu acest ultim complot împotriva reginei, fie a uitat, fie ne-a spus deja tot ceea ce trebuia să știm, iar noi nu am înțeles semnificația mărturiei ei.

– Nu înțeleg.

– S-ar putea ca ceea ce constituie o dovadă împotriva lor să pară un lucru complet neînsemnat pentru noi. Se întâmplă adesea ca doar privind în urmă să deslușim importanța unui eveniment ce s-a petrecut chiar sub nasul nostru, în tot acel timp.

– Îl bănuiești pe italianul cu ursul, nu-i așa? De ce nu îl arestezi pur și simplu pe individ și să terminăm cu asta? Atunci am putea să ne luăm banii și să ne întoarcem acasă mai devreme. Ned își feri privirea, iar gura i se schimonosi. Nu era genul de bărbat care să vorbească prea mult despre viața lui personală, așa încât ceea ce spuse mai departe reprezentă o surpriză. Soția mea se pregătește să

aducă pe lume un copil luna viitoare. Al cincilea. Ultima ei naștere a fost... dificilă.

Goodluck își puse o mână pe umărul lui Ned.

– Îți înțeleg nerăbdarea de a te întoarce la Londra, prietene. Dar îți dau cuvântul meu, povestea asta își va găsi firescul sfârșit aici, la Kenilworth. Tocmai de-asta trebuie să acționăm cu prudență. E clar că în acest castel intenționează să lovească, și nu avem voie să ne repezim ca niște neghiobi, ci trebuie să rămânem pe poziții alte câteva zile. Dacă am începe să arestăm oameni acum, nu i-am prinde decât pe asasini, nu și pe cei din a căror minte – și din a căror desagă de bani – s-a născut acest atentat la viața reginei. Înțelegi?

Ned dădu scurt din cap.

– Are sens ce spui, începu el. Apoi tăcu, uitându-se la cineva peste umărul lui Goodluck.

Lucy apăruse în spatele lor.

– Dansezi cu mine, Goodluck?

Goodluck se întoarse, nereușind să reziste farmecului vocii ei copilărești. Ea își puse mâna într-a lui și îl trase sus. El îi dădu voie să îl conducă înapoi în cercul de iarbă, zâmbind fără voia lui. Tot chipul îi era luminat de inocență – și se rugă să rămână cât mai mult timp astfel. Cel puțin până o vedea căsătorită cu un bărbat demn de ea, moment în care ar fi ieșit de sub responsabilitatea lui. Goodluck nu putea să nu se gândească ce soție remarcabilă ar fi fost Lucy. Însă gândul de a o vedea căsătorită, eliberându-l pentru totdeauna de povara zilnică de pe conștiința lui, îl cufunda într-o mâhnire bizară.

– Nu, nu! râse Lucy, când Goodluck se împiedică într-o rădăcină de copac și greși pasul; se întoarse și îi făcu semn lui Sos, care încă era cocoțat în copac cu lăuta în brațe, să reînceapă cântecul. Nu cunoști dansul ăsta? E foarte la modă la curte. Ne încrucișăm mâinile aici – vezi? Apoi, tu trebuie să te înclini, iar eu fac o reverență. O, nu-l băga în seamă pe jupânul Twist. Nici el n-a știut pașii.

Îl conduse pe Goodluck prin cercul de iarbă pe care îl delimitaseră mai devreme pentru repetițiile lor, învățându-l răbdătoare pașii dansului. Era cald acum, iar Goodluck începu în curând să transpire, simțindu-se inconfortabil în costumul de actor. Lucy își aruncă pantofii din picioare și își dezlegă boneta albă, lăsându-și părul negru și strălucitor să i se reverse liber peste umerii rochiei. El se înclină așa cum i se arătase, dorindu-și să poată merge la curte

mai des pentru a o privi dansând în fața reginei, cu o grație atât de îndrăzneață, aproape femeie acum, cu silueta rotunjindu-i-se în dreptul sânilor și a șoldurilor în rochia strâmtă pe corp.

Pașii deveniră mai subtili și mai complicați, din ce în ce mai greu de reținut, iar Goodluck clătină din cap, retrăgându-se.

– Eu am terminat, murmură el, cu vocea răgușită. Ți-ar fi mai bine să dansezi cu John.

La adăpostul stejarului, Goodluck se dezbrăcă de pelerina lui Knut și luă o înghițitură de bere din vasul de lut. Chiar și Sos părea să se fi săturat. Încetase să mai cânte și cobora de unde stătuse cățărat pe crengi, cu un rânjet larg pe față. Sunetul aplauzelor pluti până la ei peste întinderea bogată, unduitoare de iarbă. Goodluck se întoarse și văzu, la cel mai îndepărtat capăt al câmpului, o trupă de acrobați în livrea verde repetând în fața unei mici mulțimi de gură-cască, rostogolindu-se și sărind prin cercuri. Luă încă o înghițitură caldă de bere și se uită din nou la fata pe care nu de mult o mai considera „fiica" lui.

Lucy, rămasă fără muzică și fără partener de dans, se învârtea de una singură în cercul de iarbă, cu brațele întinse. Acolo se simțea cu adevărat în elementul ei, așa desculță cum era, cu părul descoperit, ridicându-și fața spre soare. John Twist îi spuse ceva în trecere, iar Lucy râse, dar nu deschise ochii.

Luându-i pe toți prin surprindere, Sos se năpusti brusc și o prinse pe Lucy de talie, învârtind-o de câteva ori, apoi o gâdilă înainte de a se cățăra din nou pe funie, refugiindu-se pe crengile groase ale stejarului de deasupra capului lor.

– Nu poți să mă prinzi! îi strigă el triumfător.

Cu o expresie de falsă furie pe față, Lucy ridică privirea spre grecul mărunțel ascuns printre frunzele verzi. Râdea din nou acum, cu o expresie poznașă în ochi. Părea că spaima aventurii ei nocturne de pe terenul fortificațiilor fusese cu totul uitată, un gând care îi făcu plăcere lui Goodluck și, în același timp, îl tulbură. Dacă Lucy putea uita cu atâta ușurință amenințarea pericolului, în scurt timp avea să se trezească din nou cu lama unui cuțit la gât.

Ea smuci de două ori de capătul înnodat al frânghiei ce atârna lângă ea.

– O, nu pot?

– Ești femeie. Și toată lumea știe că femeile nu se pot cățăra.

Ea se înecă de râs și îi aruncă o privire obraznică lui Goodluck.

– Ai auzit? Din păcate, prietenul tău nu își amintește în ce casă am fost crescută cu atâta delicatețe. A uitat cine mi-a fost tutore și m-a învățat meseria lui. Nu arta cuminte a broderiei, sau să gătesc, sau cum să fac curat într-o casă de sus până jos. Ci cum să ascult la uși și cum să descifrez un mesaj codat… și *cum să mă urc pe o frânghie!*

Cu un gest sfidător, Lucy se prinse de frânghie, trase de două ori cu fermitate pentru a se ridica deasupra solului, apoi își fixă picioarele goale pe capătul înnodat și se folosi de frânghie pentru a o ajuta să se cațere mai rapid. Fustele ei greoaie se umflară în bătaia vântului în timp ce urca, dezvăluindu-le pentru o clipă bărbaților de dedesubt coapsele ei negre și puternice.

Sos scoase un hohot de râs surprins și se dădu în spate pe creangă, îndepărtându-se de urmăritoarea lui. Mai mult îngrijorat decât amuzat, Goodluck se opri sub frânghie, tensionat și atent, pregătit să o prindă în cazul în care cădea. Ajungând cu brațele la creanga de deasupra, Lucy se ridică pe ea, apoi începu să se târască după Sos, râzând în tot acest timp.

– Lucy, băiețoi ce ești, ai grijă! îi strigă Goodluck, dar atât ea, cât și Sos dispăruseră în frunzișul des.

– Ai învățat-o cum să citească un mesaj codat?

Goodluck își coborî privirea spre fața dezaprobatoare a lui Ned.

– O dată, doar atât, îi explică el pe un ton defensiv. Ploua, iar sora mea mi-o dăduse în grijă pe durata după-amiezii.

Ned reuși să îi ofere unul dintre zâmbetele lui rare, deși vocea îi era încărcată de ironie.

– Mă surprinde că nu te-ai căsătorit niciodată, Goodluck. Te-ai fi descurcat bine cu o mână de feciori voinici, pe care ai fi putut să-i înveți să devină niște iscoade excelente.

– Nu am învățat-o pe Lucy cum să fie iscoadă, spuse el iritat. Termină cu asta, bine?

– Prea bine. Ned ridică din umeri, complet impasibil. Nu fusese niciodată genul care să își vâre nasul în treburile altcuiva, exact așa cum prefera să nu vorbească nici el despre ale lui. Deci care va fi următoarea noastră mișcare?

Goodluck îi întinse carafa de bere lui John Twist, care se apropiase de ei din spate, ascultându-le conversația.

– Planul e simplu. Îl urmărim pe îmblânzitorul de urși italian și ținem o evidență cu toate mișcările lui. Din timpul zilei și din timpul nopții, de-acum încolo. Se zvonește că regina e furioasă pe

Leicester pentru că și-a făcut prea tare de cap cu soția contelui de Essex. Se spune că s-ar putea să plece de la Kenilworth în orice clipă și să o ia spre nord, în schimb. Deci putem presupune că eventualii conspiratori vor încerca să își pună în aplicare planul în următoarele câteva zile, în loc să rateze șansa asta.

Twist îi dădu carafa de bere lui Ned.

– Până acum am urmărit doi bărbați, îmblânzitorul de urși și acest personaj Massetti. Dar tu bănuiești că sunt mai mulți conspiratori în treaba asta, nu-i așa?

– Cu siguranță există și alții, da. Dar cum nu știm cât de mulți sunt implicați, sau cine ar putea fi aceștia, ar trebui să ne concentrăm și să-l supraveghem pe îmblânzitorul de urși. Dacă am dreptate și norocul e de partea noastră, el ne va duce la ceilalți conspiratori. Goodluck studie chipurile tovarășilor lui și, simțind ezitarea lor, înțelese că avea să fie nevoit să le explice mai în detaliu planul, ca să poată obține încrederea lor deplină. Massetti pare să se afle aici strict în scopul de a asigura plata asasinilor și a stat mai mult în camera lui, cu excepția momentelor când nu era ocupat să-i facă curte reginei. Fără îndoială, se teme pentru viața lui.

Sos sări se jos dintre crengi, iar acum o ajuta și pe Lucy să coboare. Aterizând ușoară ca un fulg, fata păși în liniște în micul lor cerc, grația ei de dansatoare atrăgând toate privirile lor. Fără a mai zâmbi acum, acceptă carafa de bere de la Ned și bău cu sete.

– Bărbatul acela cu ursul, îndrăzni Lucy, ștergându-se la gură cu mâna. Credeți că s-ar putea să fie italianul pe care l-ați vânat toată vara?

Goodluck se uită atent în jurul lui, verificând să nu fie nimeni suficient de aproape încât să le audă întâmplător conversația. Însă deși cărarea de pe câmp începea să se umple din nou de oameni, după începutul umed al zilei, nimeni nu părea suficient de interesat de grupul lor pestriț încât să se oprească să asculte. Chiar și trupa de acrobați din colțul îndepărtat al câmpului părea să își fi încheiat repetițiile și discutau între ei cu toată seriozitatea, cu capetele plecate laolaltă.

– E într-adevăr posibil să fie chiar el, recunoscu Goodluck fără tragere de inimă, nedorindu-și să o târască pe Lucy în acea poveste mai mult decât fusese implicată deja. Deși, dacă e într-adevăr italianul pe care l-am tot căutat, e mai îndrăzneț decât l-am crezut noi. S-a fâțâit cu oamenii lui prin fața noastră încă din seara când a sosit, aproape sfidându-ne să facem ceva.

Ned, care se cufundase în tăcere, sprijinindu-se de stejar cu brațele încrucișate, se foi din nou auzind aceste cuvinte.

– Dar de ce și-ar asuma un asemenea risc?

– De ce, într-adevăr?

– Poate, speculă Sos încet, rolul acestui bărbat e să ne distragă atenția, e un joc care să ne facă să ne uităm în direcția greșită. Poate se așteaptă să observăm moneda strălucitoare din palma lui, în timp ce în cealaltă mână ține un cuțit lung.

Lucy se zgâi la Sos cu ochi mari și cu buzele lipite strâns, hotărâtă să nu admită că îi era teamă.

Dorindu-și să o liniștească pe tânăra lui protejată, Goodluck adăugă relaxat:

– Asta e o posibilitate. Dar haideți să nu uităm că toate astea sunt doar presupuneri, nimic mai mult. S-ar putea ca omul să fie exact ceea ce pare a fi. Un îmblânzitor de urși italian, iute la mânie.

– Și cu o barbă ce poate rivaliza cu a ta, murmură Twist.

Capitolul 28

Inelele în care era prinsă draperia de deasupra saltelei ei zdrăngăniră pe bară, iar Lucy se ridică speriată în capul oaselor, trezită dintr-un somn atât de profund, încât era încă pradă viselor. Era întuneric pe coridor, dar bărbatul care stătea aplecat deasupra patului ei improvizat avea un felinar, ca și cum ar fi venit de afară. Lui Lucy i se păru că îl recunoștea – era unul dintre aghiotanții reginei, un bărbat bondoc, cu păr ce începea să încărunțească. Flacăra pâlpâia slab în interiorul felinarului, iluminând chipul bărbatului.

– Trebuie să te scoli imediat. Te cheamă regina.

Lucy se holbă la el, încă amețită de somn, neînțelegând prea bine porunca.

– Regina? Dar... Dar încă nu s-au ivit zorile.

– Ai trei minute să te pregătești și să mă urmezi, îi spuse el acru. Ridică felinarul pentru a-i ilumina pelerina, atârnată lângă boneta ei pe un cârlig deasupra patului. Nu te obosi să te îmbraci. Trebuie să vii fără întârziere.

Bărbatul se dădu la o parte cu discreție în timp ce Lucy se ridică din pat, își căută pantofii și își strânse pelerina în jurul ei. Nu avea timp să își aranjeze părul cum ar fi trebuit; în schimb și-l umezi cu puțină apă din bolul de lângă patul ei, își trecu un pieptene cu dinți mari prin cârlionții lungi și ciufuliți și încercă să și-l îndese sub gulerul pelerinei. Aghiotantul reginei tuși, vizibil nerăbdător.

– Sunt gata, îl anunță Lucy, trăgând draperia în urma ei.

Urmă sinistra lumină legănată a felinarului de-a lungul coridorului și coborî unul dintre șirurile de trepte înguste ale bastionului. Zidul era brăzdat de despicături cu rol de ferestre la fiecare cotitură a scărilor. Zgribulită din cauza curentului, Lucy își strânse mai bine pelerina în jurul gâtului. Afară, linia neregulată a orizontului arăta că se iveau zorile. Nici un alt om nu părea să fie treaz în acea parte a bastionului.

Ușa scundă de lemn de la baza scărilor dădea spre arcada bastionului, o suprafață pavată, decorată cu coloane albe canelate și cu portocali în miniatură, plantați în ghivece mari de lemn. Bărbatul îi făcu semn să nu rămână în urmă, lungind pasul când trecură pe sub arcadă. Aerul era parfumat la acea oră atât de matinală, totul fiind încă proaspăt de la roua căzută cu o seară în urmă. Felinarul lui era aproape inutil acum, o pâlpâire fantomatică, fiindcă cerul începu să fie inundat de lumină deasupra lor. O conduse în jos pe un șir scurt de trepte și, trecând pe sub o arcadă acoperită de trandafiri, ajunseră pe o alee îngustă. Lucy recunoscu straturile ordonate de mirodenii și gardurile vii tunse ale grădinii private, rezervată reginei și doamnelor ei de companie, precum și marea fântână de marmură din mijlocul ei, care revărsa o cascadă neîntreruptă de apă, acesta fiind singurul sunet ce spărgea tăcerea.

Regina aștepta la capătul aleii mărginite de lămâi, plimbându-se agitată dintr-o parte în alta, ca și cum nu ar fi putut să stea în loc. Doamnele ei, învelite în pelerine, cu capetele plecate, stăteau îngrămădite lângă poarta de la intrare, suficient de aproape pentru a fi văzute de stăpâna lor, dar neavând voie, în mod evident, să se apropie mai mult. Una sau două dintre femei își ridicară fețele palide și iritate când Lucy intră în grădină, examinându-i cu dispreț părul nearanjat și pelerina ponosită.

– Lucy Morgan! exclamă regina când o văzu apropiindu-se, privind-o cu ochi ageri și luminoși. Bravo, Fenlon. Ai să aștepți cu doamnele mele și ai s-o conduci pe domnișoara Morgan înapoi, după ce termin cu ea. Nu, ia felinarul. Nu vom avea nevoie de el, din moment ce aproape s-a luminat afară.

De îndată ce bărbatul se retrase lângă poartă alături de însoțitoarele reginei, aceasta îi făcu semn lui Lucy să se plimbe împreună cu ea.

Îmbrăcată într-o pelerină cu capișon, lungă până la podea, ce ascundea o cămașă de noapte cu broderie complicată, al cărei tiv se ițea de sub pliurile de lână întunecate, regina străbătu din nou în tăcere aleea dintre lămâi, aruncând ocazional câte o privire peste umăr, spre doamnele ei.

Fața îi era mai roșie și mai agitată decât o văzuse Lucy vreodată, poate cu excepția momentului când țipase după lordul Leicester, în seara plimbării lor cu barja. Dar vocea îi era scăzută și alarmată acum, aproape o șoaptă.

– Nu pot să am încredere în ele, înțelegi, în absolut nici una dintre doamnele mele de companie, altfel nu te-aș fi chemat

niciodată aici. Când încă trăia draga mea Kat... dar acum, nu pot fi sigură. Vremurile s-au schimbat de când am urcat pe tron. Tu însă nu poți să ai secrete de ascuns, Lucy Morgan, mierla mea, drăguțul meu sturz cântător.

Pe neașteptate, regina se opri și se răsuci pe călcâie foșnindu-și veșmintele, fixând-o pe Lucy cu o privire năprasnică.

– Te-a abordat cineva în ultimele câteva săptămâni? Ți-a pus întrebări despre mine? Ți-a oferit cumva aur sau bijuterii pentru a-i informa despre ceea ce fac sau spun?

– Nu, Maiestate, răspunse ea, deși, spre groaza ei, își auzi vocea tremurând – mai mult din teama a ceea ce ar fi putut să însemne astfel de întrebări decât din vreun sentiment tainic de vină.

Încercă să își înăbușe amintirea momentului în care Leicester îi pusese la gât lanțul lui de aur și îi ceruse să îl informeze cu privire la tot ceea ce spunea sau făcea Maiestatea Sa, căci era convinsă că o făcuse din dragoste. Din fericire, regina nu părea să fi observat nesiguranța ei.

– Trebuia să întreb. Regina începu să se plimbe din nou, mușcându-și buza. Chiar și după toți acești ani, încă mai există unii în țara asta care ar încerca să îmi facă rău sau să mă răstoarne de pe tron. E absolut necesar să păstrez secretul asupra treburilor mele private și să nu le ofer acestor bărbați nici o armă pe care să o poată folosi împotriva mea. Înțelegi? Nici un cuvânt din ceea ce spun nu trebuie să iasă de pe buzele tale. Nici măcar pe patul de moarte, chiar de-ar fi să plătești cu viața, sub tortură, pentru a păstra tăcerea. Înțelegi?

Lucy dădu din cap, simțind un val de mândrie la ideea că regina avea încredere în discreția ei, chiar dacă genunchii i se înmuiară la auzul cuvântului „tortură".

– Știi, fără îndoială, că lordul Leicester ocupă un loc special în inima mea. Nu am făcut un mare secret din asta.

– Da, Maiestate.

– Atunci vei înțelege de ce trebuie să-ți cer să îl spionezi pentru mine. Și pe lady Essex, totodată. Regina se opri din nou brusc, ochii ei aruncând scântei de sub capișon. Tonul ei deveni acuzator. Spune-mi sincer acum, ți-a cerut Leicester să îi duci mesaje contesei de Essex?

Lucy nu îndrăzni să mintă.

– Da, Maiestate.

– În ce scop?

– Eu... Își frânse mâinile, apoi și le lăsă să cadă pe lângă corp, știind că orice încercare de a-l apăra pe contele de Leicester ar fi fost în zadar. Regina avea propriile ei iscoade și probabil voia doar ca ea să îi confirme trădarea. Iertați-mă, Maiestate. Nu știu să vă spun ce conținea acel mesaj.

– Credeam că știi să citești.

– Știu, Maiestate. Tutorele meu s-a ocupat să-mi dea lecții în copilărie. Dar scrisoarea pe care mi-a dat-o lordul Leicester era sigilată.

Regina se holbă la ea.

– Nu te-ai gândit să o deschizi?

– Nu sunt iscoadă, Maiestate. N-aș deschide nici o scrisoare care nu îmi e adresată.

– Ăsta e un lucru lăudabil. Însă privirea tăioasă pe care o ațintă pentru o clipă asupra chipului lui Lucy îi arătă cât de puțin se lăsase convinsă regina de acea explicație. Dar crezi că s-au întâlnit?

Înăbușindu-și dorința de a păstra tăcerea, Lucy aruncă o privire în spatele reginei spre micul grup de femei îngrămădite lângă poartă. A trăda încrederea ce îi fusese acordată ar fi fost un act de perfidie cumplită. Însă a refuza să îi răspundă reginei ar fi fost o trădare, fără îndoială.

– Contele de Leicester mi-a cerut să îi duc o scrisoare contesei, Maiestate, atâta tot. Nu știu ce conținea acea scrisoare. Nu am primit de la contesă nici un răspuns pe care să i-l duc înapoi contelui și nu i-am văzut niciodată împreună.

– Nici măcar o dată?

– Niciodată, Maiestate.

– Juri pe viața ta?

– Eu... jur pe viața mea, reuși ea să spună, dând din cap, și în sfârșit regina păru satisfăcută, întorcându-se și nevăzând astfel că Lucy își frământa chinuită mâinile.

Nu era o minciună, își spuse ea. Însă nu îi mărturisise întreaga poveste reginei. Știa, în fond, chiar dacă nu văzuse cu ochii ei, că cei doi erau în mod sigur amanți. Nu putea exista nici o altă explicație pentru purtarea lor ascunsă.

Elisabeta se așeză pe o bancă la capătul aleii și îi făcu semn lui Lucy să vină lângă ea. Deși obrajii îi erau încă palizi sub pelerina cu capișon, părea mai calmă acum. Lumina devenea tot mai puternică, iar ceața matinală care se învolburase în jurul gleznelor ei, când intrase în grădină, începuse să se risipească.

– Am avut un vis absolut oribil în dimineața asta, chiar înainte de ivirea zorilor. A fost doar un vis, dar am avut impresia că era adevărat, ca o premoniție. Tu crezi în astfel de mistere? Coborându-și privirea spre mâinile ei, care îi zăceau albe și nemișcate în poală, regina nu mai așteptă un răspuns, ci continuă, vorbind aproape ca pentru sine: În vis eram întemnițată din nou, înapoi în Turn – am fost întemnițată acolo în copilărie, știai? Fusesem detronată, iar tronul îl ocupase altcineva. Zăceam pe podea, cu fața în jos pe piatra murdară, prea slăbită pentru a putea sta în picioare ca să îi înfrunt pe cei care mă acuzau. Toți își întorseseră fețele de la mine. Trebuia să zac acolo și să aștept să fiu executată ca falsă regină a Angliei.

– Așa ceva nu se poate întâmpla! izbucni Lucy, uitând pentru o clipă să păstreze respectuoasă tăcerea. Sunteți moștenitoarea de drept. Cine ar îndrăzni să îi răpească tronul fiicei legitime a regelui Henric?

Regina Elisabeta își ridică privirea, cu o scânteiere de furie în ochi, iar Lucy își dădu seama că se uita direct la contesa de Essex, o siluetă înaltă, învăluită în pelerină, așteptând alături de celelalte doamne.

– Există unele persoane, îi explică ea încet, care consideră că legitimitatea nașterii mele e încă sub semnul întrebării și că propriile lor pretenții la tron sunt la fel de întemeiate ca ale mele. Ești prea tânără și nevinovată, pasărea mea cântătoare, pentru a înțelege lăcomia și invidia de la curte și cât de repede poate un monarh să își piardă coroana, prin comploturi și viclenii ale curtenilor. Însă crede-mă când îți spun că se poate întâmpla peste noapte – mai ales dacă acel monarh e surd și orb la șoaptele și manevrele celor ambițioși.

– Maiestate, nu e nimeni la curtea Domniei Voastre care să nu vă iubească și să vă onoreze ca pe o adevărată regină. Aveți numeroși supuși loiali, care nu ar permite niciodată să se întâmple asta, declară Lucy cu ardoare.

– Și visul meu? Această premoniție?

– Nu o ascultați, vă implor. Am avut și eu coșmaruri, după ce mâncam prea mult sau în nopțile cu lună plină, dar ele nu înseamnă nimic. Căută prin minte ceva cu care să o poată alina pe regină, al cărei chip părea atât de abătut. Jupânul Goodluck spune că un vis urât nu e decât o cină grea, întoarsă să îl bântuie pe cel care a mâncat-o.

Regina râse la auzul cuvintelor ei și o ciupi de obraz.

– Pe cuvânt, tutorele tău pare un bărbat foarte înțelept și învățat.

Lucy se înroși în obraji și își feri privirea, amintindu-și minciuna ei de mai devreme. Ce-ar fi spus jupânul Goodluck dacă ar fi aflat ceea ce tocmai făcuse, cum îl protejase pe conte, în loc să îi spună adevărul reginei? Era sigură că ar fi fost furios și ar fi considerat-o o trădătoare a tronului.

– Haide, spuse regina, ridicându-se în picioare și scuturându-și pelerina cu un zâmbet forțat, se ivesc zorile. Cântă cocoșul. Castelul se va trezi în scurt timp, iar eu sunt încă aici, în cămașă de noapte și pelerină, ca o copilă prinsă afară din pat. Ar fi bine să te întorci și tu și să te îmbraci, căci ne așteaptă o altă zi plină de distracții, și s-ar putea să îmi doresc din nou să savurez plăcerea de a-ți asculta vocea, după ce voi fi luat micul dejun. Dar promite-mi ceva înainte să pleci, Lucy Morgan. Căci am simțit că noi două avem ceva în comun încă de când ai vorbit în fața curții despre moartea mamei tale și despre singurătatea în care ai crescut, și știu că vei dori să mă ajuți din acest motiv. Data viitoare când contele îți dă o scrisoare pe care să i-o duci contesei de Essex, sau, de fapt, oricărei alte doamne de la curte, trebuie să mi-o aduci mie întâi.

Lucy se uită lung la ea, nereușind să articuleze un cuvânt.

– Maiestate?

– Și vei fi recompensată. Înțelegi?

– Da, șopti ea, da, Maiestate.

Lumina din jurul lor devenise mai puternică, aproape orbitoare acum, scânteind pe fântâna de marmură albă din mijlocul grădinii. Era într-adevăr târziu și nu se cuvenea ca o tânără fecioară ca ea să stea afară doar într-o pelerină, cu părul nearanjat și cu fața neîngrijită. Însă mult timp după ce regina se îndepărtase pe aleea parfumată de ierburi, mergând spre doamnele ei de companie, Lucy simți că tot nu se putea mișca, picioarele fiindu-i nesigure și întregul corp tremurându-i ca și cum ar fi fost lovită de febră.

Să ducă mesajele lordului Robert direct la regină, în loc să le dea contesei de Essex?

Îi era rău și o durea în piept când respira. Nu avusese încotro și fusese nevoită să accepte; Elisabeta era regină, iar Lucy era o simplă slugă de la curte.

Cum putea să le facă pe plac amândurora, fără să-l trădeze totuși pe nici unul dintre ei?

Capitolul 29

Luptele cu urși erau oribile, iar Lucy își dori să nu fi rămas să le privească. Regina îi strigă intendentului castelului să dea drumul câinilor în arenă, iar după aceea nu se mai putu auzi nimic altceva în afară de lătratul și scheunatul ogarilor și de răgetele furioase ale ursilor. Din locul ei de pe partea laterală a estradei, Lucy văzu că ursii fuseseră prinși în lanțuri de piroane ce se întindeau în mijlocul curții pentru turniruri, astfel încât să nu poată fugi. La semnalul intendentului, ogarii spumegând fură dezlănțuiți asupra lor. Câinii se năpustiră la urși, fiind aruncați în aer de labele mari ale acestora. Animalele legate scoaseră răgete furioase spre atacatorii lor, ridicându-se pe labele din spate, aproape de două ori mai înalți decât un om. Câinii zburară dinspre stâlpi, scheunând de durere, unii dintre ei sângerând, alții mai rapizi reușind să năvălească pe sub labele unui urs, atacând cu fălcile lor feroce unul din picioarele vulnerabile din spate. Mulțimea strigă și bătu din picioare, unii dintre ei punând rămășaguri pe anumiți urși. În tot acest timp, îmblânzitorii de urși așteptau deoparte, cu bețele pregătite să lovească orice urs care ar fi părut apatic, vocile lor aspre stârnind animalele cu strigăte de genul:

– Luptă! Luptă!

Lucy își acoperi fața cu mâinile. Îi era milă de bieții urși, care nu puteau să fugă de atacatorii lor. Unora chiar li se pilisera ghearele ca să nu îi poată respinge pe câini, așa cum ar fi trebuit.

Italianul și ursul lui nu erau acolo, observă ea cu o ușurare bizară. Dar poate fiindcă animalul lui era un urs dansator, un circar, ce nu era forțat să lupte. Nu ar fi fost corect să vadă un urs de circ sfâșiat în bucăți de acești ogari pe jumătate lihniți de foame, oricât de înspăimântător ar fi părut acel urs când se năpustise spre ea, în curtea exterioară.

Lucy își făcu loc până în spatele mulțimii, acoperindu-și urechile cu mâinile, și așteptă acolo până ce luptele păreau să se fi terminat.

Soarele o lovea direct în creștet. Era insuportabil de cald în incinta albă și nisipoasă a curții pentru turniruri; nici nu era de mirare că regina și cei mai importanți curteni ai ei hotărâseră să privească distracțiile din ziua aceea de sub umbra răcoroasă a unui baldachin.

Trei dintre urși zăceau morți pe pământul nisipos, încă prinși în lanțuri de piroanele lor. Alți câțiva păreau grav răniți; proprietarii lor stăteau deasupra lor, strigând și lovindu-i cu bețe, încercând să-i facă să se ridice din nou. Un urs cafeniu părea să fi supraviețuit cu doar câteva răni stacojii pe burta lui mare. Mai mulți câini zăceau morți sau erau pe moarte lângă locul unde fusese pironit acesta, iar Lucy fu martora unei altercații aprinse între stăpânul acelui urs și proprietarul furios al unuia dintre câini, care părea să pretindă că ghearele ursului nu fuseseră tăiate corect înainte de întrecere.

Lucy își dădu seama cu întârziere că regina se ridicase deja și părăsise arena. Acum, mulțimea de oameni de rând pornise după curteni, pentru a se întoarce între zidurile castelului, iar Lucy se trezi înghiontită în față de forța oamenilor care se îmbrânceau spre poarta curții de turniruri. Scoase un strigăt, încercând să își croiască drum înapoi spre siguranța estradei, dar nu o ascultă nimeni.

Apoi o mână o prinse de mânecă, trăgând-o într-o parte și scoțând-o din îmbulzeală.

– Lucy!

Era contesa de Essex, cu fața ei frumoasă acum roșie și speriată. O trase pe Lucy lângă zidul curții pentru turniruri și îi șopti la ureche. Spre surprinderea lui Lucy, lady Essex îi vorbi pe un ton intim, cald și sincer – ca și cum ar fi fost surori sau prietene apropiate, nu o femeie de viță nobilă și o servitoare:

– Vii cu mine la noapte, Lucy? Zâmbetul contesei păru forțat, iar privirea ei, agitată. Am un plan, dacă ești dispusă să mă ajuți. Adu-mi o pelerină cu capișon și spune-le gărzilor că sunt prietena ta. Nu ar lăsa o servitoare să iasă din curtea interioară. Dar nu îndrăznesc să ies singură, nu la o oră atât de târzie din noapte, nu dincolo de apartamentele regale. Dacă aș fi prinsă…

– Să merg cu dumneavoastră? repetă Lucy stupid, încă năucită. Privi în jurul ei, brusc speriată din nou, dar nu le asculta nimeni; stăteau singure lângă zidul curții de turniruri, mulțimea ce trecea

pe lângă ele fiind prea gălăgioasă pentru a le auzi șoaptele. Să vă întâlniți cu lordul Leicester, adică?

Contesa dădu din cap, privind-o.

– Și să mă aștepți la grajduri până când... Ezită. Până când terminăm.

– Să aștept singură?

– Nu va dura mai mult de-o oră, îți jur. Îi strânse mâna lui Lucy, murmurând cuvintele pe un ton frenetic. Te rog, spune-mi c-ai să mă ajuți. Nu pot să fac asta singură. Privirea ei scrută mulțimea ca și cum ar fi căutat pe cineva anume. Suntem priviți clipă de clipă, zi de zi. Chiar și să vorbesc cu tine astfel e periculos.

– Atunci, poate că nu ar trebui să vă vedeți cu lordul respectiv, îndrăzni Lucy să sugereze și văzu o scânteiere de furie în ochii contesei, ascunsă rapid. Se gândi la cererea reginei de a-i spiona pe acești doi amanți și își dădu seama că nu o putea duce la capăt, că nu era capabilă să îi trădeze. Dar poate că reușea să îi ajute să evite riscul de a fi descoperiți. Posibil să nu fi fost singura căreia regina îi ceruse să privească și să asculte. Ați putea să îi scrieți un bilet. O scrisoare în care să nu se pomenească nici un nume ar fi lipsită de pericole.

– Nu, trebuie să îl văd neapărat. Trebuie să vorbesc cu Robert *în persoană*.

– Dar pericolul...

– Nu înțelegi! Contesa părea pe jumătate scoasă din minți, cu obrajii pătați brusc de căldură. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu am de ales în privința asta. Nu mai am de ales. Am primit o scrisoare de la soțul meu din Irlanda. Mi-a fost înmânată chiar acum câteva minute. Curierul a adus totodată scrisori sigilate de la lordul Essex către regină și o parte dintre consilierii ei. Mi-e teamă de ceea ce ar putea conține acestea. Trebuie neapărat să vorbesc cu lordul Leicester diseară, și asta într-un loc unde să nu putem fi auziți.

Lui Lucy aproape că i se făcu milă de contesă, văzând teama sinceră de pe chipul ei. Deși nu putea să aprobe ceea ce făcuse lady Essex, știa că astfel de aranjamente erau frecvente la curte. Iar lordul Leicester era un bărbat chipeș și fermecător pe deasupra. Contesa era probabil foarte îndrăgostită de el, dacă se dedase adulterului. Deși poate că lucrurile nu ajunseseră încă atât de departe între ei.

– Te rog, mă ajuți? o imploră lady Essex din nou, iar Lucy, ridicând privirea spre chipul roșu și înspăimântat al femeii, nu văzu nici o cale de scăpare.

Dădu din cap fără tragere de inimă și acceptă să o întâlnească în aceeași noapte pe scările de sub apartamentele regale, aducându-i o pelerină cu capișon. Lady Essex urma să-l mituiască pe paznic pentru a păstra tăcerea, dacă se dovedea necesar.

După plecarea contesei, Lucy rămase pentru o clipă în căldura soarelui de după-amiază. Mâinile îi tremurau. Își dori să nu își fi dat acordul pentru ceva atât de periculos. Să iasă din curtea interioară la miezul nopții, să aștepte singură în grajdul întunecat, fără să aibă pe nimeni care să o apere. Goodluck ar fi fost furios pe ea dacă ar fi știut ce risc era pe punctul de a-și asuma. Dar când o văzuse pe lady Essex atât de speriată, cum ar fi putut să o refuze?

Se întoarse din nou spre poartă și se ciocni de un băiat. Avea fața pistruiată și arsă de soare a unui om de rând și un petic triunghiular pe tunică, acolo unde materialul se rupsese și fusese cârpit. Dar ceea ce îi atrase atenția lui Lucy fură ochii lui. Erau înroșiți și umezi, și judecând după dunga de murdărie de pe obrazul lui, ghici că probabil tocmai încercase să își șteargă lacrimile.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lucy cu blândețe. Băiatul încercă să fugă pe lângă ea, dar ea îl prinse de umeri și îl întoarse cu fața spre ea. Hei, nu fugi! Ce e? Te-ai rătăcit?

El ridică privirea spre ea fără un cuvânt, cu ochii întunecați încă plutind în lacrimi, cu buza tremurând, iar ea își dădu seama că încerca să decidă dacă să aibă sau nu încredere în ea.

– Cum te cheamă, frățioare?

– Nu sunt fratele tău, reuși el să șoptească, smulgându-se din mâinile ei.

Lucy știu că el ar fi putut să o ia la fugă în orice clipă, în schimb rămase să se uite la ea, studiindu-i pielea cafenie a mâinilor și a feței, părul ei negru și aspru. Ea îl privi, așteptându-se să citească teamă sau neîncredere pe chipul lui – reacție obișnuită a oamenilor de rând care nu văzuseră niciodată un maur –, însă băiatul o examină cu admirație fățișă, privind-o atent cu ochii lui întunecați, parcă uitând de lacrimi.

– Dar numele meu e Will, continuă el, iar în obraji îi apăru o ușoară roșeață. Will Shakespeare.

– Ei bine, jupâne Shakespeare, numele meu e Lucy Morgan. Și te rog să nu fugi, căci aș vrea să vorbesc cu tine o clipă. Dacă nu

te deranjează, desigur. Dar cum se face că rătăcești pe aici de capul tău? Locuiești cumva în sat?

El clătină din cap. Accentul lui era de băiat de la țară, dar nu atât de pronunțat pe cât și l-ar fi imaginat ea. Poate că băiatul provenea dintr-o familie bună. Deși, reflectă ea, aruncând o privire spre tunica lui peticită, o familie care fusese lovită de vremuri grele.

– Tatăl meu m-a adus aici să o văd pe regină. Noi locuim în Stratford.

– Și Stratford e departe de aici?

– Destul de departe. Am plecat înainte de ivirea zorilor și tot ne-a luat aproape toată dimineața să ajungem aici. Avem o căruță bună, dar calul e încet. Se încruntă acum, înclinându-și capul într-o parte. Nu cunoști Warwickshire?

– Absolut deloc, recunoscu ea veselă. Eu sunt din Londra.

– Londra?

Tonul lui trădă o umbră de admirație, ceea ce o amuză, împletită cu oarecare invidie. Fără îndoială, viața în Warwickshire putea fi plictisitoare uneori pentru un băiat cu mintea neastâmpărată. Privirea lui alunecă din nou asupra ei. Cu îndrăzneală, o atinse pe mână, mângâind-o pe încheieturile degetelor și urcând spre încheietura mâinii.

– Atunci de ce ai pielea neagră?

– Fiindcă părinții mei au fost mauri, îi explică ea cu grijă. Au venit dintr-o țară foarte fierbinte numită Africa, aflată departe, peste mare. De-asta am pielea de culoare închisă. Dar m-am născut în Londra.

El reflectă la cuvintele ei pentru o clipă, apoi chipul i se înseninâ.

– Deci ești englezoaică. L-am auzit pe unul dintre bărbați spunând că ești dansatoare, adăugă el, ducându-și brusc mâinile la spate și ferindu-se să o privească în ochi. E adevărat?

– Dansez și cânt pentru regină, frățioare. Zâmbi când privirea lui Will se ridică din nou spre fața ei, cu o doză de mustrare în ochi. Scuze, am uitat. Nu suntem frate și soră. Dar ziceai că ai venit azi aici cu tatăl tău. Te-ai rătăcit de el?

El dădu scurt din cap.

– Erau atât de mulți oameni...

– Nu-ți face griji, am să te ajut să-l găsești. Cum arată? Îi zâmbi, întinzându-i mâna. Ca tine, doar mai înalt? Will își strecură mâna într-a ei, iar ea se înfioră când simți atingerea palmei lui reci. Cum

se poate să-ți fie frig pe căldura asta? Haide, să încercăm s-o luăm spre fortificații. Unde l-ai văzut ultima oară?

Îl găsiră pe tatăl lui Will căutându-și fiul pe aleile înguste și pline de fum, aplecându-se să întrebe o bătrână așezată la intrarea într-o locuință improvizată. Jupânul Shakespeare era un bărbat cu umerii lați, musculos în acele părți ale corpului unde fiul lui era încă subțire ca o ramură de mesteacăn. Hainele lui trădau o poziție oarecum însemnată în societate, deși erau prea simple pentru a face parte din mica nobilime. Lucy surprinse același neastâmpăr pe chipul lui ca pe cel al fiului său și agerime în trăsăturile ochilor și ale gurii.

– Tată!

Bărbatul se îndreptă de spate când apărură de după colț, iar Lucy văzu o expresie de ușurare luminându-i chipul când acesta își văzu fiul, dar și o umbră de mânie. Își desfăcu larg brațele, iar Will fugi pentru a se lăsa cuprins de ele.

– Unde-ai fost în ultimele două ore? îl întrebă tatăl lui, ținându-l la distanță de un braț. Se uită peste capul băiatului la Lucy, cântărind-o dintr-o privire scurtă. Aproape mi-am pierdut mințile de îngrijorare, băiete. Ar trebui să pun nuiaua pe tine, pentru pozna asta. Jupânul Lunt a pornit cu căruța pe drum să vadă dacă nu cumva ai plecat spre casă fără noi. Și e plecat de ceva vreme. Va trebui să sperăm că se întoarce, altfel vom merge pe jos până în Stratford. Și cine e fata care te-a însoțit?

– Ea e Lucy Morgan, spuse Will bâlbâit. Una dintre doamnele reginei. E din Londra și trăiește la curte. M-a găsit în curtea pentru turniruri și m-a ajutat să te caut. Mă... mă rătăcisem.

– Una dintre doamnele reginei, zău? Se pare că îți datorez mulțumiri, domnișoară Morgan.

Jupânul Shakespeare părea un bărbat politicos și curtenitor. Îi întinse mâna. Lucy i-o strânse, bucurându-se pentru Will că mânia tatălui său părea mai degrabă prefăcătorie, căci îi displăcea ideea ca băiatul să fie bătut.

– Lucy, vă rog, îl corectă ea zâmbind. Iar fiul dumneavoastră mi-a făcut o onoare pe care nu o merit. Nu sunt decât o artistă de la curte, nu o lady.

– Ei bine, orice-ai fi, spuse el, iar ea îi văzu privirea alunecându-i din nou bănuitoare peste chipul ei, îți mulțumesc că l-ai găsit pe fiul meu rătăcitor și mi l-ai adus înapoi. Ar fi fost păcat să îl pierdem

pe băiat acum, după cât ne-a costat să îl hrănim și să îl îmbrăcăm în cele unsprezece veri.

Will roși în obraji și protestă în surdină, ca și cum s-ar fi rușinat să îi fie pomenită vârsta.

Jupânul Shakespeare ciufuli părul fiului său.

– Dar totul e bine când se termină cu bine, după cum se spune. Hai s-o luăm înapoi pe drumul spre Stratford, să vedem dacă vecinul nostru ne-a așteptat. Ezită. Ai reușit să o vezi pe regină până la urmă, băiete?

– Da, domnule.

– E și asta ceva, în orice caz. Acum trebuie s-o apucăm spre casă. Unde mai pui că azi e duminică, când ar fi trebuit să ne odihnim. Jupânul Shakespeare clătină din cap, privind-o. Îmi cer scuze dacă ți-a împuiat capul cu verzi și uscate. În ultima vreme, băiatul nu mai are nimic în cap în afară de Londra. Îl trase pe Will de ureche, dar de data aceasta fiul lui nu protestă, fixând-o pe Lucy cu o intensitate neașteptată, ca și cum și-ar fi întipărit-o în memorie. Vezi? Noi, cei din Warwickshire, suntem prea plictisitori și înceți pentru cei de teapa lui Will al meu. La bună vedere, domnișoară.

Se înclină, iar ea îi răspunse cu o reverență. Apoi plecară, bărbatul conducându-și fiul pe aleea înecată în fum. Lucy rămase să se uite după ei, conștientă de privirile curioase aruncate asupra ei de câțiva oameni sărmani de pe străduță. Ultima dată când străbătuse fortificațiile, rochia ei nu fusese atât de arătoasă. Dar nu avea să pară temătoare în fața lor. Era ceva ce învățase de la Goodluck. A-ți trăda teama însemna să stârnești violență, cel puțin așa considera el. Prin urmare stătu cu spatele drept, ținându-și capul sus, și ignoră bubuitul speriat al inimii ei.

La capătul aleii întortocheate ce străbătea fortificațiile, chiar înainte să dispară după ultima cotitură, îl văzu pe Will privind în urmă și ridicând o mână în semn de salut. Flutură și ea veselă din mână, apoi două siluete vagi dispărură, pierdute în fumul ce plutea peste tot.

Rămase încă un minut în praful răscolit al fortificațiilor, apoi se întoarse și porni înapoi spre castel, dorindu-și să nu fi cedat și să fi acceptat să o ajute pe lady Essex să se strecoare din aripa rezervată doamnelor pentru a se întâlni cu lordul Leicester în noaptea aceea.

Nu exista decât un singur deznodământ posibil pentru o aventură atât de periculoasă, și anume căderea în dizgrație a tuturor celor implicați.

CAPITOLUL 30

Încet, temându-se să nu-și alunge norocul îndrăznind prea repede să se creadă în siguranță, Lettice expiră profund. Lucy Morgan, dând dovadă de o siguranță de sine surprinzătoare, ceruse să fie lăsată să iasă în curtea exterioară, iar tânărul paznic, care de-abia ajunsese la vârsta la care să poată ține cu fermitate sulița, le făcuse semn să treacă fără să clipească măcar.

Chiar și așa, Lettice păstră tăcerea până ajunseră la capătul îndepărtat al podului de lemn ce separa curtea interioară de cea exterioară și se încredință că nu mai puteau fi auzite. Timp de o clipă, când se apropiase deghizată de punctul de trecere, natura periculoasă a aventurii ei i se revelase brusc și se retrăsese în umbra capișonului, ținându-se cât mai departe posibil de felinarul paznicului. Însă cei patru bărbați care stăteau de pază păruseră mai interesați de jocul lor de zaruri decât de cele două servitoare de la poartă, strigându-i celui mai tânăr dintre ei să le lase să treacă, fără a se opri să le întrebe cum le cheamă sau ce treabă aveau în castel la o oră atât de târzie.

Poate că gărzile le considerau târfe, întorcându-se după o oră sau două de plăcere plătită cu vreun curtean depravat. Sau poate că, pur și simplu, nu le păsa cine intra și ieșea dintre zidurile de apărare ale castelului.

– Nici măcar nu s-a uitat la noi, îi șopti ea lui Lucy, nereușind să își ascundă exaltarea din voce. Ai văzut?

– Da, doamna mea.

Umăr la umăr, traversară curtea exterioară în tăcere, ridicându-și fustele deasupra ierbii umezite de rouă și având grijă să nu atragă atenția asupra lor.

Grajdurile principale erau cufundate în întuneric, cu excepția unui felinar ce atârna ca prin ceață sub un acoperiș țuguiat din

capătul îndepărtat, unde una dintre uşile duble şi înalte fusese lăsată întredeschisă. Când se apropiară, grăbindu-se să ajungă la adăpost, uşa se deschise încă puţin, iar Lettice reuşi să deslueşească o siluetă masculină aşteptându-le în umbră. Era maurul care lucra pentru Robert.

– Tom! exclamă Lucy, apoi îşi lipi o mână peste gură, ca pentru a lua înapoi numele.

Lettice se holbă la ea. Neghioaba de fată părea să tremure.

Tânărul maur le conduse în interiorul grajdurilor, luând un felinar cu ulei de pe un raft înalt şi luminând drumul pentru Lettice cu el. Caii aflaţi cel mai aproape de uşă se foiră agitaţi în boxele lor, unul sau doi dintre ei nechezând la apariţia lor. Lettice se înfioră simţind mirosul de bălegar şi ridică la nas o batistă de pânză fină.

– Domnia Sa vă aşteaptă sus, doamna mea, îi şopti tânărul, arătând spre o scară piezişă. Odată ce ajungeţi la etaj, luaţi-o tot spre stânga.

Ea se uită îngrozită spre scară.

– Trebuie să mă urc pe aşa ceva? În rochia asta?

Tânărul ezită, vizibil surprins:.

– Ei bine... da, doamna mea. Nu aveţi cum altfel să ajungeţi sus.

Lettice strânse din buze în faţa treptelor abrupte şi îi făcu semn să ridice felinarul pentru a vedea mai bine pe unde merge.

– Lucy, tu rămâi aici până mă întorc. Ai înţeles?

Lucy dădu din cap, deşi făcuse ochii mari şi avea un aer nesigur sub capişonul întunecat. Lettice spera ca prostuţa de copilă să nu care cumva să se sperie şi să fugă, înainte ca ea şi Robert să fi terminat ceea ce aveau de făcut. Apoi îşi aminti reacţia surprinsă a lui Lucy când îl văzuse pe tânărul maur în prag. Uitându-se de la unul la celălalt, le văzu bine feţele la lumina felinarului ridicat. „Vai, vai!" Strălucitoarea nouă favorită a reginei era deja îndrăgostită şi părea pregătită să-şi piardă preţioasa feciorie până să se sfârşească noaptea.

– Distracţie plăcută, spuse ea mai încet, apoi îşi ridică fustele grele şi îşi puse piciorul încălţat în balerin pe prima treaptă a scării. Tinere, fereşte-ţi privirea.

La capătul urcuşului periculos, Lettice se opri pentru o clipă, adaptându-se la întuneric, cu inima bubuindu-i sub corsajul strâmt al rochiei. Apoi îl auzi pe Robert şoptindu-i numele. În stânga ei, o uşă se întredeschise încet şi văzu o lumină scânteind dintr-o

încăpere aflată la capătul dinspre fronton. O cuprinse teama la gândul că putea să i se fi întins vreo capcană, dar apoi apăru el, blocând lumina în prag, iar ochii ei îl devorară flămânzi.

– Robert!

Fără un cuvânt, el o trase în cameră şi închise uşa. Locul era slab luminat şi cu acoperişul jos, având o saltea de paie într-un colţ şi o masă pe care pâlpâia slab un felinar. Lettice ajunse la fereastră din câţiva paşi rapizi, examinând încăperea cu ochii atenţi ai unui conspirator. Robert acoperise fereastra îngustă cu o pătură veche de la cai, pentru a nu putea fi văzuţi din curtea de dedesubt, şi îşi întinsese pelerina peste salteaua de paie. Prin urmare, simţul lui cavaleresc nu se stinsese întru totul, remarcă ea, cuprinsă de un val subit de dorinţă.

– Mă bucur c-ai cerut să mă vezi, începu ea, întorcându-se cu faţa spre el. Pipăi pe sub pelerină după scrisoare. Azi mi-a sosit asta. Da, n-ai decât să te zgâieşti. E de la soţul meu. O scrisoare în care mă acuză că sunt amanta ta şi ameninţă că îi va spune reginei.

Robert întinse mâna după scrisoare, cu chipul încremenit ca o mască.

– Am auzit despre sosirea curierului, desigur, şi ştiam că aducea scrisori din Irlanda. Dar nu m-am aşteptat la asta. I-a spus deja reginei?

– Presupun că nu, altfel am fi auzit până acum.

– Am fi fost arestaţi, adică, o corectă Robert sec şi desfăcu scrisoarea, citind-o rapid. Ridică din sprâncene de mai multe ori, apoi înjură în barbă când ajunse la capăt. Ticălosul! După acuzaţia publică a şerifului, scrisoarea asta e suficientă ca să ne condamne. Ce i-ai răspuns?

– Nu i-am dat încă nici un răspuns, recunoscu ea, apropiindu-se de el. Am aşteptat să discut cu tine mai întâi, să văd ce mă vei sfătui. Curierul va duce înapoi răspunsul meu împreună cu scrisorile reginei fie mâine, fie în ziua următoare.

– Spune-i că e o minciună, replică el sec, aruncându-i scrisoarea înapoi ca şi cum i-ar fi ars degetele.

Lettice se holbă la el, simţind cum i se taie respiraţia.

– Robert, e prea târziu să-i spun că e o minciună. Nu am mai avut sângerări de aproape zece săptămâni deja.

Observă că Robert o fixă cu o privire întunecată, mijindu-şi ochii.

Lettice îşi ţinu capul sus şi nu roşi. Era purul adevăr. Iar contele ştia, fără îndoială, că era copilul lui, în fond. Nu avusese pe nimeni

altcineva, iar Essex se afla în Irlanda de prea mult timp ca să poată fi al lui. De câteva săptămâni deja se abținuse să îi spună lui Robert, sperând că lucrurile aveau să se rezolve de la sine, căci natura era o stăpână capricioasă. Dar acum că soțul ei aflase despre aventura lor, iar nenorocitul de copil părea să fi prins rădăcini în ea, ce altceva ar fi putut să facă în afară de a recunoaște totul?

– E-al meu? întrebă Robert și înjură din nou când ea ridică din sprâncene în fața insolenței întrebării lui.

– Era oricum timpul să lămurești povestea asta, remarcă ea, privindu-i chipul lui Leicester cu atenție și observând că încă se abținea să răbufnească. Probabil că se amăgea singur cu ideea de a mai putea găsi o cale de scăpare din tot acest dezastru. Tonul ei deveni mai acid. Asta, desigur, dacă nu cumva vei accepta cu inima ușoară să îl vezi pe Essex aruncându-mă în stradă ca pe o târfă, ca pe o femeie adulteră. Ceea ce va și face, la întoarcerea din Irlanda, dacă mă va găsi cu burta mare ca o balenă.

În continuare Robert nu spuse nimic.

Ea clătină din cap când văzu că nu primea nici un răspuns.

– Robert, el știe despre noi.

– Și ce anume ai vrea să fac, mai exact?

– *Omoară-l!*

Robert făcu ochii mari de șoc și, pentru o clipă, Lettice se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe, sau atât de departe pe cât era posibil să meargă înainte ca el să dea înapoi și să fugă într-un suflet la regină, ca un câine bătut, cu coada între picioare. Ea îi susținu privirea, încercând să-i transmită să fie puternic, să facă ceea ce se cuvenea, pentru ea și pentru copilul lor nenăscut.

Robert se duse cu pași mari la ușă și, deschizând-o larg, scrută coridorul neluminat ca și cum s-ar fi așteptat să vadă vreo iscoadă învârtindu-se pe acolo, vreun curios ascuns în umbră. Dar nu era nimeni, grajdurile de dedesubt fiind cufundate în tăcere, în afară de foiala agitată a cailor. Închise ușa cu grijă și se întoarse spre ea.

– Eu nu sunt asasin, doamna mea. Orice ai fi auzit... nu aș putea niciodată... Inspiră cu dificultate, nesigur pe el. Moartea soției mele a fost un accident.

– Când se întoarce din Irlanda atunci, spuse ea în șoaptă, hotărând să ocolească ceea ce spusese el, pentru a nu stârni alte probleme între ei, caută-l pe soțul meu, găsește-i pricină cu ceva și omoară-l. Apoi putem să ne căsătorim legitim.

– Se pare că nu va trebui să-l caut eu, replică Robert amar, arătând spre scrisoarea din mâna ei. Dacă Essex se întoarce și te găsește grea, vom fi întemnițați amândoi în Turn pentru adulter, înainte ca eu să apuc să caut pricină oricui, cu atât mai puțin să scot o sabie și să lupt pentru onoarea ta.

– Ți-e frică de moarte, domnul meu?

Vocea ei sună puțin strident. Robert își îndreptă spatele, privind-o furios. Lettice își spuse că ar fi putut să o lovească, așa cum făcea soțul ei adesea când se certau, însă mâna lui Robert nu se clinti de lângă corpul lui.

– Da, consimți el calm, fără urmă de rușine. Și la fel ar trebui să-ți fie și ție, doamna mea. Turnul e un loc înfiorător. Nimeni care a fost vreodată întemnițat acolo nu și-ar dori să se întoarcă.

Lettice își îndreptă pașii spre fereastra acoperită și rămase acolo o clipă. Mintea îi lucra febrilă. Nu i-ar fi folosit la nimic să îl înfurie. Era însărcinată, fără doar și poate. Avea toate simptomele de la începutul unei sarcini și știa cât de mult își dorea el un fiu care să-l moștenească. Sigur îl putea convinge că Essex trebuia să moară. Ce altă soluție aveau? Cumva trebuia să reușească să lase cearta deoparte, să îi amintească lui Robert că nu era dușmanul lui, că o iubea și că avea să fie mama copilului lui.

În plus, ar fi fost un dezastru să îl piardă tocmai acum, când soțul ei știa despre întâlnirile lor secrete, iar corpul ei era pe punctul de a o trăda în fața reginei și a întregii curți.

Umerii îi căzură ușor și își simți ochii umplându-i-se de lacrimi fierbinți.

– Dar și mie mi-e frică, șopti ea ca pentru sine, deși știa că Robert era încă acolo, ascultând. Mi-e frică. Și sunt singură în toată povestea asta.

Robert ezită, sunetul tăcerii lui umplând încăperea cu tavan jos, apoi se apropie de ea. Mâna lui îi atinse timid umărul, ca și când s-ar fi așteptat ca ea să-l respingă. Apoi veni în spatele ei și îi dezlegă pelerina împrumutată. Aceasta căzu pe podea cu un foșnet de material ieftin.

– Doamna mea, șopti el, aplecându-se să o sărute pe ceafă. Lettice, nu ești singură, numai că astfel de lucruri nu sunt ușor de discutat – copilul nostru, întoarcerea soțului tău, ce trebuie făcut pentru a îndrepta lucrurile. Și, recunosc, mintea mi-a stat la altele în ultimele câteva săptămâni. Deși vestea pe care mi-o dai nu e deloc surprinzătoare. O sărută pe gât din nou și vorbi cu o voce înăbușită,

în care se simți tensiunea. Am avut de organizat vizita reginei, a întregii ei suite... câteva sute de servitori, plus caii și căruțele lor. Și știi despre pericol, despre acest nou complot împotriva ei...

– Întotdeauna există comploturi împotriva reginei!

El râse atunci, iar Lettice își dădu seama că nu-l pierduse încă.

– Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș crede că te bucură astfel de lucruri. Verișoara ta Elisabeta e mereu nevoită să privească peste umăr, să caute iscoade și asasini la orice pas. Nu poate niciodată să fie ea însăși, ci trebuie să se supună voinței consilierilor ei. Asta nu e viață.

– Elisabeta e regina, remarcă Lettice, fără urmă de simpatie în inima ei față de verișoara cu chip de gheață, care îi făcuse întotdeauna viața la curte cât mai neplăcută posibil. Problemele însoțesc inevitabil coroana.

Robert dădu din cap sobru.

– Așa că ar trebui să-ți fie milă de ea. Dacă ai fi în locul ei...

– Da? Lettice se întoarse și își ridică privirea spre fața lui, brusc entuziasmată, cu obrajii colorându-i-se. Dac-aș fi regină?

Robert inspiră șuierat, uitându-se lung la ea.

– Lettice, iubirea mea, trebuie să ai grijă. Habar nu ai cât e de periculos chiar și să gândești așa ceva, cu atât mai mult să rostești un asemenea gând cu voce tare. Tonul lui se înmuie și își lăsă o mână să alunece spre pântecul ei, mângâind materialul fin al rochiei. De dragul copilului nostru nenăscut, promite-mi că nu vei încerca niciodată să te pui mai presus de Elisabeta. Ea nu va accepta așa ceva, crede-mă.

Un sentiment de triumf pâlpâi în ea și se văzu nevoită să își ascundă un zâmbet, forțându-se să-și înăbușe reacția exaltată. *„Deci se gândise la asta! Și-o imaginase pe ea pe tron, în locul verișoarei ei, prea bătrână acum pentru a-i mai naște un fiu!"* Acea revelație o făcu să se întindă spre fața lui, să îl mângâie cu afecțiune pe obraz. Avea să i se ofere din nou în noaptea aceea, deși își jurase că nu o va mai face până nu îl vedea pe Essex mort și pe Robert luându-i locul în patul lor nupțial.

– Dragul meu, murmură ea, sărutându-l încet. Îl simți întărindu-se acolo unde era lipit de pântecul ei. Vrei să stăm de vorbă toată noaptea?

CAPITOLUL 31

Lucy șopti „Nu!" din nou, dar refuzurile ei aprige nu părură să aibă nici un efect asupra lui Tom.

În schimb, acesta îi îndepărtă capișonul pentru a-i dezvălui părul negru și des, pieptănat pe spate și prins cu o singură panglică albă. Apoi îi desfăcu pelerina din jurul umerilor, ignorând protestele ei cum că ar fi putut să vină cineva și să îi deranjeze.

Acum, ținând-o blând de umeri, își lăsă capul spre ea și o sărută. Simți atingerea buzelor lui pe ale ei ca pe un șoc. Și mai șocant fu însă gândul că erau complet singuri, ascunși în umbrele din grajdurile lordului Leicester, cu ușa închisă și cu lumina felinarului micșorată.

– Taci, murmură el, îngropându-și fața în părul ei. Nu e nimeni aici să ne vadă. Iar stăpânul meu va mai rămâne o oră bună sus, vei vedea. Ce altceva am putea face să ne treacă timpul?

– Nu asta, șuieră ea, simțind un fior brusc de panică în clipa în care Tom îi trase deoparte corsajul pentru a-i dezgoli sânul. Nu poți face asta!

Vocea lui era îngroșată.

– Dar trupul tău e ca al unui înger. Și părul tău... Lucy, Lucy...

– Tom, nu!

Zbătându-se în brațele lui preț de o clipă rușinoasă, Lucy reuși în scurt timp să se elibereze din strânsoarea lui. Nu îi fusese greu să scape, până la urmă, își dădu ea seama vag surprinsă când îi simți mâinile căzându-i pe lângă corp, fără să protesteze. Aranjându-și rochia, Lucy făcu câțiva pași grăbiți în spate și îl văzu urmând-o. Se întoarse, fugind din fața intimității care se născuse pe neașteptate între ei, și aproape alunecă pe pietrele de pavaj neuniforme, umede și presărate cu paie urât mirositoare, cu care era acoperită intrarea în grajd.

Tom o prinse de braț, cu o expresie de îngrijorare în ochii lui întunecați.

– Ai grijă, ai să te rănești.

Nu încerca decât să o protejeze, îi spuseră instinctele ei. Chiar și așa, Lucy se smuci de lângă el, forțându-se să pară la fel de rece și de disprețuitoare cum se arătase și lady Essex când Tom îi spusese să urce pe scară. I se părea ciudat să își creeze o asemenea mască, dar nu îi putea permite să se apropie din nou, știind de data asta ce intenționa să facă.

Poate că nu avea să i se ofere niciodată o partidă bună. Poate că acesta era cel mai bun lucru la care putea spera, orice i-ar fi spus jupânul Goodluck. Un lucrător de la grajduri, da, dar unul dintre cei ca ea, un bărbat care nu ar fi judecat-o niciodată pentru culoarea pielii ei. Ar fi existat o oarecare onoare într-o astfel de uniune. Dar nu era căsătorită încă și nici nu avea șanse să ajungă să se căsătorească dacă îl lăsa pe Tom să-și facă poftele cu ea în noaptea aceea.

În plus, îi promisese reginei că avea să rămână fecioară, iar un grajd nu era nicidecum locul în care să își piardă prețioasa ei inocență, întinsă pe spate într-o boxă murdară, ascultând oftatul cailor în întuneric.

– Îmi pare rău, murmură Tom, iar ea îl crezu.

– Nu contează, spuse ea, lăsând deoparte scuzele lui, deși, la drept vorbind, îi părea bine că nu era atât de grosolan pe cât se temuse, dorindu-și un singur lucru de la ea. Dar poate ar trebui să aștept aici singură întoarcerea doamnei mele.

– Stăpânul meu mi-a poruncit să stau cu tine, și exact asta am de gând să fac, insistă Tom, cu o notă de încăpățânare în glas. Și nu te obosi să te certi cu mine, Lucy Morgan, fiindcă nu vei obține nimic. Deja ți-a fost pusă viața în pericol o dată. Aș plăti cu propria piele dacă te-aș lăsa singură aici, noaptea – și nu am să risc să fiu biciuit de dragul unei fete.

– O fată? Acum o clipă mă considerai suficient de femeie, îi aruncă ea. Apoi văzu confuzia de pe fața lui și îi păru rău pentru limba ei ascuțită. Era neliniștită și ea, așteptând în întuneric întoarcerea contesei de la o întâlnire interzisă.

Tom își reprimă orice ar fi vrut să mai spună și își puse o mână pe brațul ei.

– Lucy, spuse el, iar numele răsună cu ecou printre boxe. El se încruntă, coborându-și vocea. Nu ar fi trebuit să-ți vorbesc cu atâta

asprime. Nu vom avea de așteptat prea mult. Întoarce-te în locul unde am stat mai devreme, căci e mai multă lumină.

Ea consimți, îmbunată de scuzele lui, și îi dădu voie să o tragă aproape lângă perete. Tom nu îi voia răul, în fond. Și era chipeș. Îndrăzni să-și ridice privirea spre fața lui, fiecare trăsătură fiindu-i puternic conturată de lumina felinarului de pe perete.

– Iartă-mă, dar tot îmi doresc să te sărut, spuse el simplu, mângâind-o pe obraz cu degetul arătător.

Era un gest intim pe care ar fi trebuit să nu i-l permită. Însă ea nu se retrase.

– E chiar atât de greșit? întrebă Tom, întrerupându-i gândurile. Ochii lui îi scrutară pe ai ei, aproape cu lăcomie. Lucy?

Ea se gândi din nou la regină, chipul ei sever și alb plutind ca un strigoi peste umărul lui, precum o bufniță în întuneric, și își dădu seama, cu o tresărire vinovată, că nu își dorea să sfârșească la fel ca Maiestatea Sa – rece și singură în pat, atârnând ca ultima frunză pe un copac sterp, așteptând doar să cadă.

– Nu.

– Nu? repetă el, iar cuvântul se auzi ciudat în liniștea grajdului.

Lucy se înfioră și închise ochii în fața aurei încețoșate a felinarului ce atârna în spatele lui. El o sărută atunci, iar ea, în loc să îl împingă la o parte, cum ar fi trebuit, își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

Rămaseră împreună astfel preț de câteva momente, pierduți într-o tăcere densă, sufocantă, în timp ce ea se imagină înecându-se fără teamă, în timp ce apa caldă și seducătoare i se strecura în plămâni. Mâinile lui îi cuprinseră talia, alunecară mai jos, prinzând în palme rotunjimea feselor ei, trăgând-o mai aproape spre bărbăția lui, iar ea gemu în fața îndrăznelii lui, vag conștientă că ar fi trebuit să i se opună, însă nereușind să găsească nici un motiv imediat pentru a o face.

De deasupra capetelor lor, țipătul ascuțit al unei femei sfâșie tăcerea. Lucy își trecu o mână peste față, amintindu-și brusc cine se afla în încăperea de deasupra lor. Pericolul în care se afla o izbi ca o palmă rece peste față, iar dorința ei dispăru în acea clipă. O însoțise pe contesa de Essex în noaptea aceea pentru ca ea să poată comite adulter cu favoritul reginei. Dacă erau prinse, nu încăpea îndoială că ea avea să-și piardă viața. Contesa risca să fie doar întemnițată, poate, dar ea...

Lucy își simți gâtul strângându-i-se ca și cum ar fi avut deja știreangul în jurul lui. Îi era greu să gândească limpede, copleșită brusc de teamă. Contesa o păcălise. Sau îi spusese un adevăr inexact despre motivul pentru care își dorea această întâlnire, iar Lucy se purtase ca o neghioabă desfrânată, lăsându-se manipulată și convinsă să o însoțească pe lady Essex acolo, în noaptea aceea. Iar acum aproape că riscase să își piardă fecioria, singurul lucru de preț al ei – în afară de voce.

Tom însă nu părea conștient de vreun pericol. Deja se întindea din nou după ea, încă fățiș stârnit, cu un zâmbet vag pe buze.

– Ai auzit? Se pare că nu suntem singurii care se simt bine.

– Tom, nu avem voie. Regina a spus…

El păru surprins, chiar ușor iritat.

– *Regina?* Ce tot spui acolo? O trase spre cea mai apropiată boxă. Taci, Lucy, dulceață, nu avem timp de discuții. Doamna va coborî în curând și vom rata ocazia.

Ea clătină din cap, târându-și picioarele, și îi înfruntă iritarea cu un sentiment de tristețe tot mai pronunțat. El nu înțelegea. Regina Elisabeta nu era cu nimic mai importantă pentru Tom decât soarele amiezii pe cer – prea mare și mult prea sus pentru a conta. Deasupra *lor*, se corectă ea, dându-și seama că Tom o vedea nici mai mult, nici mai puțin decât ca pe egala lui, o simplă servitoare de la curte.

Dar ce încerca să își spună? Că era, într-un fel, mai importantă decât Tom, că era mai mult decât o simplă servitoare?

Aroganța ametitoare a unei astfel de păreri o zgudui și își smulse mâna dintr-a lui. Fusese atât de fericită să ajungă la curte anul trecut, atât de încântată să îi privească, din spatele corului, pe eleganții domni și doamne, tânjind doar ocazional să vină mai în față, să i se dea voie să cânte singură în fața reginei, fiindcă simțise, *știuse* în adâncul sufletului că vocea ei era suficient de bună pentru o astfel de onoare.

Dar a se considera mai presus de Tom, a se vedea ca fiind cumva mai bună decât un alt servitor însemna să abuzeze de intimitatea pe care i-o acordase regina.

– Am nevoie de aer, șopti ea, întorcându-i spatele.

Simțind o strânsoare în piept, fugi în curtea exterioară.

De îndată ce Lucy ajunse afară, își dădu seama că făcuse o greșeală. Era întuneric și nu mișca nimic, iar pe cer nu era lună, ca să

lumineze drumul înapoi la poarta fortificată, ci doar câteva lumini ce pâlpâiau la ferestrele înalte ale apartamentelor regale.

Amintirea bărbaților cu chipuri ascunse de capișoane, care o urmăriseră pe terenul fortificațiilor, se întoarse să o bântuie și rămase în mintea ei pentru o clipă, Lucy nefiind sigură dacă să se întoarcă înăuntru sau să fugă dincolo de poarta fortificată, în curtea interioară. Cel puțin acolo avea să fie la adăpost de cei care căutau să-i facă rău, chiar dacă nu și de propria ei conștiință.

Întorcându-se, Lucy se încruntă și scrută întunericul adânc. Ce era acolo?

Nu, nu își imaginase doar. La capătul îndepărtat al curții exterioare se afla un bărbat, așteptând în întuneric la baza turnului Stăvilar. Era un bărbat masiv și stătea nemișcat lângă zid, cu fața ascunsă în umbre, deși chiar și de la acea depărtare Lucy îi văzu scânteierea palidă a ochilor.

Apoi surprinse cu coada ochiului o mișcare și încremeni, cu privirea ațintită în întuneric. Undeva mai aproape, cineva se strecura pe lângă zidul castelului, îndreptându-se spre turnul Stăvilar. Una dintre gărzile lui Leicester? Sau cineva care mergea să se întâlnească cu bărbatul care aștepta acolo?

Un sentiment oribil de teamă o copleși și se lipi cu spatele de grajd, nepăsându-i dacă zidul grosolan avea să îi distrugă pelerină. Cu siguranță, acel fel ciudat de a păși, acea pelerină cu capișon pe care o purta…

Bărbatul se uită peste umăr, parcă simțind o privire ațintită în ceafă, și, într-o secundă, Lucy recunoscu chipul de sub capișon. Oacheș, bărbos, cu o gură crudă ce nu zâmbea. Era îmblânzitorul de urși italian, care se uita direct la ea.

Când își veni în fire, era întinsă pe pământul umezit de rouă, cu Tom care îngenunchease lângă ea și cu contesa în spatele lui, chipul alb al acesteia fiind împietrit într-o mască de dispreț.

– S-a trezit? Nu pot să mai aștept mult.

Când o văzu pe Lucy privindu-l, Tom se îndreptă și se ridică în picioare cu o expresie de ușurare pe chip. Îi oferi un zâmbet scurt și sumbru în timp ce o ajută să se ridice.

– Ai leșinat.

O sprijini, cu un braț petrecut în jurul taliei ei, când ea se împletici, încă nesigură pe picioare.

– Ai grijă. Poți să umbli?

– Bineînțeles că poate, șuieră lady Essex, trăgându-și mai în față capișonul pelerinei pentru a-și ascunde fața. Trebuie să ne întoarcem. Grăbește-te, înainte să fim văzute.

Lucy se holbă năucită la capișonul ei, apoi icni, amintindu-și brusc ceea ce văzuse.

– Îmblânzitorul de urși!

Tom se încruntă.

– Ce anume?

Dar nu avea nici un rost să încerce să îi explice. Atât îmblânzitorul de urși, cât și celălalt bărbat dispăruseră, iar curtea exterioară era cufundată în întuneric și tăcere.

Lady Essex se răsuci pe călcâie, pufnind furioasă.

– Haide, îi aruncă ea tăios, ridicându-și fustele peste iarba umedă și începând să urce panta înapoi spre poarta fortificată. Dacă m-ai pus în pericol, Lucy Morgan, îți jur că am să-ți jupoi pielea de pe spate. Și pe cea a amantului tău.

CAPITOLUL 32

Cadavrul fusese adus la mal și aruncat fără fasoane de către vâslași – încă aflați în luntrile puțin adânci din care își câștigau existența, cu ochii spălăciți la acea oră matinală, dar rămânând să păzească bizara lor captură. Zorile ce începeau să apară erau de un cenușiu-roșcat dens, norii din nord-estul castelului arătau posomorâți, soli ai ploii ce urma să vină. Se părea că perioada prelungită de vreme uscată era pe punctul de a fi, în sfârșit, întreruptă.

Lângă malurile acoperite cu stuf ale lacului, galezul cu păr închis la culoare pe nume Caradoc, care venise să îl scoale pe Goodluck din pat, împunse cadavrul cu piciorul și îi aruncă o privire curioasă însoțitorului său.

– Ești unul dintre oamenii reginei?

– De ce întrebi?

Galezul îl măsură pe Goodluck din cap până în picioare, probabil observând că purta un capișon peticit și pătat de ploaie, care văzuse și zile mai bune, și că jacheta îi era un galben mat, în loc de albastru.

– Nu ești unul dintre oamenii lui Leicester, spuse bărbatul, trăgându-și nasul.

– Eu slujesc Anglia, răspunse Goodluck scurt, apoi se îngrozi de propriul lui răspuns. Lordul Leicester ți-a poruncit să vii după mine, nu-i așa?

Caradoc dădu din cap.

– Atunci hai să ne apucăm de treabă. Pierd micul dejun din cauza asta.

Goodluck se lăsă pe vine pentru a examina corpul pe care vâslașii îl scoseseră din lac. Era un bărbat solid, cu coapse groase și o burtă pronunțată, având puțin peste treizeci de ani. Tunica lui albastră udă leoarcă, legată cu o centură mare de piele, și colanții albaștri îl indicau drept unul dintre servitorii lui Leicester. Părul

blond plin de nămol fusese tăiat cu lama, scurt până la urechi, iar barba – în care se prinsese o algă acum – fusese și ea tunsă recent. Un mare amator de plăceri deci, burta lui trădând nopți lungi stropite cu berea din castel, dar unul căruia îi plăcea totuși să se îngrijească, poate pentru a atrage interesul doamnelor?

Ridicând mâna stângă a mortului, Goodluck o examină atent. Degetele aspre, bătătorite, indicau muncă fizică zilnică, dar nu una grea și umilă, iar unghiile îi erau scurte, dar întregi. La mâna dreaptă purta un inel mare de aur cu un mic agat încrustat. Nasul îi era ușor strâmb – o bătaie din trecutul lui? –, iar deasupra obrajilor mânjiți de nămol, ochii albaștri bulbucați îi erau mari și priveau în gol.

Goodluck se întinse și îi trase blând pleoapele peste ochi. Făcu tot ce-i stătea în putere pentru a-și înăbuși un fior. A ucide un om și a arunca după aceea cadavrul era un lucru. A avea de-a face cu un cadavru mustind de apă, la prima oră a dimineții, era suficient să îi facă oricui fierea să i se urce în gât.

Se aplecă mai aproape de el și întredeschise buzele țepene ale bărbatului. Gura lui avea o culoare gălbuie ciudată, iar în aer se ridică un miros grețos. Mirosul neplăcut îi aminti de ceva, dar nu reuși să identifice exact ce anume.

– Vâslașii l-au găsit, ziceai?

– Da, confirmă Caradoc, îndreptându-și spatele la vederea privirii lui întrebătoare. Se aplecase aproape până la pământ pentru a vedea ce făcea Goodluck, vizibil fascinat de felul în care acesta examina mortul. Au ieșit pe lac chiar înainte să apară prima geană de lumină, așa cum fac de obicei. Barca s-a lovit de cadavru – cu o adevărată izbitură, au zis ei – acolo, aproape de zidul curții pentru turniruri. L-au tras în barcă, s-au întors la debarcader, iar băiatul ăla a fugit după ajutoare. Atunci am fost informat și eu. Sunt aghiotantul intendentului de la castel, știi? E sarcina mea să îl informez pe judecătorul de instrucție și pe rudele mortului, și să mă ocup ca rămășițele lui pământești să fie îngropate cum trebuie.

– Rudele lui? Deci îl cunoșteai pe bărbatul acesta? Goodluck fu luat prin surprindere. De ce nu mi-ai spus asta când am ajuns aici?

Caradoc ridică din umeri.

– Nu m-ai întrebat. În plus, n-am știut nici eu, până nu l-am văzut de aproape. Dar imediat ce l-am întors, mi-am dat seama că e Malcolm.

– Malcolm?

– Individul e Malcolm Drury. Și el lucra tot pentru intendent. Deși nu voia să mai rămână la Kenilworth după ce trecea vara. Zicea că se duce la Londra, să câștige o avere acolo. Bărbatul râse, aproape disprețuitor. Vise!

Goodluck nu spuse nimic. Constatase că era adesea mai util să observe un comportament nelalocul lui decât să comenteze pe marginea lui. În plus, un soare palid începuse să se înalțe din cețurile de pe malul lacului, iar castelul începea să forfotească de viață. Nu voia să atragă asupra lui și mai multă atenție decât o făcuse deja. Era evident că lordul Leicester dorise ca el să vadă cadavrul și să îi raporteze lui Walsingham constatările lui. Dar făcând acest lucru, Goodluck își asuma riscul de a fi identificat de către cei care urmăreau în permanență ce se întâmpla la curte și care apoi își informau stăpânii. Sau de către italieni, care probabil că îl urmăreau chiar în acel moment.

– De ce-a vrut contele ca tu să vezi cadavrul? întrebă Caradoc, continuând să întoarcă întrebarea pe toate părțile în minte.

– Suntem cu un om în minus de când am ajuns, minți Goodluck nepăsător, sperând că interlocutorul lui nu avea să fie suficient de curios să se apuce să pună întrebări în stânga și-n dreapta și să descopere că fusese păcălit. Se poate ca lordul Leicester să fi crezut că e el.

– O, nu, spuse Caradoc de îndată, clătinând din cap cu aerul unuia care știa mai mult decât pretindea restul lumii. Nu avea cum să fie. Acesta e omul contelui. În plus, individul, adăugă el, și împunse din nou cu piciorul trupul bărbatului înecat, nu a stat în apă prea mult. Ei bine, știu asta fiindcă l-am văzut acum două zile cu propriii mei ochi. În plus, un bărbat care a stat în lac o săptămână sau mai mult arată mult mai cenușiu decât Malcolm, aici de față.

– Să înțeleg că nu prea ți-a plăcut Drury? întrebă Goodluck chiorâș, lăsându-se din nou pe vine.

Stomacul îi chiorăi, dar îl ignoră, mai ales că îi pierise apetitul după ce își începuse ziua cu un cadavru îmbibat de apă.

– N-ar trebui să spun nimic rău despre mort.

– El nu te poate auzi. Ce anume te-a făcut să îl găsești antipatic? Aruncă o privire spre cadavru. Îi plăcea să se dea rotund? Inelul acela trebuie să fi costat cât solda pe un an, cel puțin. Probabil Malcolm se trăgea dintr-o familie bogată, căci nu ar fi putut să-și cumpere o astfel de podoabă din propriii bani.

Bărbatul strânse din buze.

– Nu, sigur n-ar fi putut. Dar nu era fiul unui bogătaș. Bătrânul jupân Drury avea câțiva acri de pământ, la vest de aici. E mort de mult, și soția lui, Goody, la fel, și nu a rămas mult de pe urma lor.

Goodluck reflectă la cuvintele lui pentru o clipă.

– Atunci de unde crezi că a făcut rost de bani?

– De la noii lui prieteni, aș zice.

– Și cine sunt aceștia, atunci? Însă bărbatul păru să considere că deja spusese prea mult și, clătinând din cap, se dădu în spate. Goodluck nu se putu abține să nu insiste, încercându-și norocul cu alte idei. De la curte, vrei să spui? Cei care o însoțesc pe regină în călătoria ei?

– Nu avea prieteni la curte, bombăni Caradoc disprețuitor.

– Ceilalți, atunci? Bețivi, gură-cască sau poate cei care au venit aici săptămâna asta, ca să câștige un ban de pe urma agerimii minții lor?

Aruncând din nou o privire spre mort, Goodluck se încruntă. Ceva îi atrăsese atenția. O simplă mustață de pisică, se părea, stând vertical și gâdilând marginea unui deget alb-albăstrui. Se aplecă din nou în față și întoarse în sus mâna dreaptă a bărbatului, ce începea să înțepenească. Într-adevăr, avea ceva prins sub cercul lat de aur al inelului său.

Încet, Goodluck scoase firul de mustață și îl ridică în lumina tot mai puternică a zilei – un fir lung, aspru, de păr negru, de genul celui care ar fi putut fi smuls de pe capul sau din barba unui bărbat, în toiul unei lupte. Cu siguranță nu provenea din părul mortului, căci acesta era blond.

– Ce-i aia?

Goodluck băgă firul în săculețul de piele de la cingătoare.

– Nimic. Continuă, ce spuneai?

Dar Caradoc hotărâse în mod evident că un singur om înecat era suficient, și nu avea de gând să se pună în pericol. Îi răspunse că deja întârziase cu rondul, apoi aruncă o privire piezișă spre cadavru și își făcu semnul crucii. Cam târziu pentru pietate, reflectă Goodluck cu o notă de asprime în glas.

– Ține minte, nu trebuie să se afle nimic despre povestea asta, adăugă el, dându-i bărbatului un șiling pentru a-i cumpăra tăcerea și trimițându-l la ale lui.

Însă Goodluck știa că vâslașii nu aveau să păstreze tăcerea, și nici băiatul care fugise după ajutoare, și nici cei câțiva oameni de rând care acum căscau gura peste zidul curții pentru turniruri.

Cel puțin cu acel capișon putea fi oricine. Ei bine, oricine cu o barbă, își dădu el seama, pieptănându-și-o mâhnit cu degetele.

Deci, reflectă Goodluck, Malcolm Drury își făcuse câțiva prieteni noi săptămâna trecută, prieteni dispuși să bage mâna în buzunare în schimbul unor informații. Căci oare cine ar fi fost mai potrivit să le spună căile secrete de acces în castel decât unul dintre oamenii intendentului? Un bărbat care nu simțise nici o nevoie presantă de a-i rămâne loial stăpânului său, când fusese ispitit cu mai mult aur decât văzuse vreodată.

Goodluck le porunci celor doi îngrijitori care așteptau să ia cadavrul și să îl ducă discret la castel, înfășurat în pânză de sac, pentru a-i ascunde identitatea. Lăsă să-i scape câteva comentarii „indiscrete" în timp ce împărți porunci, apoi se întoarse la cărarea îngustă ce ducea spre Stăvilar, convins că până avea să iasă la iveală vestea morții lui Malcolm Drury, oamenii vor susține că acesta băuse vreo cinci sau șase halbe de bere, se împiedicase în propriile picioare, în drum spre casă, și sfârșise înecat în lac. Nimeni, se părea, nu avea să plângă după el. Cu atât mai puțin cei care se ocupaseră ca lacomul și neghiobul de Drury să își încheie astfel socotelile cu viața.

– Hei, tu!

Băiatul care mergea în fața lui se opri și privi în jurul lui cu o expresie de teamă pe fața palidă și trasă.

– Nu-ți face griji, spuse Goodluck, zâmbindu-i. Nu mușc. Te-ai aflat în barcă azi-dimineață când l-au găsit vâslașii, nu-i așa?

Băiatul dădu din cap. Părea să aibă opt sau nouă ani, și abia împlinise vârsta care să-i permită să muncească într-o barcă. Era însă o meserie grea, care trebuia învățată de mic.

– Spune-mi, persoana asta avea vreo cheie la cingătoare sau asupra lui când l-au scos jupânii tăi din apă?

Băiatul clătină precaut din cap.

– Poate că unul dintre vâslași a luat cheile – nu pentru a le fura, ci de teamă să nu cadă în apă, insistă Goodluck. Dar băiatul clătină iar din cap. Încercă o altă abordare. Poate le-a luat celălalt bărbat, atunci. Cel care a venit să vadă cadavrul înaintea mea, celălalt aghiotant al intendentului-șef. El nu ar fi lăsat cheile de la castel să zacă acolo, la cingătoarea unui mort, deci probabil le-ar fi luat cu el. Cred că așa s-a întâmplat, nu?

– Ăla nu avea chei la el, jupâne. Nici când l-am scos, nici când a venit celălalt bărbat.

Goodluck se încruntă, prefăcându-se derutat.

– Dar... Dar lucra pentru intendent. Fără îndoială avea o legătură de chei asupra lui când a căzut în apă.

– Nu avea nici o cheie la cingătoare, repetă băiatul cu încăpățânare. Le-am fi auzit zdrăngănind.

Aruncându-i băiatului o monedă, Goodluck zâmbi sumbru doar pentru sine la adăpostul capișonului lui și continuă să urce panta umedă.

Un om mort, un set de chei dispărute și un inel masiv de aur pe un deget pe care nu avea ce să caute. Începea, în sfârșit, să se lămurească misterul în ceea ce privește felul în care intenționau conspiratorii italieni să intre în castel. Însă era ceva ce continua să îl sâcâie. Chiar dacă aveau cheile de la toate încăperile din apartamentele regale, cum anume se gândeau să treacă de gărzi și să ajungă în curtea interioară?

CAPITOLUL 33

Oglinda din mâna Elisabetei reflectă o față palidă, cu urme de vărsat de vânt, dezgolită acum de vopseaua albă, părul scurt și țepos de pe capul ei amintind de cel al unui prunc nebun. Se holbă la propria ei imagine, cu buzele tremurând, cu ochii mari, încă ageri, cu privirea atentă a femeii tinere pe care și-o amintea. Fără perucile ei strălucitoare, fără poțiunile ei, fără rochiile bătute cu pietre prețioase, fără podoabele ei de monarh, ce mai rămânea din ea în afară de o cotoroanță bătrână, o creatură cu răsuflarea împuțită, pe care orice bărbat ar fi ocolit-o într-o piață, înfiorându-se să și-o imagineze lângă el în timpul nopții?

Detestând ceea ce îi dezvăluia lumina crudă, trânti oglinda aurită cu atâta forță, încât aceasta crăpă. Suflă în lumânare. Alte două lumânări rămaseră aprinse, una lângă patul ei cu baldachin și o alta la fereastra înaltă, pâlpâind pe sticla marcată cu plumb ca o stea răuvoitoare. Cel puțin aceea era suficient de departe cât să nu fie o amenințare pentru frumusețea ei.

– Lăsați-mă singură, spuse Elisabeta aspru, privindu-și doamnele de companie retrăgându-se din încăpere cu o reverență. Toate, în afară de Mary, care tocmai dădea la o parte așternuturile și se pregătea să se odihnească pe patul îngust care se afla la picioarele patului reginei. Și tu, lady Mary. Du-te să dormi cu soțul tău. Îți jur, în noaptea asta îi vei oferi mai multă alinare lui Henry decât mie.

– Dar e rândul meu să vă veghez, Maiestate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu am nevoie de nimeni să „mă vegheze" ca și cum aș fi un copil și aș putea să pățesc ceva în somn, se răsti Elisabeta, arătând rigid spre ușă. Era important să nu pară prea agitată, ca să nu le facă pe vreuna dintre ele să bănuiască ceva. Deși, dintre toate doamnele ei de companie, lady Mary era cel mai puțin probabil să o trădeze. Acum pleacă, te rog,

și poruncește-le celorlalte să nu intre în camera mea până dimineață, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Vreau să fiu *singură* în noaptea asta și întru totul *netulburată*. M-am exprimat suficient de clar, doamnă, sau trebuie să ies și să mă repet în fața fiecărei neghioabe din camera alăturată?

Lady Sidney făcu o reverență adâncă și se retrase de îndată, deși chipul îi era tulburat.

– Înțeleg, Maiestate, murmură ea, închizând ușa în urma ei.

Păcănitul zgomotos al ușii păru asurzitor în tăcerea care se lăsă după aceea.

„Înțeleg?"

Cum anume ar fi trebuit să interpreteze acea replică?

Din apartamentul privat de dincolo de ușă, care forfotea de femei, Elisabeta auzi șoapte agitate care, în cele din urmă, se stinseră complet, făcând noaptea mai tăcută și mai încremenită decât fusese vreodată de când sosise aici. Întoarse spatele ușii și făcu câțiva pași spre fereastra fără perdele, oprindu-se chiar înainte să ajungă la sticlă. Nu voia să fie văzută de afară.

Doamnele ei se retrăseseră deja în dormitorul lor de la etajul inferior, își spuse ea, iar lady Mary se dusese la Henry, soțul ei iubitor. Nu mai rămăseseră decât gărzile, stând de pază în anticamera goală și întunecată. Probabil trecuse de miezul nopții, își dădu ea seama.

O durea tot corpul de oboseală, deși mintea încă îi gonea, analizând evenimentele din ziua aceea cu o agerime plăcută. Creierul ei, cel puțin, rămăsese la fel de tânăr și de proaspăt ca întotdeauna. Brațele îi tremurau însă, după ce stătuseră întinse atâta timp, în vreme ce fusese dezbrăcată de doamnele ei, și o dureau și picioarele.

Elisabeta își luă peruca de noapte, cea rezervată pentru momentul în care își aștepta vizitatorii, și și-o puse cu grijă pe cap, netezind cosițele linse și roșii cât de bine putu, fără ajutorul doamnelor ei de companie.

Își potrivi cămașa de noapte din dantelă franțuzească, aranjându-i volănașele albe astfel încât să o dezgolească mai mult, se urcă în pat și se aplecă să sufle în lumânarea de pe noptiera ei. Cea care rămase să ardă la fereastră arunca o lumină palidă în încăpere. Așezată în capul oaselor în patul înalt cu baldachin, cu draperiile brodate trase la o parte, se instală să privească cel mai îndepărtat colț al încăperii, unde umbrele erau mult mai întunecate. Apoi așteptă, cu mâinile albe împreunate cuminți în poală, precum cea mai sfioasă dintre fecioare.

Timpul se scurse încet. Elisabeta se îndreptă de spate cu o tresărire, dându-și seama că aținipise. Scrutând intens umbrele, știu că nu mai era singură.

– Robert?

Fu cuprinsă de panică, neprimind răspuns de la vizitatorul ei. Pleoapele îi fâlfâiră când un bărbat veni în față.

Era pregătită să strige, să ceară ajutorul celor care dormeau în anticameră și gărzilor ei de corp personale din camera de alături.

Dar era el. Văzu conturul umerilor lui lați și recunoscu de îndată grația ca de dansator a pasului lui, alura lui hotărâtă. Dorința îi tăie respirația, făcându-i inima să-i bubuie zgomotos. Trecuseră aproape trei ani de când nu o mai vizitase noaptea – era întotdeauna atât de riscant; scandalul care s-ar fi iscat dacă regina-fecioară ar fi fost prinsă în flagrant delict i-ar fi zguduit tronul –, iar gândul că favoritul ei venise, poate, pentru a face dragoste cu ea, pentru a se *convinge* că era a lui, o făcu să roșească și să amețească în același timp.

– Știi cine sunt, spuse el destul de încet, dar cu o tensiune ciudată în voce. Doar dacă biletul meu nu a ajuns cumva la tine?

– Am primit un bilet de la unul dintre supușii mei mai impertinenți, răspunse ea rece, păstrându-și controlul, refuzând să se lase stârnită, în care eram anunțată că mă pot aștepta la prezența lui în dormitorul meu la o oră mult prea înaintată pentru ca astfel de vizite să poată fi considerate acceptabile.

Robert se oprise la piciorul patului și o privea de sus. Ochii lui i se părură cam sălbatici, învăluiți în întuneric, cu o reflecție minusculă a flăcării lumânării arzând în fiecare dintre ei, fierbinți și intenși.

Pe sângele lui Hristos, era oare în pericol în prezența lui?

Preț de o clipă înspăimântătoare, surprinse scânteierea a ceva ce părea a fi o armă în pumnul lui. Se ridică rigidă pe perne, căutând pe pipăite sub cuvertură micuțul pumnal bătut cu pietre prețioase pe care Walsingham o sfătuise să îl țină întotdeauna la îndemână în camera ei. Inima îi tresăltă violent.

Era oare posibil ca dragul ei Robert să fie necunoscutul curtean asasin în privința căruia o avertizase Walsingham?

Apoi, el aruncă pe pat un medalion de aur.

– Ia-ți-l înapoi! spuse el tăios, iar Elisabeta își dădu seama, cu un fior de ușurare, că era doar furios și că nu venise să îi înfigă un cuțit în inimă.

Nu se întinse după medalion, nici măcar nu se uită la el. Nu era nevoie. Știa ce conținea. Miniatura ei și a lui, așezate față în față, ca portretele a doi soți în minusculele lor rame de aur. Se ținu dreaptă și rigidă, răspunzând furiei lui cu propria ei furie.

– Cum îndrăznești să îmi vorbești astfel? Ai uitat că sunt regina ta?

– Ca regină, cum ai putut să te cobori la un gest atât de meschin? Și să pui în pericol viața uneia dintre doamnele tale de companie, în plus?

Ea își strânse mâinile reci în poală, ascunzând faptul că îi tremurau, și îi mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru întunericul din încăpere.

– Habar nu am la ce te referi.

– Nu mă minți, Elisabeta. Te cunosc prea bine ca să îți meargă cu mine șiretlicurile diplomatice. Ai pus ca Essex să fie informat despre *indiscrețiile* soției lui, nu-i așa?

– O, asta?

– Da, asta. Ajunse brusc lângă ea pe pat, prinzându-i mâinile subțiri, apăsându-și-le pe pieptul lui. Nu te-am crezut niciodată capabilă de o faptă atât de oribilă, Elisabeta. Mai ales pe tine. Știi că Essex o va ucide pentru așa ceva, nu? Omul e un ticălos sadic. După ceea ce i-a făcut tatăl tău mamei tale…

– Taci!

– Cum pot să tac? Aproape că ai condamnat-o pe biata femeie la moarte, și pentru ce? Dintr-un act josnic de răzbunare – fiindcă am privit-o pieziș de câteva ori, în loc să mă târăsc după tine în genunchi, așa cum ar fi trebuit să fac, lingând cele câteva firimituri pe care binevoiai să mi le arunci?

– Dă-mi drumul, insistă ea, încercând să își elibereze mâinile, însă fără a face un efort real.

Un val de fierbințeală îi năpădi fața, apoi se retrase. Trebuia să păstreze controlul asupra situației, orice s-ar fi întâmplat. Nu îi putea permite acestui bărbat să o tiranizeze pentru decizia ei de a-i trimite un sol secret lordului Essex. Ce-ar fi trebuit să facă, în fond? Să le dea voie celor doi să își continue aventura amoroasă chiar sub nasul ei, făcând-o de râs în fața curții? Nu, pe Dumnezeu, câtă vreme mai avea puterea de a face ceea ce trebuia.

Încercă să pară severă și castă, dar atingerea mâinilor lui și izolarea secretă în care se găseau în sfârșit îi slăbeau hotărârea.

– Pleacă din dormitorul meu, lord Leicester, altfel am să-mi chem gărzile și am să poruncesc să fii arestat!

– Ba n-ai s-o faci, răspunse el pe un ton de gheață, iar ea știu că avea dreptate.

Blestemând, Robert se aplecă în față, o prinse cu putere de umeri și își apăsă violent gura peste a ei.

Ea simți furia și resentimentele bărbatului și îi răspunse cu o supunere feminină aproape instinctivă, deschizând buzele pentru a da voie limbii lui să intre, lăsându-și mâinile să încerce să îl îmblânzească prin mângâieri. El ignoră aceste gesturi de capitulare și continuă să o sărute cu o nepăsare crudă față de rangul ei, rănind-o și făcând-o să îi simtă furia, fără urmă de îndoială.

Elisabeta icni sub gura lui când el îi trase până în talie cămașa de noapte albă, sfâșiind cusăturile fine din dantelă. Îi spuse cu bruschețe să tacă și se aplecă să își lipească gura fierbinte pe umărul ei, apoi peste rotunjimea sânilor ei. Ea își dădu seama că Robert intenționa să o posede ca pe o prostituată, fără nici un efort de a o curta sau de a-i desfăta ei simțurile mai întâi. Ar fi fost o răzbunare pe măsură pentru faptul că își demascase verișoara ca fiind o târfă.

– De ce? murmură el în barbă. De ce ai făcut așa ceva? Ce rău ți-a făcut Lettice vreodată?

O împinse în spate pe perne și, pentru o clipă, Elisabeta savură forța lui brută, încleștarea mâinilor lui pe pielea ei dezgolită. Ce bine era să se simtă eliberată, în sfârșit, de restricțiile statutului de monarh, să facă ceea ce făceau alte femei în intimitatea întunecată a dormitoarelor lor… Plăcerea unei astfel de libertăți valora de două ori mai mult decât durerea pe care avea să i-o provoace Robert.

– Așa a început și cu Amy? întrebă el brusc, trăgându-i încheieturile mâinilor deasupra capului. Își coborî privirea spre sânii ei goi când se ridicară forțați de acest gest, spre pielea de pe coastele ei, apoi își ridică încet ochii spre ai ei. Spune-mi sincer, și pe contesa de Essex o așteaptă un *accident* nefericit?

Elisabeta icni, profund șocată de ceea ce insinua el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ai tot negat la nesfârșit, continuă el aspru, dar știu că tu te-ai aflat în spatele morții ei. Dovezile sunt evidente, Elisabeta. Credeai că nu am să plătesc să primesc un exemplar din raportul judecătorului de instrucție? Două răni adânci la cap, provocate cu un instrument ascuțit, apoi boneta pusă la loc, pentru a ascunde urmele de ochii servitorilor. O, da, nu ai decât să te holbezi la mine. Au trecut mai bine de zece ani și încă mă gândesc la ea, la biata mea soție, cu trupul frânt la baza acelor scări, la uciderea ei rămasă

nerăzbunată. Și care a fost *vina* lui Amy? Icni când rosti cuvântul, cu ochii reci și aspri ca ai unui călău. Și-a iubit prea mult soțul necredincios.

– Chiar crezi că aș fi...

– Norocul tău a fost că nu mă aflam mai aproape de casă la momentul respectiv, și că în fruntea juriului s-a aflat un bun prieten de-al meu, altfel poate că ți-ai fi pierdut potențialul soț sub securea călăului. Știu totul, mi-am petrecut ani întregi vorbind cu cei care s-au aflat acolo, punând cap la cap piesele misterului. Ai luat măsuri ca totul să fie trecut sub tăcere, nu-i așa? Ca moartea lui Amy să fie raportată ca accident, iar juriul a fost plătit să decidă în favoarea mea.

Elisabeta nu putea să nege acea parte.

– Pentru tine, reuși ea să spună șoptit. Am făcut-o pentru tine, Robert. Cecil mi-a spus... adică, el credea că tu... că tu însuți ai comandat uciderea ei. Nu aș fi putut îndura să te văd dus la judecată și executat. Nu când știam că, probabil, ai făcut-o pentru mine. Ca să ne putem căsători.

– Să îmi ucid soția ca să mă pot căsători cu regina?

Își dădu capul pe spate și râse, iar Elisabeta se temu din nou pentru viața ei când văzu expresia urâtă de pe chipul lui. Nu că ar fi putut să-și cheme gărzile de corp, căci a atrage atenția asupra prezenței lui Leicester în camera ei, la acea oră din noapte, ar fi însemnat să recunoască în fața întregii curți – și a restului Europei – că erau amanți.

– Chiar dacă ar fi adevărat, continuă Robert, uciderea ei nu mi-a adus nimic în afară de alți zece ani petrecuți în așteptare la ușa camerei tale.

– Nu am dat nici o astfel de poruncă, Robert. Nu am fost defel implicată în moartea soției tale.

– Atunci cine a fost?

Elisabeta își linse buzele uscate, neștiind cum să îl împace. Poate că era mai bine să nici nu încerce? Chiar și cel mai încăpățânat cal putea fi forțat să se ridice din nou, cu pinteni și un bici.

– Nu știu.

Își smulse mâinile din încleștarea mâinilor lui înainte ca el să înțeleagă ce intenționa să facă. Se ridică în capul oaselor, fără a se obosi să își ascundă goliciunea.

– Dar trebuie să înțelegi, Robert, că nu ai încercat prin nimic să te faci plăcut la această curte. Bărbați mai puțin însemnați decât

tine se tem de tine și te urăsc, și mai sunt destui printre cei de același rang cu tine care s-ar bucura să te vadă căzând. Nu doar pierzându-ți influența, ci chiar pierzându-ți capul sub secure. Și o mare parte din această atitudine față de tine ai stârnit-o singur, ținându-te prea aproape de mine și refuzându-le puterea altor bărbați care te-au supărat cu ceva. Ridică o privire rece și calmă spre chipul lui, sperând că el avea să vadă inocența din expresia ei, avea să o audă în fermitatea vocii ei. Da, știam că soția ta a fost ucisă. Dar până în acest moment am bănuit că tu însuți ai fost implicat în acea poveste oribilă. Acum că îmi juri că nu ești vinovat de uciderea lui Amy, nu pot decât să presupun că cel care i-a curmat viața a fost unul dintre dușmanii tăi. Cineva care ar fi avut de câștigat dacă ai fi fost discreditat în ochii mei.

– Unul dintre dușmanii *noștri*, o corectă el, însă focul aprig din ochii lui se stinsese. Spuse încet, aproape ca pentru sine: Biata Amy.

Gelozia își înfipse colții în ea ca șfichiul unui bici, și se lăsă din nou pe perne. Se mișcă încet și studiat și se simți triumfătoare când văzu că privirea lui fu atrasă instinctiv de legănarea sânilor ei goi. De ce să sufere mușcătura geloziei? Soția lui, Amy Robsart, era de mult moartă și îngropată. Lettice Knollys era o târfă adulterină care nu îi putea oferi lui Robert nimic în afară de trupul ei deja îndelung folosit. Lettice nu îi putea asigura un tron, nici măcar confortul și stabilitatea unui pat nupțial. Acestea erau lucrurile după care tânjea Robert. Însă ea, Elisabeta, era regina Angliei, iar cel pe care și-l alegea de consort avea să fie rege.

– Biata de mine, murmură ea ca răspuns, uitându-se direct la linia fermă și senzuală a gurii lui.

Robert inspiră înfiorat și își puse o mână pe sânul ei.

– Ești atât de frumoasă.

– Îți place ce vezi?

– Sunt orbit.

– Rămâi deci marele meu scutier, gata oricând să îmblânzească și cea mai nărăvașă iapă, învățând-o să poarte căpăstru? Zâmbetul ei deveni tensionat când el o mângâie pe sfârc cu un deget aspru din cauza bătăturilor; nu se putu abține să nu îl tachineze cu răutate. Asta, desigur, doar dacă nu cumva ești prea obosit de la muncile tale altundeva, domnul meu?

Atunci, el își ridică privirea spre chipul ei. O pată de culoare intensă îi apăru de-a lungul obrajilor.

– Muncile mele?

– Lettice Knollys, șopti ea.

Pleoapele îi tresăriră, dar Robert nu spuse nimic. În schimb, se aplecă în față și o atinse cu vârful limbii pe sfârc, stârnindu-i o furnicătură vibrantă ce îi străbătu tot corpul. Apoi începu să îi lingă și să îi tachineze sfârcurile atât de lent și de delicat, trecând de la unul la celălalt, încât fu nevoită să își muște buzele pentru a se împiedica să geamă de frustrare.

– Vrei să zici, contesa de Essex?

– Își schimbă amanții atât de des, încât uit ce nume... Elizabeth își încleștă mâinile pe capul lui brunet. Of, Robin!

Lumânarea de la fereastră pâlpâi, gata să se stingă. El o sărută lent, mângâind-o pe sâni și pe burtă, făcând-o să amețească și să tremure.

– Lettice nu înseamnă nimic pentru mine. E doar o distracție, nimic mai mult. O jucărie cu care mă amuz până aștept ca tu să spui da. Contesa e o femeie căsătorită, ai spus-o chiar tu. Păru să ezite. Nu am să-i simt lipsa, dacă va pleca de la curte.

Mâna lui căută punctul de împreunare a coapselor ei, prea îndrăzneață, prea încăpățânată, iar ea îl plesni, pentru a i-o alunga.

– Crezi că ar trebui să o concediez?

– Cred că ar trebui să mă lași să fac dragoste cu tine.

Ea râse, îngropată în umărul lui, la aceste cuvinte, și deveni la rândul ei mai îndrăzneață, mângâindu-l în jos pe corp.

– Uiți eticheta obligatorie față de monarhul tău, domnul meu.

– Dacă ai fi monarh, iubirea mea, nu m-aș afla aici.

– Regina ta, atunci.

– O, suntem prea apropiați pentru a respecta astfel de ceremonii oficiale. Câți ani au trecut de când te-am sărutat prima dată?

– Nu pomeni de asta, șuieră ea, detestând să se gândească la zbârciturile de pe fața și mâinile ei, la sânii ei lăsați, la faptul că nici măcar nu putea să își poarte propriul păr în pat cu acest bărbat. Suntem tineri și aceasta este primăvara noastră, floarea noastră de mai, momentul nostru de nebunie.

– E suficient să ți-o dorești, pentru a fi adevărat. Ceasul din turn a fost oprit pentru tine.

În scurt timp se urcă în pat și se întinse lângă ea în întunericul scânteietor, dând la o parte cuverturile pentru a-i dezgoli restul corpului. Ar fi trebuit să-i fie teamă ca nu cumva să îi audă doamnele ei și să vină să vadă de unde provenea zgomotul, dar în mintea ei nu era loc pentru nimic altceva în afară de dorință. Văzu

umflătura flatantă dintre picioarele lui când se întinse spre șireturi, nerăbdătoare să îl mângâie și să îl sărute, așa cum făcuse și el cu ea. Robert o ajută la început, râzând de entuziasmul ei stângaci. Apoi tăcu în clipa în care ea își încolăci degetele în jurul lui, strângându-i mădularul umflat ca pe gâtul unei găini, exact așa cum o învățase el ultima dată.

Ar fi vrut să-și coboare și gura pe el, dar nu prea îndrăznea, de teamă ca el să nu o considere prea nerușinată și să o împingă la o parte.

Ochii lui zăboviră pe chipul ei pentru o clipă, apoi îi studiară sânii, rotunjimile fine ale burții și ale șoldurilor și propriul ei sex, acoperit de cârlionți roșcați.

– Te iubesc, spuse el răgușit.

Pasiunea lui o încântă, făcând să-i urce un val de roșeață în obraji când îl privi la rândul ei cu la fel de multă intensitate.

– Robin, Robin... iubitul meu, sprijinul meu loial.

Privirile li se întâlniră, apoi ea își lăsă coapsele să se întredeschidă și să se îndepărteze în semn de supunere mută. De data aceasta, spre deosebire de toate celelalte ocazii când se culcaseră împreună ca un soț cu soția sa, Robert nu pomeni de măsuri de prevenire a unei sarcini, iar Elisabeta constată că nici măcar nu îi păsa.

Prin minte îi trecu o revelație fulgerătoare: dacă o lăsa grea, cine ar mai fi îndrăznit să amâne căsătoria?

Apoi, el se urcă peste ea, căutând stângaci intrarea dintre coapsele ei, fără a se obosi măcar să se dezbrace sau să o dezbrace pe ea, nerăbdător ca un băiat la prima împreunare, cu ochii închiși, respirând rapid și gâfâit.

– Elisabeta, gemu el, iar drept răspuns ea scoase un țipăt ascuțit, pe jumătate de teamă, pe jumătate de încântare, căci brusc era acolo, împingându-se între coapsele ei umede, îndesându-și bărbăția în ea.

Mâna lui îi acoperi cu forță gura pentru a-i înăbuși țipătul și, prea târziu, Elisabeta își aduse aminte de femeile care dormeau la etajul de sub ea, de bărbații care stăteau de pază în anticameră.

Își mușcă violent buza. Dacă ar fi fost deranjați acum...

– Da, murmură el, ca și cum ea ar fi spus ceva, și îndepărtă călușul mâinii lui. Dulcea și supusa mea regină.

– Singurul meu stăpân, îi șopti ea, cu brațele petrecute în jurul gâtului lui.

Scânci satisfăcută când el începu să își legene șoldurile, făcând patul să scârțâie și să tremure sub ei.

După aceea, întinși împreună, pradă unei toropeli greoaie, el o sărută pe gât, pe gură, coborând cu mângâieri pe linia burții până ajunse între coapsele ei relaxate.

Vocea lui gravă hurui în urechea ei, pe un ton lent de plăcere satisfăcută.

– Iubirea mea, dar dacă se va naște un copil din asta?

– Atunci ne vom căsători.

– Juri?

– Pe viața mea. Îl simți oftând lângă ea și se întinse leneșă, vocea alunecându-i spre somn, nereușind să-și mai țină ochii deschiși nici măcar o clipă. Ești singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată, Robin. Singurul...

CAPITOLUL 34

– Maiestate, a sosit doctorul.

Elisabeta întoarse capul pe pernă și simți un nou val de furie față de propria ei slăbiciune. A fi redusă la o asemenea stare de neputință din cauza câtorva ore de plăcere fizică era o adevărată umilință, o pedeapsă divină pentru depravarea ei, pe care nu o mai putea îndura. Căci, în mod cert, acea durere și sângerare erau un semn de la Dumnezeu că astfel de activități erau interzise. Da, mesajul era clar: trupul unei regine necăsătorite era sfânt și nu putea fi invadat de nici un bărbat, nici măcar de cel căruia aproape că i se promisese.

Gemu, închizând ochii cu gândul la ceea ce-i spusese lui Robert în timp ce se desfătaseră împreună – la promisiunile neghioabe și imposibile pe care i le făcuse.

– Trimite-l înăuntru. Furia dădu forță propriului ei glas. Apoi să iasă tot restul lumii. Mai puțin tu, lady Mary. Tu vei rămâne în caz că am nevoie de ceva.

– Da, Maiestate.

Bărbatul care se apropie de patul ei în pieptar și colanți simpli, de culoare maro, îi era necunoscut. Când o văzu că era trează și că îl privea, acesta se înclină atât de adânc, încât aproape ajunse cu nasul la podea.

– Alteța Voastră, sunt onorat să fiu chemat la căpătâiul vostru. Orice aș putea să fac pentru a ușura...

– Unde e doctorul *meu*?

Lady Mary veni în față.

– Nu se simte bine, Maiestate. Nici el, nici asistentul lui. Amândoi au mâncat ieri la cină un pește care s-ar putea să nu fi fost bun.

– Neghiobii!

– Acesta este jupânul Boden. E medicul personal al lui Leicester aici, în Warwickshire. Deservește atât Kenilworth, cât și Warwick,

unde mi s-a spus că se ocupă de familia Dudley. Vine cu recomandări excelente, Maiestate.

Doctorul local se înclină din nou, frământându-și în mâini pălăria simplă.

– Nu am să fiu consultată de un străin!

– Maiestate, îi murmură lady Mary la ureche, nu vă simțiți bine și trebuie să fiți văzută de un doctor.

– E sub demnitatea unui monarh să... Elisabeta dădu să protesteze, apoi gemu printre dinți, nereușind să își înăbușe complet icnetul de durere, zguduită de un nou spasm violent în burtă. Prea bine, poate să mă consulte. Dar mai întâi trebuie să facă un jurământ de păstrare a tainei.

– Maiestate, am jurat deja să nu dezvălui niciodată...

– Ai să juri din nou, în prezența mea. Îi făcu semn lui Mary să îi aducă de pe noptieră Biblia în engleză. Pune-ți mâna pe această Biblie, domnule, și jură pe tot ce ai mai sfânt să nu vorbești despre lucrurile pe care le discutăm cu nimeni de pe pământ, nici acum, nici în anii ce vor veni, plătind cu viața altfel.

Doctorul făcu jurământul exact așa cum îi poruncise ea, repetând cuvintele cu o voce tremurătoare. Când luă mâna de pe Biblie, în urma ei rămase conturul asudat al degetelor lui.

– Acum, domnule, murmură ea, poți să mă examinezi.

El ezită.

– Doamnele voastre...

– Lady Mary aici de față se va ocupa de mine. Nu am nevoie de nimeni altcineva.

Jupânul Boden își puse jos pălăria cu o expresie supusă și se apropie de pat, studiind-o cu ochi atenți, de un albastru spălăcit. Era un bărbat înalt care stătea foarte adus de spate, probabil după ani întregi în care se aplecase astfel peste paturile pacienților săi.

Mâinile îi tremurară când dădu la o parte marginea plăpumii ei luxoase. Ezită, aproape neîndrăznind să ridice privirea spre chipul ei.

– Ce vă supără, Maiestate? Probabil îi surprinsese expresia de nesiguranță, căci se grăbi să adauge: Nu pot trata ceea ce nu știu.

Ea dădu țeapănă din cap.

– Sângerez. De jos.

– Înțeleg. Doctorul păru să aibă nevoie de o clipă pentru a digera informația, mutându-și privirea de la ea la lady Mary Sidney. Nu sunt pur și simplu sângerările lunare?

– Acelea nu ar trebui să înceapă decât peste zece zile.

– Înțeleg, repetă el, umezindu-și buzele. În acest caz, nu am încotro și trebuie să vă examinez. Vă dați consimțământul, Maiestate, să... să vă examinez fizic așa cum trebuie?

Ea aproape că dădu înapoi la auzul acestor cuvinte, nedorindu-și să lase nici un bărbat, și mai ales un străin, să o examineze atât de intim. Deși poate că era mai bine să nu își implice propriii doctori, căci aceștia ar fi fost crezuți pe cuvânt dacă ar fi spus ceva ce nu se cuvenea. Acest bărbat era suficient de umil cât să îi fie puse cuvintele la îndoială.

Hotărâtă să treacă prin acea încercare neplăcută cât mai repede posibil, Elisabeta dădu din cap în semn de consimțământ.

Cu mâini greoaie, doctorul îi făcu semn lui lady Mary să îl ajute să dea la o parte plapuma brodată. Cei doi o împăturiră până la piciorul patului, dar nu comentară la vederea așternuturilor astfel expuse, boțite și pătate după întâlnirea pasională din noaptea trecută. Lady Mary veni fără un cuvânt în stânga Elisabetei, ca pentru a o proteja în cazul în care cineva ar fi îndrăznit să intre neanunțat pe ușa dormitorului regal.

Doctorul îi puse Elisabetei o serie de întrebări delicate despre simptomele ei, la care ea răspunse pe un ton sec, oferind replici scurte și evazive. Apoi, acesta imploră iertare cu deplină umilință și o întrebă pe Mary dacă ar fi putut să ridice cămașa de noapte a reginei pentru a putea să o examineze mai temeinic.

Regina îi refuză această cerere, cu obrajii roșii de furie, negăsind în ea puterea de a accepta o asemenea umilință.

– Iertați-mă, Maiestate, murmură el, aplecându-și capul pentru a examina în schimb așternuturile mânjite cu sânge.

– O, grăbește-te!

– Cum doriți, Maiestate. Nu a fost... Jupânul Boden ezită, ridicând spre ea o privire jenată. Nu a fost prima voastră... *ocazie*?

Elisabeta nu o privi pe lady Mary, deși o auzi când aceasta inspiră șocată. Chiar dacă sora lui Robert era tăcută și anostă la curte, nu era deloc proastă și, fără îndoială, înțelesese deja la ce se referise doctorul într-o manieră atât de ocolită.

– Nu, recunoscu ea sec.

– Înțeleg. Ghicindu-i în mod sigur furia, se îndreptă de spate și îi făcu semn din cap lui lady Mary să tragă la loc plapuma. Asta e tot ceea ce îmi trebuie, Maiestate. Spuneți-mi, ați avut sângerări și la ocaziile anterioare?

– Într-o oarecare măsură, da.

El reflectă la răspunsul ei pentru o clipă, spălându-se pe mâini în bolul cu margini aurite pe care i-l întinse lady Mary. Își uscă degetele lungi pe un șervet de damasc alb pe care îl aruncă apoi nepăsător pe plapumă, vederea petelor maro-roșcate de pe acesta făcând-o pe Elisabeta să amețească.

– Nu e ceva nemaiîntâlnit ca unele femei să sufere în acest fel, deși e întotdeauna regretabil la... Ridică ochii spre ea pentru o clipă, apoi își feri privirea, iar ea simți din nou o insolență ascunsă în ochii aceia de un albastru spălăcit. La o femeie *căsătorită*, care trebuie să îndure sângerări abundente pentru a rămâne grea. Ați suferit vreo durere sau sângerare la momentul respectiv?

– Nu am observat.

– Și cât durează această sângerare și slăbiciune fizică?

– Câteva zile, uneori mai mult.

Medicul dădu să îi mai pună o întrebare, dar Elisabeta îl întrerupse nerăbdătoare:

– De ce anume sufăr? Poți să mă tratezi?

– După simptomele pe care le-ați descris, Maiestate, și după propria mea examinare cam sumară de azi, singurul tratament posibil e abstinența.

„Abstinența?"

Elisabetei nu îi scăpase tonul sever și dezaprobator al vocii lui și își dădu seama că medicul o judeca. Rușinea față de propria ei duplicitate și față de poftele ei desfrânate se luptă în ea cu dorința de a porunci ca acest bărbat neînsemnat, acest nimeni, să fie aruncat în temniță pentru obrăznicia de a o fi judecat pe *ea*, regina Elisabeta, regina întronată a Angliei.

– Nu îmi vei da nimic pentru sângerare? Trebuie să mă ridic din pat, nu pot să zac aici toată ziua, fără rost.

– Doamnele voastre pot să vă lege cu pânze, exact așa cum ar face-o pentru sângerările lunare, ca să vă permită să vă ridicați din pat. Și pot să vă scurg din corp niște sânge, deși, din experiența mea, acest lucru nu e de mare ajutor pentru o femeie în starea voastră. Ridică din umeri. Există și câteva purgative pe care pot să vi le prescriu, pe care spițerul meu vi le va prepara înainte să plec. Dar în ceea ce privește durerea și slăbiciunea pe care le descrieți, sunt evident derivate dintr-o problemă de anatomie feminină.

Jupânul Boden tuși delicat și își abătu privirea, ca și cum ar fi descoperit la Elisabeta o diformitate oribilă.

– Nu pot să fac nimic pentru această suferință, Maiestate, care trebuie îndurată așa cum a orânduit Domnul. Dar, între timp, adăugă el, întorcându-se spre cufărul lui de medicamente, am la îndemână o infuzie puternică inventată chiar de mine, din pelin și alte plante purificatoare, care va echilibra umorile și vă va da o stare de bine ce îi va permite Maiestății Voastre să își continue activitățile, fără nici un semn exterior.

– Prea bine, murmură ea, hotărâtă să își recapete sângele rece. Îi făcu semn lui lady Mary să îl ia pe dezagreabilul medic de sub ochii ei. Se săturase de prognosticurile lui sumbre. Lasă o sticluță din preparat la lady Mary. Ea îți va da plata cuvenită pentru eforturile tale. Și nu uita de jurământul tău de tăcere, jupâne Boden, altfel vei plăti cu viața. Vei fi supravegheat.

Mai târziu, stând lângă fereastra ei și privind ploaia ce stropea sticla groasă, Elisabeta auzi vocea lui Robert ridicată într-un ton întrebător în apartamentele private. Cameristele forfoteau în spatele ei, schimbând așternuturile pătate și întinzând stuf proaspăt.

La auzul vocii lui, inima începu să îi bată rapid ca unei fete încercate de primul fior al iubirii, și își puse o mână pe pervazul de piatră pentru a se liniști.

Dar era și teamă în bubuitul inimii ei – o teamă adâncă și sâcâitoare ce o strângea ca o mănușă de fier, refuzând să îi dea drumul. „El nu trebuie să afle." O înspăimânta gândul că Robert ar fi putut afla cumva despre această anomalie, despre aceste episoade oribile de sângerare și durere, că ar fi putut să descopere că era *incapabilă* de relații conjugale adevărate.

Simpla idee de a-i vorbi despre astfel de lucruri o îngrozea.

Nu, Robert nu trebuia să afle *niciodată*.

Ușa dormitorului ei se întredeschise, iar prin acea crăpătură minusculă Elisabeta întrezări forfota din apartamentele private, șoaptele și turuitul vocilor ce încercau să vorbească încet, în timp ce curtenii de afară așteptau ieșirea ei. Apoi lady Mary Sidney se strecură înapoi în încăpere, cu capul acoperit de bonetă albă și plecat cu modestie, cu fustele de mătase foșnind. Lady Mary ignoră cameristele ocupate, care erau adunate în jurul patului, și veni direct lângă Elisabeta. Reverența ei fu la fel de adâncă și de respectuoasă ca întotdeauna, dar Elisabeta păru iritată când surprinse și altceva pe chipul ei placid, după ce femeia se ridică.

Entuziasm? Milă?

Lady Mary fusese dintotdeauna una dintre cele mai pedante și mai îngâmfate doamne de la curte, deși Elisabeta nu avea nimic de reproșat în privința loialității ei față de tron sau a devotamentului cu care își îndeplinea sarcinile.

– Fratele meu, lordul Robert, se află afară în apartamentele private și dorește să vă vorbească urgent, Maiestate.

– Urgent?

– El așa spune, Maiestate. Lady Mary ridică spre Elisabeta niște ochi negri și calmi ce îi amintiră izbitor de mult de cei ai dragului ei Robert – deși cu mult mai puțin vicleni și ambițioși. L-am informat că sunteți indispusă și că nu primiți pe nimeni până diseară, nici chiar pe el.

– Și ce a avut de spus fratele tău despre asta?

Ea îi zâmbi vag.

– Lordul Robert nu a fost încântat, Maiestate. Nu a fost deloc încântat.

Îngropându-și fața în pernă, Elisabeta închise ochii, simțindu-se înfrântă. Robert nu avea să înțeleagă refuzul ei de a-l vedea, însă nu putea să-i dea voie să afle despre această slăbiciune fizică, să o vadă cu ochii lui și să știe că el o provocase. Medicul avusese dreptate când sugerase că suferea de un fel de defect fizic; era un lucru de care se temuse și ea încă de când începuse să sângereze pentru prima dată, oricât de mult i-ar fi spus draga ei doică Kat să nu își facă griji, că toate femeile sufereau la fel. Acum, această durere și letargie... nu, nu putea să accepte o astfel de viață, în care ar fi fost nevoită să-și oprească sângerarea de fiecare dată când se culca cu noul ei soț și consort, să zacă în pat zile întregi, când treburile statului impuneau ca ea să fie în picioare și văzută la curte.

– Unde e lady Essex? își aminti Elisabeta să întrebe ceva mai târziu.

Se ridicase în capul oaselor la insistențele lui Mary, ciudat de agitată, cu o durere difuză în pântec, pentru a bea o jumătate de cană din infuzia de plante cu gust oribil lăsată de medic. Draperiile fuseseră trase în jurul patului ei pentru a bloca lumina și se văzu nevoită să își amintească singură că, probabil, se apropia amiaza, deși ploaia care continua să cadă făcea încăperea întunecoasă și rece.

– Se află în apartamentele private alături de celelalte doamne?

Îi displăcea să nu știe ce se petrecea dincolo de ușile închise ale dormitorului ei. Acum că Robert părăsise apartamentele ei, refuzându-i-se în repetate rânduri cererea de a fi lăsat să intre, nu se

putea abține să nu își facă griji că, poate, el și Lettice se aflau acum închiși undeva între patru ochi.

Mary îi duse din nou la buze infuzia de plante, având pe chip o expresie indescifrabilă, în lumina scăzută.

– Lady Lettice se simte rău, Maiestate.

– Se simte rău?

– Nici ea nu s-a ridicat din pat în dimineața aceasta, mi s-a spus, și nu reușește să păstreze nimic în stomac.

Elisabeta se holbă la ea, cu inima strânsă. „Nu reușește să păstreze nimic în stomac?" Gândul oribil că era posibil ca Lettice să fi rămas grea cu Robert se întoarse să o bântuie.

Brusc, își aduse aminte de o scurtă scrisoare privată, adresată ei din Irlanda: cererea tăioasă a lordului Essex ca soția lui să fie trimisă acasă de la curte pentru a se ocupa de copiii lor mai mici, în absența lui. Elisabeta ignorase acea scrisoare, căci nu îi plăcea să i se spună cum să își organizeze propriile doamne de companie, oricât de mult i-ar fi plăcut ideea de a o alunga pe Lettice undeva în fundul unei provincii. În plus, i se păruse înțelept să își țină aproape verișoara roșcată, aici unde iscoadele ei îi puteau urmări mai ușor atât pe ea, cât și pe Robert. Nu era cu totul imposibil de crezut, în fond, că Lettice ar fi putut încerca să pună mâna pe tron, dacă ar fi reușit să strângă aliații potriviți în jurul ei.

Dar acum se întrebă dacă nu cumva era prea târziu, dacă nu cumva favoritul ei trecuse deja prin patul lui Lettice – și avusese neglijența de a concepe un copil cu acea femeie abjectă.

– Trimite-o la mine de îndată, îi spuse lui Mary.

– Dar, Maiestate...

– Fă ce ți-am poruncit. Elisabeta împinse deoparte cana în care se mai aflau câteva picături de infuzie de plante. Și ia zeama asta împuțită din fața mea. Am s-o văd pe contesa de Essex chiar azi, și de-ar fi să trebuiască adusă pe targă până în camera mea.

Capitolul 35

Vechea pivniță de vinuri nu mai fusese folosită de câțiva ani.

– Opt, cel puțin, îi spusese Caradoc, aghiotantul intendentului, lui Goodluck, fără îndoială sperând că avea să-l facă mai puțin interesat să intre în beciul vechi. În schimb, curiozitatea lui Goodluck se înteți și dăduse din cap spre galez, cerându-i să i-o arate. Ajunși la ușă, Caradoc se chinui să identifice cheia corectă de la cingătoare, bombănind în barbă și dând deoparte una câte una din chei, cu un zăngănit, înainte de a ajunge la o cheie de cupru cu aspect vechi, cu un cap în formă de romb și plată la celălalt capăt. Aceasta îi aminti lui Goodluck de una pe care o văzuse la o criptă veche dintr-o biserică din Londra, a cărei încuietoare data de câteva secole.

– Cu cât timp în urmă a fost construită pivnița? întrebă Goodluck, studiind ușa scundă, cu ținte numeroase. E una dintre cele mai vechi părți ale castelului?

– Nu, asta nu, replică galezul pe un ton disprețuitor. Deși va trebui să îl întrebi pe stăpânul meu pentru a afla asemenea informații. El le știe.

Caradoc vârî cheia în încuietoare și încercă să o răsucească. Încuietoarea rezistă. Scoase cheia, scuipă pe ea de mai multe ori, apoi o vârî înapoi în broască.

Goodluck se dădu în spate, își înclină gâtul și ridică privirea spre fațada de piatră goală a castelului propriu-zis. Nici nu era de mirare că Leicester nu se arătase prea îngrijorat de acest ultim complot. Vedea de aici cât de dificil ar fi fost pentru cineva să reușească să intre în apartamentele regale: pietrele erau îmbinate atât de fin, încât zidul nu avea găuri în care cineva să-și poată sprijini mâna sau piciorul, iar ferestrele de pe această parte nu erau suficient de largi pentru a permite trecerea unui bărbat, chiar dacă ar fi putut cineva să îi coboare o frânghie.

Dar dacă aceștia plănuiau să intre în castel pe o altă cale...

Ușa vechii pivnițe de vin era tăiată la baza zidului, la jumătatea distanței dintre clădirea veche și cea nouă. Partea cea veche a zidului era acoperită de licheni și începea să se surpe ici-colo, iar gresia mai recentă din construcția cea nouă a lui Leicester sclipea în lumina soarelui, încă marcată de zgârieturile lăsate de uneltele constructorilor. O daltă sculptase inițialele cuiva în piatra moale de deasupra unei uși și, mult mai sus, se vedea un mesaj grosolan despre soția unuia dintre lucrători.

– Ah, gata, am reușit, mormăi galezul și, împingându-se cu umărul în ușă, o deschise în sfârșit.

Un curent de aer jilav îi izbi în față. Se opriră amândoi, scrutând întunericul ce nu promitea nimic bun.

Caradoc se uită la Goodluck.

– Ce anume cauți?

– Nu știu.

Caradoc ridică din umeri și clătină din cap, ca pentru a arăta că, dacă Goodluck nu știa, el nici atât.

– Ar fi bine să intri, atunci. Să arunci o privire.

Goodluck înclină capul și intră în încăpere. Avea de coborât o treaptă până la podeaua care era parțial din piatră, parțial din nisip și noroi. Pe undeva se infiltra apă, era clar. În stânga ușii se aflau mai multe vrafuri de lăzi vechi. Nu le văzu, căci ochii nu i se obișnuiseră cu întunericul, după lumina intensă a soarelui de afară, și răsturnă câteva dintre ele cu un zăngănit. Caradoc nu spuse nimic, dar păși peste lăzile răsturnate și arătă cu subînțeles spre tavan.

În lumina slabă ce răzbătea prin ușa deschisă, Goodluck reuși să deslușească un fel de trapă de lemn în tavan. Pivnița nu avea ferestre, și se întrebă dacă trapa fusese gândită să asigure ventilație.

Îl întrebă pe Caradoc dacă știa motivul, dar galezul clătină din cap.

– Deși am auzit că, în vremea vechiului intendent, adăugă el, era folosită pentru a ridica butoaiele cu un scripete în încăperea de deasupra, pentru a-i scuti pe oameni să le rostogolească până la capătul sălii mari. Acolo podeaua e foarte înclinată, după cum probabil ai văzut. Dar practica asta a încetat cam acum opt ani. Încăperea a fost sigilată, iar vinul lordului a început să fie păstrat la răcoare în pivnițele de lângă bucătării. Deși motivul pentru care a fost montată trapa acolo de la bun început n-aș ști să ți-l spun.

– Cum se deschidea?

– De sus, însă nu avea nimic care să împiedice deschiderea ei de pe partea asta.

– Și se poate obține acces direct la apartamentele regale prin acea trapă?

Caradoc se scărpină în cap, reflectând la întrebare.

– Există o altă pivniță chiar deasupra noastră, deși e plină de gunoaie în ultima vreme. De acolo pornește un coridor, apoi o altă încăpere. Iar aceea dă spre noile apartamente. Deci da, presupun că se poate ajunge la apartamentele regale de aici.

– Trapa e ținută încuiată?

– Nu cred. Dar această ușă este.

Goodluck măsură din ochi distanța dintre podea și trapa neîncuiată. Nu era o încăpere cu tavan înalt, dar nici nu era suficient de joasă ca cineva să poată ajunge la trapă fără ajutorul unei scări.

– Poarta din zidul dinspre lac, întrebă Goodluck. E întotdeauna păzită?

– Doar acum, câtă vreme se află aici întreaga curte, zise Caradoc. Magazia reginei se află la baza clădirii noi, iar în ea se păstrează tot felul de obiecte și mobilier de preț, și trebuie păzită zi și noapte. Am trecut pe lângă intrarea în magazie când am urcat aici.

Vocea lui profundă răsună cu ecou în pivnița de vin goală, reverberând în pereți. Deci poarta din zid era păzită pentru a apăra magazia reginei, aflată imediat dincolo de poartă. Întreaga poveste începea să îi provoace lui Goodluck o durere de cap. Misterele se țineau lanț, iar piesele nu se potriveau deloc între ele. Era ceva ce îi scăpa, un amănunt pe care nu îl observase. Se gândi la belciugul ciudat de metal din camera lui Massetti, pe care îl scoase acum din buzunar și i-l arătă intendentului.

– Ce crezi că e ăsta?

Bărbatul se încruntă, studiind obiectul mai îndeaproape.

– S-ar putea să fie un inel de cingătoare. Folosit pentru a prinde cheile pe o cingătoare, ca cel pe care îl port eu.

Lărgi cingătoarea solidă de piele din jurul mijlocului lui. Un lanț scurt și gros atârna de pe un inel de fier, la capătul lui aflându-se diverse chei de la castel. Ținu bucata ruptă de fier lângă propriul inel de cingătoare. Păreau să semene mult – sau, cel puțin, suficient cât să îl convingă pe Goodluck că bucata ciudată de metal avea legătură cu cheile dispărute ale jupânului Drury. Caradoc păru surprins de această descoperire, și ușor bănuitor. Îi dădu înapoi bucata ruptă de inel cu un aer șovăielnic.

– Aș pune rămășag o soldă întreagă că fragmentul e din inelul de chei al lui Malcolm. Unde l-ai găsit?

– Nicăieri anume.

Caradoc îl privi pieziș, îngustându-și ochii spălăciți.

– Ce-i cu toată tărășenia asta, dacă nu ți-e cu supărare că te întreb?

– Ba chiar mi-e, replică Goodluck scurt, aplecându-se în dreptul ușii scunde pentru a ieși din nou în lumina soarelui.

Văzuse suficient din acea văgăună jilavă.

Goodluck se opri pentru o clipă pe panta abruptă acoperită de iarbă de sub zidul castelului, privind peste apele luminoase ale lacului spre tabăra de pe terenul fortificațiilor. În spatele lui, Caradoc blestemă și se chinui din nou cu încuietoarea dificilă.

O altă fundătură, sau cel puțin așa i se părea. Chiar dacă îl omorâseră pe unul dintre oamenii intendentului pentru a obține cheia de la această ușă, conspiratorii aveau să constate în scurt timp că norocul nu era de partea lor, dacă încercau să o folosească. În primul rând, ar fi avut nevoie de o scară pentru a ajunge la trapă. Apoi, poarta din zidul respectiv era păzită constant, rolul porții fiind de a-i împiedica pe oameni să treacă dincolo de fortificațiile castelului și să ajungă la magazia încuiată, în care erau păstrate posesiunile cele mai de preț ale reginei. Și chiar dacă zidul recent reconstruit dintre curți ar fi putut fi, eventual, escaladat, gândul că un asasin ar fi putut să se cațere peste un zid de patru metri și jumătate ținând o scară într-o mână era ridicol.

– Asta e tot ce voiai să vezi? întrebă Caradoc, fără a se mai obosi să fie politicos.

Goodluck îl urmă în jos pe pantă, incapabil să savureze atingerea caldă a soarelui pe fața lui. Nu avea de unde să știe dacă nu cumva intrau în criză de timp, fără a părea însă cu nimic mai aproape de rezolvarea misterului. Și nu avea nici o idee care dintre nobilii de la curtea reginei Elisabeta s-ar fi putut afla în spatele acestui ultim complot, deși era sigur că cel puțin unul sau doi astfel de nobili erau implicați.

– O zi bună atunci, mormăi Caradoc, lăsându-l să treacă prin poarta îngustă din zid.

Îi aruncă paznicului de acolo o privire cu subînțeles, transmițându-i mesajul nerostit că Goodluck nu era cineva în care să poată avea deplină încredere.

– Mulțumesc pentru ajutor, murmură Goodluck, răspunzându-i politicos.

Își scoase pălăria și porni să caute o halbă de bere răcoritoare, simțind în ceafă privirea bănuitoare a galezului, parcă arzându-l.

Capitolul 36

La circa doi kilometri la sud de locul de vânătoare, cărarea largă din pădure începea să se îngusteze și, în scurt timp, caii ajunseră să înainteze la trap, înghesuiți sub frunzișul verde și umed al copacilor. Lucy ținu frâiele lejer, așa cum îi arătase Tom, și se bucură când el încetă să îi mai arate unde greșea, mulțumindu-se să călărească în fața ei, cu spatele țeapăn. Briza scutură crengile de deasupra lor, presărând picături de ploaie pe cărarea din crâng.

Primele flori de câmp ale verii începuseră să se ofilească, observă Lucy cu o ușoară tristețe, și câteva frunze de fag zdrențuite zăceau pe drumul acoperit de iarbă, doborâte de vântul și ploaia neașteptate de noaptea trecută. Era primul semn pe care îl vedea că mai mult de jumătate din vară trecuse deja. În curând aveau să pornească spre Chartley, impunătoarea reședință a contesei de Essex – un conac superb, fără urmă de îndoială, însă nicidecum comparabil cu suprafețele vaste ale castelului Kenilworth. La scurt timp după aceea, suita reginei avea să-și schimbe direcția și să pornească înapoi spre Londra, oprindu-se și pe la alte case de rang înalt, între timp. Lucy nu credea că aveau să se întoarcă mai devreme de septembrie, iar până atunci, jumătate dintre acele frunze verzi aveau să se veștejească și să cadă.

La fiecare câteva clipe, genunchiul lui Tom se lovea de al ei pe cărarea îngustă, însă scuzele lui posomorâte abia dacă ajungeau la urechile ei.

Iapa ei cuminte, blândă, dar lacomă, o luă spre un pâlc de ierburi și plante cu flori galbene umezite de ploaie, de pe marginea drumului. Începea să se facă din nou cald mai ales acolo, în inima pădurii, și cu toate că exersaseră în fața grajdurilor timp de o oră bună, înainte de a porni la drum, iapa ei trăgea spre sursa de hrană, deja flămândă și însetată, la fel cum era și ea, de altfel.

Lucy lăsă frâul liber și îi dădu voie calului să se aplece pentru a smulge o îmbucătură zdravănă din smocul de ierburi și plante cu flori galbene.

– Nu! Furios, Tom luă frâiele ei și trase capul iepei într-o parte. Ce crezi că faci?

– Bietul animal voia doar niște iarbă!

– Aia nu e doar iarbă. Părea exasperat. Vrei să îți omori calul?

Lucy fu uluită, coborându-și privirea spre plantele subțiri, cu flori galbene, ce se legănau atrăgător în bătaia brizei. Păreau destul de inofensive.

– Să îl *omor*?

– Cruciuliță. E mortală pentru animale.

Clătină din cap în fața expresiei ei mirate, dădu pinteni calului și porni într-un trap rapid, continuând să țină ambele frâie. Iapa ei se văzu forțată să țină pasul cu murgul lui solid, scuturând din cap și dându-și urechile pe spate în semn de iritare față de acest tratament neprietenos.

Lucy se ținu de șa, zgâlțâită inconfortabil. Se uită nesigură la calul de sub ea.

– O să moară? Adică, probabil a luat o înghițitură zdravănă din planta aia oribilă. A fost oare destul să o omoare?

El îi zâmbi tensionat, aproape disprețuitor.

– Nu.

– Ascultă! Putem să ne oprim?

Aproape căzuse din șa când iapa se împiedicase într-o piatră.

Drept răspuns, Tom își încetini murgul, strunindu-l din genunchi, iar iapa ei îi urmă exemplul. Îi dădu frâiele înapoi doar când reveniră la un pas liniștit, păstrând pe chip o expresie posacă.

– De ce ești atât de furios pe mine? întrebă ea.

El avu bunul-simț de a părea jenat, cel puțin, o ușoară încruntare împletindu-i sprâncenele negre laolaltă. Dar nu admise că știa la ce se referise. Poate că pentru el era ceva obișnuit să încerce să seducă tinere servitoare, își spuse ea cu o izbucnire bruscă de furie. Caz în care era cu atât mai bine că îl respinsese.

– Ar fi bine să ne întoarcem, bombăni el în schimb, examinând peticul de cer albastru vizibil deasupra coroanelor copacilor, ca și cum ar fi încercat să ghicească ora. Mi s-a spus că va fi nevoie de câțiva cai, țesălați și înșeuați, pe care să-i pregătesc pentru regină ca să iasă la călărit azi după prânz. Dar nu a venit nimeni de la apartamentele regale azi-dimineață să îmi spună câți anume și să aleagă caii. Deci poate că nu mai e nevoie de ei.

– Poate, spuse Lucy distrată, observând că nici măcar nu încercase să îi răspundă la întrebare.

Dacă Tom putea să o ignore atât de ușor, putea și ea să facă la fel.

Călăriră într-o tăcere grea preț de câteva momente, apoi Tom vorbi din nou. Vocea îi părea tulburată, diferită de tonul tăios pe care îl folosise mai devreme.

– Ai auzit despre bărbatul care s-a înecat? Îl chema Malcolm Drury. Se spune că s-a îmbătat și a căzut în lac.

Lucy îl privi surprinsă.

– Am auzit într-adevăr ceva. Era un prieten de-al tău?

– Malcolm? Păru șocat pentru o clipă. Chiar deloc. Nu cred că omul mi s-a adresat vreodată. Nu, dar nu e adevărat.

– Ce anume nu e?

Tom îi ghidă distrat iapa în jurul unui copac tânăr ce creștea în mijlocul cărării, apoi își relaxă strânsoarea pe frâiele ei, dându-i voie animalului să își croiască singur drum pe terenul accidentat, acoperit de iarbă, de pe marginea drumului.

– Ceea ce se spune despre felul în care a murit. Vezi tu, l-am auzit întâmplător pe stăpânul meu discutând cu tutorele tău despre asta noaptea trecută.

– Adică jupânul Goodluck?

El dădu din cap.

– Nu ar fi trebuit să trag cu urechea, știu. Dar eram în grajd, iar ei nu știau că se mai afla cineva acolo, așa că am tăcut și am ascultat. Tutorele tău i-a spus lordului Leicester că bărbatul a fost înecat intenționat. Din cauză că știa ceva. Dar după ce i-am auzit vorbind despre asta, mi-am amintit ce ai văzut tu când ai ieșit din grajduri. Ai spus: „Îmblânzitorul de urși!".

Lucy se înfioră, în pofida căldurii tot mai intense a soarelui de după-amiază.

– Știu, l-am văzut de la depărtare. Sau mi s-a părut că l-am văzut. Era atât de întuneric.

– Ar trebui să-i spunem contelui, nu crezi?

Lucy se zgâi la el, surprinsă de interesul lui brusc.

– Despre faptul că l-am văzut pe îmblânzitorul de urși?

– S-ar putea să fie important.

– Sau *s-ar putea* să-mi fi imaginat eu totul, sublinie ea, apoi adăugă aprins, având în vedere cât de zdruncinați îmi erau nervii la momentul respectiv.

Tom se încruntă și își abătu privirea, ținându-și spatele foarte drept, cu gura țeapănă. Deci îl lovise unde durea mai tare, își spuse Lucy cu satisfacție și nu reuși să înțeleagă de ce simțea că îi venea să plângă.

Se apropiau de capătul cărării; printre copacii din fața lor întrezări turnurile înalte și dinții de piatră roșiatici ai parapeților. În scurt timp aveau să ajungă înapoi la castel, iar ea avea să fie nevoită să se întoarcă la sarcinile ei. Gândul îi stârni o durere în inimă.

Trebuia să fie prudentă în ceea ce-l privea pe Tom. El nu înțelegea de ce fecioria ei trebuia păzită cu atâta grijă; el, pur și simplu, o dorea și se aștepta ca și ea să simtă la fel. Ceea ce Tom nu știa era faptul că Lucy făcuse un uriaș efort de voință în noaptea aceea pentru a nu-i ceda – și descoperise, în sfârșit, de ce altor servitoare de vârsta ei le plăcea să se hârjonească goale cu bărbați, nerușinate ca niște pisici în călduri. Dar ea îi promisese cu bună-credință reginei că avea să-și păzească fecioria – cel puțin până era respectabil măritată, de avea să se întâmple vreodată așa ceva –, iar Lucy intenționa să își respecte promisiunea.

Când se apropiară de intrarea în castel văzură un servitor așteptându-i sub impresionanta arcadă a noii porți fortificate, construite de Leicester, fala și mândria lui, terminată tocmai la timp pentru vizita reginei. Ba chiar poruncise ca inițialele Maiestății Sale să fie sculptate pe coloanele de piatră de pe o parte, și propriile lui inițiale pe cele din partea opusă, o impertinență despre care unii spuneau că o făcuse pe regină și pe doamnele ei să icnească.

Servitorul fugi să prindă frâiele lui Lucy.

– Stăpânul meu vrea să te vadă, îi spuse el sec. Acum, în camera de muzică.

– Lordul Leicester dorește să mă vadă *pe mine*?

Vocea îi era stridentă de surprindere, sunând aproape ca un chițăit, și simți un val de fierbințeală urcându-i în obraji când Tom opri calul lângă ea și o privi cu ranchiună. Oare ce era în neregulă cu el acum? Credea că își aranjase o scuză ca să scape mai devreme de la lecția de călărie?

– Acum, repetă servitorul acru, fără alte explicații.

Fără îndoială stătea de mult timp în fața porții fortificate, așteptând ca ei să se întoarcă de la plimbarea călare.

– Când să mă întorc pentru următoarea lecție? îl întrebă ea pe Tom, lăsându-se să alunece din șa cât mai grațios posibil, bucuroasă când mâna servitorului o ajută din spate.

– Nu mai ai nevoie de lecții, mârâi Tom.

Lucy îl privi. Reușind să vorbească pe un ton mai normal, Tom îi ceru servitorului să ducă iapa lui Lucy înapoi la grajduri, apoi sări din șa, aterizând ușor lângă ea.

– În sensul că de-acum înainte vei învăța mai bine călărind pur și simplu. Nu am apucat să exersăm și săriturile, dar e puțin probabil să fii nevoită să participi călare la o vânătoare. Iar dacă se întâmplă, ține minte doar să stai cât mai în spate în șa și să ții frâiele din scurt. Își făcu de lucru cu zăbala calului lui, părând distras, cu o expresie impenetrabilă pe chip. Unii adoptă metoda spaniolă și susțin că e mai ușor dacă te apleci în față în timpul săriturii, dar dacă urmezi sfatul ăsta pe o șa englezească, nu va dura mult până să cazi.

– Ei bine, îți mulțumesc că m-ai învățat să călăresc, se bâlbâi ea, și auzi cuvintele răsunând găunoase sub arcada porții fortificate.

„Nu mai ai nevoie de lecții…"

Începu să o doară capul când Tom își drese vocea și se strâmbă, evitând să o privească, deși înclină din cap în semn că auzise. Părea că nici unul din ei nu voia să îl privească pe celălalt în ochi.

– Nu ai de ce. Acum ar fi bine să fugi și să vezi ce vrea stăpânul meu.

– Unde se află… Cum îi spune?

– Camera de muzică.

Lucy se uită, fără a înțelege, în direcția indicată de degetul lui, iar el oftă, spunându-i pe un ton aspru și iritat.

– Prin prima arcadă, în curtea interioară. Acum grăbește-te. Cu fiecare minut în care zăbovești, îl faci pe contele de Leicester să aștepte.

De parcă ea nu știa deja acest lucru!

Ridicându-și fusta grea a rochiei de călărie, fugi printre bălțile de sub poarta fortificată, urcând panta aglomerată cu locuințe improvizate și corturi și traversând podul, pentru a ajunge în curtea interioară. Un băiețel o strigă pe nume dintre ramurile unui stejar masiv, iar Lucy se întoarse să privească, aproape împiedicându-se într-o rădăcină cioturoasă din iarbă.

– Will? Îl recunoscu pe băiețelul dulce, cu păr brunet, care se rătăcise de tatăl lui în ziua aceea, în curtea pentru turniruri, și reuși să îi ofere un zâmbet scurt, în ciuda spaimei ei de a fi întârziat. Îmi pare rău, nu pot să mă opresc să mă joc de data asta. Tatăl tău e aici?

Will arătă spre un bărbat cu umeri lați care ajuta la ridicarea unui cort ce fusese răsturnat, iar ea îl văzu pe jupânul Shakespeare. Satisfăcută că Will nu era singur de data aceasta, îi făcu veselă cu mâna în semn de adio și fugi mai departe.

Cu respirația tăiată, cu părul alunecându-i de sub boneta albă, Lucy dădu buzna în cameră. Muzicantul, un bărbat mărunțel într-un costum de catifea neagră, cu foarte puțin păr și un fes negru pe cap, fu atât de năucit, încât se opri imediat din cântat.

– Îmi pare rău că am întârziat atât de mult, domnul meu, gâfâi ea, cu fața încinsă, închizând ușa în urma ei și forțându-se să înainteze în încăpere, dar mă aflam în pădure la o lecție de călărit, iar servitorul pe care l-ați trimis după mine nu știa unde plecasem și…

– Taci acum! Vino și fă cunoștință cu jupânul Oldham, care o să te învețe să cânți un cântec pe care l-am scris pentru regină. Contele o prinse de braț și o trase lângă muzicant. Lucy se așteptase să fie mânios din cauza întârzierii, însă ochii lui întunecați zâmbeau. Jupâne Oldham, ea e Lucy Morgan, cântăreața despre care ți-am spus.

– Da, domnul meu. Bărbatul se întoarse și o studie cu ochii mici și luminoși de pe chipul său zbârcit. Stai dreaptă, fetițo. Suge-ți burta. Pieptul în afară. Și capul – nu, nu îl da pe spate. Nu te uiți în sus la un înger! Se întinse și îi aranjă poziția bărbiei cu degetele lui lungi și uscate ca pergamentul. Așa!

Începu să cânte la lăută și cu vocea, învățând-o cântecul pe care îl scrisese lordul Robert, cu o voce subțire și stridentă în care mai exista însă forță. Lucy ascultă și dădu din cap, obișnuită să memoreze compoziții muzicale noi într-un interval scurt de timp. Jupânul Oldham păru mulțumit să constate că știa să citească notele muzicale, și progresară rapid: Lucy cânta, iar el o acompania la lăută.

Contele îi lăsase singuri să își termine treaba. Se întoarse în camera de muzică aproximativ o oră mai târziu și zâmbi când îi auzi vocea ridicându-se pe notele mai înalte ale cântecului. Era o melodie foarte frumoasă, emoționantă, dar puternică în același timp, un cântec despre dragostea și credința puse la încercare, dar ieșind victorioase. Lucy își spuse că lordul Robert avea probabil o ureche muzicală excelentă, dacă reușise să compună o melodie atât de complexă pentru regină, și se întrebă de ce nu compunea muzică mai des.

– Bravo! exclamă Leicester atunci când cântecul se încheie. Bătu din palme apreciativ. Vei fi gata să o cânți marți?

– Marți? Roși, văzându-i pe ambii bărbați privind-o cu o expresie răbdătoare, ca și cum părerea ei ar fi contat cumva. Eu... Da, domnul meu, așa cred.

Leicester o trase deoparte în timp ce jupânul Oldham își strânse partiturile. Avea pe chip o expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci, un fel de exaltare sălbatică în ochi, iar vocea, deși rămase coborâtă, nu îi era la fel de discretă cum ajunsese să se aștepte de la el.

– Am auzit că regina te-a chemat la ea recent. Foarte devreme într-o dimineață, deci probabil a fost ceva urgent. Ce a dorit Maiestatea Sa? Ce ți-a cerut?

– Eu... Se zgâi la el, neștiind prea bine cum să îi răspundă fără a o trăda pe regină. Domnul meu, vă rog să mă iertați, dar nu e corect să repet ceea ce mi-a spus regina între patru ochi.

Se așteptase să îl vadă pe conte înfuriat de refuzul ei, care – venind de la o servitoare atât de măruntă de la curte – probabil părea o culme a impertinenței pentru un bărbat cu atâta putere și influență ca el. Dar, spre uluirea ei, Leicester își dădu capul pe spate și râse.

– Voi, femeile, cu secretele voastre! exclamă contele, iar vocea lui zgomotoasă îl făcu pe jupânul Oldham să se întoarcă și să se zgâiască la el cu o privire dezaprobatoare.

Leicester păru să ignore indecența purtării lui. În schimb o agravă, sărutând-o pe obraz – o atingere neașteptat de intimă, ce o făcu pe Lucy să roșească, tulburată.

– Păstrează secretul, atunci, spuse el nepăsător. Pot să ghicesc ce a dorit Maiestatea Sa. Are atât de puțini prieteni la curte. Însă începe să aibă încredere în tine, Lucy Morgan, fiindcă tu ești diferită de toți ceilalți de aici. Când te-a chemat la ea, regina probabil te-a întrebat dacă am vorbit despre ea, dacă ți-am mărturisit cât de mult o iubesc. Întâlni privirea ochilor ei mari. Nu-i așa?

Lucy își mușcă buza, știind cât de departe era de a ghici adevărul. Leicester păru să interpreteze ezitarea ei drept un semn că avea dreptate. Trase de boneta ei albă cu degete jucăușe și râse zgomotos când ea icni și și-o îndreptă, dându-se în spate și lovindu-se de un raft de oboaie, care se răsturnară pe podea cu un zăngănit. Azi, dispoziția lui era luminoasă ca o flacără, încălzind încăperea și făcând-o să nu se poată abține să nu râdă și ea când se aplecă să aranjeze instrumentele la loc.

Jupânul Oldham se înclină și ieși din încăpere, ținându-și partiturile la adăpost într-o mapă de piele pe care o luă la subsuoară.

Cu un zâmbet sfios, Lucy își aranjă boneta peste buclele neascultătoare și îl privi întrebătoare pe conte.

– Păreți foarte vesel azi, domnul meu.

– Sunt vesel, e adevărat. Dar am un motiv bun pentru asta. Cel mai bun dintre motive. Făcu o pauză, privind-o. Poți să păstrezi un secret, Lucy Morgan?

Ea roși în fața notei grave din vocea lui, apoi simți întreaga forță de atracție a contelui când acesta se aplecă spre ea, oferindu-i un zâmbet provocator și ațintindu-și privirea întunecată asupra chipului ei.

Lucy se prinse de standul lăutei pentru a nu cădea, simțindu-se brusc ametită, ca și cum nu ar mai fi mâncat de câteva zile. Se auzi vorbind bâlbâit:

– Desigur, domnul meu.

– Deși nu trebuie să îl păstrezi mult timp, căci în curând va ști toată lumea. Leicester se apropie atât de mult, încât corpurile aproape li se atingeau. Își coborî fața spre gâtul ei, răsuflarea lui caldă adiind pe pielea ei. Regina și cu mine ne vom căsători, vezi tu, înainte să se sfârșească anul. Ne iubim și suntem logodiți în secret. Vocea lui șoptită tremura, atât era de plină de triumf și de încântare. Ce zici de asta, mica mea pasăre cântătoare?

Inima începu să îi bubuie în piept la aflarea acestui secret și, preț de câteva clipe, nu reuși să își găsească vocea.

Fără voia ei, mintea i se întoarse la felul în care Tom o atinsese în grajd, la foamea din ochii lui, care o înspăimântase și o stârnise în același timp, și nu reuși să și-o imagineze pe palida și impunătoarea regină acceptând astfel de mângâieri de la un bărbat. Nici măcar de la un bărbat atât de chipeș și de puternic cum era el.

Însă contele aștepta un răspuns, prin urmare zâmbi și inspiră tremurător.

– Vă doresc atât dumneavoastră, cât și reginei să fiți fericiți, domnul meu, reuși ea să spună în cele din urmă, cu privirea ațintită discret în pământ, pentru ca el să nu vadă nesiguranța din ea. Cât se poate de fericiți.

Capitolul 37

Privind de la fereastra apartamentului rezervat doamnelor de companie, Lettice se înfioră când auzi strigătele reginei de la etajul de deasupra. Fusese convocată să o servească pe regină și nu avea ce altceva să facă decât să se îmbrace și să urce pentru a sta în fața Maiestății Sale, deși sângele îi îngheța în vine la gândul a ceea ce ar fi putut să o aștepte acolo. Lady Mary Sidney îi trimisese un bilet printr-o servitoare; brutal și direct, biletul îi cerea să se prezinte să o servească pe regină într-o oră. Servitoarea, sfioasă și drăguță în saboții și cu șorțul ei alb și curat, așteptase lângă ușă în timp ce Lettice se ridicase din pat și își trăsese un halat peste cămașa de noapte, pregătindu-se sufletește să răspundă.

– Poți să-i transmiți doamnei tale, spuse ea calm, că mă voi prezenta să o servesc pe Maiestatea Sa de îndată ce mă voi simți suficient de bine ca să mă ridic din pat.

Cuvinte pompoase, dar care nu însemnau nimic. Regulile îi impuneau să urce în apartamentele private și să stea în fața reginei indiferent dacă se simțea sau nu suficient de bine pentru a se ridica din pat.

După ce fata dispăru înapoi pe scări ca să transmită mesajul îndrăzneț, iar ușa se închise în urma ei, izolând-o de forfota lumii exterioare, Lettice se duse la fereastră. Afară, ziua era mohorâtă și ploioasă, iar din când în când, vântul scutura coroanele copacilor. Auzi o melodie răzbătând din apartamentele de la etaj. Cineva aflat în camerele regale cânta acompaniat de o lăută. Notele înalte, diafane, se strecurară prin lemn și piatră, făcând-o să-și abată pentru o clipă gândurile și oferindu-i răgaz să uite cine era și cât de precară devenise poziția ei la curte.

Dumnezeule mare, fusese o lună de iulie atât de toridă, până să cadă aceste ploi recente. Acum vremea părea să se închidă din nou, făcând zilele insuportabile, iar nopțile…

Își trecu o mână tremurătoare peste frunte, pe care șiroia sudoarea. Camera aceea, unde se aflau aproape zece femei în timpul

nopții, avea tavanul înalt și dimensiuni destul de generoase. Dar cu atâtea trupuri îngrămădite la un loc, cu saltelele aproape lipite una de alta, nu era locul potrivit pentru o femeie bolnavă. Nu pentru o femeie bolnavă de rangul ei, în mod cert.

Strânse din buze, furioasă. În propria ei casă din Chartley ar fi stat confortabil, având propriul ei pat mare, saloanele și servitorii ei, și moșia întinsă, pe care îi plăcea atât de mult să călărească și să se joace cu ogarii și cu copiii ei. Era un loc unde, în absența continuă a soțului ei, împărțea porunci și era ascultată. Nu ar fi fost o servitoare în propria ei casă, așa cum era la curte. Câtă vreme Elisabeta rămânea pe tron, avea să o chinuie la nesfârșit cu puterea ei – și cu influența ei asupra lui Robert.

Ușa se întredeschise. Se întoarse și îl văzu pe Robert în prag, cu o expresie ciudată pe chip.

– Am auzit că te simți rău.

Lettice se așeză pe buza lată de piatră a banchetei de la fereastră, încercând să își controleze valul crescând de greață prin respirații superficiale. Probabil că pruncul din pântecul ei era o fată, căci întotdeauna îi era mai rău când avea o fată.

– Știi de la ce mi se trage.

Privirea lui zăbovi pentru o clipă asupra pântecului ei, ascuns sub pliurile largi ale halatului, apoi se îndreptă asupra chipului ei. Robert părea palid, nesigur pe el, iar ea înțelese brusc ce venise să îi spună.

– Lettice, începu el, intrând în dormitorul doamnelor de companie și închizând pe jumătate ușa în urma lui, dorindu-și, desigur, să nu fie auzit de cineva. Trebuie să vorbesc cu tine.

Lettice își împreună mâinile în poală, stând cât de dreaptă putea. Inima îi pulsă dureros de o furie surdă, sâcâitoare, când își privi amantul croindu-și drum cu grijă printre sacii cu lucrurile doamnelor de la curte, împrăștiați prin încăpere, și printre saltelele umplute cu paie și acoperite cu pânzeturi albe. Trădându-și vârsta pentru prima dată, Robert să lăsă greoi într-un genunchi, pentru a-i vorbi. În cazul oricărui alt bărbat, ar fi putut să creadă că se pregătea să o ceară de soție.

Dar acesta nu era chipul unui bărbat care intenționa să își onoreze promisiunile.

– Da? îl îndemnă ea.

Era mai bine să treacă repede peste acel episod al trădării, își spuse ea, dorindu-și să se poată afla altundeva, într-un loc unde

acea veste proastă să nu îi poată ajunge la urechi. Și obrajii ei erau palizi, cel mai probabil; i se păreau la fel de reci la atingere ca un mormânt de alabastru, iar inima îi bătea mai încet, înăbușit, ca și cum avea să moară în scurt timp.

Pentru o clipă, Lettice simți că avea să izbucnească în lacrimi. Apoi își forță buzele tremurătoare să fie ferme și privirea să nu dezvăluie nimic. La ce bun să își arate emoțiile, dacă acestea nu aveau puterea de a suci mintea acestui bărbat în favoarea ei?

– Acest copil, murmură el, iar privirea îi alunecă din nou peste pântecul ei, nu îl pot recunoaște. Și nici nu am să îl înfrunt pe Essex pentru tine, când se va întoarce. A face asta ar însemna să risc să divizez curtea.

– O curte deja fragmentată, repetă Lettice, înăbușindu-și un impuls brusc de a râde de slăbiciunea unei astfel de scuze.

– Nu suntem încă în siguranță, continuă el, ținându-și capul plecat și vorbind în barbă, ca pentru a-și justifica acțiunile în propriii ochi. Țara mișună de iscoade și de oameni gata oricând să schimbe tabăra. Chiar și la curte suntem înconjurați de trădători ai coroanei – cei care ar profita de orice ocazie pentru a distruge pacea pe care am construit-o aici, în Anglia, de când a urcat Elisabeta pe tron.

– Și, pentru asta, eu sunt aruncată deoparte?

Robert schiță un gest de neputință. Însă părea sincer sfâșiat de alegerea pe care trebuia să o facă, luându-i mâna și ducându-și-o la buze.

– Te iubesc, Lettice. Ți-am jurat asta. Dar tu ești deja căsătorită cu un bărbat a cărui putere la curte ar putea fi egală cu a mea, într-o confruntare. Dacă ar fi să ne certăm pe față – și la asta se va ajunge, dacă se va afla despre bastardul pe care îl porți în pântec –, curtea va fi nevoită să se împartă în două tabere. Și odată ce se va întâmpla asta, țara însăși va fi pierdută.

– Deci verișoara mea regală nu are nici o legătură cu decizia ta de a mă abandona? întrebă ea. Totul e doar o problemă politică?

I se păru că Robert ezită puțin prea mult înainte de a răspunde:

– Regina a refuzat să mă vadă. M-am dus la dormitorul ei să îi mărturisesc totul și să îi cer îndurare, iar ea a refuzat să mă primească.

– Una dintre doamne mi-a spus că regina e bolnavă.

– Un vicleșug, nimic mai mult. Pentru a mă ține departe de apartamentele ei. Ce altceva ar putea fi?

Lettice se încruntă, întrebându-se brusc dacă nu cumva Elisabeta era ținuită în pat din același motiv care o făcuse și pe ea să îi fie rău în dimineața aceea. Ideea i se înfipse în minte ca un pumnal. Un copil? Reușise să îi facă un copil Elisabetei cea palidă și bolnăvicioasă, care de cele mai multe ori nu avea nici sângerările lunare? Trecutul păru să năvălească peste ea, iar Lettice știu, cu o certitudine teribilă, că lucrul de care se temuse când sosiseră pentru prima dată la Kenilworth, în vara aceea, se petrecuse: Robert și regina se culcaseră împreună din nou și își făcuseră jurăminte de amanți în întuneric. Iar influența ei asupra lui Robert nu fusese suficient de mare pentru a-l împiedica să o curteze pe regină.

De acum înainte o aștepta doar frigul, statutul de soție căzută în dizgrație, de femeie adulterină, purtând în pântec copilul unui alt bărbat și neavând nici măcar protecția unui acoperiș deasupra capului, căci în aceste condiții, avea să îi fie confiscată și averea. Deși, fără îndoială, urma să fie instalată cât de curând într-o nouă locuință, în Turn.

Lettice îl fixă cu privirea pe bărbatul din fața ei, detestând brusc capul lui plecat, scuzele lui jalnice și tot ce era legat de persoana lui.

– Mă lași grea, și apoi fugi înapoi la Elisabeta ca un copil care se ascunde sub fustele mamei lui.

– Taci! Îi dădu drumul mâinii ei furios, cu ochii negri ațintiți asupra ușii pe jumătate deschisă. Vorbise prea tare. E o prostie, doamnă. Nu te simți bine. Nu știi ce spui.

– Ți-a promis că te va face consortul ei legitim? șopti ea, coborându-și din nou vocea pentru a nu putea fi auzită decât de el. Urmează să fii rege de acum și să domnești peste noi?

Contele se ridică și se uită spre fereastra plumbuită.

– Tu ești o femeie căsătorită. Ea nu e. Ea e încă disponibilă. Dumnezeu să mă întărească în încercarea asta, iubirea mea, dar ce-ai vrea să fac? Să refuz oferta ei de căsătorie? Vocea i se frânse. Știi câți ani am așteptat, la câte recompense și dorințe am renunțat, pentru a-mi încerca norocul alături de ea?

– Nu-și va duce niciodată la bun-sfârșit promisiunea.

El își îndreptă privirea asupra ei.

– Ba da, o va face, murmură el, iar Lettice văzu, cu un nou junghi de groază că privirea lui alunecă aproape involuntar spre rotunjimile ascunse ale pântecului ei.

Probabil că regina rămăsese grea, își spuse ea înnebunită, intrând în panică, fără a reuși să găsească o idee coerentă care să

nu implice imaginea Elisabetei, căsătorită cu Robert și legănând un prunc nou-născut înfășat în țesătură de aur, un nou monarh din dinastia Tudorilor, aspirând la tronul Angliei.

Șansele ei de a se apropia vreodată de tron dispăreau complet dacă Elisabeta aducea pe lume un copil.

Disperarea ei în fața acestui gând îngrozitor o copleși în așa măsură încât Lettice își încleștă mâinile pe propriul pântec și gemu.

– Să-ți chem o servitoare? o întrebă Robert, privind-o consternat. Sau ai prefera să te vadă un medic? E unul local, jupânul Boden, care rătăcește prin castel pe undeva. Am vorbit cu el mai devreme. Dă-mi voie să ți-l trimit.

– Nu! Îl refuză ea și îi întinse mâna, făcându-i semn să o ajute să se ridice. Trebuie să merg la regină. A trimis după mine, iar dacă nu mă prezint, se va enerva.

– Unde ți-e rochia?

– Acolo, pe pat.

Robert îi întinse rochia cuminte, cu funde închise la culoare, și o ajută să se îmbrace, cu o îndemânare surprinzătoare.

– Dă-mi voie cel puțin să te ajut să urci până la etaj.

Lettice își netezi rochia și se întinse după cei mai buni pantofi ai ei.

– Nu, domnul meu, îi spuse ea cu asprime, pornind spre ușă. Nu se cuvine să mă ajuți. Nu în situația în care vei deveni în curând regele meu. Spune-mi, a fost deja stabilită data nunții?

– Lettice, în numele lui Dumnezeu…

Dar ea se întoarse în pragul ușii și i se adresă, încântată de răceala din vocea ei:

– Te rog să nu mă urmezi, nobile domn. Alteța Sa nu îmi va mulțumi dacă o să apar la brațul celui care îi e promis, oricât de secretă ar fi logodna voastră.

Draperiile din jurul baldachinului regal fuseseră date la o parte, lăsând să cadă puțină lumină peste plapuma roșie cu auriu și peste pernele albe brodate. Lemnul negru al tăbliei patului, sculptat minuțios de un artizan abil, ilustra scene din pădure, ce se asortau cu eleganta poliță din jurul căminului, ilustrând cerbi și vulpi ce adulmecau aerul, și copaci înalți, acoperiți de iederă, cu crengile îngreunate de fructele de toamnă. Cineva pusese un bol cu dulciuri lângă patul reginei, iar pe o măsuță laterală aștepta o carafă de sticlă, cu un vin deschis la culoare, dar ambele rămaseseră neatinse.

Intrând în dormitorul regal, Lettice aruncă o privire discretă în jur. Poate că Elisabeta era într-adevăr bolnavă?

Regina era așezată în capul oaselor în pat când sosi ea, cu plapuma roșie cu auriu dată la o parte, având părul prins cu o plasă aurită, fină, și fața umbrită.

Făcând o reverență adâncă până în podea, Lettice se văzu obligată să rămână în acea poziție nedemnă până ce o auzi pe Elisabeta spunând:

– Ridică-te.

Rămase cu capul plecat și cu privirea ațintită umil, așa cum se cuvenea, asupra superbului covor țesut de mână de lângă patul Elisabetei, simțindu-se cuprinsă de o greață mai puternică decât oricând. Dar spera că acest act de supunere avea să îi pună în evidență ascultarea – chiar dacă îi luase aproape o oră să răspundă chemării reginei.

– Mi s-a spus că nu te simți bine, lady Essex.

Regina pocni din degete, iar una dintre doamnele mai tinere îi aduse un evantai din pene de struț cu mâner de aur, fără îndoială unul dintre darurile mai scumpe pe care i le oferise Robert în momentul sosirii ei la Kenilworth. Făcându-și vânt cu evantaiul, o privi pe Lettice pe sub pleoapele subțiri și palide. Izbucnirea nervoasă pe care Lettice o auzise din camera de dedesubt – țipetele și bătaia furioasă din picior – părea să fi trecut, dar în ochii Elisabetei ardea în continuare un foc răutăcios. O făcea pe Lettice să se gândească la o viperă în iarba înaltă, așteptând să atace.

– Mi-am revenit în mare măsură, Maiestate, murmură Lettice drept răspuns, înclinându-și capul din nou. Mă tem că o parte din peștele pe care l-am savurat ieri nu era bun de mâncat. Ridică îndrăzneață privirea spre chipul Elisabetei și adăugă: Și Măria Voastră a fost țintuită la pat, ușor atinsă de boală, din câte am auzit. Poate că ați avut ghinionul de a fi mâncat din acel pește stricat?

Pleoapele Elisabetei tresăriră, dar nu spuse nimic, rămânând atentă și nemișcată în patul ei înalt, deși zvâcnirea ușoară a evantaiului ei îi trăda iritarea.

– Mă bucur că ți-ai revenit, spuse regina, în cele din urmă, ca și cum ar fi luat în sfârșit o hotărâre, căci am să-ți dau o veste bună.

– Maiestate?

Indiferent la ce s-ar fi așteptat, o „veste bună" nu făcuse parte din listă. Amenințări, furie, insulte, chiar porunca să fie arestată și aruncată în temniță… Toate acestea erau lucruri la care Lettice

se aşteptase de la această întrevedere. Şi, într-adevăr, ar fi acceptat orice pedeapsă, în afară de ultima, ca parte din preţul pe care o doamnă de la curte trebuia să îl plătească dacă juca atât de îndrăzneţ împotriva reginei însăşi. Dar acum avea de-a face cu altceva, cu o situaţie pe care nu o prevăzuse, şi Lettice ridică spre verişoara ei o privire încărcată de o neliniştе fătişă, fără a-i păsa cine o vedea.

– Am observat cât de mult îi simţi lipsa iubitului tău soţ, iar acum am aflat din scrisorile lui că şi lordului Essex îi e dor de tine, soţia şi mama numeroşilor lui copii fermecători. Zâmbetul reginei era răzbunător. De aceea i-am trimis poruncă să se întoarcă în Anglia chiar în toamna aceasta. Fără îndoială, când vom vizita casa din Chartley, vei dori să le dai servitorilor tăi poruncă să se pregătească pentru întoarcerea stăpânului lor din Irlanda.

Abia reuşind să mai stea în picioare, Lettice auzi un vuiet năvălindu-i în urechi. Năucită, constată că nu îşi mai simţea picioarele. Se clătină. Dar nu avea voie să cadă. Nu acolo, în prezenţa reginei.

– Mulţumesc, Maiestate.

– Ştiam că vei fi încântată de această veste, îi spuse Elisabeta, aplecându-se în faţă pentru ca pernele să-i poată fi rearanjate. În lumina soarelui, Lettice văzu o expresie de satisfacţie rece pe chipul reginei. Am insistat în scrisoarea mea ca soţul tău să se întoarcă pe pământ englezesc înainte de sfârşitul toamnei – de fapt, de îndată ce se poate elibera de sarcinile lui.

– Sunteţi prea bună cu umila voastră servitoare, Maiestate.

– E doar un fleac.

– Şi totuşi, Maiestatea Voastră ne face o onoare prea mare, murmură Lettice, pe un ton lipsit de orice emoţie. Se lăsă din nou la podea într-o reverenţă adâncă, întrebându-se, cu o ultimă tresărire de ură, dacă verişoara ei rămăsese într-adevăr însărcinată cu Robert şi cum avea să fie gestionată situaţia de către consiliu. Vestea avea să ajungă negreşit la urechile tuturor, înainte de a se oficia căsătoria. Aş dori să-i scriu de îndată fiicei mele, Penelope, despre această veste bună. Fetei îi e teribil de dor de tatăl ei. Maiestatea Voastră va binevoi să mă scuze?

– Cum doreşti. Regina dădu din cap aprobator, dar adăugă din spatele evantaiul din pene de struţ, pe care îl flutura leneş: te rog să nu stai prea mult timp departe de noi însă. Aş vrea să te urmăresc îndeaproape, lady Essex, să mă asigur că ţi-ai revenit din această „boală" misterioasă a ta. N-aş vrea să se spună că ne neglijăm doamnele de la curte.

– Mă simt bine acum, vă asigur, Maiestate.

– Iar eu am spus că mă bucur să aud asta. Zâmbetul Elisabetei nu se reflectă şi în ochii ei. Dar vei rămâne în apartamentele regale, te rog, unde vei avea parte de cel mai mult confort. Ce-ar spune soţul tău, Essex, dacă s-ar întoarce din Irlanda şi te-ar găsi ţintuită la pat?

Lettice înghiţi în sec, înţelegând dublul sens tăios al întrebării verişoarei ei. Îşi înclină capul.

– N-am să plec, Maiestate. De fapt, sunt profund recunoscătoare pentru grija Maiestăţii Voastre.

Retrăgându-se cu un şir de reverenţe din dormitorul regal, Lettice traversă apartamentele private, înţesate de oameni, cu toată demnitatea pe care reuşi să o găsească în ea, simţindu-se privită cu ochi duşmănoşi în tot acest timp. Multe persoane de la curte bănuiau acum, cel mai probabil, situaţia periculoasă dintre ea şi regină, şi aveau să înceapă să se îndepărteze de Lettice, de teama de a nu fi văzuţi într-o companie nepotrivită. Robert însuşi, desigur, nu se vedea pe nicăieri.

Măcar de n-ar fi ameţit atât de tare. Căldura…

– Doamna mea?

Servitorul pe care îl chemase se înclină să îi asculte porunca.

– Adu-mi peniţă, cerneală şi hârtie. Ridică vocea pentru a fi auzită de curtenii din apropiere, arătând spre o masă de lângă fereastră. Pune-mi-le acolo şi adu-mi şi o cupă de vin tare. Nu zăbovi. Am veşti bune de la regină şi vreau să i le transmit fiicei mele.

Apoi, strecurându-se calmă pe uşă, trecu printre gărzi fără să fie oprită de nimeni şi coborî în grabă în camera doamnelor de la etajul inferior. Nu se afla nimeni în încăperea luminată de soare. Scotocind în grabă prin cufărul ei de călătorie, Lettice găsi sticluţa pe care o păstrase anume pentru un astfel de moment teribil. Îi scoase dopul aproape fără nici o ezitare.

Mirosul oribil al lichidului negru şi unsuros o făcu să se înece, dar îşi duse sticluţa minusculă la buze şi îşi dădu capul pe spate, pentru a înghiţi conţinutul. Lacrimile îi şiroiau nestăpânite pe obraji. Înghiţi şi aproape dădu afară, controlându-şi impulsul cu un efort. Trebuia să păstreze licoarea în stomac.

Lettice ascunse sticluţa goală în cufărul ei şi închise capacul. Se simţi lovită de ameţeală când se ridică, şi stătu nemişcată o clipă, îngreţoşată şi clătinându-se. Cu o mână pe pântec, scoase un hohot scurt şi violent de plâns. Copilul lui nenăscut! Şi totuşi, ce altceva ar fi putut să facă?

Capitolul 38

– Ce-i asta? întrebă Elisabeta, privind peste capetele ascunse de măşti negre ale dansatorilor berberi care săreau şi făceau salturi cu prăjinile lor groase, pline de panglici.

Regina se întorsese de la Sfânta Liturghie în duminica aceea, alegând drumul mai lung, pentru a se opri să schimbe o vorbă cu locuitorii colibelor de pe marginea drumului şi pentru a le promite că o să vină a doua zi să-i atingă pe cei loviţi de dambla, pentru a-i vindeca. Oamenii îi spuneau „răul regelui". Ea însă nu era convinsă că simplul fapt de a-şi pune mâinile pe ei avea să îi ajute cu ceva pe bieţii nenorociţi. Oamenii de rând păreau să se bucure însă de întregul ritual, şi cum Cecil se întorsese, în sfârşit, ştia că acesta urma să insiste pe lângă regină să o facă. Ei bine, nu vedea de ce să le pună la îndoială superstiţiile. Avea şi ea câteva, în fond – deşi se dovedise acum că astrologia era o ştiinţă, nu o superstiţie.

– E o nuntă, Maiestate, spuse Robert, apărând pe estradă.

După biserică, nobilii se strânseseră în curtea pentru turniruri, unde regina fusese instalată într-un scaun cu spătar înalt şi perne generoase, pregătit special pentru ea, în vreme ce pentru doamnele ei fuseseră presărate pe podea perne pe care să se aşeze, la picioarele ei. Deasupra capetelor lor fusese ridicat din nou baldachinul de aur, pentru a le face umbră, acum că vremea urâtă din ultimele câteva zile cedase din nou locul soarelui şi căldurii toride a verii.

Robert se aplecă spre urechea ei.

– Aceştia sunt un mire şi o mireasă din localitate, Jack şi Bess, care s-au căsătorit la biserica din sat chiar azi şi vor să îşi sărbătorească nunta în faţa ta şi a curţii. Le dai voie să se apropie?

Episodul părea ceva mai interesant decât binecuvântarea celor bolnavi. Elisabeta le făcu semn celor care conduceau procesiunea nupţială, adresându-se curţii:

– Nu e nimic mai plăcut decât o nuntă de vară. Lăsaţi nuntaşii să vină aici şi să se încline în faţa curţii. Am să vorbesc eu însămi

cu mireasa. Deşi nu am fost niciodată soţie, înţeleg datoria unei femei faţă de soţul ei, care nu e tocmai diferită în comparaţie cu datoria unui monarh faţă de ţara sa.

Primii care apărură fură două grupuri de cavaleri şi de domnişoare de onoare, bărbaţii scoţându-şi pălăriile la vederea reginei şi a curţii, iar fetele, destul de drăguţe, cu părul împodobit simplu cu flori, chicotind în timp ce conduseră mireasa la estradă.

Mireasa însăşi păru bizar de şovăitoare când trebui să apară în faţa reginei. Înaintă târându-şi picioarele, în timp ce-i şoptea refuzuri fierbinţi la ureche proaspătului ei soţ. Ba chiar ridică un bucheţel de boboci de trandafiri şi garoafe, pentru a-şi ascunde faţa. Poate era îngrijorată că rochia ei de mireasă, curată, dar confecţionată dintr-un material aspru, vopsit în verde, şi destul de simplă în afară de panglicile festive ce îi fuseseră prinse pe mâneci şi la brâu, nu era suficient de scumpă pentru a fi purtată în faţa reginei şi a curţii.

– Nu fi sfioasă, Bess, o încurajă regina, aplecându-se în faţă şi încercând să adopte un ton cât mai liniştitor. Ai acelaşi nume ca mine, motiv pentru care eşti de două ori binevenită. Fă-ţi puţin curaj, căci nu ai nici un motiv să ţii capul plecat. Adu-ţi soţul cu tine şi lasă-mă să vă binecuvântez căsătoria în faţa curţii.

Ce era în neregulă cu neghioaba aia de fată? Era puţin cam bondoacă, ce-i drept, şi poate mai în vârstă decât crezuse Elisabeta iniţial, dar acestea nu erau motive de ruşine.

Apoi, mireasa îşi îndreptă spatele, fâstâcită şi neliniştită, cu un zâmbet speriat pe buze, astfel încât faţa i se desluşi limpede. Elisabeta se lăsă pe spate în scaun şi îşi înăbuşi un icnet, neştiind încotro să privească. Simţea că toţi ochii curtenilor erau, probabil, îndreptaţi asupra ei, aşteptându-i reacţia.

Această mireasă locală nu era o copilă, ci o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani – poate mai bătrână. Pe chip avea riduri întipărite adânc în jurul gurii şi al sprâncenelor, nasul îi era borcănat, bărbia solidă şi prea lungă, aducând mai mult a cal decât a femeie, iar când zâmbi, deveni limpede că îşi pierduse cea mai mare parte a dinţilor. Acum că stătea faţă în faţă cu ea, Elisabeta văzu cât de corpolentă era această mireasă, aproape lipsită de gât, doar cu un trunchi îndesat, sprijinit pe două picioare scurte, fără o talie de care să o poată prinde proaspătul ei soţ, dar cu şoldurile late cât o uşă şi cu sânii atât de mari, încât părea gata să-şi alăpteze primul prunc.

Elisabeta nu ar fi fost surprinsă să afle că ființa aceea adusese deja pe lume mai mulți plozi, născuți bastarzi, și fiecare cu un alt bărbat.

Iar numele ei era *Bess*?

Văzând privirea reginei ațintită asupra ei, mireasa cu față de matroană rânji prostește, retrăgându-și buzele și dezgolindu-și cei câțiva dinți rămași, expresie ce o făcu să arate exact ca o iapă păscând un ciulin.

Chinuindu-se să-și ascundă furia stârnită de acest afront, deși mâinile îi tremurau, iar fața îi era încremenită ca o mască, Elisabeta îi făcu semn lui Robert să se aplece mai aproape de ea.

– Asta e una dintre glumele tale neinspirate?

– Maiestate?

– Numele acestei creaturi e Bess? șuieră ea, doar pentru urechile lui. Această mireasă bătrână și știrbă are același nume ca regina ta, și e prezentată în fața întregii curți...?

Elisabeta nu reuși să își ducă la bun sfârșit gândul, că înjură sălbatic printre dinți, iar o ceață roșie i se așternu peste ochi.

– Pe tot ce am mai sfânt, nu am de gând să rabd o asemenea batjocură!

Robert se uită la ea cu ochi mari, iar zâmbetul îi păli când își dădu seama cât era de furioasă. În spatele ei, Throckmorton își drese vocea și avu grijă să privească în direcția opusă, în timp ce lordul Burghley păru năucit, ca și cum nu ar fi înțeles care era problema. O parte dintre curteni își ascunseseră zâmbetul în spatele mâinilor sau al evantaielor, fără ca vreunul să îndrăznească a-i râde în față, șușotind, în schimb, cu vecinul.

Elisabeta deveni țeapănă.

– Luați-o de aici imediat!

Robert se întoarse scurt spre Cecil, unul dintre puținii curteni care nu zâmbea la această umilire în public a reginei lui, iar cei doi schimbară o privire plină de subînțeles.

Elisabeta aștepta, bătând darabana în brațele scaunului cu spătar înalt. Curtea aștepta nerăbdătoare să vadă ce cale de ieșire avea să aleagă Robert, una ușoară sau pe cea grea. Regina era, probabil, singura dintre cei prezenți care înțelegea de câtă îndrăzneală avea nevoie Robert pentru a nu i se supune de îndată.

Acesta se aplecă din nou la urechea ei, șoptindu-i alarmat:

– Maiestatea Voastră a promis să le binecuvânteze uniunea. Dacă nu o faceți...

Avea dreptate. Desigur că avea dreptate. Dar acum că el vorbise, era vital să dea impresia că decizia îi aparținuse reginei, și nu că venise din partea favoritului ei. Îi făcu semn să se dea la o parte și ridică o mână înmănușată, schițând rapid semnul crucii în aer înainte să se observe că tremura.

– Fie ca uniunea voastră să fie binecuvântată cu sănătate, o viață lungă și copii mulți, dacă va vrea Dumnezeu.

Robert pocni din degete când Elisabeta se așeză pe scaun cu fața rigidă, iar procesiunea nupțială se îndepărtă într-o învălmășeală de fluiere și tobe. Mirele și mireasa se priviră nesiguri, dar tinerele domnișoare de onoare râseră din nou, roșii la față și încântate că fuseseră aduse în fața reginei.

Cecil apăru brusc de cealaltă parte a ei, sumbru în costumul lui negru și îngrijit, cu guler modest. Elisabeta ar fi dat orice să afle dacă era de acord cu ea în privința acestei umilințe publice, dar acesta păstră pe chip o expresie de neutralitate, ca întotdeauna.

– Rămâneți să priviți jocurile de nuntă, Maiestate? Va fi un turnir între cavalerii de onoare, mi s-a dat de înțeles, urmat de un dans popular. Iar mai târziu, actorii din Coventry vor prezenta o tragedie în fața curții. Sau poate o piesă istorică. Făcu o pauză, având grijă să îl privească pe Robert peste capul ei. Bunul meu lord Leicester va putea să mă corecteze în această privință, îmi imaginez, căci el a angajat trupa de actori.

– Nu țin minte, începu Robert pe un ton aspru, dar Elisabeta îl întrerupse, ridicând mâna:

– Voi rămâne să privesc turnirul și dansul popular. Apoi, curtea se va retrage în castel pentru a lua masa. După aceea, actorii pot veni să joace piesa, dar eu am să-i privesc de la fereastra mea, căci e prea cald pentru a sta afară în arșița după-amiezii.

Nerăbdătoare, îi făcu semn lui Cecil să se apropie.

– Mă bucur că te-ai întors printre noi, Cecil. Mi-a lipsit sfatul înțelept al trezorierului meu, în săptămâna care a trecut. Ai fost întotdeauna un prieten adevărat și loial al reginei tale. Încercând intenționat să îl ofenseze pe Robert, zâmbi în tăcerea ce se lăsă, convinsă că înțepăturile ei își atingeau ținta. Cum se simte soția ta? L-ai adus și pe fiul tău, Thomas, pentru a fi făcut cavaler?

– Da, Maiestate. Se pregătește pentru ceremonia de mâine. Iar Mildred se simte mult mai bine, vă mulțumesc, deși mă tem că a obosit-o puțin călătoria până aici.

– Ei bine, îmi va face plăcere să îl înnobilez pe fiul vostru mâine. Și-a servit excelent țara și e o plăcere să am astfel de bărbați în jurul meu. Dar unde e *signor* Massetti, unde e Philip Sidney?

Încă furioasă pe Robert, Elisabeta îi ignoră privirea violentă și își flutură evantaiul, chemându-l pe tânărul Massetti în stânga ei și pe Philip Sidney în dreapta.

Massetti apăru învăluit în zâmbete, cu un compliment rapid în italiană pregătit pe buze, iar regina îi făcu semn să îngenuncheze lângă ea. O amuza să-l aibă pe noul cățeluș al lui Walsingham pe lângă ea, chiar dacă doar pentru a-și vedea căpetenia iscoadelor încruntându-se la conversația lor extravagantă.

Zvelt, musculos și cu un aer impunător în pieptarul și colanții din zibelină argintie, Philip se înclină și se apropie de regina lui schițând doar un zâmbet pe buze. Era evident că înțelegea cum stăteau lucrurile, fiind un băiat inteligent și discret. Elisabeta îi luă mâna într-a ei și i-o bătu ușor, ațintindu-și privirea asupra acelui chip tânăr și frumos ca și cum nu ar fi existat nici un alt bărbat cu care să merite să vorbească.

– Vino, Pip, stai lângă mine o vreme. Știi cât de mult îmi place să te aud deslușind sensul tuturor lucrurilor. Râse și avu grijă ca râsul ei să fie auzit de toată lumea de pe estradă. Cum ți s-a părut cuplul de tineri însurăței de mai devreme? Mi s-a spus că ești mare filosof în ultima vreme. Spune-mi, e virtutea mai importantă la o mireasă decât frumusețea?

Tânărul Philip Sidney îi răspunse la întrebări cu o seriozitate studiată, lansându-se într-o dezbatere intelectuală pe marginea unei comparații între virtute și frumusețe. Însă, deși Elisabeta zâmbi și dădu din cap în toate momentele potrivite, atenția îi era atrasă spre altceva. Privirea ei urmări spatele țeapăn al favoritului ei când acesta coborî de pe estradă și porni cu pași mari înapoi spre castel.

Nu îi veni să creadă, însă imediat după aceea se înfurie din nou. Cum îndrăznea gazda ei să se îndepărteze fără a i se da voie? Robert plecase de lângă regină fără a cere permisiunea, fără a se obosi măcar să se încline respectuos în fața reginei lui. O făcuse oare pentru a o pedepsi că îi chemase pe Massetti și pe tânărul Pip Sidney să stea lângă ea, în locul lui? Putea să îi recunoască o oarecare antipatie țâfnoasă față de nou-venitul italian cu obraji fini, dar să se înfurie că îi favorizase propriul nepot…

Vai, o asemenea gelozie copilărească nu îi făcea cinste unui conte.

Mulțumită și iritată, în același timp, de purtarea lui arogantă, Elisabeta se gândi să trimită după el, cu poruncă să se întoarcă pe estradă, să îl umilească drept răzbunare pentru acea caricatură de nuntă. Dar apoi surprinse privirea lui Cecil.

Nu, secretarul ei cu mintea prudentă avea dreptate. Era mai bine să îl mustre pe Robert în particular, unde ar fi putut mai ușor să își arunce vorbe aprinse fără teama de a fi auziți. În plus, dacă atrăgea și mai mult atenția asupra neînțelegerii lor acum, ar fi putut sugera o comparație odioasă între ea însăși și acea mireasă bătrână și știrbă – comparație pe care ea voia să o evite.

Când Robert era pe punctul de a trece pe poarta cufundată în umbră, pentru a ajunge în curtea exterioară a castelului Kenilworth, îl văzu oprindu-se brusc și aplecându-se să îi spună ceva copilei maure, Lucy. Fu doar o oprire scurtă, atât cât să îi șoptească la ureche câteva cuvinte, după care porni mai departe, trecând grăbit pe sub arcada umbroasă a porții.

– Nu, te rog nu te opri, insistă Elisabeta, întorcându-se să îi zâmbească măgulitor lui Pip Sidney. Acesta se întrerupsese din ceea ce spunea, părând jignit că ea nu îi răspunsese la o întrebare. Sunt toată numai ochi și urechi, tânărul meu Socrate.

Capitolul 39

Lucy își puse mâna streașină la ochi pentru a o putea privi pe regină, care stătea așezată sub baldachinul ei de aur, sus pe estrada de lemn. Îi era ridicol de cald cu gulerul acela țeapăn și în rochia cu fuste grele ce îi fusese dată pentru a dansa, rândul gros de cusături provocându-i mâncărimi în locurile unde fusese modificată, pentru a se potrivi pe umerii ei mai lați. Chiar dacă rochia de curte era împodobită cu broderii scumpe și avea un tiv de dantelă fină potrivit pentru o adevărată lady, nu era la fel de confortabilă ca rochiile simple pe care și le adusese de la Londra. Dacă nu ar fi fost atât de cald când se trezise în dimineața aceea, ar fi purtat și o cămășuță de corp pe dedesubt. Dar după furtuna de ieri, acest nou val de căldură era aproape insuportabil, cerul albastru imens de deasupra curții de turniruri fiind dominat de un soare orbitor, iar rochia ei fiind atât de strâmtă pe talie încât abia putea respira. Dacă și-ar fi pus și alte straturi de material pe dedesubt, ar fi fost în pericol să leșine, făcându-se astfel de râs, ceea ce ar fi fost considerată o slăbiciune de neiertat în ochii reginei.

Turnirurile se încheiară în cele din urmă, învingătorul primindu-și laurii chiar din mâinile reginei, și apoi, după o scurtă pauză, începu un dans popular simplu.

Lucy privi dansatorii cu inima bubuindu-i în piept și cu palmele umede de sudoare, gândindu-se în permanență la încercarea ce o aștepta pe ea, în timp ce aplauda în ritmul muzicii. I se spusese să își schimbe rochia și să se prezinte la regină după Sfânta Liturghie. Gândul de a cânta în fața atâtor curteni și oameni de rând îi făcea stomacul să se strângă. Deși își dorise și sperase de multă vreme să fie chemată pe estradă pentru a cânta din nou în fața reginei și a curții, acest lucru o înspăimânta aproape la fel de mult ca moartea însăși.

Aruncând o privire în jurul ei, întrezări părul negru al lui Tom și spatele lui îmbrăcat în piele lângă poarta de intrare în curtea exterioară. Acesta ducea încet un murg înapoi la grajduri; părea să șchiopăteze. În timp ce îl fixă cu privirea, dorindu-și cu disperare ca el să se întoarcă și să o vadă, Tom aruncă o privire peste umăr preț de o clipă scurtă, ca și cum ar fi simțit atingerea ochilor ei. Însă mulțimea era densă în jurul estradei reginei, iar Lucy își dădu seama că nu avea cum s-o zărească. Apoi, Tom coti în curtea exterioară. Era imposibil să o fi văzut. Chiar și așa, Lucy își recăpătă încrederea, la vederea lui, și își îndreptă umerii, scuturându-și rochia.

Dansul se încheie, iar regina îi strigă numele.

Ieșind cu pas ușor din mulțime, Lucy urcă treptele spre estrada regală acoperită cu baldachin, nu foarte deranjată de felul în care curtenii se dădură la o parte pentru a-i face loc să treacă, unii dintre ei spunând în șoaptă lucruri despre ea și zgâindu-se lacomi la această ciudată favorită nouă a reginei.

– Maiestate?

Făcu o reverență joasă, în răcoarea umbroasă a baldachinului, și rămase în această poziție să asculte țăcănitul și foșnetul evantaielor de pene ale curtenilor, până când regina îi spuse să se ridice. De fapt, nu își dorea să o privească pe Maiestatea Sa în ochi.

Inima i se strânse, așteptând ceea ce ea considera a fi întrebarea inevitabilă. Dacă era întrebată, trebuia fie să spună adevărul și să îl trădeze pe fermecătorul lord Leicester, fie să mintă și să își trădeze regina. „Oare cum ar fi fost înțelept să procedeze?“ Contele îi vorbise când ieșise din curtea pentru turniruri și o implorase să nu îi pomenească reginei despre întâlnirea lui secretă cu Lettice.

– Mi s-a spus că ai pregătit un dans nou pentru noi, copilă.

Regina o privea atent, cu obrajii roșii chiar și sub vopseaua albă pe care o purta întotdeauna și cu o expresie ușor tulburată pe chip. Peruca ei roșie fusese împodobită simplu cu un singur cerc de aur, ce se regăsea și în lanțul de aur petrecut în jurul taliei ei, de care era atârnat un complicat pandantiv de aur cu rubine.

– Da, Maiestate.

– Arată-ne, atunci. Ne-am săturat pe ziua de azi de dansuri populare și am dori să vedem ceva care să necesite puțin mai multă îndemânare. Și ai grijă să nu-ți încurci pașii, Lucy Morgan, căci am să te privesc îndeaproape, și sunt considerată o bună judecătoare în astfel de lucruri.

Vocea îi era stridentă; ceva o înfuriase pe regină, își dădu seama Lucy cu un fior oribil de teamă. Dacă îi punea întrebarea acum...

Dar, spre imensa ușurare a lui Lucy, nu o făcu. În schimb regina se lăsă pe spate pe pernele ei, părând extenuată, și făcu un semn greoi spre cineva din mulțime. Se auziră o serie de porunci scurte date de căpitanul gărzilor regale, un zgomot de pași grăbiți, iar Lucy văzu că soldații îi făceau loc pe pământul prăfuit al curții pentru turniruri.

Un loc în care să danseze.

Coborî de pe platformă și se opri, așteptând să se strângă muzicanții în fața reginei, cu tobe, fluiere, corni englezi, oboaie și o flașnetă veche cu manivelă de lemn. Unul dintre bărbați îi spuse ceva, iar ea răspunse pe negândite, cu buzele amorțite și cu ochii usturând-o, cu tot corpul în flăcări, dar cuprinsă de o senzație de gheață, în același timp, mișcându-se fără a ști de ea. Alesese un vechi bocet francez pentru acest dans și exersase singură pașii, dimineți la rând, înainte să se trezească oricine altcineva, fredonându-și melodia atât cât și-o putea aminti. Acum avea șansa să fie ghidată de muzicanți, dar se temea să nu se împiedice sau să facă o greșeală. Însă acum era prea târziu pentru a mai da înapoi.

Cineva începu să bată ritmul, lent și sumbru, pe rama de lemn a unui tambur, apoi începu muzica. Lucy se abandonă dansului, lăsându-și corpul să răspundă, picioarele să-i alunece într-o parte și în cealaltă pe pământul prăfuit de sub ea, îndoindu-se de la mijloc pe cadența obsedantă și pe valurile melodioase ale flașnetei.

În aceste momente putea fi ea însăși, netemătoare, având doar muzica drept companie.

Lumina soarelui căzu fierbinte pe pleoapele ei închise. Deschizând ochii, continuă să danseze. Cu mâinile puternice, grațioase. Cu picioarele ridicate pe vârfuri. Imaculată. Cercul de fețe din jurul ei se pierdu încet într-o ceață. Un copac se scutură: petale albe de flori plutind în aer. Lucy se întoarse, cu brațele întinse larg și învârtindu-se în ultima piruetă.

După ce muzica se încheie, făcu, tremurătoare, o reverență la picioarele reginei.

– Ridică-te.

Lucy își îndreptă spatele, ascultând aplauzele spontane și bătăile din picior ale publicului ei. Găsi curaj în aprobarea lui, dornic să o audă, considerând-o meritată. Era oare un păcat să își dorească apreciere pentru eforturile ei? Stătuse ascunsă în spate atât de mult

timp, nevăzută și neauzită, încât acum, ascultând aplauzele mulțimii, simțea că se retrezea la viață, ca născută dintr-o mamă nouă. Poate că, întorcându-se în Londra cea fierbinte și murdară, la sfârșitul verii, avea să fie uitată, trimisă înapoi în cor de către o doamnă Hibbert furioasă, scandalizată de îndrăzneala ei de a fi dansat și cântat pentru regină fără permisiunea ei. Atunci poate că Lucy avea să-și dorească să se fi bucurat mai puțin de talentul ei, odată ce redevenea invizibilă, ascunsă în spate într-o rochie grosolană și încălțată cu pantofi ieftini.

Regina se ridicase și ea, coborând treptele estradei. Doamnele ei porniră în grabă după ea, prinzându-i și ridicându-i trena aurită, pentru a nu se murdări de praf. Se opri în fața lui Lucy. În spatele ei, Walsingham aștepta în tăcere.

Ochii reginei Elisabeta scânteiară, scrutându-i chipul, apoi își aplecă ușor capul, vorbind astfel încât să nu o audă decât Lucy:

– Problema despre care ți-am vorbit recent în grădină, șopti ea. Ai vreo veste?

Lucy se cutremură în sinea ei. Buzele i se deschiseră, încercând să formuleze un răspuns, dar gura îi era prea uscată pentru a scoate vreun sunet.

De atât de aproape, parfumul siropos al apei de trandafiri a reginei se amesteca neplăcut cu mirosurile pielii prea încinse de sub uriașul guler cu margine aurită și de sub rochia aurie bătută cu pietre prețioase. Lucy se zgâi la guler și se chinui să nu leșine.

Regina se încruntă, dându-se ușor în spate pentru a-i privi chipul, ca și cum ar fi știut deja adevărul și nu avea nevoie decât să o audă pe Lucy confirmându-i-l. Lucy încercă, dar nu reuși să ridice ochii pentru a-i întâlni pe cei ai reginei. Dorința de a vorbi, de a mărturisi până în cel mai mărunt detaliu tot ceea ce știa și de a nu lăsa nimic nespus era aproape copleșitoare; se răsucea și se zbătea în măruntaiele ei ca un șarpe ce încerca să își croiască drum prin pântecul ei.

– Vorbește, insistă regina, pe un ton inconfundabil de nerăbdare. Ce ai descoperit? Vocea i se transformă într-un șuierat. Au făcut schimb de *scrisori*?

– N-n-nu încă, Maiestate, reuși Lucy să spună, bâlbâindu-se. Nu mai fu în stare decât să facă o nouă reverență când regina trecu pe lângă ea cu un foșnet de țesătură de aur, un miros copleșitor de lavandă plutind în urma ei din sfera de ambră pe care o ținea atârnată la gât.

Grăbindu-se stângace să își facă semnul crucii și să alunge orice eventual rău pe care l-ar fi invocat cu minciuna ei, Lucy așteptă în tăcere, ținându-și capul plecat pentru a-și ascunde teama din ochi. Restul curții trecu pe lângă ea, urmând suita reginei înapoi în curtea exterioară.

Nu, nu mințise. Însă nici nu-i spusese reginei întregul adevăr. Era o minciună prin omisiune. O minciună pentru a-și salva conștiința. Trecuse sub tăcere ceea ce știa, pentru a-l proteja pe conte, care fusese bun cu ea și îi oferise această șansă de a cânta și a dansa în fața curții. Dar nu avea idee cât va mai putea continua să îi spună reginei aceste minciuni și jumătăți de adevăruri, înainte ca nesupunerea ei să fie descoperită și pedepsită.

Poate că jupânul Goodluck își câștiga existența jucând diverse roluri, iar lui nu i se părea prea greu să își ascundă sufletul. Însă adevărul fusese întotdeauna scris limpede pe chipul lui Lucy, arătându-i-se oricui ar fi vrut să îl deslușească. A se dezvăța de sinceritate i se părea cel mai greu lucru din lume.

CAPITOLUL 40

Băncile din sala mare fuseseră împinse la o parte pentru a face mai mult loc celor care doreau să fie prezenți la ceremonia de acordare a titlului de cavaler. Curtenii care așteptau în picioare în costumele lor bogate și cu colanții fistichii, cele două păsări cu penaj viu colorat, închise într-o colivie suspendată, și soarele ce se revărsa prin ferestrele înalte cu arcadă dădeau încăperii aerul unei procesiuni stradale prilejuite de o sărbătoare religioasă, un tablou scânteietor de personaje și creaturi ciudate, exotice, dintr-o lume de vis.

Pierdut într-un val de nostalgie, Goodluck își aminti un anumit actor a cărui pronunție clară și mers țanțoș impresionant îl încântaseră în copilărie. Bărbatul îl inspirase să urmeze o profesie similară – deși soarta intervenise, desigur, împingându-l spre munca mai palpitantă a vieții de spion.

– Faceți loc! strigă cineva, lovindu-se de el în trecere.

Un tânăr cu spatele țeapăn, care ducea pe brațe o pernă de brocart și catifea unde fusese așezată o sabie ornamentală, îl readuse pe Goodluck în prezent, la ceremonia ce se defășura înaintea ochilor lui și la riscul pe care și-l asuma prin prezența lui acolo.

Rămânând în pragul ușii din fundul sălii, se cufundă din nou în umbra capișonului și scrută chipurile curtenilor, căutându-l pe bărbatul pe care venise să îl vadă. Era important să nu se facă prea mult remarcat. Furase acest costum cu livrea albastră pentru a putea să se dea drept unul dintre oamenii lui Leicester, dar oricare dintre căpeteniile oficiale ale contelui l-ar fi recunoscut de îndată drept impostor.

În cele din urmă, îl zări pe Walsingham stând discret în spatele unui șir de curteni aflați în dreapta reginei, aparent cufundat în desfășurarea ceremoniei, dar, de fapt, cercetând, la rândul lui, încăperea, așa cum o făcea și Goodluck însuși.

Privirile li se întâlniră preț de câteva secunde, iar Walsingham înțepeni. Apoi dădu din cap, aproape imperceptibil, iar Goodluck

se strecură afară din sala mare și începu să coboare scările spre etajul inferior. Aici se afla departe de muzică și de strigătele ce anunțau numele celor ce urmau să primească onoarea, precum și de gărzile înarmate ce patrulau prin zonă și care ar fi putut să-i pună întrebări deranjante dacă mai zăbovea în pragul ușii.

La acest etaj se afla o mică toaletă accesibilă tuturor. Goodluck nu intrase niciodată în ea, dar ghici rolul pe care îl avea încăperea după miros, când se apropie. Un curtean ieși din toaletă, aranjându-și în grabă colanții înainte de a o lua în sus pe scări pentru a se întoarce în sala mare, urcând câte două trepte deodată. Goodluck așteptă la ușă pentru o clipă, ascultând până ce auzi sunet de pași coborând discret, apoi se strecură înăuntru.

Toaleta nu avea ferestre, iar aerul era foarte închis și fierbinte. Înăuntru se aflau trei boxe înguste cu uși și o zonă deschisă pentru urinare – un șănțuleț puțin adânc, cu un miros respingător, fusese tăiat în podea, iar acesta se vărsa printr-un canal înclinat în groapa de dejecții, probabil pentru a fi utilizat când vremea era prea rea pentru a permite o ieșire în aer liber. Goodluck aruncă o privire într-una dintre boxe și observă că pe closetul de piatră fusese adăugat un colac de lemn nou-nouț. În căldura sufocantă, mirosul ce venea din canalul de dedesubt era revoltător, iar nasul lui Goodluck tresări în semn de protest. Dar, cel puțin, asta însemna că nu mulți ar fi fost aceia care să-și dorească a zăbovi într-un astfel de loc, în afară de cazul în care se nimereau acolo din strictă necesitate.

Din fericire, nu fu nevoit să aștepte prea mult. Ușa se întredeschise o clipă mai târziu și intră Walsingham, cu o expresie de profund dezgust pe chip. Ezită, aruncând o privire spre cele trei boxe cu ușile închise, și ridică din sprâncenele subțiri și întunecate, într-o întrebare mută.

– Suntem singuri, îi spuse Goodluck.

– Nu pot sta mult timp aici. Fiul lordului Burghley va fi făcut cavaler în dimineața aceasta, iar absența mea va fi remarcată. În plus, soția lui nu s-a numărat niciodată printre favoritele Maiestății Sale, deci s-ar putea să fiu chemat să netezesc niște pene zburlite, până la sfârșitul zilei.

– Îmi pare rău că nu v-am trimis un mesaj, domnule, dar nu puteam să am încredere în noul cod pe care mi l-ați trimis. Nu pentru o asemenea informație.

Walsingham își duse la nas o sferă de ambră parfumată, o mirosi cu delicatețe, apoi o lăsă din nou să îi cadă pe lanțul de la gât.

– Continuă, murmură el.

– Vi-l amintiți pe aghiotantul intendentului, Malcolm Drury, bărbatul care s-a înecat? Cred că s-ar putea ca italianul să se afle în posesia uneia dintre cheile lui…

– Asta știam de mult, nu?

– Domnule, spuse Goodluck, înclinând capul respectuos, m-am înșelat în această privință. Inițial am crezut că nu înseamnă nimic, că simplul fapt de a avea cheile de la curtea interioară ar fi un avantaj inutil pentru ei, având în vedere că n-ar avea cum să treacă de gărzile postate la fiecare intrare. Dar mai există o posibilitate la care nu mă gândisem.

Walsingham îl privi întrebător și ridică din nou la nas sfera de ambră.

– Nu mă consider un om nerăbdător, dar poate că toaleta nu e cel mai bun loc pentru o conversație prelungită.

– Pe scurt, domnule, una dintre cheile din setul dispărut deschide o magazie subterană aflată la nord-vest de apartamentele reginei. A fost scoasă din uz cu circa opt ani în urmă și mi s-a spus că e ținută în permanență încuiată acum. Dar e posibil să existe o cale de a ajunge la noile apartamente regale printr-o trapă din tavan, care dă spre magazia de deasupra pivniței.

– Iar tu crezi că dușmanii reginei au cheia de la această încăpere?

Goodluck dădu din cap. Simți sângele pulsându-i în gât, începu să amețească și se sprijini cu o mână de zid pentru a-și păstra echilibrul. Știu instinctiv că bărbatul mai în vârstă nu avea să-l asculte. Că nimic din ceea ce-ar fi spus el nu avea să conteze. Și totuși, trebuia să încerce.

– Nu avem de unde să știm dacă nu cumva Maiestatea Sa e în pericol de moarte cu fiecare noapte în care tragem de timp. Mi-e foarte teamă că, până acum, am urmărit persoanele nepotrivite. Încă nu mi-am dat seama cine îl manipulează pe Massetti, iar îmblânzitorul de urși s-a dovedit dificil de supravegheat. Se pricepe prea bine să se furișeze de cei care îl urmăresc. Goodluck clătină din cap. Domnule, trebuie să acționăm acum.

– Iar prin a acționa te referi la…

– La faptul de a aresta oameni. Începând cu Massetti, cu îmblânzitorul de urși și cu oricare italian cu care ar fi putut lua legătura de când a sosit aici. Hotărât să își prezinte toate argumentele, Goodluck adăugă: La bărbatul găsit mort în lac… am simțit un miros ciudat în răsuflarea lui. N-am făcut legătura chiar atunci,

dar în camera lui Massetti descoperisem o sticluță cu un lichid incolor care avea același miros grețos. Cred că bărbatul a fost otrăvit de Massetti, și apoi aruncat în lac pentru a da impresia că se înecase.

– Otrăvit de *Massetti*? Dă-mi voie să fiu clar, prietene. Chiar dacă Petruccio Massetti ar fi implicat în acest ultim complot, ceea ce îmi vine greu să cred, lui nu îi stă în fire să facă astfel de fapte de violență. Nu uita cât de bine îl cunosc pe acest tânăr. Din ceea ce spui tu, s-ar putea ca vreun simpatizant al catolicilor de la curtea engleză să fi încercat să îl atragă de partea lui. Sau să fi încercat să se împrietenească cu el, în speranța de a-l întoarce împotriva reginei. Nu, arestarea lui Massetti și a colaboratorilor lui nu e calea pe care trebuie să o urmăm. Suntem nevoiți să veghem și să așteptăm, în speranța că vom prinde în laț un om mai însemnat. În plus, Maiestatea Sa se teme ca nu cumva chiar și o sugestie de complot catolic să nu stârnească din nou pofta de răzvrătire printre papiștii noștri secreți de aici, din Anglia. Ceea ce, cu siguranță, s-ar întâmpla.

Francis Walsingham se duse la peretele unde șănțulețul împuțit se vărsa în canal, își dădu la o parte colanții și începu să urineze.

– Nu ești de acord cu decizia mea? întrebă el nepăsător, fără a-l privi pe Goodluck. Ei bine, fără îndoială, ai motive să nu fii. Viața reginei e în pericol, iar cei care plănuiesc să o asasineze sunt chiar sub nasul nostru, aici în castel, o fortăreață menită să îi țină departe pe dușmani, nu să îi răsfețe cu paturi moi și vinuri fine. Dar nimic nu e atât de simplu cum pare, bunul meu prieten. Făcând acele arestări acum, îndepărtăm unealta pericolului, dar nu și mintea din spatele ei, iar aceasta nu va face decât să reapară într-o altă formă, posibil fatală.

Oricât ar fi fost de frustrat, Goodluck se văzu nevoit să admită că Walsingham avea dreptate. Trebuiau să presteze un joc de mai lungă durată decât acesta, un complot de o vară fiind înăbușit prea rapid prin arestarea lui Massetti. Însă amenințarea la adresa reginei rămânea valabilă, și lui Goodluck îi revenea dificila misiune de a se asigura că asasinul însuși – oricine ar fi fost el și oriunde s-ar fi ascuns – nu avea să-și poată atinge ținta. Altfel, tot ceea ce făcuseră el și ceilalți aici, la Kenilworth, riscurile pe care și le asumaseră, ar fi fost cu siguranță în van.

– Ce facem mai departe, atunci?

Se auzi un sunet slab de dincolo de ușă, aproape imperceptibil. Ambii bărbați tăcură.

Fuseseră oare auziți?

Walsingham se răsuci pe călcâie și ieși din toaletă fără a mai spune nimic, ridicând din nou la nas sfera de ambră parfumată.

Goodluck se strecură într-una dintre boxele încinse și murdare și închise ușa cu un zăngănit zgomotos, ascultând să vadă dacă mai intrase cineva în încăpere. Picături de sudoare i se prelinseră pe spate pe sub livreaua albastră, în timp ce aștepta. Dar nu se auzi nici un alt sunet de afară și, după alte câteva minute, ieși furiș din ascunzătoare și coborî un șir îngust de trepte ce duceau la pajiștea din spatele sălii mari.

Inima îi gonea deja când se năpusti afară în lumina soarelui, inspirând sacadat aerul proaspăt.

Se sprijini de zid pentru o clipă, cuprins brusc de greață, probabil de la căldură și de la mirosul toaletei. Dar, în adâncul sufletului, știa că îi era teamă și își disprețui propria slăbiciune.

Goodluck nu se putu abține să nu își spună că această misiune mirosea de la o poștă a dezastru. Întâlnirea lui cu Walsingham fusese nu doar riscantă, ci și neconcludentă. Afecțiunea acestuia față de tânărul italian îi întuneca, probabil, judecata. Era considerat de foarte multă lume drept cel mai necruțător bărbat din Anglia, însă refuza să dea voie cuiva să se atingă de Massetti – și de ce? Fiindcă tânărul îi salvase cândva familia de la o moarte sângeroasă. Ce altă explicație ar fi putut exista? Dacă nu cumva Walsingham însuși era implicat într-un joc mult mai complicat, lăsându-l pe Massetti să își joace rolul netulburat, în încercarea de a descoperi astfel numele unui trădător de rang înalt de la curtea Angliei.

Nu că Massetti ar fi părut a fi mai mult decât un simplu pion, o momeală, un neghiob care își greșise rolul în acest complot. Massetti era, evident, bărbatul destinat să fie ținta supravegherii lor, în timp ce adevăratul asasin își croia drum, prin mijloace secrete, până în apartamentele reginei și o ucidea, fără ca vreun singur paznic să dea alarma.

Și dacă acest adevărat asasin reușea?

Dacă regina era asasinată fără nici cea mai mică rezistență în propriile ei apartamente, în timp ce ei erau perfect conștienți de acest complot și știau unde se aflau o parte dintre principalii conspiratori, Goodluck putea să se spânzure de pe acum de cea mai apropiată grindă, și să scape de o grijă.

Îndreptându-și spatele, coborî în grabă încă un șir de trepte abrupte și trecu pe sub o arcadă răcoroasă, mergând spre malul lacului. Simțea nevoia să îngenuncheze la marginea apei și să se stropească pe față, să se spele de mirosul greu al eșecului. Cu privirea ațintită pe oglinda de apă luminată de soare din fața lui, nu văzu umbrele întunecate ce trecură în dreptul gurii pasajului.

Siluete tinere, cu șolduri înguste, îmbrăcate în livrea verde, făcând glume în italiană, râdeau în lumina proaspătă a soarelui, cu brațele petrecute afectuos unul pe după talia celuilalt.

Când Goodluck ieși din pasaj, unul dintre ei țâșni în fața celorlalți și se aruncă într-o tumbă pe iarbă. Ceilalți izbucniră în râs. Apoi, fata se ridică în picioare și, limpede ca un clopoțel răsunând în câmp deschis, strigă un nume care îl făcu pe Goodluck să încremenească, împietrindu-i brusc inima.

– Alfonso!

Unul dintre acrobații florentini, un tânăr cu o mustață răsucită și subțire și cu un zâmbet leneș, se întoarse să le ofere prietenilor săi o mică plecăciune batjocoritoare, înainte de a se arunca și el într-o tumbă, tăind aerul luminat de soare.

CAPITOLUL 41

Lucy urcă scările spre apartamentele regale, străjuite de ziduri de piatră, care acum erau luminate de petice calde de soare, la fiecare cotitură. O servitoare trecu în fugă pe lângă ea pe palierul de la primul etaj, plângând și aproape împiedicându-se pe scări, în graba ei de a scăpa. De deasupra, strigătele mânioase ale reginei o făcură să ezite, prinzându-se de frânghia montată în zid, pentru a o ajuta la urcare. Dacă nu ar fi fost convocată să fie de față la prânzul reginei, și apoi să o însoțească la vânătoare, ar fi făcut cale întoarsă și s-ar fi dus la fortificații, unde fumul de la focurile din tabără i-ar fi stârnit o usturime în ochi, dar cel puțin putea fi liberă și nesupravegheată. Atmosfera sufocantă și închisă din apartamentele reginei, din ultimele câteva zile, o făcuse să se simtă ca în temniță, fiecare pas greșit al ei, oricât de mic, fiindu-i observat și reproșat. Obișnuită mai degrabă cu neorânduiala locuințelor pentru servitori din Londra, Lucy se trezi detestând curățenia și liniștea din apartamentele private ale reginei, de la Kenilworth.

Un paznic apăru pe scări, cu umeri lați și cu pieptul umflat, ocupând aproape în întregime spațiul îngust. Când acesta coborî, Lucy îl auzi fluierând ceva ce ea recunoscu drept un cântec soldățesc obscen despre regină însăși. Și încă în apartamentele regale!

Lipindu-se de zid pentru a-i face loc acelui paznic insolent, Lucy ridică privirea și întâlni doi ochi întunecați, sclipitori, și o barbă inconfundabilă.

– Jupâne Goodluck!

– Taci! Goodluck își duse o mână la buze, iar ea nu se putu abține să nu râdă de acest fals gest de galanterie. Nu mă da în vileag. Sunt un soldat excelent, nu crezi?

Purta livreaua cu însemnele oamenilor lui Leicester, pieptarul albastru stând excesiv de întins pe corpul lui masiv. Lucy se zgâi la el, uimită.

– Da, așa e. Dar cum...

– E util, când scotocești undeva, să încerci să dai impresia că ești dintre cei ai casei.

– Ai scotocit prin apartamentele reginei?

– Nu în camerele ei, ci în întreaga clădire. Îi zâmbi scurt, apoi aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că nu era urmărit. Lordul Leicester jură că nu există pasaje secrete de intrare în acest castel, în afară de cele despre care știm deja, dar când e vorba de astfel de lucruri, îmi place să verific singur. Cu discreție, desigur, pentru a nu speria vânatul. Arătă spre livreaua albastră. De unde și această jachetă deloc măgulitoare.

– Dar dacă ești prins?

– Atunci am să-mi petrec câteva ore lâncezind în temnițele Domniei Sale până va veni cineva să mă elibereze.

– Of, Goodluck, gemu ea, sprijinindu-și capul pe pieptul lui lat. Bătaia regulată a inimii lui avu darul de a o liniști într-o oarecare măsură, deși continuă să se teamă pentru siguranța lui. De ce faci munca asta periculoasă?

– Ei bine, fiindcă nu e nimeni altcineva suficient de neghiob să o facă în locul meu, replică el, pe un ton calm și amuzat. Blând, îi ridică bărbia și o privi în față. Și tu, mica mea pasăre cântătoare, cum se poartă regina cu tine? Mai ești fericită la curte, acum că toți sunt cu ochii ațintiți pe tine?

Ea se strâmbă la auzul întrebării dificile – sau, mai exact, atunci când se gândi la răspunsul potrivit –, apoi își dori să nu o fi făcut, văzând cât de serios o privea jupânul Goodluck.

– E greu, uneori, recunoscu ea cu o voce stinsă. Apoi reuși să zâmbească entuziasmată. Dar îmi place mult să o amuz pe regină, iar acum, lordul Robert a compus pentru Maiestatea Sa un cântec pe care eu urmează să îl cânt în fața curții.

– Lordul Robert? repetă el, ridicând din sprâncene.

Dându-și seama de greșeala ei prea târziu, se grăbi să se corecteze:

– Lordul Leicester, voiam să zic, se bâlbâi ea, dar tutorele ei nu abandonă atât de ușor subiectul.

– Ei bine. Îi oferi un zâmbet sec și nu tocmai blând. Îți faci prieteni sus-puși, din câte văd.

– Domnia Sa mi-a spus să îi zic astfel, încercă Lucy să îi explice, displăcându-i felul în care jupânul Goodluck se îndepărtase de ea, cu o expresie de detașare ciudată și dureroasă pe chip. Dar înțeleg acum că ar fi o greșeală. Reginei nu i-ar plăcea.

– Mă bucur că ai minte să înțelegi măcar *asta*.

Când se întoarse să coboare treptele, Lucy îl prinse de braț.

– Așteaptă, tocmai mi-am amintit ceva ce-ar trebui să știi. Am văzut un bărbat acum câteva nopți, și cred că era îmblânzitorul de urși pe care îl tot urmărești. Părea să se întâlnească cu un alt bărbat lângă turnul Stăvilar.

– Îl cunoșteai pe celălalt bărbat?

– Era prea întuneric să îi văd fața limpede, recunoscu Lucy, apoi își prinse buza între dinți, mușcând-o mărunt. Tom zicea ceva despre un bărbat care a fost găsit înecat. Unul dintre oamenii lui Leicester. E posibil ca între cei doi să fi existat vreo legătură?

– Poate.

Scosese un singur cuvânt, și acesta rostit cu lejeritate, dar Goodluck era încruntat, iar Lucy se simți brusc alarmată. Chiar atât de gravă era amenințarea la siguranța reginei? Se agăță de mâneca lui.

– Doar nu crezi că acești conspiratori ar putea să ajungă la regină, nu-i așa? Cu oamenii lui Leicester peste tot și cu propriile ei gărzi la ușa camerei, cum ar putea cineva să o atace fără a fi prins?

– Nu cred că ar putea să treacă de gărzi, nicidecum. Dar există și alte căi de acces în castel. Căi nepăzite. Tocmai asta verificam. Există o magazie veche, între apartamentele reginei și vechea sală, și s-ar putea ca cineva să reușească să intre pe acolo. Dar e ținută încuiată.

– Deci nu e un pericol?

Goodluck ezită, părând să reflecteze cu voce tare:

– Cheia lipsește. S-ar putea să fi fost la bărbatul mort. Dar nu e o cale ușoară de acces. E mai probabil să încerce să acționeze când regina e în mișcare, eventual ieșită la vânătoare. Atunci ar avea cea mai bună ocazie.

Pentru o clipă, Lucy își dori să nu fi știut nimic despre acest complot al catolicilor, să fi rămas la fel de inocentă cum fusese la sosirea ei în Kenilworth și să poată dormi liniștită noaptea.

– Promite-mi că vei avea grijă. N-aș putea îndura să te pierd. Oamenii ăia sunt asasini. Sunt *periculoși*.

– La fel sunt și eu, Lucy. Zâmbetul lui Goodluck nu avu nicidecum darul să o liniștească; preț de câteva secunde se uită în ochii lui întunecați și reci și se simți aproape înspăimântată în prezența bărbatului care o crescuse. Acum ar fi bine să mergi într-ale tale și să nu te mai bagi în probleme care nu te privesc. Am auzit-o pe regină strigând după tine ceva mai devreme. Nu cred c-ar trebui

să o faci pe Maiestatea Sa să aştepte. Am cunoscut prea multe scorpii, ca să nu recunosc în ce dispoziţie proastă e.

– Toată lumea strigă la mine în ultima vreme, bombăni Lucy.

Îşi ridică ascultătoare fustele şi începu să urce scările spre apartamentele regale.

– Ce vrei să spui cu asta?

Întorcându-se, văzu că el încă aştepta pe treptele întortocheate, urmărind-o din priviri, cu o expresie întrebătoare în ochi.

– Nimic, se grăbi ea să spună, apoi îşi dădu seama că un bărbat precum jupânul Goodluck nu s-ar fi mulţumit niciodată cu un răspuns atât de sec.

Se înfioră când se gândi prin ce metode storcea adevărul de la cei care refuzau să îi răspundă la întrebări. Nici nu era de mirare că îşi ascunsese de ea adevărata profesie, cât timp fusese copil; nu era tocmai confortabil să se uite la bărbatul pe care ea îl considera tatăl ei şi să ştie că era un spion, învăţat să urmărească alţi oameni în secret, să interogheze, să afle răspunsuri... şi să ucidă.

– Ei bine, aproape nimic. Ridică din umeri, dorindu-şi să micşoreze însemnătatea incidentului. M-am certat cu Tom.

Goodluck se încruntă.

– Te-ai certat?

– El a crezut... Lucy se trezi roşind amarnic. Nu putea îndura ca el să ştie *aşa ceva*. Era un lucru prea intim, prea umilitor. Tom a înţeles greşit prietenia noastră şi am avut un schimb de cuvinte aspre pe tema asta, atâta tot.

Goodluck probabil citise în ochii ei acest lucru, privirea lui pătrunzând până în miezul adevărului chiar şi pe scările slab luminate.

– Tom a încercat să te seducă?

– Nu!

Lucy se simţi roşind şi mai tare şi ştiu că tocmai stângăcia ei o dădea de gol.

De ce trebuia să fie întotdeauna ca un copil împiedicat în faţa lui? Omul nu mai era tutorele ei. Era femeie în toată firea acum, lucra la curte, chiar dacă era încă necăsătorită. Cu siguranţă, sosise momentul să lase în urmă această supunere prostească faţă de Goodluck şi să ia propriile decizii, fără a ţine cont de opiniile lui excesiv de stricte despre cum trebuia să se poarte o tânără.

Jupânul Goodluck dădu să pornească după ea, dar Lucy clătină din cap, ţinându-l la distanţă.

– Ce vreau să zic e c-am fost idioată şi i-am dat lui Tom motive temeinice să creadă că poate să mă sărute, după care... m-am răzgândit. A fost vina mea, nu a lui, şi am ajuns la pace între timp, la un fel de pace. Lucy reuşi să zâmbească, văzând mânia de pe chipul lui. A fost o neghiobie, ceva lipsit de însemnătate. Te rog să uiţi de asta.

Dar vedea limpede că Goodluck nu avea nici să uite, nici să ierte. Ochii lui negri ardeau de furie, oricât de bine ar fi fost controlată, iar mâna i se încleştase în pumn. Uneori reacţiona ca şi cum s-ar fi considerat adevăratul ei tată, un paznic al virtuţii ei chiar şi acum, când era suficient de matură să îşi aleagă pe oricine ar fi vrut drept amant. Deşi, în realitate, nu avea deloc de gând să se poarte la fel de nesocotit şi de desfrânat ca majoritatea celorlalte fete din trupa de artiste; n-aveau decât să îşi piardă ele inocenţa şi să se distreze noaptea prin bucătării sau în sălile rezervate servitorilor. Ea avea să îşi păstreze castitatea până în noaptea nunţii, aşa cum îi promisese reginei Elisabeta.

Nimic din toate acestea nu îl priveau însă pe Goodluck. Îl iubea nespus şi tremura cu gândul la pericolul la care se expunea zilnic pentru a apăra Anglia, însă nu mai era în grija lui şi trebuia să îl facă să înţeleagă acest lucru.

– Deşi dacă ar fi să îl primesc pe Tom în patul meu, adăugă ea, cu vocea tremurându-i, în pofida hotărârii ei de a fi sinceră cu el, asta nu ar fi problema ta. Sunt suficient de mare să îmi iau un amant, dacă doresc.

Apoi îi întoarse spatele, fără a-i face o reverenţă şi fără chiar a arunca o privire spre chipul lui, pentru a-i vedea reacţia, urcând în grabă ultimele câteva trepte în spirală, până în apartamentele regale. În spatele ei, pe scările întunecate, Lucy simţi apăsarea privirii lui Goodluck urmărind-o până ce se asigură că ajunsese cu bine la destinaţie.

Capitolul 42

După ce se asigură că apartamentele reginei nu erau expuse nici unui pericol, Goodluck se duse înapoi să discute cu Twist şi cu ceilalţi. Puse câteva întrebări în grabă, iar răspunsurile pe care le primi îl alarmară. Nu, oamenii lor nu îi văzuseră niciodată pe acrobaţii florentini în preajma îmblânzitorului de urşi. Dar nu conta, căci trupa îşi demontase cortul şi îşi strânsese lucrurile cu mai puţin de o oră în urmă, şi se zvonea că ajunseseră deja destul de departe. Sos le văzuse căruţa ieşind cu un huruit pe poarta de nord, ducând toate lucrurile lor şi proviziile pentru drum, în timp ce acrobaţii în livrea verde veneau pe jos în urma căruţei, braţ la braţ.

Ajungându-le din urmă căruţa lentă, Goodluck nu păru surprins să vadă întreaga trupă părăsind drumul, la câţiva kilometri de Kenilworth. După câteva discuţii murmurate pe sub copaci, lăsară căruţa într-un loc ascuns şi se întoarseră, traversând direct prin pădure şi urmând linia parapetelor castelului, de fiecare dată când acestea erau vizibile din depărtare.

Acum, trupa părea să se fi oprit în poienița din faţa lor, discutând între ei cu voci scăzute. Goodluck reuşi să deslușească ocazional câte un cuvânt, dar nu prea avea şanse să audă suficient de bine încât să descifreze italiana lor rapidă. Ascunzându-se temeinic, se furişă de la un copac la următorul, având grijă să nu calce pe vreo crenguţă, bucuros acum că luase în fugă o pelerină cu capişon, de un cafeniu-murdar, când ieşise din cort. Îi acoperea foarte bine livreaua albastră pe care o îmbrăcase pentru a verifica apartamentele regale, convingându-se că nici unul dintre posibilii asasini nu intrase deja în clădire şi se ascundea acolo.

Goodluck se sprijini de trunchiul unui stejar solid, ascuns vederii lor, dar suficient de aproape încât să audă trupa de acrobaţi. Îi studie în timp ce aceştia îşi văzură rapid de ceea ce aveau

de făcut, desfăcând pachete şi împărţindu-şi bunurile pe care le aduseseră cu ei în pădure.

Mintea i se întoarse la conversaţia lui cu Lucy. Oare ce Dumnezeu voise să spună cu acea ultimă remarcă?

Creştea şi se transforma într-o femeie frumoasă şi talentată; într-adevăr, se schimbase chiar şi în cele circa zece zile care se scurseseră de la sosirea ei împreună cu alaiul reginei. Adevărul era că nu se mai afla în grija lui şi nu putea spera să îi controleze deciziile de acum înainte. Însă detesta acea bănuială arzătoare că grăjdarul negru încercase să o siluiască – sau, în cel mai bun caz, încercase să o seducă.

La simplul gând că tânărul Tom ar fi putut să-i facă rău lui Lucy, o furie de nestăpânit se stârni în el, ca şi cum nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să îi frângă gâtul băiatului.

Văzuse o asemenea nefericire în ochii ei atunci pe scări… o expresie care îi amintise de mama ei de mult moartă. O altă frumuseţe maură, vulnerabilă în faţa unui anumit gen de bărbat. Însă ştia că cine seamănă se-adună, iar el nu putea să o împiedice pe Lucy a lui să se maturizeze şi să devină femeie. Chiar dacă îl durea gândul că ar fi putut fi rănită sau trădată.

Nu avea încredere în băiatul acela. Pe de altă parte, el nu avea niciodată încredere deplină în nimeni.

Goodluck încremeni, şi la fel şi florentinii din luminiş, la auzul unui sunet. Cineva se apropia printre copaci. Nu din spatele lui, slavă Domnului, ci din direcţia opusă. Aşteptă în tăcere, ţinându-şi respiraţia, şi la fel făcură şi bărbaţii pe care îi urmărea, toţi tensionaţi şi nerăbdători să afle cine era.

Apoi, unul dintre acrobaţi – o femeie cu ochii oblici, cu tenul întunecat şi constituţia subţire – scoase un mic ţipăt şi se năpusti în faţă.

– Linişte! o mustră unul dintre tovarăşi, dar femeia nu îl băgă în seamă, aruncându-se în braţele bărbatului cu barbă şi cu faţa ascunsă sub un capişon, care tocmai păşise în luminiş. Se îmbrăţişară cu pasiune, sărutându-se. Bărbatul ţinea în mână un lanţ la capătul căruia venea greoi un urs mare şi negru.

Ursul se ridică în picioare şi fu readus cu toate labele pe pământ dintr-o singură smucitură a lanţului.

Erau ocupaţi să se organizeze acum, strecurându-se graţioşi unul pe lângă celălalt în timp ce munceau, vorbind încet. Unul dintre bărbaţi îi dădea instrucţiuni femeii cu ochi piezişi, explicându-i o

acțiune complicată, iar un altul îi întinse un cuțit, pe care aceasta îl prinse elegant între dinți, încleștându-i pe lamă. O femeie mai în vârstă examina ursul. Animalul fu ținut din scurt în tot acest timp, cu labele din față ridicate și având un băț înfipt amenințător în fața lui. Nimeni nu vorbea tare, ca și cum ar fi știut că nu era exclus să poată fi observați în orice clipă.

Încruntându-se, Goodluck se întrebă dacă nu ar fi reușit să se apropie puțin mai mult, fără a fi descoperit. De unde se afla acum, abia deslușea câte un murmur din conversația lor. Însă un lucru îi era limpede: acești oameni erau foarte bine pregătiți, obișnuiți să lucreze împreună, unii dintre ei având, poate, chiar și experiență în arta asasinatului. Nu aveau să se lase trași cu ușurință într-o capcană care să le dea în vileag complotul – sau pe nobilul din spatele acestuia. Căci era limpede că Massetti nu putea fi singurul susținător al uneltirii lor. De regulă, astfel de echipe experimentate nu acționau în numele unei cauze; de cele mai multe ori, erau mercenari. Doar o cantitate generoasă de aur ar fi putut recompensa un asemenea nivel de îndemânare, iar un bărbat precum Massetti nu era suficient de bogat încât să fi adus atât de multe persoane din toată Europa, pe cheltuiala lui.

Acrobații se cufundaseră acum într-o discuție aprinsă, apoi îmblânzitorul lovi ursul cu bățul lui scurt, gros și noduros, și murmură o comandă printre dinți. Când creatura lățoasă se ridică în picioare, bărbatul se întoarse și se lăsă pe vine în spatele lui.

În timpul acestei pregătiri, femeia cu ochi oblici făcuse câțiva pași în spate și își aruncase pelerina la pământ. Pe sub ea purta o tunică largă și o pereche de colanți bărbătești strâmți, strânși bine cu jartiere. Ea însăși avea o constituție subțire, cu sânii aproape invizibili, părul brunet tuns scurt ca al unui băiat; bretonul des aproape că îi atingea firele întunecate ale sprâncenelor drepte, încruntate, făcând-o să semene cu o egipteancă.

Își aruncă pantofii din picioare și rămase desculță, încă ținând cuțitul între dinți.

– Sus! strigă unul dintre bărbați.

Ursul stătea drept acum, vertical ca un om, cu ambele labe din față întinse și cu spatele către trupă.

Luându-și avânt de pe vârfurile goale ale picioarelor, femeia fugi în față și sări în forță pe palmele făcute scară ale îmblânzitorului de urși, folosindu-se de puterea lui pentru a se ridica în aer.

Răsucindu-se într-o tumbă, ateriză pe spatele ursului. Își înfipse mâinile în blana neagră și se ridică pe umerii lați ai animalului, întinzându-și brațele subțiri pentru a-și menține echilibrul, încă strângând cuțitul între dinți. Ursul se clătină ușor în momentul impactului – deși nu surprins, avu impresia Goodluck – și aproape căzu. Însă îmblânzitorul de urși, intervenind cu o serie de strigăte guturale, plescăituri din limbă și lovituri cu bățul, reuși să împiedice animalul să se lase în poziția mai firească de stat în patru labe.

Pe spatele înalt al ursului, femeia stătea acum considerabil mai sus decât cele mai joase ramuri ale stejarilor din jurul lor. De fapt, era acum de două ori mai înaltă decât un bărbat. Admirând-o fără voia lui, Goodluck se gândi că nu mai văzuse vreodată un salt acrobatic mai impresionant de atât, dată fiind distanța scurtă pe care reușise aceasta să prindă acea viteză și putere.

Însă de ce s-ar fi obosit cu un astfel de truc? Pentru a sări peste zidul dinspre lac, aflat sub apartamentele reginei, zid care era păzit?

Dacă într-adevăr acesta era planul, cum intenționau să treacă ceilalți membri ai trupei? Folosind o frânghie, chiar sub ochii gărzilor care erau postate acolo zi și noapte?

Nu, un astfel de plan ar fi fost riscant și prea complicat.

Goodluck o studie atent pe femeie. Avea o forță surprinzătoare în picioare, iar simțul echilibrului, datorat profesiei ei de acrobat, îi permitea să stea bine înfiptă pe umerii ursului, în timp ce animalul se clătina în față și în spate în funcție de comenzile ce îi erau murmurate.

Preț de câteva minute, Goodluck auzi din spate un huruit în surdină, dar care deveni din ce în ce mai pronunțat. Crezând că erau roțile vreunei căruțe grosolane de negustor de pe drumul din apropiere, ce ducea la castel, el ignoră zgomotul. Însă își dădu seama de greșeală și întoarse capul panicat, auzind tropăit de copite și văzând scânteieri de aur și argint printre copaci.

Alaiul de vânătoare al reginei!

Drumul de la castel probabil că se întindea paralel cu această ascunzătoare, își dădu el seama. Crezuse că vânătoarea din ziua aceea avea să se îndrepte în cealaltă direcție, spre locul obișnuit de vânătoare. Dar se pare că i se schimbase norocul. Căci, deși călăreții se aflau la o distanță sigură, aproape invizibili printre copacii cu frunziș des, nu încăpea îndoială că acrobații ocupați cu repetițiile aveau să își întoarcă privirile în direcția lui, odată cu trecerea

alaiului de vânătoare, și era prea târziu acum să își caute o ascunzătoare mai bună.

Se lipi de stejarul acoperit de plante agățătoare și își ținu respirația, ascultând să audă vreun semn că fusese observat de italieni.

Dar nu auzi nimic, iar după o clipă, suita reginei trecu de ei. Zarva schelălăiturilor ogarilor se pierdu în depărtare când aceștia se cufundară mai adânc în valea acoperită de pădure.

Preț de alte câteva momente, Goodluck așteptă în tăcere, cu spatele lipit de trunchiul copacului și cu privirea ațintită asupra pădurii verzi.

Apoi încet, cu extrem de multă grijă, întoarse capul – și se trezi cu lama unui cuțit aproape de ochii lui, față în față cu chipul posac și cu ochii întunecați ai unui italian.

CAPITOLUL 43

Era aproape amurg când se trezi Lucy. Străbătută de un fior de teamă, își dădu seama că „scurta ei odihnă" se transformase în câteva ore de somn. Nu făcuse decât să pună capul pe saltea pentru câteva minute, doborâtă de extenuare după zile întregi în care se culcase târziu și se trezise devreme, servind-o pe regină, învățând versurile cântecului pe care i-l ceruse Leicester să îl cânte și încercând să evite să atragă atenția asupra ei, ca nu cumva acest lucru să ducă la o trădare a încrederii pe care i-o acordase contele.

Cât era de târziu? Unde se afla toată lumea? Ratase vânătoarea?

Amețită de somn, se dădu jos din pat împleticindu-se și se îmbrăcă în semiîntuneric, chinuindu-se cu încheietoarele rigide ale rochiei de curte cu care nu era obișnuită. Una dintre cusătorese o ajutase să-și strâmteze rochia pe talie, căci i se dăduse drumul pentru o femeie mai corpolentă care o purtase înaintea ei, dar sarcina fusese îndeplinită prea temeinic, iar acum aproape că nu se putea mișca. Lordul Robert i-o procurase, spunând că trebuia să arate „cât mai bine posibil" în seara aceea, când urma să interpreteze cântecul lui de dragoste în fața reginei și a curții. Dacă nu era deja prea târziu...

De ce nu o trezise nimeni?

Inima îi fremătă în piept la gândul de a fi ratat reprezentația în fața reginei. Și tocmai în noaptea aceea. Leicester avea să fie furios pe ea, și pe bună dreptate. În seara aceea se anunțaseră artificii și o bătălie pe apele lacului, cu uriașe creaturi fantastice – dintre care pe unele le văzuse în timp ce erau pregătite în după-amiaza aceea, enormele creații fiind trase pe platforme cu roți până pe malul lacului, și transportate în bărci până la pluta din mijlocul acestuia.

Aruncând o privire pe fereastră, zări doar partea dinspre fortificații a lacului, abia vizibilă în lumina caldă și înecată de fum a amurgului, dar desluși strigăte îndepărtate în imediata vecinătate

nordică a castelului și știu că pe lac continuau pregătirile pentru distracțiile din seara aceea. Deci nu putea fi prea târziu. Chiar și așa, dacă nu se grăbea, nu avea să mai apuce să se alăture doamnelor de companie ale reginei pentru procesiunea până la lac, iar acest lucru avea să-i atragă mustrări aspre.

În grabă, își netezi pliurile groase și grele ale juponului brodat cu aur și își dori din nou să aibă pe cineva care să o ajute; încă mai trebuia să își prindă gulerul alb extravagant.

– Vreau să arăți ca un înger din ceruri, îi spusese contele, iar ea știa că nu avea voie să îl dezamăgească.

Un înger cu degetele suferinde, reflectă ea. Prinderea gulerului era o operațiune complicată, și până ajunse Lucy să își încalțe pantofii strâmți, alb cu auriu, pe care i-i dăduse frumoasa lady Helena însăși, se făcuse atât de întuneric în aripa femeilor, încât abia reuși să vadă până la ușă. Dar cel puțin coridoarele din această aripă erau bine luminate cu făclii, prin urmare reuși să își croiască drum prin clădire până în locul unde urmau să se adune doamnele de la curte – dacă nu plecaseră deja.

– Lucy!

Se întoarse, temându-se că avea să fie mustrată pentru întârziere. Dar nu era decât Catherine, prietena ei din Norfolk, care fugise să o prindă din urmă, în lumina pâlpâitoare a făcliilor. Fuseseră apropiate înainte de venirea lor la Kenilworth, loc în care Lucy avea impresia că fusese separată de aproape toți cei pe care îi cunoștea și obligată să locuiască printre femei cu un rang social mai înalt decât al ei. De când se mutase în curtea interioară, se simțise prea stânjenită să vorbească sau chiar să își ia porția cuvenită de mâncare de la masă, ca nu cumva purtarea ei să fie considerată impertinentă. De aceea, o întâmpină pe Catherine cu ușurare, bucuroasă să vadă un chip prietenos.

– Catherine, spuse ea și o îmbrățișă. Am întârziat. Vii la procesiunea ce va merge pe malul lacului?

Fata mai tânără decât ea clătină din cap.

– Am fost bolnavă. Va trebui să privesc de la fereastră, cu ceilalți servitori.

– Îmi pare rău, nu știam c-ai fost bolnavă. Lucy studie îngrijorată chipul prietenei sale. Măcar de-ar fi avut timp să discute pe îndelete. Își ridică fustele grele, pentru a urca scările spre apartamentele regale. Vrei să mă însoțești, Catherine? Mi s-a poruncit

să mă prezint în apartamentele private ale reginei, înainte să înceapă procesiunea. Sper doar că doamnele de la curte nu au plecat încă.

– Nu, regina e încă în apartamentele ei. Se află acolo de când s-a întors de la vânătoare. Și e furioasă nevoie-mare, se spune.

Lucy își mușcă buza.

– Ar fi trebuit să o însoțesc călare la vânătoarea de azi. Sper că nu mi-a observat nimeni absența. Am fost proastă și m-am întins să mă odihnesc, dar am adormit și aproape că nu m-am trezit la timp să mă îmbrac. Eram atât de obosită. Și nu am apucat să te văd aproape deloc în ultimele câteva săptămâni.

– Măcar ești fericită.

– Ce vrei să spui?

– În calitate de nouă favorită a reginei. Catherine roși, ferindu-și privirea. E ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna, nu-i așa? Să cânți în fața reginei? Ceilalți spun că nu ai să te mai întorci niciodată la trupă, nu acum că ești sub protecția lordului Leicester. El va fi noul rege, să știi. Se vor căsători în toamnă.

– *Poftim?*

Lui Lucy nu îi veni să-și creadă urechilor. Se obișnuise atât de tare cu nevoia de a păstra secrete, cu gândul că totul trebuia spus în șoaptă, pentru a nu ajunge întâmplător la urechile altora, încât o șocă să audă astfel de lucruri rostite cu voce tare în plin coridorul deschis. Însă Catherine nu păru tulburată, chipul rămânându-i inocent. Aparent întreaga curte știa despre Leicester și Maiestatea Sa.

– Hai, repede! Catherine o prinse de cot, arătând grăbită în față când ușa apartamentelor regale se deschise și cele două gărzi de la intrare luară poziția de drepți. Uite, probabil curtea pornește spre malul lacului. Ar fi bine să te grăbești.

Prietena ei se întorsese să coboare scările, neîndrăznind să blocheze calea.

– Du-te, să nu cumva să ai probleme.

Cu inima strânsă, Lucy urcă în fugă ultimele câteva trepte, pentru a se alătura mulțimii ce se înghesuia acum în fața apartamentelor reginei. Îi veni ușor să se strecoare la coada procesiunii, făcându-i o reverență adâncă lordului Leicester când acesta trecu pe lângă ea, deși se simți ușor înspăimântată de privirea aspră pe care i-o aruncă. Probabil observase întârzierea ei. Dacă nu cumva îl supărase cu altceva?

Încă o apăsa enorm gândul că promisese să o informeze pe regină despre orice mesaj pe care Leicester i l-ar fi trimis contesei

de Essex, iar Lucy nu știa cât timp avea să mai poată evita să o facă, fără a fi nevoită să mintă pe față. În plus, o astfel de minciună ar fi fost considerată nu doar un păcat, ci și o trădare, fără îndoială. A o minți pe regină ar fi însemnat să-și riște gâtul, gând care o făcu să pălească și să înceapă să tremure, dorindu-și să-i poată cere sfatul jupânului Goodluck.

Însă nu reuși să îl găsească pe Goodluck nicăieri, oricât ar fi scrutat grămezile înghesuite de oameni, în căutarea chipului lui zâmbitor, acoperit de barbă. În mod sigur, fostul ei tutore era încă furios pe ea că îndrăznise să vorbească atât de deschis. Inima i se împovără de tristețe când își dădu seama că nu venise să o asculte cântând. Ce o apucase de se luase la ceartă tocmai cu cel mai drag și mai vechi prieten al ei?

Pe malul lacului fusese ridicat un uriaș pavilion din pânză de cort, deschis pe trei laturi și iluminat de numeroase lumânări, pregătit special pentru regină, în caz de ploaie. Căci, deși zilele erau în continuare fierbinți și însorite, îngrijitorii de la castel prevăzuseră o furtună de vară. Era evident că Leicester nu voia să își asume nici un risc în privința distracțiilor din acea seară de excepție. Cei mai de seamă curteni fură poftiți sub acoperișul din pânză de cort, unde reginei i se pregătise un scaun înălțat ca un tron, cu bănci tapițate la picioare, pentru doamnele ei de companie și pentru principalii curteni. Nevăzuți în întuneric, muzicienii amplasați pe lac cântau deja o melodie franțuzească populară când sosi procesiunea, în timp ce servitorii erau trimiși să umble printre curteni, oferindu-le vin cu mirodenii și tăvi cu fructe zaharisite.

Așteptând lângă pavilion și dorindu-și cu disperare să nu fie observată de regină, Lucy îl zări brusc pe muzicantul ce cânta la lăută, ales să o acompanieze, iar stomacul i se încleștă de teamă.

Cuprinsă subit de greață, luă o cupă de vin de pe una dintre tăvile ce trecură pe lângă ea, sperând să își calmeze nervii cu lichidul cald și înmiresmat.

– Ești pregătită să cânți pentru Maiestatea Sa, Lucy Morgan?

Mâna ei tremură, vărsând vinul și aproape pătându-și rochia cea nouă, albă cu auriu.

– Domnul meu, se bâlbâi ea, făcând o reverență stângace și încă ținând cupa din care vinul se prelingea ca sângele peste degetele ei. Lordul Robert îi luă blând cupa din mână și i-o dădu unui servitor, iar ea își dădu seama că aștepta răspunsul ei.

– Da, dacă doriți.

– Nu vei uita versurile? Și inima ta va *simți* ea fiecare cuvânt, insuflând emoție melodiei?

– Da, domnul meu.

Leicester își puse o mână pe umărul ei, spunându-i pe un ton tensionat:

– Am nevoie de asta, Lucy. Vrăjește-o pe regină pentru mine în seara asta, cu acest cântec. Ea își ridică privirea spre el și îi văzu ochii întunecați și aprinși. Nu prea merg bine lucrurile între noi.

Lucy dădu din cap fără un cuvânt, iar contele își luă mâna de pe ea.

Mulțimea se dăduse la o parte pentru a-i face loc să treacă. Pași ușoară în față, simțindu-se goală pe dinăuntru, imaterială ca aerul, cu tot sângele scurs din obraji. Între pavilion și lac fusese amenajată o mică platformă de lemn, drapată cu mătase albă. Acolo o aștepta muzicantul cu lăuta, cu fața sumbră în lumina pâlpâitoare a făcliilor. Lucy urcă cele trei trepte până pe estradă, simțindu-se ca și cum s-ar fi îndreptat spre eșafod. Se opri în fața curții, încercând să nu o privească în ochi pe regină, deși simți apăsarea acelei priviri tăioase pe chipul ei și se înfioră. Căldura serii de vară era sufocantă, și totuși se înfioră.

– Maiestate, începu ea, și constată că vocea aproape nu i se auzea în vuietul mulțimii. Își drese vocea și începu din nou. Dacă Maiestatea Voastră permite, vă voi cânta un cântec compus pentru Măria Voastră de către lordul Leicester. Deși mai întâi mi s-a cerut să vă întreb dacă doriți să îl ascultați, Maiestate?

Regina îl privi pe lordul Robert, cântărindu-l îndelung, în timp ce curtea își ținu respirația, iar Lucy rămase expusă în fața tuturor, degetele ei făcându-și de lucru cu rochia. Apoi, regina dădu din cap, chipul ei alb rămânând împietrit și lipsit de emoție deasupra gulerului lat.

– Să auzim acest cântec al lui Leicester.

Jupânul Oldham zdrăngăni la lăută primele acorduri sentimentale ale melodiei, iar Lucy deschise gura pentru a inspira adânc. După aceea, nu își mai aminti nimic în afară de mirosul făcliilor, sfârâind și arzând, și de tăcerea din jurul ei, până se stinse și ultima notă vibrantă a cântecului.

Aplauzele o izbiră ca un șoc, aproape ca un cuțit înfipt în gât, smulgând-o cu o tresărire din buimăceala ei. Icni și își dădu seama că încercarea ei se încheiase, că melodia se sfârșise și că nu uitase nici unul dintre versuri, nici nu greșise vreo notă, așa cum se

temuse. Brusc, ca ridicându-se la suprafață dintr-o apă înghețată, deveni din nou conștientă de zecile de ochi curioși ce o priveau, apoi îl văzu pe Leicester cu un zâmbet întipărit pe chip, șoptind ceva la urechea logodnicei sale.

Regina îi făcu semn să se dea la o parte și o chemă pe Lucy cu o scurtă înclinare din cap.

– Vino.

Lăsându-se în genunchi în fața ei, în semn de profundă supunere, Lucy rămase în acea poziție până când Maiestatea Sa se aplecă spre ea să o interogheze. Spre surprinderea ei, vocea reginei tremură ușor.

– Ai cântat bine.

Pocni din degete și un paj drăgălaș veni înaintea ei cu capul plecat, aducând un mic cufăr de lemn, al cărui capac era ridicat. Regina aruncă o privire în interiorul cufărului – aproape nepăsătoare, i se păru lui Lucy –, apoi scoase un colier delicat din aur, împodobit cu o singură perlă mare. I-l aruncă lui Lucy, care îl prinse stângace, aproape scăpând somptuosul dar, în spaima și năuceala ei. Perla i se odihni rece în palmă, valorând probabil de mii de ori mai mult decât câștigau într-o viață întreagă majoritatea artistelor.

– Mulțumesc, Maiestate, reuși ea să spună, deși cu adevărat nu merit o astfel de generozitate.

– Asta vom vedea, replică regina pe un ton sec. Acum vino mai aproape. Aici, la picioarele mele.

Așteptă până când Lucy se ridică și se apropie de picioarele scaunului ei înalt, bogat tapițat, făcând o reverență.

– E ceva ce dorești să îmi spui, copilă?

Deci momentul venise, în sfârșit, aici, în fața întregii curții și sub nasul lordului Leicester!

Inima i se izbi violent de coaste și își auzi vocea bâlbâindu-se să răspundă.

– Nu, Maiestate. Iertați-mă.

Urmă o pauză oribilă. Apoi vocea reginei deveni mai blândă, aproape indulgentă.

– Haide, copilă, nu e greu. Poți să te ridici și să îmi șoptești la ureche, dacă îți e teamă să vorbești în fața întregii mulțimi.

– Nu... nu am nimic de spus, Maiestate. Implor cu umilință iertarea Maiestății Voastre.

– Nimic?

De undeva din spatele ei, primele artificii explodară deasupra lacului cu un bubuit violent, răsunător. Mulțimea icni și mai multe dintre doamnele reginei bătură din palme încântate. Distracțiile din seara aceea începuseră, poate la un semnal nevăzut din partea lui Leicester. Fără îndoială, credea că o distracție i-ar fi salvat pe amândoi de acel interogatoriu, dar se pare că subestimase încăpățânarea reginei.

– Nimic? repetă ea.

Un alt foc de artificii explodă deasupra capetelor lor, roșu ca sângele, iar pavilionul regal fu luminat pentru o clipă când acestea se împrăștiară pe cerul nopții, atrăgând privirile celor prezenți.

Lucy simți furia din vocea reginei, dar tot nu îndrăzni să spună adevărul. A face așa ceva ar fi însemnat aproape sigur să îi condamne la moarte atât pe lordul Leicester, cât și pe contesa de Essex. Greutatea acestei certitudini o apăsa ca un drug de fier peste umeri.

Își înclină capul, aproape izbucnind în plâns când rosti minciuna ticăloasă.

– Nu știu nimic, Maiestate.

Palma violentă care urmă o luă prin surprindere. Lucy căzu lată, lovindu-se tare la cap pe estrada de lemn. Un icnet răzbătu din piepturile curtenilor, dar la fel de rapid chipurile lor se ridicară spre cer să privească dârele orbitoare ale focurilor de artificii, neîndrăznind să stârnească mânia reginei cu privirile lor șocate. Strigătul „Pentru Anglia și Maiestatea Sa, regina Elisabeta!" răsună de peste lac, unde începu bătălia navală cu o serie de explozii, un bubuit asurzitor de tunuri și mirosul înțepător de fum plutind până la ei.

Iar deasupra vuietului bătăliei navale, Lucy auzi porunca reginei.

– Dispari din ochii mei, cățea mincinoasă!

Unul dintre curtenii mai în vârstă o ajută pe Lucy să se ridice discret, cu o expresie nu tocmai lipsită de blândețe, apoi își îndreptă din nou atenția spre spectacol. Înspăimântată, Lucy își strecură colierul în jurul gâtului cu mâini tremurătoare, ascunzând perla scumpă sub corsajul înalt, apoi făcu o reverență adâncă și se retrase în umbră.

Departe de cercul de făclii de lângă podul de peste lac, Lucy reuși să se amestece neobservată în mulțime, majoritatea oamenilor fiind prea ocupați să admire spectacolul pentru a-i arunca vreo privire negresei care trecu printre ei, cu capul plecat, pentru a ascunde sângele ce îi șiroia pe față.

Un oftat asurzitor izbucni din mulțimea de oameni de rând care se izbea în spatele și umerii ei, urmat de un strigăt extaziat: „Triton! Triton!"

Avea sânge în gură, un gust cald și acru. Dar cel puțin își păstrase capul pe umeri. Aproape că nu auzi bubuitul și pocnetele artificiilor de deasupra lacului, înghițite de bătaia înnebunită a inimii ei.

Cântase pentru regină, așa cum insistase lordul Leicester. Acum nu mai voia decât să fugă din acea larmă și din acel iad vesel și să găsească un loc liniștit, o ascunzătoare secretă unde nimeni să nu îi poată vedea rușinea și dezonoarea. Fețele din jurul ei pluteau ca prin ceață. Unde era Goodluck?

CAPITOLUL 44

Elisabeta rămase dreaptă în scaun, încleștându-și degetele pe brațele lui și tremurând de furie. Naiba s-o ia de fată! Ochii aceia negri și obraznici se holbaseră la ea de pe chipul ei la fel de negru ca diavolul însuși, râzând parcă de eșecurile ei. Focurile de artificii care țâșneau peste lac în dâre aprinse orbiră ochii reginei, dar ea refuză să își plece capul, privind fără să vadă înaintea ei, pentru ca cei mai apropiați dintre curteni să nu îi observe înfrângerea. Oamenii strigau „Triton! Triton!", iar ea văzu uriașa creatură acoperită de alge apropiindu-se de podul unde se aflau ei, ridicându-și tridentul și strigând-o. Sub Triton, care stătea așezat, înota o mare sirenă falsă îmbrăcată în solzi strălucitori ce scânteiau în lumina făcliilor. Probabil, confecționarea ei durase luni bune, iar în orice altă zi i-ar fi stârnit o profundă încântare și admirație. Însă în seara aceea aproape nu putea să o privească, îndreptându-și spre ea chipul împietrit.

Robert se aplecă din nou la urechea ei, vorbindu-i pe un ton scăzut și alarmat. Elisabeta îl alungă cu un gest mânios. Voia să știe dacă îi plăcuse cântecul. Cântecul lui!

Ceilalți curteni își dăduseră seama că ceva era în neregulă, iar unii dintre ei se zgâiau fățiș. Văzu licărirea din ochii lor curioși, în timp ce alții evitară cu grijă sfredelul privirii ei de gorgonă. Își aminti brusc, cu intensitate, de tăcerile prudente, diplomate, ale curții, de fiecare dată când răposatul ei tată își ieșise din fire de furie, și o lovi un sentiment sâcâitor de disperare.

Oare curtea considera că nu era cu nimic mai bună decât tiranicul și bătrânul rege Henric, că mânia ei era la fel de periculoasă și de nestăpânită, atunci când o supăra ceva?

O lovise pe fata maură, dar acel lucru nu însemna nimic. Lucy Morgan era o servitoare, iar refuzul ei de a vorbi, de a-și recunoaște rolul în transmiterea mesajelor dintre Robert și Lettice,

o înfuriase. Walsingham îi spusese totul, îi dezvăluise întâlnirile lor secrete, rolul pe care îl jucase Lucy Morgan în a-i ajuta să fie împreună. Fusese un act de mare generozitate din partea lui să o facă, deoarece îl mâhnea să o vorbească de rău pe Lettice, care făcea parte din familia lui, oricât ar fi fost de distantă. Nu, adevărul nu putea fi ascuns atât de ușor. Ce neghioabă și ticăloasă fusese copila să își sfideze astfel regina. Își meritase rușinea publică de a fi pălmuită și alungată. Dar această dorință teribilă de a-și chema soldații, de a porunci ca Robert și Lettice să fie arestați și puși sub pază atentă până apuca să le organizeze execuțiile...

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu am voie să acționez pripit."

Degetele Elisabetei se înfipseră în brațele scaunului și se legănă în față, privind cu ochi mari spectacolul de pe lac, ca și cum ar fi manifestat un interes deosebit față de Triton, pe care, în realitate, nu îl vedea. Dar nutri o satisfacție ciudată când își dădu seama cât de mult cheltuise Robert pentru a pregăti acest spectacol pentru ea, băgând mâna atât de adânc în cuferele lui private, încât probabil că ajunsese la sapă de lemn. Și pentru ce?

Nu avea să se mărite cu el. Iar el nu va reuși niciodată să-i înțeleagă motivele. În primul rând, faptul că era infidel. Da, toți bărbații își trădau soțiile, știa acest lucru la fel de bine ca orice altă femeie – iar regii o făceau mai mult decât bărbații de rând. Dar cu Lettice? Propria ei verișoară, care semăna izbitor cu Elisabeta, așa cum fusese ea în tinerețe, încă puternică și plină de viață, încă perfect capabilă să aducă pe lume copii. Fierea i se ridică în gât când și-i imagină împreună.

Sângerarea și durerea. Se forță să se gândească la acestea mai degrabă. Era un semn de la Dumnezeu că nu îi era sortit să devină soție. Dacă ar fi sângerat atât de abundent după fiecare noapte petrecută cu soțul ei, ar fi rămas fără vlagă, chiar în pragul morții, dacă ar fi continuat.

O chemă pe Helena lângă ea.

– Unde e lady Essex?

– E încă în pat, Excelență.

– Încă? Elisabeta își miji bănuitoare ochii spre chipul femeii, a cărei frumusețe părea aproape un complot al naturii – tenul ei alb, perfect neted, fiind și mai mult scos în evidență de buclele roșcate. Contesa părea să își fi revenit după boală când am văzut-o eu ultima dată. A fost văzută de un medic? Ce suferință o încearcă pe verișoara mea?

Frumoasa Helena păru înspăimântată. Vocea îi coborî până la o șoaptă discretă, aproape imperceptibilă din cauza bubuitului bătăliei navale din spatele ei.

– Maiestate, nimeni nu pare să știe. Deși unii cred...

– Ei bine? Vorbește!

– Medicul susține că probabil a mâncat ceva rău, Maiestate. Că e posibil să fi fost *otrăvită*.

Câțiva curteni întoarseră capetele acum, iar Elisabeta simți intensitatea interesului lor, ochii lor scrutându-i chipul, atenți și intrigați. Se uită lung la doamna ei de companie cu origini suedeze, căreia o roșeață delicată i se urcă în obraji.

– Ce prostie! aruncă ea scurt.

Dar nu reuși să își ascundă nemulțumirea. Dacă Lettice murea acum, în mijlocul zvonurilor despre o posibilă otrăvire, bârfitorii aveau să șoptească pe la colțuri că se întâmplase la porunca Elisabetei. Că ea poruncise moartea verișoarei sale, drept pedeapsă pentru aventura ei clandestină cu Robert. Sau pentru a nu se mai simți amenințată de frumusețea lui Lettice.

Surprinse o mișcare bruscă în dreptul umărului ei și, întorcându-se, îl văzu pe Robert uitându-se și el la Helena. Era palid, iar în ochi avea o expresie chinuită. Preț de o clipă oribilă nu se putu abține să nu își amintească de soția lui, bolnăvicioasa Amy Robsart, pe care ea o disprețuise dintotdeauna, interzicându-i să o aducă la curte. Și ea murise în împrejurări misterioase, iar la curte limbile otrăvite clevetiseră luni la rândul, dând vina pe ea pentru moartea femeii.

– Spune-i medicului să mă informeze pe mine direct, porunci ea, concediind-o pe Helena cu un gest nervos din cap, deși știa că nu ar fi trebuit să se descarce pe tânăra suedeză. Ea, cel puțin, era o văduvă respectabilă și făcuse din nou un jurământ de castitate alături de regina ei, în ciuda frumuseții și a pasiunii ei.

De îndată ce Helena se retrase, Robert apăru lângă ea, înclinându-se atât de adânc, încât păru aproape îngenuncheat, mâna lui strângând-o pe a ei.

Elisabeta nu încercă să și-o elibereze, dar privirea ei ostilă și tăcerea ei dușmănoasă transmiseră un mesaj pe care doar un neghiob ar fi putut să nu îl înțeleagă. Doar un neghiob, sau doar un bărbat care își urma atât de orbește ambițiile, încât nu mai deslușea semnele.

Robert îi trase mâna spre buzele lui și i-o sărută călduros, zăbovind asupra degetelor ei lungi, încărcate de bijuterii. Ea făcu un

efort să nu și-l amintească intrând în ea, mișcându-se frenetic, mânat de plăcerea intensă a împreunării lor, dar obrajii i se încinseră când își aduse aminte.

– Lord Leicester?

– Îmi pare rău că Lucy Morgan v-a mâniat. Vocea îi era aspră. Dar nu vă sunt pe plac aceste biete amuzamente, Maiestate? Și cântecul pe care vi l-a cântat fata maură în seara aceasta... Știu că sunteți o femeie cu sentimente profunde. Au reușit cuvintele mele să vă ajungă la inimă?

Pe neașteptate, își simți corpul cuprins de slăbiciune și un val de mâhnire inexplicabilă o copleși. Ochii i se umplură de lacrimi și ridică spre Robert o privire îndurerată, studiindu-i umerii lați, fața încă frumoasă, aspră de orele petrecute călare în căldura verii, și gura hotărâtă, care greu se lăsa înduplecată la un compromis. De ce nu ar fi putut dulcele ei Robin să devină soțul ei, mirele la care visase dintotdeauna?

Fiindcă ea era regina, și acum era deja prea târziu pentru a-i mai spune da. Nu ar fi putut niciodată să își împartă tronul. Nici nu ar fi putut să-și permită să devină o simplă femeie neghioabă precum sora ei, Maria, sângerând mereu și așteptând semnele unui copil, apoi suferind când acestea nu mai apăreau.

– Ca întotdeauna, te admir pentru eforturile tale, lord Robert, reuși ea să spună tare. Apoi își coborî vocea. Îmi pare rău că a trebuit să îți refuz intrarea în camera mea, dar nu mă simțeam bine.

– Voiam doar să-ți aduc alinare.

– Știu. Își căută cuvintele. Dar nici măcar compania ta nu m-ar fi ajutat. Această boală, această suferință ce mă urmărește e doar între Dumnezeu și mine.

Văzu linii adânci întipărite pe fruntea lui, pe lângă ochi, în jurul gurii nefiresc de sumbre.

– Maiestate, începu el ezitant, pot să vă implor...

Ea îl încurajă să continue, zâmbind, deși inima îi era împovărată de tristețe. Știa ce urma.

– Faceți publică vestea noastră cea mare, îi șopti el, ducându-i din nou mâna la buze. De data aceasta, sărutul lui fu sec, iar buzele îi tremurară pe pielea ei albă. Dați-mi voie să anunț logodna noastră în fața curții și să stabilesc alături de consiliu data pentru căsătoria noastră.

– Nu pot.

– Maiestate, mi-ați promis acest lucru.

– Nu ai voie să îmi ceri din nou. Își retrase mâna, iar vocea îi deveni răgușită, înăsprită de furie. Robert nu era un bărbat cu mintea slabă. Trebuia să fie făcut să înțeleagă de ce nu putea să spere la mai mult. Trebuia să accepte că întâlnirile de care se bucuraseră în secret erau tot ce se putea întâmpla vreodată între ei. Nu ți-am făcut o astfel de promisiune, domnul meu. Nu e nimic de anunțat.

Robert se ridică și se uită la ea.

Elisabeta evită privirea lui acuzatoare. O, n-avea decât să se holbeze, n-avea decât să stea posomorât și să se lase tentat de o posibilă răzvrătire. Chiar dacă era unul dintre cei mai puternici bărbați din Anglia, era totuși supusul ei; nu avea putere mai presus de cea pe care i-o oferise ea deja. Da, îi făcuse o promisiune, oarecum. Dar ceea ce ar fi putut să îi șoptească o femeie unui bărbat într-un moment de pasiune nu era un jurământ de neîncălcat, ci doar cuvinte de iubire. Și, pe deasupra, o iubire nesăbuită.

Robert știa toate acestea la fel de bine ca ea. A se preface că lucrurile stăteau altfel era o simplă manevră de constrângere politică. Iar ea nu avea să se lase constrânsă.

Robert inspiră adânc, iar ea simți furia din glasul lui.

– Atunci îmi dați voie să mă retrag, Maiestate? Sunt câteva probleme presante de care trebuie să mă ocup. Am să mă întorc înainte să se sfârșească bătălia.

Robert voia să meargă la *ea*, era scris limpede pe chipul lui; să fugă la căpătâiul patului lui Lettice și să vadă cum se simțea lupoaica adulterină. Impulsul de a țipa „Nu!" se luptă în pieptul ei cu o dorință violentă de a nu-l mai vedea niciodată nici pe el, nici pe cățeaua lui în călduri. Deși, a le permite amândurora să plece de la curte ar fi putut fi periculos. Nu trebuia să uite că o alianță între Leicester și verișoara ei, chiar dacă adulterină, ar fi putut în timp să devină o amenințare la adresa tronului ei:

– Poți să pleci, consimți Elisabeta rece, îndreptându-și din nou atenția asupra bătăliei spectaculoase de pe lac, fără a aștepta măcar să își vadă amantul plecând.

În cazul în care acesta, sau contesa de Essex, ar fi fost suspectați că ar încerca chiar și cea mai mică manevră împotriva persoanei ei, prin scrisoare sau prin faptă, avea să dea poruncă să fie arestați, judecați și executați împreună. Oricât de multă agonie i-ar fi stârnit, fără îndoială, cel puțin una dintre acele morți.

Capitolul 45

– Jos! Stai jos!

Un picior încălțat în cizmă se înfipse cu forță în spatele lui Goodluck. Expiră șuierat sub durerea tăioasă și căzu în genunchi în noroiul ud. Cel puțin îl dezlegaseră la ochi. Își ținu capul plecat, supunându-se unei alte comenzi aruncată cu asprime într-o engleză stâlcită, dar aruncă o privire rapidă în jur de îndată ce bărbatul din spatele lui se îndepărtă suficient încât să nu-l mai poată lovi. Se aflau încă în pădure, dar mai în adâncul ei acum, undeva la nord-est de castel, după calculele lui întrucâtva vagi, și se opriseră din mers lângă o baltă. Merseseră poate o oră, dar probabil nu se îndepărtaseră prea mult de zidurile castelului, căci înaintaseră încet, chiar și fără urs. Creatura greoaie fusese legată cu o frânghie și târâtă în altă direcție de către unul dintre bărbați, înainte de a porni la drum, după o scurtă discuție murmurată între acesta și îmblânzitorul de urși.

Nu cumva faptul că îl descoperiseră pe Goodluck în pădure reușise să le strice sincronizarea atacului? Spera din tot sufletul că așa era.

Atât cât încă mai putea, avea să încerce să le întârzie tentativa plănuită de asasinare a reginei Elisabeta. Deja se împiedicase de fiecare rădăcină sau piatră mai mare de pe drum, având grijă de fiecare dată să dea vina, cu un ton umil, pe faptul că era legat la ochi.

Goodluck își îndreptă spatele suferind, încurajat puțin de faptul că era încă în viață. Încheieturile mâinilor îi erau legate la spate, dar italienii se săturaseră de căderile lui repetate și îl dezlegaseră acum la ochi, lucru pentru care le era recunoscător, chiar dacă sugera că intenționau să îl ucidă în scurt timp.

Cu o tresărire, îl recunoscu pe bărbatul înfășurat în pelerină care, cu o făclie în mână, îi așteptase lângă pârâu, iar acum veni în față din ascunzișul lui din spatele copacilor.

Massetti îi dădu făclia aprinsă unuia dintre bărbați și își dădu pe spate capișonul. Fața frumoasă îi era tensionată, însă le zâmbi destul de politicos celorlalți conspiratori.

Tânărul italian întinse mâinile spre căpetenia trupei, cu un salut elocvent în propria lui limbă, grăbindu-se să adauge:

– Îmi pare rău că nu am putut să vin mai repede. Mi-a fost foarte greu să plec, căci iscoadele lui Walsingham mă urmăresc îndeaproape. Zâmbetul îi păli când își coborî privirea asupra siluetei îngenuncheate, legată fedeleș, a lui Goodluck. Ce-i asta?

– L-am prins spionându-ne. Pretinde că e unul dintre oamenii lui Leicester, cu însemnele și livreaua albastră pe care le poartă. Dar mai probabil e un agent al coroanei. El și prietenii lui și-au instalat tabăra la castel, urmărind cine intra și ieșea. Nu sunt deloc subtili acești spioni englezi. Se agită zgomotoși ca niște copii și își închipuie că nu îi observă nimeni.

– Putem vorbi în siguranță în fața lui?

– Dacă vorbim în italiană, da. Am discutat despre moartea lui mai devreme, iar el nu a dat vreun semn că ar înțelege. Îl cunoști?

Massetti se încruntă. Cu o expresie tulburată, îi făcu semn bărbatului cu făclia să o ridice mai sus. Ezitând vizibil, păși în cercul de lumină pâlpâitoare pentru a privi mai îndeaproape chipul lui Goodluck.

– Nu cred, spuse el în cele din urmă. Poate că l-am văzut prin castel. Nu pot fi sigur. Toți oamenii lui Leicester arată la fel.

– Ei bine, nu contează. Căpetenia trupei ridică elocvent din umeri, gest care nu îi mai lăsă lui Goodluck nici o urmă de îndoială asupra morții lui iminente. Vom afla în curând cine e și ce știe, dacă știe ceva. Apoi îl vom ucide și îi vom ascunde cadavrul aici în pădure. Până va da cineva peste el, treaba va fi făcută.

Massetti se înfioră și își abătu cu grijă privirea de la chipul lui Goodluck. Se uită în schimb la îmblânzitorul de urși, care așteptase tăcut în tot acest timp, cu brațele încrucișate la piept.

– Am primit biletul tău, dar trebuie să protestez din nou că m-ai chemat aici în seara asta. Faptul că am fost nevoit să mă furișez de la curte e posibil să fi stârnit bănuieli. Și de ce nu mi-ai răspuns la ultimul meu mesaj?

– Nu ți-am răspuns, stimatul meu Massetti, pentru că nu putea exista decât un singur răspuns la mesajul tău. Îmblânzitorul de urși zâmbi dezagreabil. Dar văd că mă înțelegi.

Massetti păli și se dădu grăbit în spate. Mâna i se ridică agitată spre gât, lărgindu-și gulerul elegant care îi păru brusc prea strâmt.

– Am făcut ceea ce mi-ați cerut. Grație eforturilor mele, Frăția Ursului va triumfa în scurt timp, iar această Anglie eretică se va întoarce la adevărata credință.

Goodluck își înăbuși grimasa instinctivă înainte să apuce să fie văzut. „Frăția Ursului!" El încercase să dea de urma unui individ cu acest nume, și în tot acest timp, „Ursul" fusese un grup hotărât care căuta să o îndepărteze pe Elisabeta de la tron.

– V-am ajutat în operațiunea voastră, continuă Massetti, plimbându-și privirea prin cercul de fețe ca și cum ar fi căutat una prietenoasă. V-am deschis calea să puteți intra la Kenilworth netulburați și am fost nevoit să mă confrunt cu câteva întrebări neplăcute despre loialitatea mea, din partea vechiului meu stăpân, Walsingham. Își păzește regina-fecioară cu mult zel.

Îmblânzitorul de urși scuipă în pârâu.

– Târfa aia protestantă!

– Așa e, așa e. Dar trebuie să înțelegi că, de îndată ce... Tânărul aruncă din nou o privire neliniștită spre chipul lui Goodluck, apoi și-o feri. De îndată ce Elisabeta va fi moartă, bănuielile vor cădea inevitabil asupra mea. Ei știu deja că există un complot, asta mi-a fost clar din întrebările lui Walsingham. Iar planul vostru e, desigur, opera unui adevărat geniu. Și totuși, are un cusur.

– Nu are nici un cusur.

– Nu în executarea lui, poate. Dar după aceea, după ce fapta va fi fost săvârșită, ne va fi greu să scăpăm toți de la Kenilworth. Massetti le zâmbi șters celorlalți conspiratori. Dacă rămân, îmi va fi imposibil să scap de suspiciunile care, fără îndoială, vor cădea asupra tuturor străinilor de la curte. Voi fi interogat din nou de către Walsingham, urmărit peste tot de servitorii lui. S-ar putea chiar să fiu schingiuit.

– Înțeleg la ce te referi. Îmblânzitorul de urși dădu din cap, părând a reflecta serios la problemă. Iar tu consideri, bunul meu lord Massetti, că s-ar putea să nu reziști la astfel de torturi? Că rigorile unui interogatoriu al englezilor ne-ar putea pune în pericol pe noi, restul?

– O, nu sunt atât de neghiob să îmi trădez compatrioții. Dar mă tem că s-ar putea să îmi fie dificil să nu răspund la *nici una* dintre întrebările lor. Oamenii ăștia își cunosc bine meseria.

– La fel și eu pe a mea.

– De acord, prietene. Tocmai de-asta vă cer, știind cum stau lucrurile cu planul vostru, să amânați intrarea voastră în castel până mâine noapte. Dați-mi voie să inventez vreo scuză privind sănătatea soției mele din Italia, pentru a putea să plec de la curte de dimineață, astfel încât implicarea mea în acest complot să nu poată fi dovedită prea ușor. Massetti se uită la restul trupei, afișând un zâmbet fals pe fața sălcie, deși frica îi era palpabilă. Am să mă întorc la Londra deîndată, iar de acolo, în propria noastră țară, alături de toți cei care au susținut această acțiune de la bun început, voi aștepta întoarcerea voastră triumfătoare ca soldați ai adevăratei credințe.

– Hmm. Ți-ai exprimat deja îngrijorarea privind sănătatea soției tale, nu-i așa?

Massetti se încruntă.

– Am făcut așa ceva?

– Când oamenii mei ți-au făcut o vizită, ți s-a spus că soția și copilul tău ar putea avea de suferit dacă nu te ții de partea ta din înțelegere.

– Dar mi-mi-am respectat cuvântul față de Frăția Ursului, se bâlbâi Massetti. Apoi ridică vocea. V-am asigurat scrisori de trecere false, pentru a putea ajunge în portul Dover și în acest castel. L-am mințit pe Walsingham pentru a nu lăsa suspiciunile să cadă asupra voastră. Și am pregătit terenul astfel încât treaba din seara asta să meargă fără probleme. Moartea aghiotantului intendentului a complicat lucrurile pentru mine. Și totuși, nu am spus nimic și am ascuns dovezile. V-am fost un prieten bun și am fost protectorul vostru în toată povestea asta.

„Protector?"

Deci era posibil să existe un nobil la curtea Elisabetei care să tragă sforile în numele Frăției Ursului, exact așa cum bănuia Walsingham. Dar cine?

Goodluck ascultă conversația lor cu ceea ce spera a fi o expresie tâmpă; nu trebuia ca ei să știe că le înțelegea fiecare cuvânt. Deși multe lucruri îi erau încă neclare. Scările centrale din apartamentele reginei aveau să fie păzite prea temeinic pentru ca un grup atât de mic să poată trece, chiar dacă atacau în masă. Goodluck se întrebă care dintre paznicii castelului se lăsase cumpărat, acceptând plata de la italieni, și cum fusese posibil așa ceva printre oamenii aleși pe sprânceană. Oare catolicii secreți erau ascunși chiar mai adânc în Anglia decât se temuse Walsingham?

– Da, toate acestea sunt adevărate. Îmblânzitorul de urși îi întinse mâna dreaptă lui Massetti, care i-o scutură nesigur. Ai făcut în cea mai mare parte ceea ce ți s-a cerut și, din acest motiv, Massetti, nu vei suferi inutil. Nici nu se va atinge nimeni de familia ta. Fii fără teamă în această privință, orice amenințări ai fi auzit de la noi înainte. Dar trebuie să intrăm în castel în noaptea asta, iar planul a fost deja pus în mișcare.

– Nu voi... nu voi suferi? Nu înțeleg.

– Îmi pare sincer rău, prietene. Dacă te consolează cu ceva, catolicii din lumea întreagă îți vor fi recunoscători pentru serviciul tău loial în această problemă. Poate chiar și Sfântul Părinte își va găsi răgaz o clipă să se roage pentru sufletul tău. Dar trebuie să înțelegi că nu te putem lăsa în urma noastră, să scoți sub tortură răspunsuri care i-ar putea pune în dificultate pe stăpânii noștri. Ei nu au intenționat niciodată să se ajungă la asta. Suntem trimiși aici doar pentru a ne asigura că Anglia se întoarce la credința catolică adoptată sub regina Maria – dorință pe care, într-adevăr, ați împărtășit-o dintotdeauna, tu și familia ta. Când Massetti începu să se dea în spate, cu o expresie de groază apărându-i pe chip, îmblânzitorul de urși îi făcu semn din cap femeii cu ochi oblici din spatele lui. Fă-o!

Dându-și seama prea târziu ce soartă îl aștepta, Massetti se întoarse și fugi.

Nu apucă să facă nici o sută de pași înainte ca femeia, țâșnind peste solul pădurii ca o umbră să-l ajungă din urmă și să-i sară în spate.

Cu o viteză ce îi trădă îndemânarea, îi smuci capul în spate, prinzându-l de părul scurt și brunet, și trecu o lamă strălucitoare peste gâtul lui expus, făcând sângele să țâșnească rubiniu peste gulerul alb.

Massetti încercă să țipe, dar nu reuși decât să scoată un gâlgâit oribil; femeia îi dădu drumul, sărind ușoară pe pământ. Massetti se împletici câțiva pași, încercând să oprească sângele ce îi curgea violent din gât. Apoi căzu cu fața în jos pe pământ.

La lumina făcliei sfârâitoare, Goodluck urmări ultimele zvâcniri fără vlagă ale muribundului, apoi își ridică privirea când o umbră căzu asupra lui.

Era femeia cu ochi oblici, care îl privea de sus, ținându-și relaxată lângă corp cuțitul mânjit cu sânge. O crezuse atrăgătoare

înainte. Văzută de aproape însă, avea ceva rece și inuman în ochii ei întunecați, migdalați, în linia dreaptă a gurii.

– Doamnă?

Goodluck întâlni privirea ei fermă și dădu din cap în semn de recunoaștere față de îndemânarea de care dăduse dovadă.

Poate că o doză de politețe avea să ușureze lucrurile pentru el. Știind că era rândul lui să fie trimis pe lumea cealaltă, nu putea să spere decât la o moarte la fel de rapidă ca cea care îi fusese oferită atât de ingrat lui Massetti.

– Așteaptă, spuse îmblânzitorul de urși, oprindu-i mâna. Nu avem timp. Ăsta trebuie interogat înainte să-l omorâm. Hai să ne întoarcem la castel și să îl lăsăm cu Alfonso. Se întoarse, iar din vocea lui răzbătu o notă care îi îngheță lui Goodluck sângele în vine. Alfonso, știi ce ai de făcut.

Capitolul 46

– Lucy Morgan?

Istovită, Lucy se ridică. Își șterse ochii umezi cu mâneca brodată cu auriu și se întrebă când avea să vină cineva să îi smulgă rochia fină de pe ea.

Era tânărul Will Shakespeare, cu o expresie de profundă mâhnire pe fața lui palidă și pistruiată.

– Bună, Will, șopti ea, reușind să îi zâmbească strâmb. Ai venit să vezi bătălia de pe lac?

– Ești rănită, spuse băiatul, ignorându-i întrebarea.

Îi întinse o batistă mică și soioasă.

Lucy își coborî privirea spre rochia ei, apoi se uită la el și oftă cu un șuierat. Uitase că era plină de sânge și își șterse fața umedă cu mâneca ei superbă – care acum era mânjită cu sânge maroniu-roșcat. Of, avea să se aleagă cu o nouă bătaie acum, cu siguranță, în plus față de toate celelalte necazuri ale ei.

Dar nu era în siguranță acolo. Mulțimea se afla la doar câțiva metri de locul unde se așezase ea în întuneric, sperând să nu fie văzută, și nu avea de unde să știe dacă nu era privită cu ochi dușmănoși chiar în clipa aceea.

Încercând să nu își trădeze disperarea, își strânse forțele și se ridică în picioare. Will o sprijini, iar ea se uită spre chipul lui drăgălaș.

– Mulțumesc. Ești un înger.

– Nu, domnișoară, răspunse el, fără a șovăi, tu ești un înger, la fel de puternic și mândru ca heruvimul ce stă de strajă la intrarea în Rai.

Ea nu se putu abține să nu râdă de tonul lui serios, atât de sincer îi păru băiatul.

– Dacă sunt un înger, Will, probabil sunt unul căzut. Căzut în dizgrația Maiestății Sale.

Cu delicatețe, își duse o mână la tâmplă și simți o rană sângerândă, degetele fiindu-i din nou înroșite când le retrase. Probabil își redeschisese rana căpătată când căzuse.

– Regina m-a lovit pentru nesupunere, Will, șopti ea, ațintindu-și privirea asupra degetelor ei. Am meritat acea pedeapsă. Presupun că voi fi, de asemenea, biciuită și alungată de la curte. Poate chiar aruncată în temniță. Dar nu puteam să spun adevărul fără să condamn pe altcineva. Mă înțelegi?

Will o privi cu o față solemnă.

– Am văzut ce s-a întâmplat, domnișoară. Dar nu am putut auzi ce a spus regina.

Ea scoase un hohot scurt de plâns.

– Nu a fost vina mea. Nu am cerut eu să duc acele mesaje, nici să o ajut pe doamna... Se întrerupse brusc când îl văzu încruntându-se. Nu contează. Ce-i făcut e bun făcut. Tot ce pot să fac acum e să îndur orice pedeapsă mi se va da, cât de bine pot.

Băiatul dădu din cap. Deasupra capetelor lor, un foc de artificii explodă cu un bubuit teribil. Lucy se feri temătoare din fața sunetului, încleștându-și mâinile peste urechi.

Will o trase de mânecă.

– Dacă ți-e frică, hai să ne întoarcem în curtea exterioară, sugeră el, ridicând vocea pentru a acoperi sunetul unui alt foc de tun, tras peste lac. Ochii băiatului scânteiară când privi fumul ce plutea peste falsa bătălie. Apoi se întoarse din nou spre ea și spuse, cu un ton hotărât: Urmează-mă. Știu o scurtătură.

Lucy sări în picioare și fugi după el, în timp ce Will se avântă în mijlocul mulțimii și începu să-și croiască drum prin ea, îndepărtându-se de lac.

– Nu, așteaptă, spuse ea cu respirația tăiată, ajungându-l din urmă pe băiat. Trebuie să îl găsesc pe prietenul meu, jupânul Goodluck. Îl cunoști? E unul dintre actorii din Londra, un bărbat mare cu barbă.

Will se încruntă și clătină din cap.

O clipă mai târziu, Lucy îl văzu pe jupânul Twist străbătând mulțimea, întorcând capul dintr-o parte în alta ca și cum și el ar fi căutat pe cineva. Poate pe Goodluck? Îl strigă pe nume, dar strigătul ei se pierdu într-o salvă de tun trasă în bătălia navală. Făcându-i semn în grabă lui Will să o urmeze, se împinse în mulțimea de oameni îngrămădiți, ignorându-le protestele furioase și ciupiturile dureroase, până ajunse lângă jupânul Twist.

– Jupâne Twist, gâfâi ea. Îi văzu expresia surprinsă, felul în care privirea îi alunecă la tăietura de pe fruntea ei. Nu îi explică de unde provenea rana, dar simți oricum că roșise de rușine. Era ca și cum ar fi fost însemnată public pentru nesupunerea ei în fața reginei. Îl căutam pe Goodluck. Nu e cu voi?

– Și noi îl căutăm. Nu l-a mai văzut nimeni de câteva ore. Începem să ne îngrijorăm.

Ochii ei se măriră la auzul îngrijorării fățișe ce se simțea în vocea lui Twist.

– Ce vrei să spui? Crezi că Goodluck a pățit ceva?

– Sos l-a văzut ieșind din castel pe poarta de nord. O parte dintre circarii italieni și-au strâns lucrurile și au plecat azi-dimineață, și se pare că Goodluck a decis să le dea de urmă. Se încruntă fioros. Asta s-a întâmplat la mijlocul după-amiezii. Partida de vânătoare a reginei a început la cinci și s-a terminat până la opt. Ne-am așteptat ca Goodluck să se întoarcă imediat după aceea, căci probabil au urmat același drum, dar nu a mai apărut.

Stomacul i se strânse brusc de teamă. Nu mai apăruse? Gândul că era posibil ca tutorele ei să fi murit îi zbură prin minte ca o pasăre speriată, iar ea îl opri, incapabilă să se gândească la așa ceva fără a se prăbuși. Puteau exista o mie de alte motive pentru care nu fusese văzut.

– Atunci trebuie să îl găsim, spuse ea hotărâtă.

– Asta am tot încercat să fac, răspunse Twist, cu un ton sec în voce, și ridică din nou privirea spre tăietura de la tâmpla ei. Arată rău. Cum ai...

– N-are importanță.

– Ei bine, trebuie să organizăm o echipă de căutare. S-ar putea ca Goodluck să fie mort, sau să fi fost luat prizonier de către prietenii noștri acrobați, dar trebuie să aflăm sigur, orice-ar fi. Am supravegheat și poarta de nord și cea de sud de când a plecat Goodluck, și nici unul dintre italieni nu s-a întors. Deci, dacă l-au prins, probabil l-au dus undeva într-un loc ascuns, în afara zidurilor castelului, poate pentru a-l interoga.

Will îi întrerupse, cu o voce subțire de copil.

– Dar fortificațiile? Pe acolo am venit eu și cu tata în seara asta. Acolo sunt multe locuri bune de ascunzătoare.

Twist își coborî privirea spre el, ridicând din sprâncene, ca și cum de-abia atunci ar fi observat prezența băiatului.

– Da, asta e o idee excelentă, consimți el, cam prea repede, iar Lucy ghici că Twist încerca să se descotorosească de ei. Ce-ar fi ca tu și Lucy să începeți să căutați pe terenul fortificațiilor? Dar aveți grijă și fiți deștepți. Oamenii ăia sunt periculoși. Am să vă urmez și eu când pot. Mai întâi trebuie să îl găsesc pe omul lui Walsingham. Stăpânul lui trebuie să afle despre dispariția lui Goodluck neapărat în seara asta.

Întorcându-i spatele, Lucy își croi drum cu coatele prin mulțime, urmată de tânărul Will. În marea de corpuri înghesuite, îi simți degetele agățându-se de fustele ei, nesigur, prinzându-se de ea. Trecură pe poartă fără a fi întrebați nimic – chiar și gărzile păreau absorbite de bătălia navală de pe lac, cu monștrii săi de foc, cu galioanele și vastele lumini mișcătoare – și traversară în grabă curtea exterioară pe jumătate goală. Majoritatea celor care locuiau în corturile de acolo ieșiseră să privească bătălia de pe lac, iar cei aflați în clădirile mari de deasupra curții priveau, fără îndoială, de la ferestrele de pe cealaltă parte. În scurt timp însă, bătălia avea să se sfârșească, iar mulțimile entuziasmate aveau să se întoarcă, revărsându-se puhoi în curtea exterioară și pe aleile înecate de fum ale fortificațiilor. Odată ce se întâmpla acest lucru, șansele lor de a-l găsi pe Goodluck aveau să se reducă aproape la zero.

Când ajunseră lângă clădirile înalte și elegante ale apartamentelor regale, în care toate ferestrele scânteiau de lumina lumânărilor, așteptând întoarcerea suitei regale, Lucy începu să se simtă agitată, stomacul tulburându-i-se.

Când ea ezită, cu inima cuprinsă brusc de îndoieli, Will arătă nerăbdător spre fortificații.

– Domnișoară, trebuie să îl găsim pe jupânul Goodluck. Așa a zis celălalt bărbat.

– John Twist, murmură ea. Da, știu ce a zis.

Se opri nesigură, uitându-se în jurul ei, prin întunericul curții exterioare. Ce-ar fi trebuit să facă?

Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi avut pe Goodluck să o sfătuiască...

În fața lor se afla poarta veche ce dădea spre curtea pentru turniruri și spre fortificații, intrarea îngustă abia permițând trecerea unei căruțe. În dreapta lor se aflau noile apartamente regale, intens luminate. În stânga se vedeau ușile duble, larg deschise, ale enormelor grajduri ale lui Leicester, iar în fața acestora, zeci de cai plini de noroi și extenuați după vânătoare, pe care grăjdarii încă îi țesălau și îi adăpau.

„Tom."

În parte și din cauza faptului că Leicester o chemase atât de brusc în camera de muzică, ea și Tom se despărțiseră în termeni proști, fără a fi uitat încă cearta din seara precedentă. Dar ce altceva putea să facă în afară de a-i cere ajutorul lui Tom pentru a-l găsi pe Goodluck? Tutorele ei era omul de care aveau nevoie în seara aceea, ghicise acest lucru instinctiv. Însă ea și Will nu puteau spera să îl găsească singuri. În plus, dacă într-adevăr se pregătea un complot pentru a o ucide pe regina Angliei, iar ea nu făcea nimic să-l împiedice, era aproape ca și cum ar fi fost și ea unul dintre asasini.

Acel gând o înfioră și prinse mâna caldă a lui Will.

– Vino, tinere jupân Shakespeare, spuse ea îndrăzneață, sperând din suflet că nu greșea acordându-i încredere lui Tom, știu un prieten care ne va ajuta să îl găsim.

Bărbații se holbară văzând o femeie intrând în grajduri, și încă o femeie tânără și neagră. Mai multe capete se întoarseră și se opriră din ceea ce făceau pentru a o măsura din cap până în picioare, unul dintre ei făcând un comentariu nerușinat care îl înfurie pe Will și îl făcu să roșească, gata să se bată pentru ea. Lucy îi închise gura și întrebă cu o voce limpede unde putea să îl găsească pe Tom.

Această cerere puse capăt hohotelor de râs, iar unul dintre bărbații mai în vârstă le arătă să meargă mai departe, spre dreapta.

– El se ocupă de caii reginei, îi spuse acesta cu un pronunțat accent de Warwickshire, dar ochii nu îi erau prietenoși. Cine-i băiatul?

Lucy îl ignoră, dar prinse mai strâns mâna lui Will.

– Pe aici, murmură ea, afișând mai multă siguranță decât simțea.

– Nu e fiul *ei*, asta-i sigur, strigă unul dintre grăjdari, iar râsetele izbucniră din nou, mai puternice acum.

Will nu spuse nimic, văzând tensiunea de pe chipul ei, dar de îndată ce se îndepărtară suficient pentru a nu fi auziți, șopti:

– Cum îndrăznesc! De-aș fi cu un an mai mare...

Ea zâmbi și clătină din cap. Apoi se lumină la față, căci îl văzuse pe Tom. Însă se ținu deoparte, fiindcă acesta își ținea pălăria în mână și vorbea respectuos cu un bărbat corpolent, îmbrăcat cu un pieptar roșu-ruginiu, evident stăpânul lui. Bărbatul se îndepărtă și se opri în fața lor, uitându-se de la Lucy la Will, ca și cum ar fi intenționat să îi întrebe ce căutau acolo. Lucy făcu o reverență adâncă,

iar bărbatul păru să se răzgândească, dând din cap când trecu pe lângă ei. Poate că extravaganta rochie de curte, alb cu auriu, îl făcuse să renunțe la interogatoriu.

Tom își abătu privirea de la munca lui, încruntându-se când îi văzu.

– Lucy? făcu el, aruncându-i o privire băiatului, apoi din nou ei. Ochii lui se opriră pe tăietura de pe fruntea ei. S-a întâmplat ceva?

Spre marea ei rușine, în fața acestei întrebări nevinovate ea izbucni în lacrimi, nereușind să vorbească. După o foarte scurtă ezitare, brațele lui puternice o cuprinseră, iar vocea lui îi șopti la ureche, gravă și familiară, oferindu-i alinare. Lucy lăsă mâna lui Will și îl îmbrățișă pe Tom, atât de ușurată să îl vadă, încât tot corpul începu să îi tremure.

– Cum te-ai rănit? o întrebă el, desprinzându-se de ea pentru a se uita din nou la tăietură.

– Am înfuriat-o pe regină. M-a lovit.

Tom tăcu, iar ea îi simți tensiunea.

– Nu ai cântat suficient de bine încât să îi placă?

Lucy închise ochii.

– Nu, șopti ea. Taci, nu contează. Ascultă, jupânul Goodluck a dispărut. Mai ții minte ce ți-am spus, că rolul lui aici e să asigure securitatea reginei? Cred că e posibil să fi fost luat prizonier de conspiratori. Aceiași oameni care l-au ucis pe intendentul lui Leicester.

– Poftim?

– Cred că e posibil ca jupânul Goodluck să le fi descoperit planul. Se agață de mâneca lui, implorându-l. Tom, nu ți-aș cere asta dacă nu aș avea nevoie de ajutorul tău. Mi-e atât de teamă. S-ar putea să fie în pericol de moarte.

Se așteptase pe jumătate ca Tom să o contrazică, să o convingă să nu fie atât de neghioabă și să aștepte ca Goodluck să reapară. În schimb, Tom se întinse după jacheta lui, care zăcea pe o grămadă de paie. Sub ea se afla un pumnal băgat într-o teacă. Tom aruncă jacheta deoparte și își prinse pumnalul la cingătoare, cu o expresie aspră pe chip.

– Ar fi bine să ne grăbim. Tom ciufuli părul lui Will în trecere, smulgându-i băiatului un zâmbet nesigur. De unde începem să îl căutăm, așadar?

Capitolul 47

Lettice zăcea aproape cufundată în letargie, simțind că îi era prea cald pentru plăpumile groase, brodate cu fire scumpe, în care fusese învelită, și că nu își putea ține pleoapele ridicate mai mult de câteva secunde. Întunericul de dincolo de fereastră era sfâșiat de un fel de furtună de vară, dar nu avea suficientă energie să se ridice din pat și să se apropie de geam, pentru a privi cerul. În schimb, zăcu în continuare pe saltea, leoarcă de transpirație, murmurând toropită cuvinte fără noimă și ascultând zgomotele din jur, fără a ști cât avea să mai dureze până murea. Sau poate că era moartă deja și se afla în iad. De dincolo de zidurile groase ale castelului auzea bubuituri teribile de tunet, însoțite de fulgere ce îi ardeau ochii cu lumina lor albă, iar uneori întreaga încăpere se zguduia, ca și cum castelul Kenilworth ar fi fost sub asediu.

Medicul venise să o vadă imediat după ivirea zorilor. Fusese o noapte lungă de crampe și sângerări abundente. Își amintea clar vizita lui, căci el era singurul care îi înțelesese suferința. Femeile sporovăiseră în jurul patului ei și îi oferiseră poțiuni din plante și vin cald cu mirodenii, și chiar se rugaseră pentru ea – de parcă Dumnezeu ar fi vrut să țină în viață o creatură atât de ticăloasă. Dar în momentul în care sosise medicul, le alungase afară ca pe niște găini.

Stătuse lângă ea în tăcere, cu degetul pe gâtul ei, de parcă bătaia prea rapidă a inimii ei ar fi putut să-i dezvăluie adevărata amploare a răului ce o chinuia. Apoi îi pusese două sau trei întrebări, la care ea răspunsese cu buzele amorțite, nerăbdătoare acum să ajungă în brațele morții. Băgând mâna în cufărul lui cu medicamente, acesta scosese o sticluță îngustă cu un lichid verzui și o forțase să îl bea. Gustul fusese oribil, dar ea înghițise până la ultima picătură, sperând că avea să îi grăbească moartea. Îi ridicase apoi cămașa de corp mânjită de sânge, o pipăise între picioare și îi spusese că pruncul era mort.

Cu o expresie sumbră, medicul le chemase înapoi pe celelalte femei. Le ceruse să îi schimbe așternuturile, să întindă stuf proaspăt în jurul saltelei ei și să ardă o lumânare parfumată pentru a împrospăta aerul. Iar de atunci dormise mai confortabil, iar durerea se atenuase încetul cu încetul.

Acum se simțea doar vlăguită și somnoroasă, cu pleoapele grele ca plumbul. Obrajii îi erau încinși de fierbințeală, ca și cum ar fi avut încă febră.

Ușa se întredeschise și văzu făcliile de pe coridor. Cineva intră și închise ușa în liniște, apoi ezită înainte de a se apropia de salteaua pe care zăcea ea, încă neînvelită, prea extenuată și copleșită de fierbințeală pentru a se mișca.

Avea să fie ucisă în pat?

Gândul că va muri nu o alarmă, deși simți un junghi de regret la gândul că nu avea să-și mai vadă vreodată copilașii frumoși, cu obraji catifelați. Dar poate că, odată cu moartea ei, aveau să poată îngropa și rușinea împreună cu trupul ei, permițându-li-se apoi să trăiască și să se căsătorească bine, și să fie utili tronului. În plus, era mai bine să moară acum decât să trăiască dezonorată și în exil, departe de curtea engleză.

Chiar și așa, corpul se opuse resemnării din mintea ei. Când asasinul se așeză lângă ea pe saltea, gura îi scoase un țipăt ușor, iar mâinile i se ridicară într-un gest de apărare.

Era un bărbat. Îi recunoștea parfumul, mirosul de piele și cai…

– Robert!

– Taci! spuse el rapid, prinzându-i mâinile și strângându-le blând. Ești bolnavă. Foarte bolnavă. Nu încerca să vorbești.

– Copilul e mort.

– Știu. Se aplecă și o sărută pe frunte. Am vorbit cu medicul chiar acum, înainte să intru. Spune că ce-a fost mai rău a trecut. Mă auzi, iubita mea? Vei fi bine din nou.

Mintea ei era confuză. Oare doar își imagina vizita lui, atingerea buzelor lui răcoroase pe fața ei?

– Îmi pare rău, reuși ea să spună.

El nu scoase un cuvânt, iar Lettice alunecă din nou în coșmarul ei, în care un asasin se furișa încet în încăpere. Din clipă în clipă, mâna lui ar fi putut să se coboare peste gura ei, smulgându-i viața din trupul fragil.

Oftând, își îngropă fața în pernă. Ce conta? Se săturase de viață, de bărbați. Doar gândul la copiii ei mai avea puterea de a o însufleți.

– Roagă-i pe copiii mei să mă ierte, spuse ea, cu vocea înăbușită în cuvertură, și sărută-i de adio din partea mea.

– Nu, nu! Robert îngenunche lângă pat, apropiindu-și fața de a ei. Mâinile lui o zgâlțâiră, smulgând-o din somnul mortal în care își dorea atât de mult să alunece. Rămâi trează, Lettice! Deschide ochii, iubirea mea, mica mea iubire!

Cum îi spusese?

Își forță pleoapele să se deschidă și îl fixă cu privirea, în lumina lumânării. Era atât de aproape de ea, încât vedea petele căprui din ochii lui triști și foarte întunecați. Întinse o mână pentru a-l mângâia pe obraz.

– Robert, șopti ea, având grijă să nu o audă decât el. N-ar trebui să vii aici. Eu sunt blestemată. Dacă regina ar afla despre vizita ta...

– Naiba s-o ia de cățea, am terminat-o cu ea, răspunse el cu o voce joasă, tremurătoare. M-a jucat destul pe degete. Soțul tău nu poate să trăiască pentru totdeauna. Iar după ce va muri, tu și cu mine ne vom căsători.

– Va trăi mai mult decât mine, mă tem.

– Ba nu va trăi, declară Robert fără să ezite câtuși de puțin. Chiar dacă va trebui să mă ocup personal de asta.

Lettice își simți răsuflarea oprindu-i-se în gât și își dădu seama că avea să leșine, lumea din jur destrămându-se și năpustindu-se asupra ei. Când își reveni și deschise ochii în penumbra încăperii luminate de lumânări, sprijinită de brațele puternice ale amantului ei, își ridică privirea spre fața lui frumoasă și nu găsi nimic acolo în afară de iubire, arzând aprigă și loială în întuneric.

– Te iubesc, reuși ea să spună șters, știind că avea să moară fericită acum, cu acele cuvinte pe buze.

Robert zâmbi și se aplecă să o sărute.

– Și eu te iubesc, îi șopti el. Vocea îi deveni mai puternică, mai limpede. Dar trebuie să te lepezi de suferința asta, Lettice. Regina nu îmi va dicta pe cine să curtez și cu cine să mă căsătoresc, iar dacă soțul tău se va întoarce din Irlanda, vei avea nevoie de toată forța pentru a-l înfrunta.

CAPITOLUL 48

Lucy ridică privirea spre ferestrele înalte, scânteind de lumină, ale apartamentelor reginei, aflate mult deasupra capului ei, și se înfioră.

Focurile de artificii se terminaseră de mult, începuse să bată un vânt rece dinspre nord, iar terenul în pantă al castelului se întindea ostil și întunecat până aproape de malul lacului. Regina probabil se retrăsese la culcare în camerele ei luxoase, însoțită doar de una sau două dintre doamnele ei de companie și, deși gărzile ei personale, care păzeau ușile, era prea puțin probabil să știe că cei care complotau împotriva Maiestății Sale aveau să încerce, poate, să intre în castel chiar în noaptea aceea.

Lucy nu purta pelerină și era încălțată tot cu papucii de curte, prea fini și cu talpa prea subțire pentru a umbla comod pe acea pantă accidentată, plină de urzici, dintre castel și zidurile exterioare. Dar nu avusese timp să își schimbe rochia sau pantofii, și nici măcar să își ia o pereche de saboți de lemn cu care să îi protejeze de noroi. În schimb, își încolăci brațele la piept pentru a se încălzi și speră că nu îi atrăsese pe Tom și pe bietul Will în misterul unei misiuni periculoase.

– Haide, îi murmură Tom la ureche. Nu e nici urmă de jupân Goodluck aici. Ar trebui să încercăm mai departe, dincolo de curtea pentru turniruri.

Lucy ezită, dându-i dreptate lui Tom, și totuși, nedorind să plece. Ridică din nou privirea spre apartamentele reginei ca și cum ar fi putut găsi răspunsul acolo. Poarta din zidul dinspre lac era păzită. Vedea silueta greoaie a paznicului chiar și de la acea distanță și știa că, probabil, mulți alții așteptau înarmați înăuntrul turnurilor de dincolo de poartă. Maiestatea Sa era bine protejată. Atunci de ce i se ridicase părul pe ceafă, iar burta i se contracta, cuprinsă de o spaimă inexplicabilă?

Panta întunecată de deasupra, care ducea, după ce străbăteai terenul accidentat, până la poarta din zidul dinspre lac, nu avea deloc un aer ispititor. De fapt, nu ar fi îndrăznit niciodată să cutreiere pe acolo fără a-l avea pe Tom alături, care să o protejeze. Însă pe acel drum aveau de mers în noaptea aceea.

– Goodluck mi-a spus despre o încăpere aflată de cealaltă parte a acestei porți, zise ea, arătând cu degetul. O încăpere încuiată, a cărei cheie a dispărut. El credea că era importantă, dar nu știa sigur cum le-ar fi putut fi de folos asasinilor. Tom, dacă au cheia de la încăperea aceea și reușesc să treacă de poartă?

– Dar e păzită, uite.

– Paznicii pot fi uciși, șopti ea, înfiorându-se. Sau cumpărați. Merită să aruncăm o privire, cel puțin.

Tom îi susținu intenționat privirea timp de o clipă, apoi dădu din cap.

– Dacă tu consideri că ar trebui să urcăm acolo și să supraveghem poarta, în loc să îl căutăm în continuare pe tutorele tău, atunci exact asta vom face.

– Mulțumesc.

Cu întârziere, Lucy se gândi să îl lase pe băiat în urma lor pe post de santinelă. Era prea tânăr și cu fața prea nevinovată pentru a putea să o apere pe regină. În plus, dacă i se întâmpla ceva, cum avea să mai dea ochii cu tatăl lui, care poate îl căuta chiar în acel moment, pe malul lacului?

– Vrei să ne aștepți aici, Will, îl întrebă ea, arătând spre o scobitură în movilă, unde ar fi putut sta așezat, și să fluieri tare ca să ne avertizezi dacă vezi pe cineva venind încoace?

– Dacă ai dreptate, ar fi mai bine să îl trimitem de aici cu totul, murmură Tom, scrutând în continuare întunericul și vorbind astfel încât să nu îl audă decât ea. De îndată ce își dau seama că e pus de santinelă, îi vor tăia băiatului beregata.

Ei nu îi trecuse prin minte o astfel de posibilitate sumbră.

Cu inima strânsă, îl prinse pe tânărul Will de mână și încercă să îi zâmbească încurajator.

– De fapt, dragul meu, dacă ai putea… Dacă reușești să îl găsești pe jupânul Twist și să îi spui unde suntem, asta ne-ar ajuta cel mai tare acum.

Will se posomorî și îi aruncă o privire peste umăr lui Tom, ca și cum ar fi bănuit că el se afla în spatele acelei cereri.

– Să te părăsesc? Dar dacă ești atacată? S-ar putea să ai nevoie de mine. Băiatul își împinse îndârjit pieptul în afară. Sunt mai puternic decât par.

– Știu, și într-adevăr am nevoie de tine, Will. Dar cineva trebuie să meargă după jupânul Twist și prietenii lui. Găsește-i cât mai repede posibil și adu-i la noi aici, sub apartamentele regale.

– Vei aștepta până mă întorc?

Ea clătină din cap, dorindu-și însă în sinea ei să fi *putut* aștepta până soseau ceilalți. Gândul la riscul pe care și-l asuma era înspăimântător.

– Trebuie să mergem mai departe. S-ar putea ca regina să fie în pericol.

Odată ce băiatul dispăru, traversând în fugă curtea exterioară, Lucy se întoarse și începu să urce cu Tom coasta abruptă. Alunecă puțin pe pământul afânat, ridicându-și fustele albe cu auriu. Se făcea din ce în ce mai frig, iar copacii înalți din jurul lor, cu crengile împovărate de verdeața verii, foșneau amenințători în întuneric.

– Poate că Will are dreptate, îi strigă ea lui Tom în timp ce urcau. Am putea aștepta aici până vin să ne ajute oamenii lui Goodluck. Cu ce putem ajuta, în fond, doar noi doi?

Însă Tom nu o asculta. Un strigăt de „Foc!", „Foc!" izbucnise deasupra lor, la baza apartamentelor reginei. Un clopot de alarmă cu glas înăbușit începu să bată undeva în interiorul castelului. La scurt timp după aceea, doi bărbați apărură în fugă, cu găleți pline cu apă, dinspre Turnul Mortimer, structura de apărare aflată cel mai aproape de malul apei. Paznicii probabil descuiaseră poarta pentru a-i lăsa să intre, căci trecură fără a fi opriți; acum, poarta stătea larg deschisă, iar paznicul dispăruse și el, lăsându-și postul gol.

– Tom! strigă Lucy, agățându-se de brațul lui.

– Îi văd, spuse el sumbru, căci în clipa în care ei se opriseră din urcușul lor abrupt spre zid, trei siluete întunecate se strecuraseră prin poarta nepăzită, cea mai mare dintre ele târându-se în patru labe, ca un animal, cu un lanț la gât.

– Ursul și îmblânzitorul lui!

Brusc, Lucy se opri. Se aplecă în față, îndoită de mijloc, cu respirația tăiată, refuzând să meargă mai departe.

– Oamenii aceia… Pentru numele lui Dumnezeu, aproape nu era în stare să vorbească. Sunt asasinii, știu sigur lucrul ăsta acum. Tom, trebuie să mergem după ajutoare. Jupânul Goodluck…

– Ar putea fi mort, fără ca noi să avem habar. Tom clătină din cap şi îi făcu semn să urce în continuare. După o clipă, ea îl urmă în sus pe panta accidentată, apropiindu-se de poarta deschisă, dar protestând aprins, deşi Tom nu păru să o audă. Se întoarse când aproape ajunseseră în vârf, cu ochii scânteindu-i. E prea târziu să mai mergem după ajutor. În plus, tânărul Will s-a dus să îi spună jupânului Twist unde suntem. Trebuie să îi urmărim pe aceşti bărbaţi şi să îi oprim înainte să ajungă la regină.

– Tu şi cu mine? Singuri şi neînarmaţi?

– Da, dar avându-l pe Dumnezeu de partea noastră, îi aminti el, întinzându-se să o prindă de mână. Degetele lui le găsiră pe ale ei în întuneric şi le strânseră blând. Oricare ar fi numele pe care i-l dai Dumnezeului tău, Lucy, roagă-te acum pentru forţa şi curajul de a merge mai departe. Ce, vrei să te lepezi de îndatoriri doar pentru că ţi-e teamă?

Impresionată de cuvintele lui, Lucy clătină încet din cap.

– Atunci intră pe poartă cu mine, o îndemnă el, ajutând-o să străbată ultimii câţiva metri. Ţinându-se de mână, ajunseră la zidul înalt care separa curtea interioară de cea exterioară şi trecură în grabă pe poarta nepăzită. S-ar putea ca noi să fi fost singurii care i-am văzut şi care ştim că asasinii se află în castel. Se poate să fi reuşit deja să ajungă la regină. Crezi că vreunul dintre ăştia o să ne ajute?

Arătă spre uşa larg deschisă a magaziei, din care se revărsa deja un fum gros, urât mirositor. Prin strălucirea roşiatică lividă a flăcărilor din interior, Lucy desluşi siluete de bărbaţi alergând încolo şi încoace, fără îndoială încercând să salveze cele mai preţioase dintre lucrurile reginei, înainte ca acestea să ia foc. Cineva strigă: „Apă!", şi sunetul reverberă între zidurile de apărare, alăturându-se dangătului scos de clopotul de alarmă, care bătea acum energic, trezindu-i pe cei care se retrăseseră deja la culcare.

Înţelese la ce se referea Tom, privind acea scenă haotică. Care dintre paznicii de acolo, scoşi din minţi de spaimă cu gândul la consecinţele unui incendiu în magazia Maiestăţii Sale, şi-ar fi găsit răgaz câteva minute să vină şi să caute primprejurul castelului... ce anume? Un urs de circ şi pe îmblânzitorul lui? Un asasin al cărui chip nu îl văzuse nimeni vreodată?

– Nu, consimţi ea în şoaptă şi se întoarse să urce mai departe panta, în întuneric.

Cu o mână sprijinită pe cuţitul de la centură, Tom îşi croi drum printre tufişuri, în timp ce Lucy se chinui să îl urmeze, crengile sălbatice de stejar agăţându-se în mânecile şi fustele ei brodate. O pală de vânt făcu frunzişul să tremure şi să foşnească ameninţător şi, preţ de o clipă, se temu că era cineva acolo, privind-o din spatele crengilor groase.

Tom scoase o înjurătură feroce, scrutând întunericul bătut de vânt. Ridică braţul şi arătă în faţa lui spre o pată de întuneric joasă, dreptunghiulară, profilându-se pe gresia roşcată a zidurilor castelului.

– Priveşte!

– Ce e? Ajunse lângă el, mijindu-şi ochii în încercarea de a desluşi ceea ce văzuse Tom. Aia e o uşă?

El o prinse de braţ când trecu pe lângă el şi clătină din cap.

– Stai, s-ar putea să fie cineva dincolo de ea.

– Şi cui îi e frică acum?

Tom rămase nemişcat pentru o clipă, căutând în minte diverse căi de a acţiona, în timp ce îşi scoase pumnalul din teacă.

– Vreau să rămâi aici până sosesc ceilalţi, spuse el pe un ton ferm. Eu am să intru pe uşă, să văd unde duce.

– Cum adică, să aştept aici şi să mă aleg şi eu cu beregata tăiată?

– Vino cu mine atunci, acceptă el ezitant, cântărind în palmă pumnalul, cu un aer fioros întipărit pe chip. Stai aproape de mine şi, dacă strig, fugi.

Împinse uşa masivă, cu ţinte negre, din zidul castelului, iar aceasta se deschise uşor, semn că fusese lăsată descuiată de cel care intrase pe ea mai devreme. Privind peste umărul lui, la început Lucy nu văzu nimic în afară de întuneric, apoi desluşi o pâlpâire palidă de lumină la capătul îndepărtat al încăperii. Aplecându-se cât de mult putea, se strecură după Tom prin uşa îngustă şi ajunse în încăperea aflată în spatele ei. Un mic felinar fusese aşezat într-un alcov, iar la lumina acestuia reuşi să desluşească o deschizătură în tavanul înalt de deasupra lor şi scânteierea fantomatică a unei frânghii atârnând din gaura ei întunecată.

Sărind de pe prag, care era mai înalt decât podeaua încăperii, se ciocni de silueta rigidă a lui Tom.

Dezechilibrându-se, Lucy se clătină într-o parte şi aproape căzu peste o grămadă de cufere goale ce zăceau împrăştiate pe podeaua de pământ; lemnul era atât de putrezit, încât piciorul ei trecu

direct printr-unul dintre cufere, făcând-o să țipe când simți durerea ce îi cuprinse glezna.

Un răget furios răsunând din umbră o făcu să-și recapete echilibrul.

– Lucy, fugi!

Auzind strigătul de avertizare al lui Tom, își smuci piciorul și și-l eliberă, brusc alarmată, după care se retrase lângă zidul jilav, acoperit de licheni. În fața lor, în încăpere, se afla un munte de carne întunecat și sălbatic, care bloca lumina difuză proiectată de felinar. Preț de o clipă, Lucy căscă ochii la monstru, fiind atât de înspăimântată, încât aproape i se tăie respirația.

– Sfântă Fecioară, apără-ne! șopti ea și își făcu semnul crucii.

De-abia când demonul se mișcă, ridicându-se și întinzându-și în față labele cu gheare amenințătoare în vârf, își dădu seama cu cine aveau de-a face – nu era o creatură din coșmarurile copilăriei ei, ci ursul de circ al italianului.

Tom se năpusti în față cu un strigăt, învârtindu-se fulgerător în jurul siluetei greoaie a ursului, în încercarea de a-i distrage animalului atenția de la ea. Ursul negru se întoarse, dând cu laba spre Tom și scoțând un nou răget furios.

Brusc, o față smeadă apăru în dreptul deschizăturii din tavan. Ridicând privirea, Lucy îl recunoscu pe îmblânzitorul de urși. Fără să ezite, bărbatul bărbos coborî pe funie și ateriză cu o bufnitură pe podeaua de pământ.

Cu spatele lipit de zid, Lucy scoase un strigăt de avertizare pentru Tom, care era prins într-un joc mortal de urmărire cu ursul. Dar înainte ca Tom să apuce să se îndepărteze de ghearele animalului, italianul scoase un pumnal curbat dinăuntrul pliurilor pelerinei și se năpusti asupra lui Tom.

– Fugi după gărzi! îi strigă Tom în timp ce se aruncă în față, făcându-l pe italianul bărbos să facă rapid un salt în spate.

Lucy aruncă o privire în urma ei, spre ușa îngustă, întrezărind o scânteiere de lumină înecată în fum pe coasta acoperită cu iarbă de afară. Apoi, își înălță privirea spre deschizătura neagră din tavan și spre frânghia solidă ce încă atârna aproape până la podea. Îmblânzitorul de urși rămăsese probabil în coada grupului, pentru a păzi calea de ieșire. Ceea ce însemna că altcineva era asasinul – și se afla deja acolo sus, în apartamentele regale. Fără îndoială că trecuse neobservat, grație focului care fusese aprins intenționat în magazia reginei.

Fără a sta să reflecteze la ceea ce avea de gând să facă, Lucy fugi în față și sări după frânghie. Nu reuși să o prindă și scoase un țipăt disperat, împiedicându-se și căzând în genunchi.

Încruntat, italianul smead la față se întoarse în direcția ei.

În aceeași clipă, Tom se năpusti din nou în față, prinzându-l pe bărbat cu garda jos și tăindu-i pelerina.

Lucy se dădu în spate câțiva pași, își prinse fustele sub cingătoarea care îi cuprindea talia, apoi, luându-și avânt, sări din nou, încercând să ajungă mai sus decât înainte. De data aceasta reuși să se agațe de frânghie și se trase în sus pe ea, amintindu-și cum să-și folosească propria greutate, cu mâinile așezate pe rând una deasupra celeilalte, până ajunse să prindă frânghia între picioare și să urce mai ușor pe ea. Tot corpul o durea teribil, palmele o usturau de la asprimea frânghiei, dar își ațintă privirea asupra deschizăturii întunecate din tavan și continuă să se cațere.

Din întunericul de dedesubt, Lucy auzi din nou răgetul furios al ursului, apoi distinse glasul lui Tom care striga și înjura violent.

Inima ei aproape explodă la auzul acelui strigăt. Fusese oare Tom rănit?

Nu îndrăzni să se oprească și să privească în urmă. Ajungând la trapa din tavan, Lucy își îndoi un genunchi și se sprijini în el de rama prăfuită. Când ridică și celălalt picior, auzi un pârâit teribil care îi dădu de înțeles că își sfâșiase fusta brodată cu aur. Ajunsă pe podeaua de lemn ce se afla în prelungirea trapei, se întinse pe jos pentru o clipă, gâfâind de extenuare.

Apoi, se forță să se ridice în capul oaselor și, cu respirația tăiată, cercetă încăperea mică și întunecată. Era o altă cameră de depozitare fără ferestre, în care pe podea păreau să se afle doar cufere și butoaie de lemn, iar pe rafturi, vrafuri de pături de lână. Ușa, întredeschisă, se afla la doar unu-doi metri depărtare, iar prin deschizătură se zărea lumina unei făclii.

Se aplecă peste gaura care se căsca în podea și strigă numele lui Tom, vocea ei bizar de răgușită răsunând cu ecou în spațiul îngust.

Nu primi nici un răspuns. Rămase cu privirea ațintită în jos preț de încă o clipă, dar nu văzu decât o vagă umbră de mișcare în umbrele adânci de dedesubt. Apoi își aminti misiunea ei.

Regina! Trebuia să alerteze gărzile!

Lucy porni împleticindu-se spre ușă, cu rochia sfâșiată, în timp ce inima îi bubuia în piept, iar brațele și picioarele o dureau teribil de la urcare, și o deschise larg. Camera dădea pe un coridor întunecat și îngust, având la celălalt capăt un zid gol, cu o ușă țintuită

masiv. O găsi descuiată și intră, ajungând într-o altă magazie întunecată, de data aceasta atât de aglomerată cu lăzi și cufere vrăfuite până în tavan, încât se văzu nevoită să se cațere peste teancurile ce se legănau pentru a ajunge la deschizătura acoperită cu perdea din peretele opus. Perdeaua fusese dată puțin la o parte, iar prin ea, Lucy văzu o lumină mai puternică de făclii și podeaua strălucitoare, lustruită a aripii rezervate reginei.

Ezitând în spatele draperiei, auzi strigăte de „Foc!" și „Apă!" în depărtare, vocile răsunând prea de departe pentru a-i fi de ajutor. Trebuia să-și continue drumul de una singură.

Lucy trase aer în piept, apoi se forță să se strecoare pe lângă perdea, ieșind în lumină.

Pe palierul din fața apartamentelor, la câțiva metri depărtare unul de celălalt, în lumina pâlpâitoare a făcliilor, zăceau cadavrele a două gărzi prăbușite lângă perete, unul din bărbați având o tăietură mare la gât, celălalt ținându-și capul într-un unghi ciudat, cu gâtul vizibil frânt.

În spatele lor, ușile duble ale anticamerei stăteau larg deschise și nepăzite.

Ținându-și respirația, Lucy se aplecă să ia cuțitul de la cingătoarea unuia dintre tineri, ignorând sângele care i se prelinsese pe degete. Apoi, pășind încet, trecu peste celălalt cadavru și intră în apartamentele reginei.

CAPITOLUL 49

Ultima făclie, care sfârâise și se stinsese, fusese aruncată în pârâul de lângă el. Goodluck simțea încă în gură gustul acru al rămășițelor acesteia când ieși din apă, încercând să respire ca un pește scos pe uscat. Fu aproape recunoscător pentru durerea usturătoare din plămâni, care îi dovedea că era încă viu. Acum nu avea timp să se gândească decât la cum să *supraviețuiască*.

Capacitatea de a se concentra îi dădu însă alte bătăi de cap. Cel mai ușor pentru el ar fi fost să spună tot ce știa, sperând să aibă parte de o moarte rapidă. Însă Anglia aștepta mai multă loialitate din partea lui, și avea și el mândria lui.

– De ce ne urmăreai? Întrebările se succedară într-o engleză rapidă, stâlcită, neîntrerupt, special pentru a-l pune în dificultate și a-l deruta. Cine este stăpânul tău? Numele tău care este?

Goodluck se înecă, încă gâlgâind, și scuipă o gură de apă ce îi udă italianului cămașa.

Alfonso – cum îl strigase îmblânzitorul de urși – înjură aprig în propria limbă. Cu o mână de fier, îl împinse pe Goodluck înapoi cu capul în pârâul rece și îl ținu acolo.

Goodluck se chinui să rămână calm, să nu se împotrivească apei ce se învolbura în jurul lui, amenințând să îl copleșească. În scurt timp nu avea să mai poată refuza să răspundă. Orice om avea niște limite, iar el se apropia rapid de ale lui.

Încercând să evite adevărul, se concentră pe întrebările la care putea să răspundă cât mai inocent, recitându-le în minte, conștient de faptul că în scurt timp avea să fie nevoit să vorbească.

– Numele tău, cine e?

„Goodluck, numele meu e Goodluck."

Odată ce o persoană ceda în fața torturii și începea să vorbească, mărturisindu-și numele și cele mai simple detalii legate de

el, atunci era momentul în care anchetatorul trebuia să insiste cel mai tare, căci atunci era cel mai probabil ca un om să se trădeze și să își trădeze prietenii.

– Stăpânul tău?

„Robert Dudley, conte de Leicester."

Până și în gând se feri să pomenească numele adevăratului său stăpân. Walsingham. Nu avea voie nici măcar să se gândească la el. Era din Warwickshire, nu din Londra. Era unul dintre oamenii lui Leicester, un simplu soldat dintr-un sat liniștit din Warwickshire. Un fiu al pământului. Părinții lui munciseră toată viața lor pe ogoare. Era o greșeală teribilă. Nu era nici un spion.

– De ce urmărești?

„Am venit în pădure să mă ușurez și am auzit un animal ciudat. Am fost curios. Apoi, am văzut..."

Mâna agresorului i se înfipse în păr, trăgându-l înapoi într-un întuneric gros, ce îi zdrelea plămânii, după care asediul necruțător al întrebărilor continuă:

– Cine ești?

– Goodluck, reuși el să spună, cu gura plină de apă și de buruieni, înăbușindu-și reflexul de vomă. Goodluck.

Din nou, o voce guturală strigă:

– E același răspuns. Bagă-l înapoi!

O, nici ea nu era proastă, femeia care rămăsese să îl ajute pe Alfonso la interogatoriu. Nu se putea compara cu cea care mânuia atât de bine cuțitul, dar era la fel de sălbatică, o creatură mai bătrână, cu șolduri rotunde, apropiindu-se de treizeci de ani, ai cărei ochi împietriți și limbă barbară făceau rotunjimile ei femeiești complet neatrăgătoare.

Înfigându-și piciorul în ceafa lui, femeia cu voce aspră îl împinse pe Goodluck în apa întunecată aproape până la piept.

Goodluck se zbătu, prea obosit pentru a mai face pe eroul, devenind mai dispus să vorbească. Dar nu putea să își trădeze prietenii. Mai bine să îi lase să îl înece. Deși cei doi aveau să-și facă pe deplin plăcerea cu el înainte de a-l ucide.

Ochii i se bulbucară. Simți presiunea crescând în spatele lor, ca și cum i-ar fi fost împinși în afară din interiorul craniului. În gât i se pusese un nod, iar plămânii îi erau în flăcări. Tânjea să deschidă gura, să lase apa să îi năvălească în gât. Nu mai putea să reziste. Nu mai avea nici un nume, nici un gând, doar această nevoie de a respira. Gura i se deschise larg ca un arc eliberat și înghiți lacom,

sorbindu-și moartea în timp ce se adăpa din pârâul rece, cu pieptul pârâindu-i și cu membrele cutremurate de convulsii repetate, violente, urmate brusc de întregul corp.

Femeia își luă piciorul de pe capul lui, iar acesta reveni imediat la suprafață, ca un dop. Recunoscător că era încă în viață, trase adânc aer în piept și vomită în pârâu – fără a se mai stăpâni de data aceasta. Femeia râse și se îndepărtă, făcând în italiană câteva comentarii batjocoritoare la adresa bărbăției lui Goodluck.

– De ce ne privesc oamenii tăi? întrebă ea. Vorbește și salvează-te!

Goodluck se luptă cu impulsul plăcut, tentant, de a le spune celor doi tot ceea ce știa, de a se goli de toate acele informații secrete, ascunse, pe care le doreau ei – adevăratul lui nume, numele stăpânului său, locurile în care spionase anul acela, numele tuturor bărbaților cu care lucrase vreodată.

– Am venit în pădure... când am auzit...

– Minciuni, doar poveștI! șuieră femeia. Nu-l crede, uită-te la el. Ăsta știe mai multe decât spune. E timpul să îl tai, Alfonso. Taie-l până vorbește.

Goodluck încasă o lovitură violentă din spate și ar fi căzut din nou cu capul în apă, având mâinile legate la spate, însă umărul i se izbi de mal și îl făcu să se răstoarne pe o parte, lipit de o piatră tăioasă. Căzu într-o poziție nefirească, pe jumătate întors pe spate.

Apoi auzi o plescăitură.

Alfonso înjură în barbă și îngenunche lângă el pe malul noroios, băgând stângaci mâna în apă.

Neghiobul neîndemânatic scăpase ceva.

Cu un efort, Goodluck își coborî privirea pentru a studia cârlionții din barba tânărului, paloarea feței lui fiindu-i scoasă în evidență de ochii și de părul de culoare închisă. Timp de o clipă se trezi gândindu-se la Lucy, al cărei păr negru și aspru era mereu ascuns sub o bonetă modestă, în ultima vreme, și și-o aminti în copilărie, alergând liberă prin grădina surorii lui, cu părul ei desfăcut și ciufulit încadrându-i chipul. Cum o făcuse să râdă fugind după ea.

Fu copleșit de regrete, iar pieptul i se umplu de lacrimi pe care nu le putea vărsa. Sperase să o vadă pe Lucy căsătorită cu un bărbat bun și să o știe fericită și mulțumită, să își facă datoria de tată față de ea. În schimb, avea să moară în noaptea aceea de mâna unui tânăr neghiob, fără să ajungă vreodată să îi cunoască pe copiii ei.

Încheieturile mâinilor lui, trăgând frânghia în sus și în jos peste piatra tăioasă de sub el, i se păreau puțin mai îndepărtate acum, nemaifiind legate atât de strâns.

Apoi, Alfonso se aplecă din nou deasupra lui în genunchi, întorcându-se spre el, cu buzele curbate într-un zâmbet rece. În mână ținea un cuțit ud, ce scânteia în lumina stelelor.

– Hai să terminăm acum cu povestea asta.

CAPITOLUL 50

Elisabeta îngenunche să-și spună rugăciunile, ținându-și bărbia în piept și mâinile împreunate în fața ei. În dreapta reginei, lady Mary oftă profund, iar Helena, tânăra de origine suedeză, care nu fusese niciodată adepta ritualurilor religioase prelungi, se foi nerăbdătoare. Elisabeta însăși nu era prea dornică să petreacă mult timp comunicând cu Domnul, dar încă nu se simțea pregătită să meargă la culcare. De fapt, se temea că o aștepta o noapte lungă, plină de frământări; mintea îi era prea încinsă de gânduri pentru a putea dormi, întorcând neobosită pe toate părțile evenimentele din ziua respectivă, chiar și în momentul în care era supusă ritualului de seară. Doamnele ei îi trăseseră peste cap o cămașă de noapte, îi periaseră peruca până ce o făcură să strălucească și îi curățaseră vopseaua albă de pe față și de pe gât.

Dincolo de înaltele ferestre plumbuite, vântul începuse să urle în jurul castelului, devenind tot mai puternic cu fiecare clipă ce trecea. Auzi strigăte îndepărtate și sunetul unui clopot bătând undeva jos în incinta castelului.

Elisabeta se înfioră, lovită pe neașteptate de un curent rece. Ceremonialul de dezbrăcare durase aproape două ore istovitoare. Rochia grea necesitase intervenția mai multor femei pentru a fi desfăcută și dată jos bucată cu bucată, apoi peruca ei încărcată de perle refuzase să se desprindă de suporturile ce o fixau de vastul guler plisat, de un alb imaculat. Și-ar fi dorit ca doamnele ei să se fi gândit cel puțin să îi acopere capul cu o scufie, înainte de rugăciune.

Discret, Elisabeta deschise ochii și se uită în jur. Scufia albă de dantelă se afla pe pat, la câțiva metri distanță, așteptând-o până avea să își încheie ritualul de închinare.

– Lady Mary, murmură ea, închizând ochii din nou, cu mâinile împreunate a rugăciune, adu-mi scufia.

Auzi un foşnet în dreapta ei, sunet de paşi în papuci pe scândurile scârţâitoare ale podelei, apoi două mâini moi îi aranjară scufia pe cap, legându-i blând panglicile albe, cu o fundă, sub bărbie.

– Maiestate, şopti lady Mary cu respectul ei caracteristic, apoi se lăsă din nou în genunchi în spatele ei.

De-abia apucă Elisabeta să înceapă să reflecteze posacă la evenimentele mai puţin plăcute de pe malul lacului, la refuzul ticăloasei fete maure de a i se supune, când un zdrăngănit puternic şi un ţipăt înăbuşit răsunând din apartamentul privat o făcură să ridice capul din nou, lăsându-şi mâinile să îi cadă pe lângă corp.

Mary şi Helena săriseră imediat în picioare, poziţionându-se de-o parte şi de alta a reginei, pentru a o apăra. Deşi nu îşi imagina ce credeau ele că ar fi putut să facă în faţa unui atacator.

Elisabeta le făcu semn celor două femei să o ajute să se ridice, apoi îşi puse un deget la buze şi o trimise pe Helena să investigheze cu precauţie. Tânăra femeie ezită în faţa uşii masive, ascultând zgomotul unei lupte de dincolo de aceasta, apoi strigă, cu voce nesigură:

– Căpetenie a gărzilor?

Nu primi nici un răspuns.

– Uşa de la cameră e încuiată? întrebă regina.

Lady Mary clătină din cap. Îşi duse stângace mâna la cingătoare şi ridică în aer cheia.

– Nu încuiem uşa decât după ce vă urcaţi în pat, Maiestate, răspunse ea în şoaptă.

– Încuie-o acum!

Mary dădu din cap şi se grăbi să încuie uşa ce dădea în apartamentul privat.

Înainte să apuce să ajungă la ea însă, uşa se deschise larg şi o siluetă scundă, înfăşurată într-o robă întunecată, se opri în prag. Cu o expresie sumbră pe chip, aruncă o privire sălbatică prin încăpere, apoi începu să înainteze spre cele trei femei, ţinând în mână un pumnal lung, scos din teacă, încă lucind de sângele victimei de dinainte.

Lady Helena ţipă după gărzi să vină repede, ţinându-şi spatele drept, cu vocea tremurându-i de furie.

Elisabeta păstră tăcerea. Ar fi putut să-i spună doamnei de companie că bărbaţii care stătuseră de pază la uşile ei erau deja morţi, altfel asasinul nu ar fi reuşit să pătrundă atât de departe în apartamentele regale.

Lady Mary se puse în faţa reginei. Degetele ei încărcate de bijuterii tremurară când căutară crucea pe care o purta la gât. Chiar şi aşa, dădu dovadă de un calm neclintit în faţa morţii.

Îşi ridică bărbia.

– N-ai să treci de mine, nelegiuitule. Acesta este dormitorul reginei.

Asasinul cu ochi întunecaţi se opri şi le studie pe fiecare dintre doamne, ca şi cum ar fi încercat să decidă care dintre aceste femei, toate în cămăşi de noapte şi cu bonete din dantelă, era regina Angliei.

De-abia în acel moment observă Elisabeta că fiinţa ce intenţiona să o ucidă, în ciuda pumnalului mânjit de sânge şi a hainelor bărbăteşti, era femeie.

Un val de indignare şi furie se ridică în ea şi ţipă:

– Să nu îndrăzneşti să mai faci un pas spre noi, ticăloaso!

Femeia, dacă putea fi descrisă astfel, îşi dezgoli dinţii într-un rânjet şi îşi trecu pumnalul în cealaltă mână, cu ochii negri aţintiţi asupra lui lady Mary.

Helena, ingenioasă ca întotdeauna, veni în spatele Elisabetei aducând pe braţe o manta tivită cu blană şi zăbovi îndelung, drapându-i-o ceremonios pe după umeri.

– Am deschis pasajul din fundul camerei, îi şopti ea la ureche, şocând-o pe Elisabeta cu faptul că ştia despre uşa secretă pe care Robert o folosise adesea pentru a intra şi a ieşi din dormitorul ei. Mary şi cu mine o vom ataca, iar Măria Voastră trebuie…

– Maiestate!

O altă femeie apăruse împleticindu-se în pragul uşii, fluturând şi ea un cuţit şi cu sângele şiroindu-i dintr-o tăietură adâncă de pe obraz.

Era Lucy Morgan.

– Gărzile Voastre sunt moarte, icni Lucy. Îmi pare rău, Maiestate. Am încercat să o opresc, dar a fost prea puternică pentru mine.

Cu un şuierat plin de frustrare, femeia se întoarse şi se năpusti asupra lui Lucy, cu pumnalul ridicat. Părea neîndoielnic faptul că avea să o ucidă. Însă Lucy reuşi cumva să se ferească de cuţitul asasinei. Acum stătea sprijinită de cadrul uşii, părând gata să se prăbuşească, şi în clipa următoare sări într-o parte, mişcându-se cu o viteză uluitoare. Ucigaşa se repezi din nou asupra ei, sfâşiindu-i lui Lucy zgomotos mâneca rochiei. Dar, iarăşi, aceasta se mişcă atât de rapid, ca şi cum ar fi dansat pentru regină, încât atacatoarea ei nu reuşi să o prindă. A treia oară, însă, Lucy fu mai

puțin norocoasă. Cuțitul îi atinse mâneca rochiei în dreptul umărului, tăind cusăturile și crestându-i pielea.

Lucy țipă de durere și de consternare, scăpându-și cuțitul, și căzu în genunchi, în timp ce o pată roșie începu să i se întindă pe umăr.

Asasina îi întoarse spatele, arătând, prin acest gest disprețuitor, cât de puțin se simțea amenințată de acea fată. Studiind-o din nou pe Elisabeta cu ochii ei negri, îngustați, prinse mai strâns între degete pumnalul lung și se lăsă pe vine, pregătită de atac.

Atunci, lady Mary întinse brațele larg.

– Mai întâi trebuie să mă ucizi pe mine, insistă ea, vocea ridicându-i-se într-o notă de isterie. Și nu am să te las s-o faci prea ușor.

– Dacă asta dorești...

Când asasina porni hotărâtă spre lady Mary, Lucy Morgan se ridică greoaie în picioare și se aruncă violent asupra femeii, făcând-o să-și piardă echilibrul și căzând amândouă late pe podea. Pumnalul zbură din mâna asasinei, lovindu-se cu un zdrăngănit de un dulap. Un sfeșnic aurit mare se răsturnă în urma impactului, iar lumânarea aprinsă căzu pe covorul de lână de dedesubt, dându-i foc.

Helena își prinse poala cămășii de noapte și trecu în grabă pe lângă femeile care se luptau pe podea, pentru a ridica sfeșnicul căzut. Dar era prea târziu. Flăcările mușcaseră deja din covor și se îndreptau spre draperiile încărcate de broderii din jurul patului, trosnind amenințător. Acum, fumul începu să se ridice în aer, învăluind totul în cenușiu.

– La mine, Maiestate! Lady Mary o trase pe Elisabeta la adăpost, în fundul încăperii, cu o sclipire războinică în ochii ei de obicei sumbri. Vă rog să nu vă temeți. Lady Helena și cu mine nu vom permite să vi se facă vreun rău.

Fumul și mirosul de lână arsă invadară dormitorul regal, iar Elisabeta începu să tușească violent, aproape nereușind să respire. Mary își dădu jos fesul dantelat de pe cap și i-l întinse, pentru ca Elisabeta să și-l poată pune la gură. Helena încerca să înăbușe focul călcând pe flăcări cu picioarele încălțate doar în papuci, biata fată curajoasă strigând:

– Ajutor! Foc!

Asasina o împinse pe Lucy deoparte și se ridică în genunchi, căutându-și din priviri pumnalul. În ochi îi scânteia o furie rece.

– Vei muri, Elisabeta, târfă bastardă a Angliei, șuieră ea în italiană. Degetele ei se închiseră pe mânerul subțire al pumnalului,

iar în voce i se strecură o notă de triumf. Dumnezeu îmi călăuzește mâna în noaptea asta. Privește, asta e moartea ta.

Din spatele ei, o strălucire luminoasă de auriu coborî prin aerul sufocat de fum, iar asasina căzu, făcând ochii mari de surpriză.

Lady Helena se opri lângă corpul nemișcat și studie sfeșnicul însângerat din mâna ei ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci. O studie pe asasină, apoi ridică o privire năucită spre chipul Elisabetei.

– Cred că e moartă, Maiestate.

Elisabeta îi dădu voie lui lady Mary să o conducă pe lângă corpul frânt al asasinei pentru a ajunge în apartamentul privat. Acea încăpere vastă, cu tavanul înalt, era mai puțin năpădită de fum decât propriul ei dormitor. Putu să lase jos fesul pe care îl ținea la gură și să respire din nou aer curat. Cine o trădase astfel încât îi permisese acestei asasine italiene să ajungă până în apartamentele ei regale? Capul trădătorului trebuia înfipt într-o suliță în fața porții castelului, își spuse ea.

Dar chiar în timp ce reflectă încântată la această idee, Elisabeta își dădu seama că nu voia ca lumea să știe cât de vulnerabilă era în fața unui atac.

Din nou, se întâmplase din nou!

Apoi, Robin apăru brusc în încăpere, palid la față. Îngenunche în fața Elisabetei, strângându-i mâinile, și o imploră să îl ierte că nu împiedicase atacul asasinei.

– Maiestate, n-aș fi vrut în ruptul capului să se întâmple asta. I-am prins pe o parte din conspiratori și am trimis călăreți după cei care au fugit. Vor plăti pentru faptele lor, prin tortură și moarte, atât ei, cât și cei care vor fi descoperiți că i-au ajutat. Favoritul ei îi ținu mâinile strâns într-ale lui, nelăsând-o să și le retragă, apăsându-și buzele calde pe pielea ei. Mă voi ocupa ca fiecare dintre câinii ăștia să fie călcați în picioare și sfâșiați în bucăți, pentru trădare.

– N-ai decât să îi sfâșii în bucăți dacă dorești, dar nu voi permite să se vorbească despre asta peste hotare, insistă Elisabeta. Le vom da catolicilor noi speranțe, dacă îi lăsăm să afle cât de puțin a lipsit să fiu ucisă de creatura aceea.

Fumul gros și otrăvitor continua să se reverse din dormitorul ei distrus, iar Elisabeta se trezi forțată să plece din apartamentele regale, mânată de un cârd de doamne de companie în cămăși de noapte albe – înconjurate acum de gărzi solide și înarmate – și mutată într-o cameră ce îi fusese pregătită în grabă. Îi fusese adusă

o carafă de vin, iar patul simplu îi era acoperit cu așternuturi curate.

– Unde e Lucy Morgan? se gândi ea să întrebe ostenită, în timp ce doamnele ei o îmbrăcară într-o cămașă de noapte curată, dar nimeni nu părea să știe. Îi spuse lui lady Mary să îi așeze scaunul lângă fereastră și se instală acolo, cu nervii zdruncinați, știind că nu avea să poată dormi. A fost grav rănită? Fata a dat dovadă de un mare curaj în noaptea asta. Trebuie răsplătită.

Helena făcu o reverență și îi oferi o cupă de vin.

– Să trimit după Lucy Morgan, Maiestate?

– Poate să aștepte până mâine. Să-i fie îngrijite rănile întâi. În noaptea asta trebuie să mă văd cu Walsingham. Deși îmi închipui că deja urcă la mine. Îi zâmbi Helenei. Dar și tu ai fost curajoasă, Helena. Îți datorez viața mea. Acest lucru nu va fi uitat.

– Mi-am făcut doar datoria față de Maiestatea Voastră, spuse Helena umilă, și se trase un pas în spate, ținându-și capul plecat.

– Într-adevăr. Zâmbetul Elisabetei păli. Își coborî privirea asupra cupei de vin. Mă tem că nu toți supușii mei sunt atât de loiali, Helena.

CAPITOLUL 51

Tușind și aproape orbită de fum, Lucy se rostogoli de pe spate în patru labe.

Asasina zăcea alături într-o băltoacă întunecată de sânge, uitându-se direct la ea prin pâlpâirea lacomă a flăcărilor, cu colțurile gurii moi întoarse în jos.

Lucy se holbă la ea, înfiorându-se la vederea dușmanului ei de moarte, cu fiecare mușchi din corp tensionat pentru o nouă luptă. Apoi, cu întârziere, văzu pelicula mată ce îi acoperea ochii și își dădu seama că femeia era deja moartă. Se bucură atunci, amintindu-și cum se luptaseră în anticameră, cum încercase să o dezarmeze pe asasina ascunsă sub capișon, descoperind, când gluga acesteia căzuse pe spate, o coamă de păr negru și fin.

O femeie!

Lucy aproape plătise cu viața pentru acea secundă de surprindere. Se ridică în genunchi, pipăindu-și cu o mână tremurătoare rana de la umăr. Din fericire nu era atât de gravă cum se temuse. Nu mai sângera aproape deloc, provocându-i doar o durere ascuțită, sfâșietoare, când se ridică nesigură în picioare.

Un vacarm de voci agitate răsună din apartamentul privat, însoțit de sunet de pași alergând.

– Maiestate?

Lucy porni încet spre ușă, sprijinindu-se de perete.

Câteva gărzi apărură la ușă, dar abia o băgară în seamă. La porunca fermă a căpitanului lor, luară pe sus cadavrul asasinei și se îndreptară spre ieșire, pe jumătate târându-l, pe jumătate purtându-l pe brațe. Capul femeii căzuse dezagreabil într-o parte, lăsând o dâră de sânge pe stuful de pe podea, cu gura deschisă larg acum, cu ochii încă privind în gol.

În timp ce Lucy era martora acestui spectacol oribil, cu picioarele tremurându-i, unul dintre soldați, un bărbat corpolent purtând

însemnele casei Leicester, o prinse de umăr și o împinse cu asprime într-o parte.

– Dă-te din drum, fetițo!

– Vă rog, unde e regina?

– Ce te interesează pe tine? Bărbatul se răsuci pe călcâie și își coborî privirea spre ea, mijindu-și ochii. Ea își aminti brusc de soldatul care lăsase poarta din zid nepăzită, silueta lui greoaie apărându-i la suprafață din bezna memoriei. Acesta se aplecă mai aproape, respirația lui împuțită suflându-i fierbinte în față. Vezi-ți de treaba ta, fetițo, și întoarce-te în camera servitoarelor. Nu au ce căuta aici de-alde tine.

– Blount!

Cu o față posacă, soldatul îi întoarse spatele, schițând un salut vag către căpitanul care îl strigase și porni grăbit în urma celor care duceau cadavrul.

Preț de câteva clipe, căpitanul o măsură și el din cap până în picioare, observându-i rochia însângerată, și o expresie bănuitoare i se așternu pe chip. Apoi, cu o oarecare ezitare, îi făcu semn să meargă după ceilalți.

– Ar fi bine să mergi jos și să îți îngrijești rănile. Să nu te gândești să o tai pe undeva, însă. S-ar putea să fii chemată la interogatoriu, așa că rămâi în aripa femeilor până trimite cineva după tine. După aceea adăugă cu brutalitate, văzând-o că ezita: Ei bine, fă ce ți-am spus, fetițo! Dacă nu ai nimic de ascuns, nu o să-ți facă nimeni nici un rău.

Lucy își spuse că nu avea de ales și ieși în urma mulțimii ce se scurgea încet pe ușile anticamerei, iar de acolo, pe palierul de la etajul respectiv, ținându-și mâna încleștată pe umăr pentru a mai atenua din durere. Regina nu se vedea pe nicăieri, și nici vreuna dintre cameristele sau doamnele ei de companie. O parte dintre curtenii care veniseră să caște gura la întreaga agitație erau încă în cămăși de noapte și scufii, tremurând din cauza curentului puternic ce venea dinspre scări.

Lucy se strecură neobservată printre curtenii ocupați cu șușotitul, însă nu o luă pe scările ce duceau la etajul inferior, așa cum i se poruncise. În schimb, se trezi întorcându-se pe coridorul îngust spre magazia întunecată, a cărei ușă rămăsese întredeschisă, și de acolo spre gaura largă din podeaua acesteia. În locul acela de dedesubt îl văzuse ultima dată pe Tom, luptându-se cu ursul și cu îmblânzitorul acestuia în timp ce ea se cățăra pe frânghie.

Îngenunchind pe marginea trapei, se aplecă în față și scrută întunericul înspăimântător de jos.

– Tom? șopti ea.

Sunetul numelui lui reverberă între pereții jilavi de dedesubt.

Lucy știa ce avea de făcut, dar nu voia să se miște. Era rănită, capul o durea de parcă era gata să-i explodeze și era speriată. Ce avea să găsească acolo jos? Cadavrul prietenului ei? Ursul negru cu ghearele și colții lui mortali? Sau poate o parte dintre compatrioții asasinei, așteptându-și prietena înainte să fugă?

Lucy își suflecă fustele, căută pe pipăite frânghia care știa că era încă acolo, își trecu ambele picioare peste marginea găurii și coborî în beznă.

Ursul zăcea pe spate, mort, chiar lângă zidul castelului, cu trupul deja înțepenit plin de răni la gât și pe burtă, cu sângele lui negru îmbibând pământul. Preț de o clipă, Lucy se uită lung la uriașul cadavru, apoi își înăbuși greața și merse mai departe, temându-se de ceea ce o aștepta. Îl găsi pe Tom la circa o sută de metri mai la vale, pe coasta accidentată, ascuns pe jumătate în spatele unui ciot de stejar. Știu că era mort de îndată ce îl văzu, cu trupul întunecat lățit în iarba luminată de stele, însă speră încă un moment că se înșelase.

– O, Tom, reuși să șoptească, ridicându-i cu blândețe capul în poală pentru a-l legăna.

Aplecându-se mai mult asupra lui, observă sângele închegat de pe cămașa lui și tăieturile adânci și neregulate de pe piept, prin care i se scursese viața din corp. Probabil încercase să se târască mai departe, după ce omorâse ursul, viteaz până în ultima clipă, poate gândindu-se să dea alarma la poarta de dedesubt. Murise încercând.

Gâtlejul îi fu năpădit de lacrimi și, pentru o vreme, nu se simți în stare decât să-i repete numele, legănându-se în față și în spate.

– Tom, Tom.

Apoi răsună un strigăt din vale. Probabil fusese văzută de vreunul dintre paznici. Însoțite de strigăte aspre, un șir de făclii legănându-se începură să urce panta, apoi se trezi înconjurată de ele, lumina lor fumurie căzând pe chipul lui Tom, pe bărbia lui, proiectându-se apoi pe ochii lui închiși. Dacă nu ar fi fost sângele care îi mânjea un obraz, ai fi zis că dormea. Auzi murmure de recunoaștere de la câțiva dintre oamenii lui Leicester, iar unul dintre ei încercă să își pună jacheta peste fața lui Tom.

Lucy izbucni în plâns atunci, un plâns amar, temându-se că aveau să-i care corpul cu grosolănie, așa cum făcuseră gărzile cu asasina din camera reginei. Refuză să îi lase să îl acopere.

– Lăsați-mă, le spuse ea. Mă voi ocupa eu de el.

Unul dintre bărbați se aplecă să o tragă deoparte, dar ea se împotrivi sălbatic.

– Nu! Trebuie să rămân cu el. E vina mea. Tom ar fi încă în viață dacă nu l-aș fi rugat să vină cu mine în noaptea asta.

Noi strigăte aduseră și alți bărbați pe panta unde stătea îngenuncheată, apărându-l pe Tom cu trupul ei.

Prin fumul urât mirositor al făcliilor, îl recunoscu pe unul dintre oamenii lui Goodluck în mijlocul nou-sosiților și îi strigă ușurată:

– Jupâne Twist! Spune-le să-l lase. E doar vina mea. Trebuie să fiu lăsată să... să îi curăț rănile înainte ca... înainte...

Jupânul Twist îngenunche lângă ea și se uită atent de la fața ei la cea a lui Tom, apoi clătină din cap.

– Trebuie să-l lași pe mâna acestor oameni acum, Lucy. E unul de-al lor. Ei știu ce să facă.

– Nu am să-i las să-l atingă!

– Trebuie, insistă el, apoi o ridică de lângă Tom, îngropându-i fața plânsă în umărul lui. Liniștește-te. Hai acum, e o persoană aici care a așteptat cu mare nerăbdare să te vadă teafără. Și ai și tu răni de care trebuie să se ocupe cineva.

Lucy îl văzu pe Will așteptând în spatele lui, tras la față și palid în lumina făcliilor, aducând mai mult cu o stafie decât cu un băiețel viu, iar inima îi fu inundată de vinovăție. În durerea și suferința ei, uitase de copil.

Will se zgâia la trupul lui Tom ca hipnotizat, cu ochii mari și încremeniți.

– Nu te uita, îi șopti Lucy, îmbrățișându-l. N-ar trebui să fii aici. Unde e tatăl tău?

– Jos, la poartă. Mă așteaptă.

– Atunci trebuie să mergi la el de îndată. Probabil e îngrijorat. Haide, te conduc. Castelul e un loc periculos în noaptea asta. Sunt... sunt ucigași care umblă nestingheriți pe aici.

– Nu pentru multă vreme, murmură Twist, cu o expresie sumbră.

Petrecându-și un braț în jurul taliei ei, Twist porni cu Lucy și cu Will în josul pantei, întorcându-i spatele bărbatului care o ajutase să salveze viața reginei, al cărui trup începuse deja să înțepenească pe pământul rece. Cu amărăciune, Lucy se întrebă dacă

regina avea să-i știe numele vreodată sau dacă avea să i se spună cum sfârșise. Trebuia să se asigure că regina era informată, chiar dacă pentru aceasta trebuia să se înfățișeze din nou curajoasă înaintea ei, știind cât de tare o supărase pe Maiestatea Sa. Era mai bine să înfrunte riscul de a fi pedepsită și făcută de rușine pentru nesupunerea ei în fața reginei decât să lase ca sacrificiul lui Tom să rămână neștiut.

– Unde e Goodluck? L-ați găsit? îl întrebă încet pe Twist, evitând să-l sperie pe băiat și mai tare.

Tânărul Will părea să se fi cufundat într-o reverie, cu o expresie de amuzament pe chip.

– Nimeni nu pare să știe, răspunse Twist. Nu mai spuse nimic o vreme, apoi adăugă, șoptindu-i la ureche: Ar fi bine să te pregătești pentru tot ce poate fi mai rău. Dacă Goodluck ar fi fost încă în viață, cu siguranță s-ar fi aflat printre noi acum. A fost o noapte neagră pentru toți.

Lucy dădu din cap, deși inima îi sângeră la această veste.

Mai întâi Tom, apoi Goodluck.

Nu voia ca Will să îi vadă mâhnirea. Îngenunchind în grabă lângă el, îl sărută pe obraz.

– Rămâi cu bine, îi spuse ea, și îl lăsă pe băiat în mâinile tatălui său, care îl aștepta.

– Rămâi cu bine, Lucy Morgan! îi strigă Will peste umăr. Până ne vom întâlni din nou!

Imediat ce băiatul dispăru de sub privirile ei, Lucy se întoarse și își ascunse fața în mâini.

Epilog

Toamna anului 1575,
palatul Richmond, sud-vestul Londrei

Mulțimea începu să ovaționeze și să fluture steaguri albe când procesiunea coti pe drum, iar regina, ca o creatură de vis, călărind țeapănă în veșmintele ei albe cu auriu, se apropie din nou de porțile largi ale palatului Richmond. Era încă destul de cald pentru începutul de toamnă, dar o briză răcoritoare, care adia dinspre râu, nu îi lăsa pe curteni să se încingă prea tare în mătăsurile lor rigide, în brocarturile și jachetele lor de catifea, bătute cu pietre prețioase. De undeva din spatele zidurilor înalte ale palatului răsună un cor de trompete, speriind păsările și făcându-le să se risipească de pe malurile Tamisei. Duhoarea familiară a nămolului din râu era atenuată, acum că arșița verii trecuse de mult, iar curtea nu mai locuise la palat de câteva luni.

Doi copilași țâșniră din mulțime cu buchete de flori de câmp și i le oferiră reginei. Când aceasta se aplecă să le primească, schimbând câteva cuvinte cu cei doi copii, voci din ambele părți ale drumului principal, ticsit de oameni, strigară: „Bine ați revenit, Maiestate!", „Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Maiestatea Voastră!" și „Domnul s-o țină în pază pe buna noastră regină Bess!"

Lucy, venind călare la mică distanță de suita reginei, nu mai avu nevoie să își amintească sfatul lui Tom de a-și ține mâinile jos și frâiele strânse de fiecare dată când mulțimea venea prea aproape, căci acum făcea acest lucru în mod firesc.

Fețe din mulțime se uitară lung la ea, unele cu o expresie răutăcioasă și bănuitoare, altele admirându-i fățiș pielea, atât de neagră prin contrast cu albul pelerinei pe care o purta.

– Uitați-vă la maură! strigă o femeie îndrăzneață, iar mulțimea repetă strigătul ei, îmbulzindu-se să o vadă pe „fata maură!"

În câteva minute, gărzile fură nevoite să intervină călare, împingând oamenii în spate cu sulițele lor, în timp ce Lucy fu potopită cu flori și insulte, în egală măsură. Interesul mulțimii era înspăimântător, fețele lor ridicându-se și îndepărtându-se ca valurile mării. Altădată, ar fi murit de spaimă ascultându-le strigătele. Acum, mintea i se întorcea obsesiv la momentul în care gărzile de la Kenilworth o târâseră în spatele mulțimii, departe de ochii procesiunii care-și făcea intrarea în castel, de teamă ca nuanța pielii ei să nu o sperie pe regină.

La mică distanță în fața ei, lordul Robert se întoarse să îi arunce o privire cu ochii lui negri vioi și cu o expresie furtunoasă pe chip. Toată lumea știa că regina îi interzisese contesei de Essex să o urmeze pe drumul de întoarcere la Londra. Se spunea că Lettice primise poruncă să își petreacă timpul acasă, alături de copiii ei și de soțul recent întors din Irlanda, iar Leicester era teribil de furios din această cauză.

Desigur, nimeni nu vorbea despre aventura lor. Însă toată lumea știa. Lucy nu era încă sigură cum se putea ca doi poli opuși să coexiste, deși nu era singura situație de acest fel. Ajunsese să fie un secret cunoscut de întreaga curte faptul că regina nu era „fecioară", însă a rosti un astfel de gând trădător cu voce tare ar fi însemnat să ceri o moarte agonizantă.

Cu toate acestea, îndrăzni să îi ofere contelui un zâmbet scurt, apoi își coborî discret privirea spre coama împletită a calului. Căzând într-un fel de reverie, își aduse brusc aminte de o după-amiază blândă petrecută pe cărările din pădurea de la Kenilworth, călărind pe sub copaci cu Tom, a cărui mână stătea încleștată pe frâul ei – nu mai ținea minte dacă recursese la o asemenea soluție fiindcă ea fusese în pericol să cadă ori fiindcă animalul se speriase de ceva și încercase să o arunce din șa –, iar înțelegerea acestui simplu fapt o aduse în pragul lacrimilor, făcând-o să-și muște buza. Deja amintirile ei despre acele zile lungi și fierbinți de la Kenilworth, bântuite de zâmbetul lui frumos, de imaginea corpului său negru și zvelt începeau să pălească.

„Tom."

Ajungând în dreptul porților, Lucy se trezi prinsă într-o învălmășeală. Mulțimea se împingea cu putere în ea, înghiontind-o când într-o parte, când în cealaltă. Motivul era destul de simplu.

Aici, drumul se îngusta, poarta fiind păzită de gărzi duble pe ambele părți, pentru a-i împiedica pe oamenii de rând să intre în palat, iar curtenii călare nu puteau trece pe poartă decât mergând câte doi sau trei în paralel.

Potrivindu-și pasul cu doi curteni mai în vârstă, pe ale căror chipuri ridate se citea clar extenuarea, Lucy își aștepta rândul în tăcere.

Brusc, simți că cineva îi smuci frâiele și își coborî privirea.

– Un bănuț pentru un cerșetor bolnav? îi strigă bărbatul cu o voce răgușită, spartă. Fața îi era înnegrită de mizerie, iar ochii, împăienjeniți. Fii bună, domnișoară, n-ai un bănuț în plus pentru tătuca ăsta?

Unul dintre curtenii din față se întoarse, încrețindu-și dezgustat nasul când îi simți mirosul, și ridică biciul.

– Stai departe de doamnă.

– Nu, vă rog, spuse Lucy de îndată, oripilată de acea amenințare brutală. Iertați-mă, domnule, dar chiar am un bănuț să-i dau. E bătrân și aproape orb, nu vedeți?

– Nu-i cu o zi mai bătrân decât mine, îi aruncă disprețuitor curteanul, dar dădu pinteni calului și se îndepărtă, lăsând-o lângă porțile palatului cu cerșetorul care se agățase de rochia ei.

Lucy își căută grăbită săculețul, ascuns printre pliurile fustelor, și scoase mai multe monede.

– Doar unul, Lucy, șuieră cerșetorul. Vrei să le trezești bănuielile?

Tot corpul lui Lucy fu zguduit de șoc când se uită atentă spre ochii întunecați și pătrunzători ai jupânului Goodluck. Aproape că-i strigă numele cu voce tare, dar Goodluck își duse un deget la buze în semn de avertizare.

– Goodluck, șopti ea, dar nu mai adăugă nimic când îl văzu clătinând furios din cap.

Era deghizat, dintr-un motiv pe care ea nu putea decât să încerce să îl ghicească, și ar fi putut să-i pună viața în pericol dacă se dădea de gol că îl cunoștea.

Corectându-și greșeala, Lucy îi puse un bănuț în palma întinsă, tremurătoare.

– Un bănuț, tătucule, spuse ea limpede. Apoi se aplecă mai mult spre el, cu un scurt țipăt de dezgust, prefăcându-se că își șterge rochia acolo unde o atinsese el. Vocea îi coborî până aproape nu se mai auzi deloc. Credeam că ești mort!

– E nevoie de mai mult de-atât pentru a mă trimite pe lumea cealaltă.

Câțiva bărbați din mulțime se înghiontiră pe lângă el, iar Goodluck lăsă bănuțul să-i cadă cu zgomot mare în punguța de la cingătoare, strigând mulțumiri cu vocea lui răgușită.

– Plec spre coastă la noapte, dar trebuia să te văd mai întâi.

Devenind subit neliniștită, Lucy căută pe chipul lui Goodluck vreun semn că ceva era în neregulă.

– De ce?

Sub stratul de mizerie, gura lui înnegrită se deschise într-un zâmbet ce dezvălui dinți albi și puternici.

– Fiindcă ești dulcea mea Lucy Morgan și vreau să plec la drum purtând amintirea chipului tău cu mine.

– O, neghiob ce ești!

– Taci! o avertiză el. Încă zâmbea, dar Lucy simți dezamăgirea din vocea lui, și chiar o ușoară dezaprobare. Nu mă așteptasem să te găsesc transformată într-o doamnă atât de sus-pusă. Cu inele pe degetele de la mâini și cu clopoței la picioare. Chiar și rochia asta trebuie să fi fost costisitoare pentru cuferele reginei. Aruncă o privire spre cicatricea tot mai palidă de pe obrazul ei, unde o tăiase cuțitul asasinei. Credeam că treaba aia de la Kenilworth o să te lase cu o cicatrice pentru totdeauna. Însă ești mai frumoasă ca niciodată. Și călărești în suita Maiestății Sale.

– Trebuie să-i stau pe aproape, șopti ea pe un ton de scuză. Reginei îi place să îi cânt uneori pe drum.

– Mica mea pasăre cântătoare! Gura îi schiță un zâmbet fugar. Ascultă-mă repede acum, Lucy. Dacă nu mă întorc să te văd într-un an, să nu mai pomenești de mine niciodată. Prefă-te că nu îmi știi numele. Va fi mai bine așa.

Ea se holbă la el, consternată.

– De ce să nu te mai întorci?

– Tu doar ține minte ce ți-am spus.

– Cum aș putea vreodată să mă prefac că nu te cunosc? Ești tutorele meu.

– Nu mai sunt. În plus, un spion mort e o rușine pentru țara lui și e mai bine să fie uitat. Uite ce i s-a întâmplat tânărului Massetti. Aruncat într-o groapă pe undeva, fără ca rudele de acasă să fi primit vreo veste despre cum și-a găsit sfârșitul. Chiar și prietenul tău, Tom. Făcu o pauză. A fost un băiat curajos.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi și descoperi că nu putea vorbi.

Cineva îl înghionti de la spate, iar Goodluck își trase peste ochi capișonul, astfel că Lucy nu îi mai văzu din chip decât gura serioasă și barba de sub aceasta.

– Rămâi cu bine deci, tânără domnișoară. Vocea aparținea acum iar bătrânului cerșetor, răgușită și spartă. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Uitând de toate sfaturile grijulii ale lui Tom, Lucy deveni stângace și scăpă frâiele. Până reuși să le prindă din nou, calul ei nerăbdător se strecurase deja printre porțile palatului, iar dragul ei jupân Goodluck dispăruse, rămânând în spatele ei într-o învălmășeală de chipuri și steaguri fluturate.

Lucy scoase un strigăt de frustrare și disperare, dar vocea îi fu acoperită de un val brusc, frenetic de urale, când regina Elisabeta, care acum ajunsese la măreața intrare cu colonade a palatului Richmond, se pregăti să descalece. Mulțimea căzuse pradă unui entuziasm febril, și noi trupe de soldați se revărsară din barăcile palatului, pentru a ține la poartă masele de oameni ce se îmbulzeau.

Lucy făcu apel la întreaga ei stăpânire de sine pentru a nu izbucni în plâns.

Revenindu-și, își îndreptă spatele și își săltă capul, la fel de țeapănă în șa ca regina însăși. Nu avea să-i dea voie nici unuia dintre curteni să o vadă plângând și să o disprețuiască apoi pentru un astfel de semn de slăbiciune. Aceasta era șansa ei de a urca în societate, de a străluci, și nu trebuia să renunțe la ea pentru nici un bărbat. În plus, putea găsi o oarecare alinare în gândul că jupânul Goodluck nu era mort, așa cum se temuse. Încă se mai putea întâmpla să îl reîntâlnească într-o bună zi.

NOTA AUTORULUI

Nu e decât o jumătate de oră de mers cu mașina de la casa mea din Warwickshire până la castelul Kenilworth, cândva o măreață fortăreață engleză, acum zăcând parțial în ruină. Și tocmai în timpul uneia dintre vizitele mele regulate la castelul administrat de English Heritage, una dintre destinațiile favorite ale copiilor noștri, mi-a venit pentru prima dată ideea de a scrie un roman istoric în care acțiunea să se petreacă acolo, cu ocazia vizitei din 1575 a Elisabetei I. Reginei Elisabeta îi plăcea să fugă de haznalele împuțite ale orașului în lunile de vară și să facă un tur al țării sub formă de procesiune, însoțită de întreaga curte, vizitând astfel cele mai măreț reședințe ale supușilor ei. Aceste vizite temporare erau adesea atât de pretențioase, costul presupus pentru cazarea și hrănirea reginei și a uriașului ei anturaj căzând în întregime pe umerii gazdei, încât mulți curteni au ajuns la sapă de lemn în urma lor. Chiar și bogatul Robert Dudley, conte de Leicester, și-a petrecut restul vieții încercând să-și revină după extravaganța de nouăsprezece zile pe care i-a oferit-o reginei sale în 1575. Nu încape îndoială că spera să își recupereze pierderile din vara aceea într-un stil mare – convingând-o, în sfârșit, pe Elisabeta să se mărite cu el.

Bârfele din timpul domniei Elisabetei au sugerat constant o legătură între cei doi, pretinzând că ar fi existat întâlniri clandestine între „regina-fecioară" și „Robin" al ei, cum îl alinta ea afectuos pe Robert Dudley, și chiar câțiva copii secreți, despre care se zvonea că ar fi fost aduși pe lume și apoi făcuți să dispară în toiul nopții. În pofida naturii frivole a unor astfel de zvonuri, o scrisoare de la Leicester, pe atunci de mult îngropat, a fost descoperită într-un cufăr de lângă patul Elisabetei după moartea acesteia, pe ea fiind scrise de mâna ei cuvintele: „Ultima lui

scrisoare"; un suvenir care sugerează mai mult decât simplă afecțiune pentru un curtean preferat.

Atunci de ce a ales regina Elisabeta să nu se mărite cu Robert Dudley, dacă îl iubea, mai ales după ce l-a avansat la rangul de conte, mult mai apropiat de propriul ei rang? Teoriile sunt numeroase, de la cea pragmatică, cum că ar fi dorit să păstreze controlul asupra tronului, până la sugestia fascinantă că ar fi suferit de vreo anomalie fizică, adică era incapabilă fie să aibă relații sexuale normale, fie să aibă copii. Cea mai simplă explicație s-ar putea să fie faptul că Elisabeta, având în tinerețe suficiente ocazii să observe efectele devastatoare ale căsătoriei asupra femeilor, atât mama ei naturală, cât și mama ei vitregă fiind executate de un soț desfrânat, a ales să cârmuiască Anglia singură, în ciuda presiunilor enorme făcute asupra ei de a se căsători. Însă au circulat întotdeauna zvonuri că regina era stearpă sau suferea de vreo problemă ginecologică misterioasă – deși examinările discrete făcute în numele unor pretendenți străini par să fi fost neconcludente.

În 1575, principala rivală a Elisabetei la inima lui Leicester a fost fertila și roșcata Lettice Knollys, un alt vlăstar din familia Boleyn, din care se trăgea și Elisabeta, din partea mamei, faimoasă pentru farmecul și frumusețea ei. Se șoptea că Maria, sora lui Anne Boleyn, atrăsese privirea hoinară a regelui Henric al VIII-lea și fusese căsătorită cu discretul William Carey, înainte ca sarcina ei să devină prea vizibilă. Dacă era adevărat, nepoata ei, Lettice, s-ar fi putut considera aproape la fel de îndreptățită să urce pe tron ca verișoara ei, Elisabeta, având în vedere că atât Elisabeta, cât și propria ei mamă, Catherine Carey, erau „bastarde", descendente ale bătrânului rege. (Elisabeta a fost declarată nelegitimă după execuția mamei sale în 1536; acea decizie nu a fost anulată niciodată, nici măcar după ce a fost repusă în drepturi, în materie de succesiune.)

Unii istorici consideră că Elisabeta nu era la curent cu interesul renăscut al lui Leicester față de frumoasa contesă de Essex, dar pare puțin probabil. Cei doi trăiseră o scurtă aventură cu zece ani înainte, moment în care Elisabeta îl avertizase furioasă pe Leicester să stea departe de mai tânăra ei verișoară, iar în atmosfera închisă de la curte, cu atâția privitori și iscoade, regina nu prea ar fi avut cum să nu afle despre legătura lor reînnodată. În fond, e posibil ca, înainte de aceasta, Leicester să se fi căsătorit cu o altă doamnă de companie, lady Douglas Sheffield, în cadrul

unei ceremonii secrete pe care acesta a negat-o ulterior cu vehemență – deși lady Douglas Sheffield a adus pe lume un fiu în 1574, copil pe care Dudley l-a inclus în testamentul lui.

În 1575, Lettice Knollys era soția contelui de Essex, un militar de carieră sever, plecat să îi supună pe irlandezi, și mamă a copiilor lui. Contele s-a certat public cu soția lui la întoarcerea acestuia din Irlanda, în noiembrie același an, cel mai probabil din cauza aventurii ei cu Leicester, și a murit la scurt timp după ce s-a întors în Irlanda, în timpul a ceea ce se prea poate să fi fost o epidemie de dizenterie. Nu există dovezi solide că Essex ar fi fost otrăvit, dar cei doi bărbați se dușmăneau pe față, nu în ultimul rând din cauza zvonului că Lettice îi născuse deja mai mulți copii neobositului Leicester, ale cărui progenituri ilegitime ajunseseră, probabil, la momentul acela, să umple toate aleile dosnice ale Angliei. Oricare ar fi fost cauza, moartea lui Essex i-a lăsat lui Robert Dudley cale liberă să o ia de soție pe văduva lui, în cadrul unei ceremonii secrete ce a avut loc la Kenilworth în 1578. Nu putem decât să ne imaginăm reacția Elisabetei, mai întâi la descoperirea acestei trădări și, mai târziu, când Lettice a dat naștere unui băiețel sănătos.

În această relatare a vizitei Elisabetei la Kenilworth, m-am inspirat în mare măsură din *Robert Laneham's Letter*, un document publicat la scurt timp după vizita regală din 1575, posibil ca exercițiu de propagandă plătit. În jurnalul lui, Laneham descrie atât castelul Kenilworth, cât și festivitățile extravagante ale lui Leicester, totul în detalii, incluzând numeroasele partide de vânătoare savurate de regină de fiecare dată când vremea era favorabilă. Însă Robert Laneham, desigur, nu avea acces la evenimentele private din apartamentele regale, construite anume pentru vizita Elisabetei. Propriile mele vizite frecvente la castelul Kenilworth, deși s-a schimbat mult din epoca Tudorilor, m-au ajutat să îmi imaginez atmosfera de carnaval care se înstăpânise probabil în acea vară mistuitor de fierbinte, în care până la 300 de căruțe cu lucrători și pierde-vară de la curte au fost cazați în castel și în împrejurimile acestuia, plus un flux continuu de vizitatori locali veniți să vadă „spectacolele" oferite drept amuzament. Și, la fel ca numeroși istorici și comentatori literari, mi l-am imaginat pe tânărul Will Shakespeare, pe atunci un băiat de unsprezece ani, venind din micuțul oraș negustoresc Stratford pentru a o vedea pe regină și strălucitoarea ei curte, la Kenilworth.

Și așa ajungem la Lucy Morgan. Faptul că o astfel de persoană a existat, și e posibil să fi făcut parte din mica armată de servitoare personale a reginei Elisabeta, în anii care au urmat festivităților de la Kenilworth, e atestat de documentele de la curte. Numele Lucy Morgan apare de mai multe ori între 1579 și 1581 atât în Egerton Manuscript, cât și în Public Records Office. E menționată în special la primirea de daruri vestimentare din „marea garderobă" a reginei – cu această ocazie remarcabilă primind „șase yarzi de satin roșu-cafeniu și doi yarzi de catifea neagră", un dar extravagant la o curte regală unde doamnele de companie se îmbrăcau în negru și alb și nu aveau voie să o întreacă în strălucire pe regina lor. Există totodată o mențiune privind generoasa sumă de șase șilingi și opt penny, în registrul oficial al lui Sir Thomas Heneage din 1582, oferită ca tradițional dar de Anul Nou unei „servitoare a domnișoarei Morgan", semn clar că Lucy Morgan însăși s-a bucurat de „privilegii de curtean" sau de mâncare și cazare gratuite, asigurate de către regină, cel mai probabil în rolul de doamnă de companie a Maiestății Sale.

Cât despre descendența africană a lui Lucy Morgan, unii istorici au asociat-o pe această privilegiată doamnă de companie elisabetană cu un personaj apărut ulterior, numit „Black Luce" sau „Neagra Lucia", și locuind în Clerkenwell, menționat în rapoartele neoficiale scrise la vremea respectivă. Registrul Lay Subsidy Roll pare să vină în sprijinul acestei ipoteze, menționând o „Lucy Morgan" care locuia în acea zonă în 1600, iar Leslie Hotson vine cu argumente interesante cum că ar fi una și aceeași persoană în studiul ei despre Shakespeare, *Mr. W.H.* Dar personajul Lucy Morgan, așa cum e descris în această carte, rămâne propria mea creație, chiar dacă își păstrează legăturile cu enigmaticele personaje cu același nume din trecut.

Existau artiști de culoare la curtea Elisabetei I? Fără îndoială, iar o pictură a lui Marcus Gheeraerts cel Bătrân din 1575 dovedește acest lucru, ilustrând muzicieni și artiști negri, care se prezentau în fața reginei. Într-adevăr, parțial și datorită negoțului cu sclavi, care pe atunci devenise înfloritor, în Anglia de la sfârșitul epocii elisabetane exista o populație tot mai numeroasă de negri. Convingerea religioasă era un element vital în a determina cât de ușoară avea să fie viața pentru acești primi coloniști negri. O convertire rapidă la creștinism, care presupunea adoptarea unui nume creștin, facilita integrarea și le permitea imigranților să evite

pedepsele crude – printre care întemnițarea și execuția – pentru neconformitate religioasă. Acești imigranți convertiți nu își mai păstrau numele originale după botez, ceea ce face dificil de distins în registrele oficiale numărul exact al celor care s-au stabilit aici, în Britania, în cursul secolelor șaisprezece și șaptesprezece. Statutul lor social era și el incert, după cum o arată un faimos caz din 1569, în urma căruia ne-a rămas următoarea judecată despre sclavie: „Anglia are un aer prea pur pentru a fi respirat de sclavi". La această confuzie se adaugă faptul că registrele parohiilor de la acea vreme fie să mulțumeau să noteze culoarea – ca și cum acest lucru ar fi fost suficient pentru a indica statutul lor –, fie îi descriau în mod ciudat pe negri drept „servitori", nu sclavi. Deci personajul fictiv Tom Black din această poveste își pierde numele african, pentru a deveni „englez", și se reinventează ca unul dintre principalii grăjdari ai lui Leicester – un om liber, chiar dacă rămas servitor –, iar o astfel de schimbare radicală de identitate nu era nicidecum neobișnuită.

Personajul jupânului Goodluck e bazat pe modelul spionului actor de teatru din epoca Tudor, familiar tuturor din povestea dramaturgului Christopher Marlowe, care se prea poate să fi fost în secret agent al guvernului, în momentul în care a fost ucis, în 1593. Cei mai buni dintre acești spioni erau probabil bărbați inteligenți, cu o educație înaltă și inventivi, talentați la limbi străine, dar în același timp rătăcitori și singuratici, alegând să ducă o viață neconvențională și periculoasă. Maeștri în deghizare, învățați să folosească cifruri și coduri, astfel de bărbați treceau cu regularitate de la o existență dubioasă la periferia vieții de la curte la periculoasele străduțe lăturalnice ale Europei. Deși numele Goodluck apare în arhivele parohiale ale Londrei din epoca Tudor, personajul meu din această carte e complet inventat – mezinul unui gentleman căzut în dizgrație, obligat să își câștige existența de pe urma inteligenței lui, folosind un nume fals. Nevoia de astfel de oameni versatili în interiorul și în preajma curții engleze era o realitate cotidiană în timpul domniei Elisabetei I.

Într-adevăr, e probabil să fi existat mult mai multe comploturi împotriva reginei protestante decât cele pentru care avem dovezi. Unele dintre acestea, precum complotul din 1577, pus la cale de către Don John din Austria, au fost probabil zădărnicite încă de la primii pași de mereu atentul Francis Walsingham, care în acel moment nu mai era doar secretarul principal al Elisabetei, ci și

căpetenia iscoadelor ei. Walsingham gestiona o rețea întinsă de spioni atât în țară, cât și peste granițe, finanțându-le adesea operațiunile secrete din propriul lui buzunar. Motivul existenței unei astfel de rețele e evident. Din țările catolice precum Italia apăreau neîncetat asasini și conspiratori zeloși, dintre care cel mai faimos a fost Roberto Ridolfi, un agent florentin dublu al cărui îndrăzneț complot din 1571, de a o îndepărta pe regina Elisabeta de la tron, s-a soldat cu executarea pentru trădare a vărului ei, popularul duce de Norfolk, și, fără îndoială, nu a ajutat-o cu nimic pe Elisabeta să se simtă în siguranță.

Complotul pus la cale împotriva Elisabetei în timpul ședерii ei la Kenilworth este, desigur, pură invenție. M-a inspirat parțial faptul că Robert Laneham menționează un acrobat italian itinerant atât de flexibil, încât părea să nu aibă deloc coloană vertebrală, ci „o frânghie ca o coardă de lăută". De aici s-a născut trupa mea de acrobați florentini. Există totodată în scrisoarea lui Laneham o relatare ciudat de detaliată a faptului că, la un moment dat, calul reginei a fost speriat în pădure de către un Sălbatic – unul dintre actorii lui Leicester –, un incident minor care a părut să-i alarmeze surprinzător de mult pe toți cei prezenți. Acest lucru sugerează o atitudine de neliniște generală în privința siguranței personale a Elisabetei, când aceasta se afla în public, și demonstrează că asasinatul era considerat un pericol real. Deci nu e improbabil să fi existat mai multe comploturi împotriva reginei pe la jumătatea domniei sale, o parte dintre acestea fiind probabil trecute sub tăcere.

Când mi-am imaginat detaliile complotului meu italian, mi-am permis unele libertăți cu geografia castelului și cu împrejurimile sale. Castelul a fost distrus în timpul războiului civil de mai târziu, pentru a împiedica utilizarea acestuia ca fortăreață, deci ceea ce știm despre infrastructura lui se bazează pe o combinație de hărți vechi și desene, câteva documente păstrate și supoziții arhitecturale. Multe dintre locurile menționate sunt încă vizibile azi, inclusiv magazia de sub apartamentele reginei, unde erau păstrate cele mai valoroase posesiuni ale acesteia și care, acum, este expusă elementelor naturii. Altele au la bază doar presupuneri și imaginație, cum ar fi trapa medievală din tavan folosită de către acrobați pentru a ajunge la regină. Încăperea în sine există, dar tavanul a dispărut de mult. La fel, unele dintre evenimentele menționate în scrisoarea lui Laneham și-au mutat locațiile prin castel, pentru a satisface exigențele complotului. Totodată, consultându-mă în

prealabil cu experți de la castelul Kenilworth, am folosit un strop de imaginație în descrierea sarcinilor unora dintre servitorii lui Leicester, de exemplu personajul fictiv Caradoc, unul dintre aghiotanții intendentului, și Tom Black însuși.

Scrierea acestui roman a fost realizarea visului meu personal. M-am îndrăgostit de istorie în școală, am cochetat cu ea la universitate, în timp ce studiam dramaturgi elisabetani și iacobini, iar acum am pus o parte din această poveste de dragoste pe hârtie. În fond, trecutul nu e întotdeauna chiar atât de diferit de propria noastră epocă. Deși Lucy Morgan a mea e un personaj parțial imaginat, o femeie care a existat în arhivele oficiale (deși poate că nu așa cum am descris-o eu), ea reprezintă un tip de femeie tânără curajoasă, ambițioasă și pasionată, portret care ne e familiar în prezent, un personaj ale cărui talente și personalitate scânteietoare o ridică din sărăcie și obscuritate la echivalentul celebrităților din epoca Tudorilor.

Victoria Lamb
August 2011, Warwickshire

Bibliografie selectivă

Am consultat o gamă largă de cărți, documente și pamflete în cursul scrierii acestui roman. Titlurile care urmează sunt cele cărora le datorez cea mai multă recunoștință, triumviratul meu personal constând din excelentul portret al lui Walsingham și al rețelei lui secrete de spioni, realizat de către Robert Hutchinson, *Elizabeth's Spy Master*, nemaipomenit de amănunțitei relatări a vizitei Elisabetei I la Kenilworth, *Robert Laneham's Letter*, pentru care istoricii epocii Tudor trebuie să fie etern recunoscători, și *Elizabeth's Women: The Hidden Story of the Virgin Queen*, a talentatei și profundei Tracy Borman.

Îi sunt totodată profund îndatorată lui Peter D. Fraser pentru eseul lui „The Status of Africans in England", din *From Strangers to Citizens*, pp. 254–260, și lui Kathy Lynn Emerson, pentru al ei *Who's Who in Tudor Women* (http://www.kateemersonhistoricals.com/TudorWomenIndex.htm), și completarea online la *Wives and Daughters, The Women of Sixteenth-Century England* (Whitson Publishing Company, 1984).

Cântecul „Ah, Robin" este de William Cornshye (d. 1523).

Edițiile citate mai jos sunt cele consultate, chiar și acolo unde există ediții anterioare sau revăzute.

Arnold, Janet (ed.), *Lost From Her Majesties Back*, The Costume Society, 1980

Archer, Jayne și Goldring, Elizabeth și Knight, Sarah (eds.), *Portraiture, Patronage and the Progresses*, Oxford University Press, 2007

Borman, Tracy, *Elizabeth's Women: The Hidden Story of the Virgin Queen*, Jonathan Cape, 2009

Drew, John Henric, *Kenilworth: a Manor of the King*, Pleasaunce Press, 1971

Furnival, F.J. (ed.), *Robert Laneham's Letter: Describing a Part of the Entertainment unto Queen Elizabeth at the Castle of Kenilworth in 1575*, Chatto, 1907

Gristood, Sarah, *Elizabeth and Leicester*, Bantam 2007

Haigh, Christopher, *Elizabeth I*, Longman, 1988

Hotson, Leslie, *Mr. W.H.*, Hart-Davis, 1964

Hutchinson, Robert, *Elizabeth's Spy Master: Francis Walsingham and the Secret War that Saved England*, Weidenfeld and Nicolson, 2006

Jones, Philippa, *Elizabeth Virgin Queen?*, New Holland Publishers, 2010

Jenkins, Elizabeth, *Elizabeth and Leicester*, Phoenix Press, 2002

Littleton, Charles and Vigne, Randolph (eds.), *From Strangers to Citizens: the integration of immigrant communities in Britain, Ireland and colonial America 1550–1750*, Sussex Academic Press, 2001

Levin, Carole, *The Heart and Stomach of a King: Elizabeth I and the politics of sex and power*, University of Pennsylvania Press, 1994

Martyn, Trea, *Elizabeth in the Garden*, Faber, 2008

Malcom-Davies, Jane and Mikhalia, Ninya, *The Tudor Tailor*, Anova, 2006

Neale, J.E., *Queen Elizabeth I*, Penguin, 1990

Palliser, David Michael, *The Age of Elizabeth: England under the late Tudors 1547–1603*, ed. a doua, Longman, 1992

Strong, Roy, *The Cult of Elizabeth: Elizabethan Portraiture and Pageantry*, Thames and Hudson, 1977

Weir, Alison, *Elizabeth The Queen*, Vintage, 1998

Mulţumiri

Dedic acest roman amintirii mamei mele, autoarea de bestselleruri romantice Charlotte Lamb, al cărei pseudonim literar l-am adoptat în onoarea fantasticei ei cariere, care a cuprins atât ficţiune istorică, cât şi contemporană, întinzându-se pe o perioadă de treizeci de ani. Sunt sigură că mama mea ar fi citit cu nesaţ *Secretul reginei*, iar apoi mi-ar fi spus exact ce trebuie să corectez la carte.

Îi transmit toată recunoştinţa agentului meu, Luigi Bonomi, ale cărui căldură şi sfaturi constructive m-au ajutat enorm, şi lui Selina Walker, Jess Thomas şi întregii echipe de la Transworld, pentru că au crezut în această carte.

În timp ce făceam munca de cercetare pentru *Secretul reginei* am apelat la mai multe surse pentru personajul lui Lucy Morgan, inclusiv la cartea lui Leslie Hotson's, *Mr W.H.*, şi la cea a lui Kathy Lynn Emerson's, *Who's Who in Tudor Women*. Pentru acestea şi pentru ajutorul lui Kathy Lynn Emerson în identificarea surselor pentru diverse citate sunt extrem de recunoscătoare, la fel cum îi sunt şi lui Trea Martyn pentru răspunsurile temeinice la întrebările mele despre grădinile elisabetane de la Kenilworth. Doresc să transmit, de asemenea, mulţumiri personalului atât de la Bodleian Library, Oxford, cât şi de la Warwick University Library, pentru susţinerea lor în consultarea textelor relevante.

Mulţumesc totodată personalului English Heritage de la castelul Kenilworth, care m-au făcut să mă simt binevenită în cursul nenumăratelor mele vizite din ultimii doi ani, în special lui Stefanie Van Stokkom, pentru răbdarea ei şi cunoştinţele istorice de specialitate. Dacă mi-am permis libertăţi privind evenimentele şi geografia, am făcut-o în pofida sfaturilor ei foarte utile, nu din cauza lor.

Doresc totodată să menţionez localul Summersault, o cafenea-restaurant din Rugby, în care a fost scrisă o mare parte din

acest roman. Mii de mulţumiri că nu m-aţi alungat de la masa mea favorită, după ce mi se răcea cafeaua.

Şi rezerv o menţiune specială pentru Romantic Novelists' Association, ale căror petreceri scânteietoare şi camaraderie sunt nemaivăzute.

În cele din urmă, îi mulţumesc pentru susţinerea iubitoare – şi, ocazional, preluarea sarcinilor de spălare a vaselor – soţului meu, Steve. *Sine qua non*.